

TỬ KIM TRẦN

YAMU CƠT

TỘI PHẠM TRÍ TUỆ CAO ★

MÙU SÁT

Tác giả: Tử Kim Trần

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Công ty phát hành: Cổ Nguyệt

Ngày xuất bản: 07-2015

Số trang: 420

Làm ebook: Heoconmtv

Nguồn: Waka

Ngày hoàn thành: 01-07-2017

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Tôi là Tử Kim Trần - nhà văn trinh thám đến từ Trung Quốc đại lục. Tôi rất vui mừng vì lần đầu tiên tác phẩm của mình được công ty Sách Cổ Nguyệt giới thiệu với bạn đọc Việt Nam.

Đối với các bạn độc giả Việt Nam, tôi vẫn còn xa lạ, nhưng tác phẩm văn học có thể thông qua ngôn ngữ để gắn kết những con người ở các khu vực khác nhau, vượt qua giới hạn khoảng cách và sự khác biệt về văn hóa, thực hiện sự giao lưu trên phương diện tinh thần.

Tôi là một tác giả có thái độ rất nghiêm túc đối với tác phẩm của mình, tôi luôn cố gắng hết sức để kể một câu chuyện hay. Một câu chuyện hay, theo sự lý giải của tôi, trước tiên phải hấp dẫn, tiếp đến là có tư duy logic hoàn thiện, đặc biệt là thể loại truyện trinh thám tội phạm này, sự cẩn mật kín kẽ của logic vô cùng quan trọng. Trên nền tảng hai điểm cơ bản này, nếu như câu chuyện có thể khiến cho độc giả suy ngẫm và có tiếng nói chung, thì đó chính là niềm vui lớn nhất của tác giả.

Tác phẩm của tôi có phong cách tả thực, theo đuổi tư duy logic cẩn mật kín kẽ ở mức độ cao nhất, thông qua câu chuyện để diễn dịch và thể hiện vấn đề xã hội. Tôi tin rằng các bạn sẽ yêu thích tác phẩm mang đậm nét riêng này của tôi.

Chúc tốt lành!

Tử Kim Trần

28 tháng 4 năm 2015

Hàng Châu, Chiết Giang, Trung Quốc

PHẦN DẪN

Từ Sách tốt nghiệp khoa Toán trường đại học Chiết Giang, trong thời gian học đại học đã được tôn xưng danh hiệu “Hoàng tử logic”, bài luận văn về logic toán của anh ta đã nhiều lần được đăng lên tạp chí thế giới. Sau đó anh ta đã nhận được học bổng toàn phần, đến trường Đại học California của Mỹ để học tiến sĩ ngành Tâm lý học, sau đó ở lại Mỹ và đảm nhận vai trò quản lý cấp cao trong lĩnh vực đầu tư ngân hàng của Mỹ.

Ở quê, người mẹ đơn thân của Từ Sách bị gạch đá rơi trúng trong lúc phá dỡ nhà, tử vong tại chỗ. Máy người công nhân thi công bị xử án treo, còn những quan chức chỉ huy tại hiện trường thì không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì. Trước ngày giỗ đầu của mẹ, Từ Sách đột nhiên nghỉ việc trở về nước.

Phó giám đốc Sở Công an thành phố sáng sớm bị sát hại ở đường cái, bên cạnh còn để lại một hàng chữ lớn: “Giết đủ mười lăm giám đốc, giám đốc không đủ trưởng phòng bù”, đây rõ ràng là một vụ án lớn công khai khiêu chiến với cảnh sát, bỗng chốc gây nên một làn sóng mạnh mẽ, Cao Đông - trưởng phòng Trinh sát hình sự của Sở Công an thành phố dẫn cả đội vào cuộc để phá án. Cao Đông là bạn học cấp 3, đồng thời là bạn cùng trường đại học của Từ Sách, là chuyên gia tâm lý học tội phạm nổi tiếng khắp toàn tỉnh, anh có thể ngăn cản được kế hoạch điên cuồng này không?

ước vào tháng 12, sau mấy đợt không khí lạnh tràn tới, nhiệt độ đột ngột hạ xuống thấp, mùa đông hình như đã đến thật rồi.

B Mặt trời dần ngả về phía tây, Từ Sách mặc một chiếc áo khoác rộng, khẽ khom lưng trong cơn gió lạnh, xách theo túi đồ và bước chậm rãi men theo đường Duyên Hải Nam đi về hướng tây.

Ở ngã tư có đèn xanh đèn đỏ, anh ta không dừng lại, mà rẽ sang phải đi về hướng bắc tiến vào đường Phong Tây. Không ngẩng đầu, nhưng đôi mắt anh ta lại một lần nữa quan sát một lượt máy quay camera trên đỉnh đầu.

Vị trí của máy quay nằm ở trên đèn xanh đèn đỏ, cách mặt đất khoảng tám mét, phương hướng nhằm về phía đường Duyên Hải Nam, dùng để ghi lại những chiếc xe vượt đèn đỏ. Qua mấy lần quan sát, anh ta phán đoán, đây chắc là máy camera cố định, không chuyển động, chắc không thể nào quay được đến cảnh ở đường Phong Tây.

Nhưng đây chỉ là có lẽ, anh ta bắt buộc cần phải đảm bảo chắc chắn không có chút sơ sẩy, bóp chết tất cả những nhân tố tiềm ẩn có thể dẫn đến sự thất bại.

Được rồi, cần phải nghĩ kỹ về các chi tiết nữa.

Giả thiết máy quay camera có thể chuyển động, hơn nữa đúng lúc đang gây án thì góc quay lại vừa vặn hướng vào đường Phong Tây. Lúc này lại cần phải suy xét đến độ phân giải của máy quay.

Độ phân giải máy camera trong nước thường rơi vào hai triệu pixel, có số ít khu vực là năm triệu pixel, suy xét đến tình hình tồi tệ nhất, giả thiết độ phân giải của nó là mười triệu pixel, vậy thì cự ly quan sát hữu hiệu nhất xa nhất cũng chỉ được một trăm mét. Cũng có nghĩa là, chỉ cần mình đứng ở vị trí cách ngã tư đường Phong Tây ngoài một trăm mét để ra tay, thì chiếc máy quay này không hề có đất dụng võ. Đặc biệt, vào buổi tối ánh sáng cũng không được tốt.

Anh ta men theo đường Phong Tây tiếp tục đi về hướng bắc, con

đường này chỉ có hai luồng đường, bên trái là bức tường cao vây quanh của tiểu khu dân cư, bên phải là vùng đồng ruộng hoang phế, ở đó cỏ mọc um tùm. Mặc dù đã bước vào mùa đông, nhưng cỏ hoang vẫn cao đến nửa mét. Phía bên ngoài khu đồng ruộng khoảng năm mươi mét có một mương rãnh nông, mương rãnh đó rất dài, không nhìn thấy điểm tận cùng.

Đi một nghìn hai trăm bước, khoảng tám trăm mét, xuất hiện cánh cổng lớn của tiểu khu dân cư trên đường Phong Tây.

Ở cổng có một máy quay camera, lắp trên cột, ở độ cao khoảng năm mét, hướng ra ngoài, tất cả mọi người hay là xe cộ đi qua cổng tiểu khu và tiến vào tiểu khu đều sẽ bị quay lại.

Cổng tiểu khu có bảo vệ, lúc này đang ngồi trong phòng.

Ừm, buổi tối thời tiết sẽ càng lạnh hơn, đến đêm, phòng bảo vệ cũng sẽ tắt đèn, bảo vệ nằm ngủ ở trong phòng trực, nếu như không có động tĩnh gì lớn, bảo vệ quyết không chạy ra đường Phong Tây. Việc thám thính thăm dò gần hai tuần nay đã chứng minh điều này.

Anh ta vẫn giữ nguyên tốc độ đi về phía trước, không hề ngừng lại chút nào, mặc dù là đang quan sát, đang suy nghĩ, bước chân anh ta như thể lắp một chiếc máy, tốc độ bước đi vẫn giữ nguyên không hề thay đổi.

Lại đi thêm khoảng sáu trăm mét, anh ta rẽ trái bước vào đường Duyên Hải Bắc, ở ngã tư giao nhau vẫn có cột đèn xanh đèn đỏ và máy quay camera, nhưng khu vực này không phải là trọng điểm suy xét của anh ta, bởi vì địa điểm anh ta ra tay chính là đoạn đường phía nam của đường Phong Tây.

Tiếp đến anh ta cứ đi thêm mấy ki-lô-mét, rồi rẽ qua mấy con đường, quay trở về nhà mình.

Anh ta kéo chiếc ghế ra và ngồi xuống, lưng rất thẳng, đây là động tác quen thuộc của anh ta khi chuẩn bị suy ngẫm. Sự việc này từ bắt đầu kế hoạch đến những hành động về sau như theo dõi, thăm dò, hủy bỏ kế hoạch, xây dựng lại kế hoạch, tất cả sự suy nghĩ về công việc anh ta đều chưa bao giờ cầm đến giấy bút. Anh ta tin rằng bộ não chính là thiết bị ghi nhớ tốt nhất, có tính năng tốt hơn cả vi tính, có

thể yên tâm hơn là giấy bút.

Bởi vì những thứ ghi chép ở trên giấy, rất dễ bị lộ ra trong tình huống bất cần, đã muốn làm, thì bắt buộc cần phải có thể khống chế tất cả mối nguy hiểm giảm đến mức thấp nhất, để cho kế hoạch có thể được hoàn mỹ, để cho tỉ lệ thành công được nâng lên gần đến 100%.

Rất nhiều kẻ gây ra những vụ án lớn thường bị thất bại ở chi tiết nhỏ.

Suốt ba mươi sáu năm qua, anh ta luôn là người công dân tốt tuân thủ pháp luật, thậm chí chưa từng có hành vi ăn trộm vặt, nhưng anh ta tin rằng tỉ lệ thành công khi phạm tội không đơn thuần tỉ lệ thuận với kinh nghiệm phạm tội. Rất nhiều người có kinh nghiệm phạm tội phong phú chẳng qua cũng chỉ là khá may mắn mà thôi, may là không bị bắt được, thủ pháp gây án thực sự rất kém cỏi, nếu như anh ta là nhân viên trinh sát hình sự, những người đó chắc chắn chẳng có được những ngày tháng yên ổn như vậy.

Cho nên ở Trung Quốc, rất nhiều tội phạm bị bắt không phải là vì cảnh sát cố gắng ra sức vây bắt, thường là ăn mặc lôi thôi rồi lại không mang theo chứng minh thư, tố chất tâm lý lại quá kém, lúc gặp phải điều tra xác minh, kết quả là bị lọt lưới một cách đầy kịch tính.

Anh ta không hồ đồ như vậy đâu.

Logic phạm tội liệu có tiếp cận đến độ hoàn mỹ hay không, là điều then chốt ảnh hưởng đến tỉ lệ thành công phạm tội.

Muốn làm, thì phải làm một vụ mưu sát hoàn mỹ. Ánh mắt của anh ta vô cùng kiên định.

Trong toán học có hai cách suy nghĩ, một loại là quy nạp, một loại là diễn dịch.

Quy nạp chính là anh đo rất nhiều hình tam giác, phát hiện ra tổng các góc trong của chúng đều là một trăm tám mươi độ, cho nên

anh suy đoán được tổng các góc trong của tất cả các hình tam giác đều là một trăm tám mươi độ.

Diễn dịch là tổng các góc trong của hình tam giác là một trăm tám mươi độ đã trở thành chân lý, vậy thì lấy bất kỳ một hình tam giác nào, anh cũng đều có thể khẳng định được tổng các góc trong của nó là một trăm tám mươi độ.

Từ Sách trước nay vẫn quen tiến hành suy nghĩ theo phương pháp diễn dịch, anh ta bài xích phương pháp quy nạp.

Bởi vì phương pháp quy nạp không phải là chứng minh tất nhiên trên phương diện logic, tồn tại sự việc có tỉ lệ xác suất thấp một cách tự nhiên. Anh không thể nói con trai của ai thiết kế nên phần mềm Webchat, con trai của ai là người tàn tật giàu có nhất, là có thể suy luận, tất cả những anh cả đại ca đều tham lam vợ vét tiền bạc về cho mình, không có ai là người tốt cả. Có lẽ trong số bọn họ cũng có người tốt, nhưng việc tốt ấy thì lại không được rõ ràng thì sao?

Quy nạp chính là sự tổng kết của kinh nghiệm, diễn dịch là sự suy đoán của logic.

Kinh nghiệm thường khiến cho con người mất cảnh giác.

Chỉ có sự chính xác về logic mới đủ để tin cậy.

Đạo lý này có thể ứng dụng ở trong tất cả mọi sự việc, bao gồm cả phạm tội.

Nhưng anh ta cũng hiểu, bất luận kế hoạch hoàn mỹ đến đâu, vẫn không thể nào triệt tiêu được sự phát sinh của sự việc ở tỉ lệ thấp.

Ví dụ như trong lúc anh ta đang hành động, đột nhiên có một chiếc xe lái đến;

Hoặc là ở trong bãi cỏ bên đường có một thằng ngốc lúc chiều ngủ quên mất, vừa vặn đúng lúc đó thì tỉnh lại;

Hoặc là người bảo vệ ở trong phòng trực đúng lúc đó đột nhiên hứng thú chạy ra đường Phong Tây để hóng gió.

Những sự việc này mặc dù xác suất thấp, nhưng một khi đã xảy ra, thì thực sự tạo nên bi kịch.

Bản chất kế hoạch của Từ Sách, không phải là ngăn cản sự việc khác thường không thể nào dự liệu được, mà là soi xét đến từng chi tiết mà năng lực của anh ta có thể đạt đến.

Anh ta đã luyện tập rất nhiều lần, bao gồm cả với người giả, với con lợn sống có cùng thể trọng, cũng bao gồm cả việc thăm dò thực địa, chỉ cần cho anh ta ba mươi lăm giây, là anh ta có thể hoàn thành được lần hành động này.

Nhiều ngày liên tục theo dõi và chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được đến buổi tối hôm đó.

Từ Sách cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ đêm. Anh ta đứng ở phía nam đường Phong Tây cách ngã tư khoảng bốn trăm mét, dưới một gốc cây lớn, trốn ở chỗ tối phía sau cây.

Đường Phong Tây trước mặt, cứ cách hai mươi mét là có một cột đèn đường, đèn đường rất sáng, ánh sáng rất tốt. Đây là một nhân tố bất lợi.

May mà bây giờ là mùa đông, đến giờ này, trên đường đã hơn hai mươi phút mà chưa gặp người và xe nào cả. Đây là một yếu tố có lợi.

Trong cơn gió lạnh, anh ta liên tục nắm chặt tay, thỉnh thoảng lại cử động cổ, cần phải giữ được sự linh hoạt của cơ thể, như vậy mới có thể hoàn thành tất cả mọi việc trong khoảng thời gian ba mươi lăm giây.

Hôm nay là một cơ hội, hy vọng tất cả mọi việc đều được tiến hành giống như trong dự liệu của mình. Cho dù không thành công, anh ta cũng không lo lắng sẽ bị bại lộ, anh ta đã lập lên một kế hoạch vô cùng chu đáo cẩn mật.

Đúng lúc đó, có một chiếc xe đang đi trên đường

Duyên Hải Nam, rẽ vào đường Phong Tây.

Anh ta lôi từ trong túi ra chiếc kính viễn vọng nhìn xuyên ánh

sáng đã được chuẩn bị sẵn, đưa lên mắt. Chỉ có loại kính này mới có thể nhìn rõ được mọi vật trong luồng ánh sáng đèn pha rực chói.

Chiếc xe Audi này, biển số xe này, con người này, hơn nữa chỉ có một mình... Chính là hôm nay!

Tốc độ xe rất nhanh, phải để cho xe dừng lại mới có thể ra tay được. Việc này anh ta đã bố trí ổn thỏa rồi.

Từ Sách nhanh chóng đút kính trở lại vào túi, xách hai túi nilon trong suốt, một túi là hai chai rượu Mao Đài, một túi phía dưới là tám cây thuốc lá Trung Hoa, bên trên là thuốc lá Liqun^[1] loại đặc biệt.

Anh ta bước ra bên đường, tỉnh bơ, nhàn tản đi về phía trước.

Khi chiếc xe Audi đi đến chỗ cách anh ta mấy chục mét, đột nhiên phanh xe lại, giảm tốc độ. Bởi vì người lái xe Audi đã phát hiện ra, ở đoạn đường phía trước rơi đầy những mảnh chai bia vỡ. Tất cả những ai lái xe đều không ngốc nghếch cứ thế đè lốp xe lên mảnh chai vỡ

Sau khi chiếc xe Audi phanh gấp, bèn chuyển hướng sang phía bên trái, nhưng lái xe vừa mới định tăng tốc thì lại phát hiện ra trên luồng đường phía bên trái cũng có mảnh chai bia vỡ vụn.

Vì vậy, anh ta chỉ có thể lại giãm phanh một lần nữa, đi quanh sang bên phải. Còn Từ Sách, lúc này đây vừa vắn ở ngay trước mặt.

Từ Sách nhìn chiếc xe, giả vờ như vừa mới kịp phản ứng lại, chặn ở phía bên trái trước đầu xe, vẩy mạnh tay về phía chiếc xe, kêu lên đầy vẻ hân hoan kích động: “Giám đốc Lý, Giám đốc Lý...”

Chiếc xe dừng lại, cách vị trí Từ Sách đứng chỉ khoảng năm mét, khoảng cách này rất tốt, chính là trong phạm vi mà anh ta đã dự liệu.

Cửa xe được kéo xuống, một người đàn ông trung niên mang theo chút hơi rượu thò đầu ra, trừng mắt lên nhìn anh ta: “Anh là ai, làm gì thế?”

“A, Giám đốc Lý.” Anh ta vừa nói vừa ra hiệu về hai chiếc túi đang

cầm trong tay mình, nói giọng quê hương^[2] để lấy lòng, “Tôi là anh họ của Từ Tử Hào.”

Người đàn ông trung niên nhìn chiếc túi nilon trong tay anh ta, không lộ ra bất cứ cảm xúc gì. Với vai trò là phó giám đốc của Sở Công an huyện, là một nhân vật quyền thế trong vùng, bình thường trong những buổi tiếp khách, những người có thể ngồi cùng bàn với anh ta đều là những ông chủ lớn giàu có. Anh ta đã quá quen thuộc với những việc tặng quà biếu rỗi, mấy cây thuốc lá và rượu sao có thể làm anh ta để tâm được chứ? Nghe đến cái tên “Từ Tử Hào”, anh ta hình như hơi có chút ấn tượng, thoáng lộ ra trạng thái nghi hoặc và suy ngẫm.

Từ Sách vội vàng nói tiếp: “Em họ tôi Từ Tử Hào nửa năm trước đâm người của công ty Thành Kiến bị bắt giam, thanh niên trẻ tuổi kích động không hiểu chuyện. Cậu tôi nói với tôi rất nhiều lần rồi, tôi hơn mười năm qua làm ăn buôn bán ở Mỹ, cũng kiếm được chút tiền, nhưng nhà chúng tôi chẳng có người quen biết, cũng không nghĩ ra cách gì để đưa được người ra. Đã tìm rất nhiều người, đều nói sự việc này khó xử lý, chắc có lẽ chỉ có Giám đốc Lý đây mới có thể giúp được. Tôi cũng chỉ có thể đến để cầu xin anh thôi. Đi đến đơn vị của anh thì không hay lắm, chỉ có thể đến nhà anh, nhưng nhà anh không có ai, bảo vệ tiểu khu nói anh vẫn chưa quay về, tôi gọi điện thoại cho người của đơn vị anh, nói anh đi tiếp khách. Tôi nghĩ anh ra ngoài tiếp khách cũng sẽ về ngay thôi, tôi đợi anh ở cổng tiểu khu cũng khá lâu rồi, nhìn thấy đã hơi muộn, tôi đang định về, thật không ngờ trên đường lại có thể gặp được anh.”

“Nhà tôi không có ai? Vợ tôi không ở nhà à?” Anh ta tỏ vẻ không hiểu.

“Chị nhà, chị có ở nhà sao? Lẽ nào tôi đã tìm nhầm rồi? Tôi cũng chỉ là nghe người khác nói địa chỉ nhà anh, ở đơn nguyên 6, khu 3 có phải không?”

“Ồ, vậy thì anh nhầm rồi, là đơn nguyên 6 khu 5.” Anh ta mỉm cười.

“Chà chà, thảo nào mà tìm không được, bây giờ coi như là đã gặp anh rồi, cũng coi như không mất công vô ích.”

Trên mặt người đàn ông trung niên lộ ra nụ cười khách khí, ngược đầu lên nghĩ một lát, nói: “Từ Tử Hào mà anh nói, tôi nhớ ra rồi, hình như là sự việc phá dỡ di dời, đâm bị thương người của công ty Thành Kiến phải không?”

“Phải phải phải.”

“Sự việc này à, cũng khó đấy, vụ án này không do tôi quản lý, anh có biết không?”

“Tôi biết, tôi biết, sự việc này rất là phiền phức, tôi đã hỏi rất nhiều người, đều nói chỉ có anh là có cách thôi, muốn bảo lãnh người ra chắc chắn là phải mất tiền, điều này tôi hiểu, chỉ cần có thể đưa được người ra là được.” “Đây không phải là vấn đề tiền nong...” Anh ta có vẻ hình như hơi mất kiên nhẫn, đối với những người không quen biết đến biểu quà, những người có địa vị chức tước như anh ta đều rất kiêng kị.

Từ Sách vội đưa túi về phía trước: “Chút đồ này anh hãy cầm giúp trước, còn có cả mấy tấm thẻ siêu thị.” Anh ta nhét túi về trước nhưng lại phát hiện ra quá to so với cửa sổ xe, không nhét được vào. Việc này cũng là do anh ta cố tình thiết kế. Nếu như đồ dễ dàng nhét được vào, ngộ nữa Giám đốc Lý nhận đồ xong nói có gì thì ngày mai sẽ nói chuyện, chính anh ta lại không xuống xe, vậy thì Từ Sách không có cơ hội để ra tay nữa.

Giám đốc Lý trong lòng cười khẩy, người này đúng là một tên nhà quê từ Mỹ trở về, chẳng có ai không hề quen biết muốn nhờ vả mà lại biểu quà kiểu này. Đúng là chẳng hiểu biết một chút gì về quy tắc trong nước cả.

Giám đốc Lý giơ tay ra từ chối: “Sự việc này sau này hẵng nói, đồ thì anh hãy cứ cầm về đi.”

Từ Sách liền khẩn cầu: “Lãnh đạo, xin anh giúp đỡ, những món đồ này chẳng đáng mấy đồng, anh cứ cầm giúp đi, đây là hy vọng duy nhất của tôi. Tôi đã đợi cả một buổi tối rồi.” Anh ta lộ ra nét mặt khổ não.

Tục ngữ có câu, “Không ai giơ tay ra đánh người đang cười”, quan chức mặc dù không nhận quà cũng sẽ không làm cho bầu không khí

trở nên sượng sùng, cũng không cố ý tỏ ra khó chịu với người biểu quà. Người giữ chức vụ cao như anh ta hiểu rất rõ đạo lý này, xuất phát từ lịch sự, anh ta nói: “Anh hãy lên xe đi, đến nhà tôi nói chuyện, sự việc này dính líu đến công ty Thành Kiến, tôi sẽ nói với anh là cần làm thế nào.”

“Ồ, vậy cũng được.”

Từ Sách ngồi lên chiếc ghế phụ ở bên tay phải, đặt chiếc túi vào giữa, vừa nói vừa đưa thuốc lá ra: “Bây giờ cũng muộn rồi, để hôm khác tôi đến thăm nhà anh, chỉ cần anh chịu giúp đỡ, việc này chắc chắn sẽ giải quyết xong. Tôi nói sơ qua một chút tình hình...”

Anh ta vừa nói vừa rút một điếu thuốc đưa đến vừa chuẩn bị sẵn để giờ tay chặn vô lăng, để tránh ấn vào còi, đồng thời còn phải chú ý đợi đến khi mục tiêu bị gục ngã, chân của mục tiêu sẽ thả lỏng phanh xe, anh ta cần phải lập tức gạt cần số về P, để tránh xe trôi về phía trước....

Những động tác này anh ta đã diễn tập vô số lần, tay của anh ta rất vững.

Suốt cả quá trình này không có người hay xe cộ nào đi qua, bỏ qua không tính khoảng thời gian đối thoại lúc trước, đợt hành động này tổng cộng mất năm mươi lăm giây.

Bởi vì trong kế hoạch ban đầu của anh ta, tình huống thứ nhất chính là Giám đốc Lý xuất phát từ sự lịch sự xuống xe nói với anh ta vài câu khách sáo, trong tình huống này chỉ cần ba mươi lăm giây là đủ rồi. Tình hình thứ hai là lên xe trò chuyện, trong tình huống này thì anh ta cần làm thêm một số việc bên ngoài cho nên tổng kết tốn mất năm mươi lăm giây, việc này cũng nằm trong phạm vi hợp lý trong kế hoạch.

Tóm lại, bước đầu tiên đã hoàn thành một cách thuận lợi.

Từ đầu đến cuối, anh ta không hề căng thẳng chút nào. Anh ta vốn cứ tưởng sẽ căng thẳng, trên thực tế lúc thực sự ra tay, ngược lại lại không hề căng thẳng.

Mặc dù đây là lần đầu tiên anh ta giết người, nhưng tố chất tâm lý

của anh ta vững vàng đến độ đáng kinh ngạc.

Bảy, tám chiếc xe cảnh sát xếp hàng đố ở đó đã bịt chặt hai luồng đường trên đường Phong Tây, tất cả những chiếc xe tiến vào đường Phong Tây đều phải quay đầu đi vòng đường khác.

Hiện trường đã được giăng đường dây cảnh giới, tập trung rất nhiều cảnh sát.

Ở bên ngoài cách đó vài chục mét, có rất nhiều người dân đang vây quanh bàn tán xôn xao.

Lúc này, lại có năm chiếc xe cảnh sát lái vào và dừng lại, Giám đốc Sở Công an huyện Quách Hồng Ân và một người nam giới dáng vẻ như lãnh đạo đi trước, dẫn theo một đoàn cảnh sát đi đến, Quách Hồng Ân vỗ tay gọi tất cả những người cảnh sát ở hiện trường lại chỉ vào người nam giới tầm 36, 37 tuổi đang đứng cạnh giới thiệu: “Vị này là cảnh sát Cao Đông, là trưởng phòng Trinh sát hình sự của Sở Công an thành phố, đại danh của anh Cao thì chắc mọi người đều đã biết, tôi cũng không cần giới thiệu nhiều. Vụ án này lãnh đạo của tỉnh và thành phố sáng sớm đã ra chỉ thị khẩn cấp, trong thành phố đã thành lập tổ chuyên án, anh Cao đảm nhận chức vụ tổ trưởng, sau này tất cả những hành động điều tra trinh sát đều do anh

Cao toàn quyền phụ trách, tất cả mọi người trong Sở chúng ta đều cần phải dốc toàn lực để phối hợp với anh Cao, đã rõ chưa?”

“Rõ!” Rất nhiều người cùng đáp lời.

Tiếp đến, lãnh đạo to nhỏ của Sở Công an huyện đều đi lên trước để tự giới thiệu về tên tuổi và chức vụ của mình và lần lượt bắt tay Cao Đông.

Nơi họ đang đứng có tên là huyện Bạch Tượng.

Huyện thành nhỏ, năng lực của cảnh sát và các thiết bị đều rất hạn chế, xuất hiện vụ trọng án hình sự, thì luôn là cấp trên dẫn người

đến để điều tra, họ chỉ có tác dụng hỗ trợ.

Đối với việc này, họ đã quá quen rồi, không có bất cứ dị nghị nào. Hơn nữa, họ đều trong hệ thống công an, đã nghe đến tên tuổi của Cao Đông trong Sở Công an thành phố, anh là chuyên gia trinh sát hình sự cấp tỉnh, đã phá được mấy chục vụ án lớn, tiếng tăm lẫy lừng. Điều quan trọng hơn là, Cao Đông ngoài việc mình là cán bộ cấp cao, nhạc phụ của anh còn là thư ký Hội ủy viên thường trực thành phố, là nhân vật đứng thứ bảy trong ban lãnh đạo thành phố, có thế lực rất hùng mạnh.

Bất luận đối với ai, Cao Đông cũng đều xử lý mỗi quan hệ xã hội rất chừng mực, sau khi anh lịch sự chào hỏi tất cả mọi người, cũng không khách sáo thêm gì nữa, dù sao thì sự việc lần này rất khẩn cấp, bèn lập tức bắt tay vào việc, hỏi đội trưởng Trần - đội trưởng đội Trinh sát hình sự huyện ở hiện trường: “Phát hiện ra thi thể lúc mấy giờ?”

“Bốn giờ rưỡi sáng, là một công nhân dọn vệ sinh khi đi qua chiếc xe Audi đang dừng, cửa xe hơi mở ra, người lao công nhìn vào, phát hiện ra Giám đốc Lý đang ngồi ở ghế lái, liền lập tức báo cảnh sát. Người đó đã được đưa về Sở để làm bản tờ khai chi tiết rồi.”

“Vụ án xảy ra vào đêm qua nhỉ, sao đến tận sáng sớm mới phát hiện ra?”

“Có thể lúc xảy ra vụ án thì đã nửa đêm, không còn người đi bộ nữa, đi qua đoạn đường này đều là xe ô tô, không chú ý đến điểm bất thường của chiếc xe Audi đang đỗ bên đường này.”

“Người nhà của nạn nhân cũng không cảm thấy kỳ lạ đối với việc nạn nhân cả đêm không về sao?”

“Giám đốc Lý là lãnh đạo, lãnh đạo có lúc tiếp khách bên ngoài trở về muộn cũng là điều bình thường. Vừa mới hỏi vợ của Giám đốc Lý, chị ta nói tối qua Giám đốc Lý gọi điện thoại nói với chị ta là hôm nay uống rượu với bạn, có thể là sẽ về muộn một chút, chị ta cũng không để ý, sau đó đã đi ngủ trước. Sáng sớm nay mới biết được sự việc này.”

“Nạn nhân là phó giám đốc Sở Công an của các anh, Lý Ái Quốc

phải không?”

“Vâng.”

“Anh ta quản lý mảng công việc nào?”

“Bình thường phụ trách mảng quản lý trị an.”

“Một mình anh ta phụ trách sao? Hay là còn có mấy vị phó giám đốc khác cùng phụ trách?”

“Những vụ án về trị an do một mình anh ấy phụ trách.” “Mấy vị phó giám đốc khác làm gì?”

Đội trưởng Trần nhìn một vị phó giám đốc ở bên cạnh, nói: “Có tất cả bốn vị phó giám đốc, ngoài Phó giám đốc Lý, Phó giám đốc Trương...” Anh ta chỉ sang người bên cạnh, Giám đốc Trương nhìn Cao Đông mỉm cười gật đầu, “Giám đốc Trương phụ trách vụ án hình sự. Còn có hai vị là... ừm, phụ trách các mặt, hai vị này đều chuẩn bị về hưu rồi, vừa mới đến hiện trường, bây giờ trở về giải quyết việc hậu sự.”

Cao Đông gật đầu, anh đã hiểu, hai người phó giám đốc chuẩn bị về hưu “phụ trách các mặt”, thực ra là chẳng làm gì cả, lùi về tuyến hai không có quyền lực, cứ chờ đến lúc về hưu thôi.

Anh lại hỏi: “Những người biết về vụ án này có nhiều không?”

“Gì mà người biết về vụ án nhiều hay không?” Đội trưởng Trần không hiểu được ý tứ của Cao Đông.

Cao Đông nghiêng đầu nhìn về đám người ở phía xa, giơ tay chỉ: “Những người dân đều biết rồi à?”

Đội trưởng Trần gật đầu: “Sự việc quá lớn, đặc biệt là hàng chữ đó, bao nhiêu người đều đã nhìn thấy rồi, nên lan truyền rất nhanh.”

“Ồ, vậy thì phải chú ý dặn dò giới truyền thông đừng đăng tin, ảnh hưởng quá xấu. Tòa soạn nào dám đăng tin, trực tiếp hện người phụ trách để nói chuyện.”

Đội trưởng Trần dè dặt hỏi một câu: “Thế vùng khác thì sao?”

Cao Đông nói đầy ý tứ: “Anh xem tình hình tự giải quyết .”

Quách Hồng Ân quay sang vị phó giám đốc họ Trương đó: “Anh Trương, việc này vẫn cần anh đi một chuyến, thông báo với huyện, rồi thông báo cho Ban duy trì ổn định.”

Giám đốc Trương gật đầu nói: “Tôi biết rồi,” liền đi ra ngoài gọi điện thoại.

Cao Đông nói tiếp: “Hiện trường được bảo vệ nguyên vẹn không?”

“Có lẽ cũng được coi là khá hoàn chỉnh, người công nhân dọn vệ sinh lúc đó nhìn thấy nạn nhân cách cửa sổ xe, cũng kinh hồn sợ hãi, chưa chạm vào cửa xe.”

Cao Đông ừm một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào chiếc xe Audi màu đen đang dừng trước mặt, cửa xe phía bên tay lái phụ đang mở. Anh nói: “Bác sĩ pháp y của huyện đã đến chưa?”

“Ừm, đến rồi.”

Cao Đông gật đầu biểu thị sự hài lòng: “Tôi đã dẫn theo mấy vị chuyên gia pháp y của Sở Công an thành phố, lát nữa cùng đến đó.”

Nói rồi anh lấy ra đôi găng tay cao su đeo vào, đến bên cạnh chiếc xe, nhìn thật kỹ vào bên trong, trên ghế lái có rất nhiều vết máu, sau khi xem một lúc lâu, anh quay người, lên tiếng hỏi: “Thảm để chân ở ghế phụ là do bác sĩ pháp y lấy đi à?”

Đội trưởng Trần nhìn một lát rồi trả lời: “Không, vốn dĩ đã không có rồi.”

Trong lòng Cao Đông chợt trào dâng cảm giác không được thoải mái: “Đã lấy dấu vân tay ở trong xe cả rồi chứ?”

“Ừm, đã thu thập một lượt rồi.” “Ở chỗ tay nắm cửa xe thì sao?”

“Các bác sĩ pháp y nói chỗ nắm tay cầm không có dấu vân tay,

nghi ngờ là có người đã xóa dấu vết.”

“Dấu vân tay bị xóa rồi,” Cao Đông lẩm nhẩm, nhíu mày, rồi quay người nói: “Những dấu chân khả nghi ở dưới đất đều đã lấy cả rồi chứ?” Đây thực ra là một câu nói thừa thãi, bác sĩ pháp y đã lấy dấu vân tay, đương nhiên cũng không bỏ sót dấu chân.

“Lấy thì lấy rồi, nhưng...” “Nhưng gì cơ?”

“Hai bên cửa xe đều không có dấu chân.”

“Là do nền xi măng sao?” Cao Đông đã làm cảnh sát hình sự nhiều năm, đương nhiên biết được những kiến thức thông thường, dấu chân ở trên nền xi măng sạch sẽ thì rất khó có thể lưu giữ được hoàn chỉnh, nhưng anh nhìn thấy mặt đường ở đây do bên cạnh là vùng đồng ruộng hoang vắng, bên đường có rất nhiều cát, theo lý mà nói thì có thể lưu lại dấu chân.

Đội trưởng Trần nói: “Bác sĩ pháp y nói, dấu chân ở trên nền xi măng đã bị hung thủ cố ý phá hoại. Ngoài ra trong vùng đồng ruộng gần đây phát hiện ra một dãy dấu chân, chắc là do hung thủ khi chạy trốn khỏi hiện trường đã để lại. Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?”

“Dấu chân không được bình thường.”

Cao Đông đi theo đội trưởng Trần đi đến bên vùng đồng ruộng, ngồi xổm xuống, ở đây thấp thoáng có thể nhìn thấy được một hàng dấu chân rất dài, kéo dài mãi. Nhưng anh nhìn tỉ mỉ mới phát hiện ra dấu chân ở dưới đất rất to, chắc là giày số 47.

Chân to quá! Hơn nữa dấu hằn rất sâu, rất rõ, nhưng đế giày hoàn toàn trơn nhẵn, không để lại dấu vân giày.

Cao Đông nhíu mày im lặng.

Đội trưởng Trần tiếp tục nói: “Hàng dấu chân này kéo dài đến tận chỗ rãnh nước ở bên cạnh đồng ruộng.”

Cao Đông nhìn hướng ra xa, phía trước đồng ruộng là một rãnh

nước rất dài, nhìn không đến được điểm tận cùng, nếu như hung thủ đi đến rãnh nước, vậy thì sau đó hẫng lên bờ ở chỗ nào thì cũng không thể kiểm chứng được.

Cao Đông mím môi, vụ án này e rằng còn phức tạp hơn so với suy nghĩ ban đầu của mình. Anh đứng dậy, quay trở lại bên cạnh chiếc xe Audi, nói: “Thì thể hiện giờ đang ở đâu?”

“Ở phòng thí nghiệm của bác sĩ pháp y.” “Trên cơ thể có mấy vết thương?”

“Sơ bộ chỉ nhìn thấy một vết thương ở tim.” “Dùng thứ gì để giết?”

“Có thể là một đồ vật sắc nhọn nào đó, cắm thẳng vào tim. Tại hiện trường không phát hiện ra hung khí, chúng tôi đang phái người đi lục soát xung quanh.”

“Thời gian tử vong vẫn chưa đưa ra kết luận phải không?”

“Ừm, chỉ biết là tối qua, thời gian cụ thể thì vẫn cần phải điều tra.”

Cao Đông lấy tay ấn cằm suy nghĩ: “Vụ án xảy ra ở trong xe, vậy thì chắc là người quen gây án rồi.”

Trong lòng anh đã có phương hướng “Thảo nào mà lấy đi thảm lót chân, thảm lót chân trong xe dùng nguyên liệu cao su, rất dễ để lại manh mối của hung thủ, xem ra khả năng phản trình sát của hung thủ rất tốt. Không phải là một vụ án khác thông thường.”

Đội trưởng Trần nói: “Anh Cao, có một việc này hơi kỳ lạ, trong xe không hề phát hiện ra dấu vết giăng co.”

Cao Đông đột nhiên quay người, hạ giọng hỏi: “Chuyện gì vậy? Không gian ở trong xe chỉ có ngần ấy, hung thủ không hề trải qua sự giăng co đã có thể đâm hung khí vào đúng tim nạn nhân sao?”

“Ừm... hiện tại thì là như vậy, vẫn cần phải đợi bác sĩ pháp y giám định.”

Cao Đông thở hắt ra, theo như tìm hiểu tình hình cơ bản lúc này, nạn nhân bị giết như thế nào vẫn là một câu đố, hiện trường không có hung khí, tay cầm cửa xe không có dấu vân tay, dấu chân to số 47 ở dưới đất rõ ràng là nguy tạo, qua đó có thể suy đoán, trong xe có lẽ cũng không tìm ra được dấu vân tay có tác dụng.

Trước mắt, anh chỉ có thể phỏng đoán, hung thủ là người quen gây án, không có những nhân chứng vật chứng khác, việc này đúng là khá phiền phức.

Nghĩ giây lát, anh quay đầu nói: “Vậy dải băng rôn đó có ở đây không?”

“Có, lúc trước sợ người dân bàn tán quá nhiều nên đã cất đi rồi, tôi đi lấy ngay đây.”

Đội trưởng Trần lấy từ trong xe cảnh sát ra một cuộn vải trắng, sau khi mở ra, trên đó viết chữ thư pháp màu đỏ. Mặc dù Cao Đông đã biết được việc này, nhưng chính mắt nhìn thấy hàng chữ đó, trong lòng vẫn giật mình. Không chỉ anh, tất cả nhân viên công an có mặt tại hiện trường đều giật mình kinh hãi.

Trên tấm vải viết: “Giết đủ mười lăm giám đốc, giám đốc không đủ trưởng phòng bù”.

Đây là vụ án lớn huênh hoang nhất, ác liệt nhất anh gặp phải kể từ khi làm cảnh sát cho đến nay.

Cao Đông mặt lạnh tanh bước ra khỏi hiện trường vụ án, nhìn về phía đoàn người, nghe nói trong vòng ba mươi sáu tiếng đồng hồ sau khi xảy ra vụ mưu sát, có 50% hung thủ quay trở lại hiện trường, không chừng hung thủ lúc này đang trốn ở trong đoàn người. Đương nhiên rồi, anh biết mình không có đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, cho dù hung thủ là một trong số những người trước mặt, anh cũng không nhận ra, chỉ là theo bản năng muốn nhìn xem có ai trông lăm la lăm lét hay không.

Đương nhiên, cái tên dám gây ra vụ án này tố chất tâm lý cũng rất vững vàng, nếu người nào nhìn thấy vẻ lén la lén lút thì cũng không có được trình độ này.

Ánh mắt của anh tùy hứng lướt nhìn đoàn người mấy lượt, sau đó nhằm đúng vào một hướng, anh khẽ nheo mắt, để cho tầm nhìn được tập trung hơn, anh đang nhận diện, đồng thời muốn nắm bắt hình ảnh ở trong kí ức.

Cái người đó... cái người đó... Cao Đông bất giác đi về phía trước.

Từ Sách đứng trong đám đông nhìn thấy người lãnh đạo của đội cảnh sát đó đang nhìn về phía này, sau đó liền phát hiện ra, ánh mắt người đó nhìn chăm chú vào mình giây lát, thật không ngờ đi thẳng về phía mình, nhịp tim bất giác đập dồn dập. Nhưng ngay lập tức, trong đầu anh ta liền nói với bản thân không cần căng thẳng, hiện giờ không có ai biết mình gây án, thả lỏng ra, thả lỏng ra... thản nhiên như không có chuyện gì cả...

“Từ... Từ Sách!” Cao Đông cuối cùng cũng nhận ra cái người trông quen quen, vừa kinh ngạc vừa vui mừng kêu lên một tiếng.

Từ Sách nhìn chăm chú vào mặt người đó một hồi, cuối cùng cũng nhận ra: “Cao... Cao... anh Cao...” bỗng chốc anh ta không nhớ ra được tên, chỉ nhớ được họ Cao, đã ở tầm tuổi này rồi, gọi “anh Cao” thì cũng không sai được.

“Ha ha, bạn học cũ.”

Cao Đông dẫn Từ Sách ra khỏi đám người, đi đến góc bên cạnh, cười nói, “Nhất thời không gọi ra được tên Cao Đông của tôi chứ gì, ha ha, anh Từ, tôi thì lại ghi nhớ rất kĩ đại danh của anh đấy.”

“Ồ, vậy sao?” Từ Sách mỉm cười nhàn nhạt.

Cao Đông cũng không ngạc nhiên, tính cách Từ Sách vốn dĩ vẫn hơi lập dị, tâm trạng vẫn luôn ít bị xao động, anh hỏi: “Anh chẳng phải là ở Mỹ sao, sao lại quay về rồi?”

“Ở nước ngoài lâu quá chán rồi, muốn quay về tìm chút việc để làm, trước mắt tạm thời vẫn ở nhà nghỉ ngơi.”

“Ừ, vậy cũng tốt, ha ha, chúng ta chắc hơn mười năm rồi chưa gặp đấy nhỉ.”

“Chắc là mười một năm. Vụ án này do anh phụ trách à?”

Cao Đông vỗ vỗ trán lộ ra nét mặt khổ não: “Chẳng có cách nào cả, lại phải bù đầu một thời gian rồi.”

Khóe miệng Từ Sách khẽ nhếch lên, nói: “Phá được vụ án lớn này, chắc anh lại có thể thăng quan tiến chức đấy nhỉ?”

“Ha ha, làm gì mà dễ dàng như thế. Anh thấy đấy, hôm nay tôi bận lắm, lát nữa phải họp, bây giờ anh ở đâu, số điện thoại di động bao nhiêu, sau khi hết bận mấy hôm tới tôi sẽ tìm anh để trò chuyện. Từ trước đến nay, trong bao nhiêu bạn học như vậy, tôi khâm phục anh nhất.” Cao Đông vỗ vai Từ Sách.

Từ Sách nói cho Cao Đông biết số điện thoại và địa chỉ. Cao Đông lại hàn huyên vài câu, sau đó rời khỏi cùng với mấy người công an khác, chỉ để lại ba bốn người để bảo vệ hiện trường.

Do vụ án xảy ra vào tối hôm qua, cũng chính là vào ngày mùng 6 tháng 12, cho nên được đặt tên là vụ án mạng 12.6. Nhưng lúc này đây, Cao Đông rõ ràng không thể ngờ được rằng chỉ một thời gian sau, vụ án này đã được đổi tên thành vụ án mạng liên hoàn 12.6.

Chập tối, Cao Đông vừa mới nhận được báo cáo khám nghiệm tử thi bước đầu của phòng pháp y, lập tức triệu tập cuộc họp thành viên tổ chuyên án.

Thành viên trong cuộc họp ngoài lãnh đạo của công an huyện và toàn bộ người trong đội Trinh sát hình sự, mười mấy người khác đều là do Cao Đông đưa từ Sở Công an thành phố đến, bởi vì công an trong huyện thành nhỏ, phá những vụ án hình sự thông thường thì được, còn đối với những vụ án lớn thì rất ít kinh nghiệm, hơn nữa anh tin tưởng vào năng lực của những người do mình bồi dưỡng nên.

Nhân lực trong vùng chủ yếu yêu cầu họ phụ trách việc phỏng vấn điều tra, thu thập tài liệu.

Cao Đông bật máy chiếu, nói: “Tầm quan trọng của vụ án này, tôi không cần phải nói nhiều thêm nữa, nghe nói Sở Công an tỉnh sắp sửa báo lên Bộ Công an, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian, phải xác định được hung thủ nhanh nhất có thể. Có một số đồng chí cũng giống như tôi, đều đến từ Sở Công an thành phố, lúc sáng không thể đến được hiện trường khi vừa phát hiện ra vụ án, trước tiên chúng ta hãy xem tình hình khái quát của vụ án nhé.” Anh ấn điều khiển của máy chiếu, thay đổi màn ảnh, tiếp tục nói: “Đây là bức ảnh của nạn nhân Lý Ái Quốc lúc bị phát hiện ra.”

Trong bức ảnh, Lý Ái Quốc hơn 40 tuổi đang ngoẹo đầu, mở mắt, nằm nghiêng ở trên ghế lái, trên mặt không thể hiện sắc thái gì, vị trí tim trong lồng ngực có vết máu lớn màu đỏ thẫm, cứ thế chạy xuống ghế lái.

“Trên người Lý Ái Quốc chỉ có một vết thương ngoài rõ nét, vết thương nhằm trúng vào tim, căn cứ theo sự suy đoán của bác sĩ pháp y, hung thủ có lẽ là dùng một thứ như lưỡi lê ba cạnh, đâm thẳng vào lồng ngực Lý Ái Quốc, hơn nữa lại nhằm đúng vào tim. Lý Ái Quốc chắc là chưa đầy nửa phút đã tử nạn.”

“Mọi người hãy nhìn mấy bức ảnh khác, trong xe rất gọn gàng, không hề có dấu vết giằng co.”

Nói đến đây, không ít người đều bàn tán xôn xao, không hề có sự giằng co, sao có thể giết chết được nạn nhân.

Cao Đông ho hắng một tiếng, ra hiệu lát nữa mới thảo luận, nói tiếp: “Trong ngăn kéo ở ghế phụ có hai vụn tẹt tiền mặt, trong cốc xe có rượu thuốc thượng hạng, hung thủ sau khi giết người không hề động tới, hung thủ rõ ràng giết người không phải vì tài sản.”

Anh lại chuyển sang một bức ảnh khác, đây là bức ảnh chụp chính diện chiếc xe, trên tấm kính chắn gió ở đầu xe đặt một tấm băng rôn màu trắng chữ đỏ, trên đó viết “Giết đủ mười lăm giám đốc, giám đốc không đủ trưởng phòng bù”.

Cao Đông không bình luận về bức ảnh này, tiếp tục chuyển sang bức ảnh chụp từng góc độ của chiếc xe hơi, sau đó anh nói: “Nạn nhân Lý Ái Quốc, tối qua uống rượu đánh bài với mấy người bạn ở khách sạn, theo như lời kể của những người bạn anh ta, bọn họ

khoảng 10 giờ 30 phút tối thì giải tán, sau đó, Lý Ái Quốc một mình lái xe rời khỏi đó.

Sau khi xem máy camera ở ngã tư đường Duyên Hải Nam và Phong Tây, xe của Lý Ái Quốc tiến vào đường Phong Tây vào 10 giờ 52 phút tối, nhưng chiếc máy camera ở cổng tiểu khu lại không quay được cảnh chiếc xe Audi tiến vào trong tiểu khu, điều này chứng tỏ, Lý Ái Quốc sau khi lái xe tiến vào đường Phong Tây, khi sắp đến tiểu khu thì gặp nạn, cụ thể thời gian gặp nạn chắc là vào khoảng 10 giờ 55 phút tối. Kết quả giám định thời gian tử vong của bác sĩ pháp y cũng vừa vặn phù hợp.”

“Vợ Lý Ái Quốc kể lại, khoảng 9 giờ tối Lý Ái Quốc gọi điện cho chị ta, nói buổi tối đánh bài, chắc là sẽ về muộn một chút. Vợ Lý Ái Quốc không cảm thấy có điều gì khác thường cho nên đã đi ngủ trước, cho đến tận sáng hôm nay mới biết xảy ra chuyện. Buổi chiều kiểm tra danh sách cuộc gọi của anh ta, khoảng 9 giờ tối, anh ta đúng là đã gọi một cuộc điện thoại cho vợ.”

“Vụ án này hiện giờ có mấy điểm khó khăn, hung thủ sau khi giết người, dùng vải lau khắp lượt dấu vân tay ở trong và ngoài xe. Do Lý Ái Quốc và hung thủ không hề xảy ra giằng co cho nên ở móng tay, trên người Lý Ái Quốc và cả trên xe đều không tìm thấy lông tóc, gàu, sợi tơ quần áo của hung thủ.

Còn dấu chân ở trên nền xi măng phía bên ngoài xe thì đã bị hung thủ cố ý phá hủy. Hung thủ đã để lại dấu chân ở trên tấm đệm lót chân trong xe, nhưng đệm lót chân lại bị hung thủ đem đi rồi. Hung thủ sau khi giết người, bèn chạy đến rãnh nước ở cạnh đồng ruộng, sau đó lên từ chỗ nào thì tạm thời không có cách nào điều tra ra được. Căn cứ theo miêu tả của bác sĩ pháp y, lúc đó chân của hung thủ có lẽ là đã đi thêm một đôi giày sắt đế bằng, cho nên để lại một hàng dấu chân có kích thước số 47 đế bằng. Đồ bọc giày bằng sắt đế bằng khiến cho áp lực trọng lượng cơ thể của hung thủ giẫm xuống đất đều như nhau, cho nên chỉ có thể suy đoán thể trọng của hung thủ rơi vào khoảng từ 60 đến 70 kg, không thể nào phán đoán được chiều cao của hắn. Như vậy cũng có nghĩa là, cho đến lúc này, hung thủ gây án không để lại bất cứ vật chứng nào cả.” Một người cảnh sát hỏi: “Có người nào tận mắt chứng kiến không?” Cao Đông lắc đầu nói: “Sự việc xảy ra vào lúc đêm khuya, trên còn đường Phong Tây này, vốn đã ít người qua lại, bây giờ lại là mùa đông, càng ít người hơn. Theo như

lời tường thuật của bảo vệ tiểu khu Phong Tây, lúc đó anh ta đang nằm ngủ ở trong phòng bảo vệ, không nghe thấy bất cứ động tĩnh khác thường ở bên ngoài.”

Giám đốc Quách Hồng Ân nói: “Cũng có nghĩa là, cho đến lúc này, trong cả quá trình giết người của hung thủ, không để lại bất cứ nhân chứng vật chứng nào?” Cao Đông gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Cả phòng họp chột bàn tán xôn xao, mọi người đang thì thầm thảo luận vụ án không có nhân chứng vật chứng thì cần phải làm thế nào mới có thể phá án.

Cao Đông nhìn mọi người, hắng giọng, mọi thì thầm đều ngừng lại, anh nói tiếp: “Theo như lời miêu tả của bạn anh ta, tối qua Lý Á Quốc lái xe về nhà một mình, trong máy camera cũng thể hiện rõ, trên ghế phụ cũng không có ai nhưng khi xảy ra vụ án, hung thủ rõ ràng là ngồi trên ghế phụ. Cho nên chúng ta có thể dựng lại cả quá trình xảy ra vụ án, tối qua vào lúc 10 giờ 30 phút, Lý Á Quốc sau khi rời khỏi khách sạn, một mình lái xe trở về nhà. Sau khi tiến vào đường Phong Tây, không biết vì lý do gì, lúc chưa đi đến cổng tiểu khu, giữa đường dừng lại, hơn nữa còn mở khóa bảo hiểm trong xe, mở cửa cho hung thủ lên xe, hung thủ ngồi vào ghế phụ, sau đó liền giết anh ta.”

Đội trưởng Trần nói: “Hung thủ giết Giám đốc Lý như thế nào? Cho dù hung thủ có lưỡi lê ba cạnh, nhưng không gian ở trong xe khá chật chội, sao có thể không trải qua sự giằng co nào mà đã có thể đâm thẳng lưỡi lê vào người Giám đốc Lý được? Hơn nữa một nhát là đã trúng vào tim, vị trí không hề sai lệch một chút nào, những vị trí khác ở trên cơ thể đều không có chút vết thương nào cả.”

Cao Đông nói: “Đáp án chỉ có thể là hung thủ trước khi đâm vào tim Lý Á Quốc, Lý Á Quốc đã không thể cử động được nữa rồi, hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng. Bởi vì nếu Lý Á Quốc có thể cử động, hung thủ bất luận thế nào cũng không thể chỉ đâm một nhát đã trúng luôn vào vị trí tim, những chỗ khác trên cơ thể không để lại bất cứ vết thương nào. Cho dù hung thủ thực sự quá may mắn, trong khoảng thời gian mấy chục giây sau khi bị đâm, Lý Á Quốc vẫn có khả năng phản kháng, không thể nào không có dấu vết giằng co. Buổi chiều tôi đã đi xem thi thể của Lý Á Quốc, tôi phát hiện ra ở phần mặt, vị trí dưới mái tai của Lý Á Quốc có một vết bỏng nhỏ. Tôi đã nói chuyện với bác sĩ pháp y Trần, có lẽ là hung thủ đã cầm một chiếc dùi

cui, trước tiên dùng dùi cui kích điện làm cho Lý Ái Quốc hôn mê rồi mới nhắm thẳng vào tim, đâm một nhát chuẩn xác. Đương nhiên, từ lúc chết cho đến chiều ngày hôm nay đã qua khoảng thời gian nửa ngày, cho nên bác sĩ pháp y không có cách nào thông qua chất dịch trong cơ thể để kiểm chứng được trước khi chết Lý Ái Quốc có phải là đã bị kích điện hay không, đây là suy đoán của chúng tôi, cũng là sự suy đoán có khả năng nhất.”

Trong phòng họp bỗng chốc lại trở nên ồn ào, bởi trong huyện thành phổ thông này, từ trước tới nay chưa bao giờ có người hành hung, trước tiên dùng dùi cui kích điện làm cho hôn mê, rồi lại đâm một dao vào tim để lấy mạng của nạn nhân.

Trong những vụ án hình sự giết người bình thường, phần lớn là ngộ sát, cho dù là giết người nhằm báo thù đã có âm mưu từ trước, thủ đoạn cũng rất thô vụng, thường là dùng hung khí như búa, liềm, dao nhọn.

Dùng dùi cui trước tiên kích điện làm cho hôn mê, rồi lại bồi thêm đòn chí mạng dẫn đến tử vong chỉ trong khoảnh khắc, loại thủ pháp này rất nhanh gọn, hơn nữa để lại dấu vết gây án ít nhất có thể.

Cao Đông nói: “Tình hình cơ bản của vụ án giới thiệu đến đây, tạm thời không có nhân chứng vật chứng, chúng ta cũng không hề hay biết gì về độ tuổi, giới tính, hình dạng cơ thể, đặc trưng tướng mạo của hung thủ, mọi người có cách suy nghĩ gì đối với vụ án này đều có thể nói ra, nhiều người tập trung suy nghĩ thì sẽ thu được lợi ích lớn.”

Trương Nhất Ngang, cấp dưới cốt cán của Cao Đông nói: “Sau khi hung thủ giết người, không lấy tiền lấy đồ, chứng tỏ đây là giết người trả thù. Tôi cho rằng có thể bắt tay từ góc độ mối quan hệ xã hội của nạn nhân.”

Mọi người lại bắt đầu thảo luận, bàn tán xôn xao ai có thù với phó giám đốc sở công an, vừa nói đến, thì những người có thù với Lý Ái Quốc lại rất đông, nhưng mỗi thù hận đến độ cần giết người để xả hận, thì hình như bỗng chốc lại chẳng nghĩ ra. Huống hồ coi như có mối thù hận thì cũng có mấy ai có được cái gan này, dám giết phó giám đốc Sở Công an, đây đúng là một vụ án lớn bắt buộc cần phải phá được, hơn nữa bắt được thì tội phạm sẽ bị tử hình.

Có một vị cảnh sát hình sự già lại có ý kiến trái ngược: “Tôi thấy, hung thủ để lại hàng chữ đó trên kính chắn gió, cũng chưa chắc hung thủ có thù oán gì với nạn nhân, chỉ có thể là thù hằn xã hội, muốn báo thù những nhân vật quan chức.”

Cao Đông nói chen vào: “Giết đủ mười lăm giám đốc, giám đốc không đủ trường phòng bù.” Câu nói này lại một lần nữa phát ra từ miệng anh, trong phòng họp mặc dù đều là những người cảnh sát già có kinh nghiệm phong phú, nhưng vẫn cảm thấy có một thứ cảm giác âm u không lạnh mà run. Anh hừ một tiếng, nói: “Khẩu khí của hung thủ lớn thật đấy, sự việc này đã chấn động các vị lãnh đạo của thành phố và tỉnh, các vị lãnh đạo lo lắng, theo như khẩu khí của hung thủ, thì sẽ tiếp tục gây án. Tôi không cần biết hung thủ có phải là thù hằn với xã hội hay không, tóm lại, chúng ta bắt buộc cần phải nhanh chóng bắt giữ hắn!”. Những câu nói này phát ra vô cùng trịnh trọng, mọi người biết xảy ra vụ án này, tất cả đều phải gánh chịu áp lực nặng nề.

Thực ra người chịu áp lực nặng nề nhất tại hiện trường lúc này không phải là Cao Đông mà là Giám đốc Quách Hồng Ân. Bởi vì theo thông lệ của hệ thống công an, vụ án mạng bắt buộc phải phá được. Phạm là đã xảy ra án mạng, nếu mà không phá được, người chủ quản phụ trách rất có khả năng bị điều động chức vụ. Cho dù người phụ trách có mối quan hệ tầm cỡ, trong vài năm tới, muốn lên chức thì cũng vô cùng khó khăn, đối thủ cạnh tranh sẽ luôn lôi chuyện này ra.

Cho nên hiện nay ở rất nhiều nơi, khi xảy ra vụ án hình sự, đặc biệt là xảy ra án mạng, thường nghĩ cách không lập án, đặc biệt có rất nhiều tin tức “bị tạt sạt”, có một nguyên nhân rất quan trọng ở đây chính là vì trong thể chế công an ra lệnh “vụ án mạng bắt buộc phải phá được”. Cho nên những vụ án mạng đã phá được trong nước lên đến 90%, vì rất nhiều nơi đã thực hiện chế độ “không phá được không lập án”.

Mà lần này lại là một vụ án mạng vô cùng lớn, càng bắt buộc phải phá được án. Nếu như cuối cùng không phá được án, Cao Đông mặc dù là người đốc thúc giải quyết, anh cũng có thể mượn cớ là hỗ trợ để thoái thác trách nhiệm, dù sao thì huyện Bạch Trượng cũng chẳng liên quan gì đến anh, nhưng Giám đốc Quách Hồng Ân với vai trò là người phụ trách địa bàn huyện, vốn không thể nào trốn tránh được. Ông vốn là người ở trong Sở Công an tỉnh phái xuống dưới nhận

chức để rèn luyện tích lũy quá trình công tác, trước đó chưa từng có kinh nghiệm phá được những vụ án hình sự lớn, bây giờ chỉ có thể ký thác toàn bộ mọi hy vọng vào Cao Đông mà thôi.

Cao Đông ngược nhìn mọi người một lượt, dịu giọng, nói về an ủi: “Mọi người cũng không cần quá căng thẳng, bây giờ việc phân tích tình hình vụ án của chúng ta mới bắt đầu thôi, không cần tạo thêm áp lực cho mình, cứ nói tiếp đi. Tôi cho rằng việc nói hung thủ báo thù xã hội cũng rất có khả năng, hung thủ có mối tư thù với Lý Ái Quốc cũng có khả năng, hàng chữ đó chính là muốn chuyển dời sự chú ý của chúng ta, khiến cho hướng điều tra phá án của chúng ta nhằm về những phần tử có thù hằn với xã hội. Hai loại khả năng này tạm thời không thể nào xác định được.”

Trương Nhất Ngang nói: “Tôi cho rằng bây giờ điểm nghi vấn lớn nhất chính là khi xe của Lý Ái Quốc đi đến đường Phong Tây, đã sắp đến cổng khu, tại sao lại dừng lại, hơn nữa lại còn để hung thủ lên xe, mà anh ta lại không hề đề phòng hành động của hung thủ.”

Cao Đông gật đầu nói: “Đúng vậy, đây là trọng điểm cần chú ý. Theo như thói quen lái xe của chúng ta, nửa đêm khi đi trên một con đường có ít người qua lại, tình huống nào có thể khiến cho người lái xe giữa đường dừng xe?”

Một người trả lời: “Có thể đi tiểu bên đường?”

Lập tức có người phản bác: “Đã sắp đến nhà rồi, sao có thể chỉ còn một vài phút mà không thể nhịn được chứ?”

Cao Đông nói: “Điều càng kỳ lạ hơn là, thật không ngờ Lý Ái Quốc còn để cho hung thủ lên xe. Các anh nửa đêm lái xe trên đường, có tình huống nào mà lại để cho người ở bên ngoài lên xe?”

Trương Nhất Ngang nói: “Hung thủ liệu có phải là người quen của Lý Ái Quốc?”

Cao Đông nói: “Không thể nào chắc chắn 100%, nhưng khả năng này là khá lớn.”

Giám đốc Quách Hồng Ân nói: “Xem ra vẫn cần phải điều tra cặn kẽ mối quan hệ xã hội của Lý Ái Quốc.”

Cao Đông nói: “Đây là một mảng công việc. Một mảng công việc khác, qua cách mưu sát được chuẩn bị tinh tế tỉ mỉ của hung thủ, cho thấy hung thủ đã thám thính dò đường từ trước, chờ đợi Lý Ái Quốc về nhà. Hơn nữa qua tình hình hiện trường xảy ra vụ án có thể đoán, hung thủ chỉ có một người. Bây giờ vấn đề là, hung thủ sao có thể biết Lý Ái Quốc tối qua sẽ về nhà muộn? Có ba khả năng xảy ra, khả năng thứ nhất, trong số bạn bè tối qua cùng đánh bài với Lý Ái Quốc, có người là đồng bọn, khả năng thứ hai, hung thủ có người giúp đỡ, theo dõi Lý Ái Quốc, còn hung thủ thì mai phục ở trên đường Phong Tây. Khả năng thứ ba, hung thủ vì muốn giết hại Lý Ái Quốc cho nên thám thính dò đường, theo dõi rất nhiều ngày rồi, nắm rất rõ thói quen hành vi của Lý Ái Quốc. Hôm qua hẳn cũng đã theo dõi Lý Ái Quốc trước, biết được ông ta đang đánh bài ở khách sạn, chắc là sẽ trở về rất muộn, cho nên đã mai phục từ trước ở trên đường Phong Tây. Bây giờ chúng ta cần phải xác định, cả quá trình hành động mưu sát của hung thủ, là hoàn toàn do một mình thực hiện hay còn có người trợ giúp nào khác.”

Đội trưởng Trần hỏi: “Việc này cần phải điều tra thế nào?”

Cao Đông nói: “Bất luận là tình huống nào, hung thủ trước khi gây án chắc chắn đã trải qua rất nhiều lần do thám theo dõi, trên đường cái của khu vực huyện thành có nhiều máy quay camera như vậy, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.”

Quách Hồng Ân nói: “Tôi lập tức bố trí người để đi điều tra.”

Cao Đông nói: “Khối lượng công việc của mảng công việc này rất lớn, hãy tạm gác lại, mấy ngày hôm nay chúng ta có việc quan trọng hơn. Đội trưởng Trần, buổi chiều bảo anh đi lấy cuộn băng video của máy giám sát trên đường Duyên Hải Nam và Duyên Hải Bắc, đã lấy được chưa?”

“Ừm, lấy được rồi, họ chỉ giữ video của mười lăm ngày.”

“Mười lăm ngày à, đủ rồi. Cả máy quay camera ở cổng tiểu khu dân cư nữa?”

“Cũng lấy được rồi, họ chỉ giữ lại mười ngày.”

“Mười ngày cũng được. Phải rồi, chất lượng của ba máy camera

này thế nào?”

“Đều là máy quay camera độ nét cao dùng ở trên tuyến đường cao tốc. Bởi vì khu dân cư dành cho nhân viên công vụ, trong đó cũng có một số lãnh đạo các ban ngành, cho nên lúc bắt đầu thiết kế, đã suy xét đến vấn đề an toàn xung quanh nơi ở của mình, cho nên ba máy camera đó đều có độ nét cao, tốt hơn cả những máy quay camera khu vực thành phố những nơi khác.”

Cao Đông gật đầu hài lòng: “Thế ánh sáng trên đường Phong Tây buổi tối thế nào?”

“Vô cùng lý tưởng, cả hai bên chùng khoảng hai mươi mét đều có một ngọn đèn đường, độ chiếu sáng cũng tốt hơn hẳn những đoạn đường khác.”

Những thiết bị xung quanh tiểu khu dành cho nhân viên công vụ đúng là rất tốt.

Cao Đông nói tiếp: “Vậy có nghĩa là ba máy camera này, vào buổi tối cũng vẫn có thể quay được những hình ảnh rõ nét phải không?”

“Ừm, cuộn băng video đúng là nhìn rất rõ, nhưng...” Đội trưởng Trần nói vẻ lo lắng, “Nhưng máy quay camera không quay được đến địa điểm xảy ra vụ án.”

Cao Đông nói: “Hung thủ trước khi gây án, chắc chắn là đã đi qua máy quay camera.”

“Nếu như trước khi gây án, hung thủ cũng đi từ rãnh nước tới, vậy thì chẳng phải máy quay cũng không quay được sao?”

Cao Đông nói vẻ chắc chắn: “Điều này là không thể. Thứ nhất, hung thủ trước khi gây án, đã thám thính chờ đợi ở trên đường Phong Tây, trước lúc gây án thời gian vẫn còn sớm, hung thủ nếu như đi từ rãnh nước tới, rất dễ khiến cho người đi đường chú ý. Thứ hai, nước ở rãnh nước sâu đến đầu gối, nếu như quần hung thủ bị ướt, sẽ gây nên sự cảnh giác của nạn nhân. Đương nhiên, anh có thể sẽ nói quần hung thủ bị ướt thì hẳn có thể trốn đến một góc nào đó để thay quần khô, nhưng làm như vậy thì phiền phức quá, lại để lại hậu họa, không phù hợp với thủ pháp gây án sạch sẽ nhanh gọn của hung thủ.”

Cao Đông nói: “Mọi người chú ý đến địa hình nơi xảy ra vụ án không? Nơi xảy ra vụ án chính là phía nam đường Phong Tây. Điểm phía nam cuối cùng của đường Phong Tây giao nhau với đường Duyên Hải Nam, có một máy quay camera. Ở giữa đường Phong Tây, cũng chính là cổng chính của tiểu khu, có một máy quay. Đầu phía bắc giao với đường Duyên Hải Bắc cũng có một máy quay. Mặc dù địa điểm xảy ra vụ án không có máy quay camera, nhưng cả con đường Phong Tây, hai đầu và ở giữa đều có máy quay, một bên là bức tường cao của tiểu khu, không trèo lên được, một bên là đồng ruộng hoang vu, hung thủ khi đến sẽ không đi từ đồng ruộng hoang vu. Điều này có nghĩa là cả con đường Phong Tây hoàn toàn là một khu vực bị phong tỏa.”

Cao Đông nhìn tất cả mọi người một lượt, phát hiện ra mọi người vẫn chưa theo kịp hướng tư duy của anh, anh nhấn mạnh ngữ điệu: “Hung thủ trước khi phạm tội, bắt buộc tiến vào đường Phong Tây. Hai đầu đường Phong Tây và ở giữa đều có máy quay camera, vậy thì hung thủ cũng đương nhiên sẽ bị máy quay camera quay lại. Đội trưởng Trần và người của tôi cùng điều tra trọng điểm, sau 6 giờ tối, từng người, từng chiếc xe, phạm là tiến vào đường Phong Tây, sau đó không rời khỏi chiếc máy quay camera tiếp theo, hoặc là chiếc xe nào giữa đường có người xuống, thì chúng tôi người này lưu lại ở đường Phong Tây, vậy thì hẳn chính là hung thủ!”

Câu nói vừa dứt, mọi người trong phòng họp đột nhiên vô cùng hưng phấn, Cao Đông quả nhiên là chuyên gia trình sát hình sự có kinh nghiệm phong phú, một vụ án từ đầu đến cuối chẳng có nhân chứng vật chứng, vậy mà lại nhanh chóng tìm ra phương hướng được như thế.

Từng chiếc xe từng người tối hôm đó tiến vào đường Phong Tây, chỉ cần trong một chiếc máy quay thấy tiến vào đường Phong Tây, sau đó trong một khoảng thời gian ngắn không hề rời khỏi đường Phong Tây qua bất cứ chiếc máy quay camera nào, vậy thì chúng tôi người này đã ở lại trên đường Phong Tây, rõ ràng, người này đã ở lại trên đường, vậy thì tất nhiên sẽ là hung thủ rồi.

Hướng tư duy này sau khi được làm rõ, những công việc phía sau đã có phương hướng rõ ràng.

Đường Phong Tây không phải là con đường trọng điểm, số lượng

xe cộ và người qua lại không đông đúc, việc điều tra có lẽ cũng không quá khó khăn.

Trong lúc mọi người đang tràn ngập sự tự tin vì có phương hướng, Cao Đông nhận một cuộc điện thoại, sau khi tắt máy, anh trầm mặc giây lát, cuối cùng nói: “Khẩu súng K64 của Lý Ái Quốc bị mất rồi, súng đặt ở trong ngăn kéo xe, chắc là có khoảng năm sáu viên đạn, cũng bị lấy đi rồi.”

Quách Hồng Ân mím môi, không nói gì. Ông ta dù sao cũng là nhân vật cấp lãnh đạo, không thể để người khác nhận ra sự lo lắng của mình.

Mọi người cũng đều im lặng.

Cao Đông khẽ ho một tiếng, nói: “Trong tay hung thủ đã có súng, bắt buộc cần phải bắt giữ hắn thật sớm, bây giờ có tất cả năm phương diện công việc cần phải làm. Thứ nhất, đội trưởng Trần, anh phải bố trí, lập tức làm theo lời tôi nói, điều tra ba máy camera trên đường Phong Tây, đây là công việc quan trọng nhất hiện nay, mấy ngày này mọi người cần phải ở lại trong sở luân lưu tăng ca, vất vả một chút. Thứ hai, Giám đốc Quách, cần anh bố trí một số người, điều tra máy camera giám sát trên đường phố trong toàn huyện, xem trong khoảng thời gian trước khi vụ án xảy ra phía sau xe của Lý Ái Quốc liệu có chiếc xe nào khả nghi bám theo hay không. Thứ ba, Trương Nhất Ngang, cậu liên hệ đến chuyên gia vật chứng của Sở Công an tỉnh giám định lại một lượt tất cả những đồ vật phát hiện ra ở hiện trường vụ án, xem xem có thể tìm ra được chút manh mối nào không. Thứ tư, đội trưởng Trần, vẫn là anh phụ trách bố trí, lấy lời khai tỉ mỉ của mấy người bạn tối hôm qua của Lý Ái Quốc và cả bạn bè họ hàng thân thích của anh ta nữa, liệt kê ra được mối quan hệ xã hội hoàn chỉnh, hơn nữa trong cuộc điều tra mối quan hệ xã hội của anh ta, xem có ai có biểu hiện gì khác thường không. Thứ năm, Giám đốc Quách, cần phải làm phiền anh rồi, bây giờ nhân lực không đủ, cần phải điều động một số cảnh sát có kinh nghiệm ở các đồn công an, để thăm hỏi cận kề xung quanh, xem xem tối qua có ai thấy người nào khác lạ không. Được rồi, chúng ta bắt tay vào từ mấy phương diện: máy quay camera, vật chứng, nhân chứng, mối quan hệ xã hội, tất cả cảnh sát tổng động viên, tất cả đốc toàn lực để hành động, sớm phá được vụ án này!”

Chú thích:

[1] Một hăng thuốc lá nổi tiếng của tỉnh Chiết Giang.

[2] Trung Quốc có nhiều vùng miền, mỗi vùng có tiếng địa phương riêng, có sự khác biệt so với tiếng phổ thông.

CHƯƠNG 5

Từ Sách ngồi thẳng lưng trên ghế, nhìn khẩu súng K64 ở trong tay.

Anh ta đang suy nghĩ.

Cao Đông dẫn toàn đội để đốc thúc phá án, anh ấy sẽ bắt tay từ góc độ nào nhỉ?

Với trình độ trí tuệ năng lực của anh ấy, chắc là bây giờ đã phát hiện ra, đường Phong Tây chính là khu vực bị phong tỏa bởi ba chiếc máy quay camera ở đầu ở giữa và ở cuối đường.

Hung thủ trước khi gây án, rõ ràng là đã thám thính lưu lại ở trên đường. Một bên của đường Phong Tây thì lại là bức tường cao của tiểu khu dân cư, một bên thì là đồng ruộng hoang vắng. Anh ấy chắc chắn sẽ cho rằng, trước khi gây án hung thủ một là đi bộ hai là ngồi xe ô tô để tiến vào đường Phong Tây, không thể nào đi từ đồng ruộng hoang vắng lại được.

Trước khi gây án, thời gian vẫn còn sớm, nếu như đi từ đồng ruộng hoang đến, khó có thể bảo đảm không bị người khác phát hiện, việc này không phù hợp với thủ pháp gây án gọn gàng mau lẹ của hung thủ. Cho nên hung thủ hoặc là đi từ đường Duyên Hải Nam rẽ vào đường Phong Tây, hoặc là đi từ đường Duyên Hải Bắc rẽ vào, hoặc là đi từ trong tiểu khu dân cư ra.

Trên thực tế, nếu như Cao Đông đoán như vậy, thì anh ấy đã đoán đúng rồi.

Mình chính là đi từ đường Duyên Hải Bắc tiến vào đường Phong Tây!

Tiếp theo, Cao Đông chắc chắn sẽ phái người đi điều tra từng người và từng chiếc xe tiến vào đường Phong Tây, xem qua máy quay camera bọn họ có rời khỏi từ ba phương hướng này không. Nếu như có người không kịp thời rời đi, mà dừng lại ở trên đường, vậy thì người này chắc chắn là hung thủ rồi.

Nếu như bắt xe vào, mặc dù máy camera không thể quay được trong xe ngồi mấy người, nhưng Cao Đông chắc chắn sẽ tiến hành điều tra xác minh từng chiếc xe, điều tra xem chiếc xe nào có người xuống ở giữa đường Phong Tây.

Nhưng kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ khiến cho anh ấy thất vọng thôi.

Về điều này, Từ Sách rất tự tin.

Sau đó Cao Đông sẽ phát hiện ra lỗi này không thể đi tiếp được, thông qua phán đoán là người quen gây án, sẽ chuyển trọng điểm điều tra sang mối quan hệ xã hội của Lý Ái Quốc, nhưng, như vậy thì càng sai, mình và Lý Ái Quốc vốn không hề quen biết.

Được rồi, tiếp theo không cần nghĩ đến Cao Đông nữa, bắt đầu thiết kế đối tượng tiếp theo.

Đã là 9 giờ tối, lúc này, Từ Sách nhận được một cuộc điện thoại, là Cao Đông: “Anh Từ, bây giờ có rảnh không? Ha, chúng ta ra ngoài trò chuyện đi, bao nhiêu năm không gặp... Được rồi, vậy lát nữa chúng ta gặp nhé.”

Sau khi tắt máy, trong lòng Từ Sách bỗng trào lên cảm giác lo lắng, anh ấy tại sao lại tìm mình? Lẽ nào hành động của mình ngày hôm qua lại có sơ hở?

Anh ta tỉ mỉ nhớ lại từng chi tiết tối hôm qua.

Không thể nào, không thể nào để lại bất cứ sơ hở gì. Anh ta hít sâu vài hơi, để lấy lại sự cân bằng, tiếp đến bèn cầm khẩu súng lên, bước vào căn phòng ở phía sau, sau khi bước ra, trên người đã không còn khẩu súng nữa.

Anh ta bước ra khỏi sân, ở đó có hai chiếc xe ô tô đang đỗ, một chiếc là xe Hyundai màu đen lục, một chiếc là xe Audi màu đen, anh ta ngồi lên chiếc Hyundai, lái đến con đường cách Sở Công an không xa, ở đó có một dãy quán ăn đêm, anh ta giảm tốc độ, hạ cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài.

“Anh Từ, ở đây này, mau đến đây.” Trong một quán ăn đêm phía

ngoài cùng, Cao Đông mặc thường phục đang gọi.

Từ Sách đỗ xe xong, chậm rãi bước tới, ngồi xuống. “Nào, anh Từ, ăn gì nào? Tôi có thời gian rảnh một tiếng, anh cũng biết sáng nay xảy ra sự việc này, tôi thực sự quá bận rộn, lát nữa vẫn còn phải quay về sở. Chúng ta là bạn học cũ hơn mười năm mới gặp mặt, ha ha, hôm nay là cơ hội khó có thể có được, kiểu gì tôi cũng phải mời bữa cơm.”

“Anh bận như thế, tôi sao có thể quấy nhiễu làm phiền chứ.”

“Đừng nói như vậy, khó khăn lắm mới có thể gặp được, anh thấy đấy, anh bao năm nay sống ở Mỹ, còn tôi, cả ngày vùi đầu vào vụ án, ha ha, chúng ta ít có cơ hội để gặp gỡ nhau. Lần này, vừa vặn anh về nước, tôi thì lại gặp vụ án này nên mới đến huyện Bạch Tượng các anh, anh thấy đấy, đây không phải là duyên phận sao?”

Từ Sách cười: “Đúng vậy, chúng ta đúng là nhiều năm rồi chưa gặp, tôi cũng rất muốn gặp các bạn học cũ.”

“Phải rồi, sáng nay quên hỏi, anh về nước từ khi nào, nghe nói mấy năm trước anh đã kết hôn rồi à?”

“Ừm, bà xã và con đều ở Mỹ, tôi ở nước ngoài mãi cũng chán rồi, muốn quay trở về nước để xem có cơ hội gì không. Đợi tôi ở bên này lo liệu ổn thỏa, rồi sẽ đón họ về nước.”

“Dự định tìm công việc hay là tự mình gây dựng sự nghiệp?”

“Muốn tự mình tìm một việc gì đó để làm, còn về việc ngày ngày đi làm công, đã chán ngấy rồi.”

“Cũng phải, nghe nói trước đây anh làm đầu tư ngân hàng ở nước ngoài, mức lương hàng năm lên đến hàng triệu đô la Mỹ kia mà, nếu mà về nước còn phải đi làm nhân viên, thì chẳng thú vị chút nào cả.”

“Làm gì có hàng triệu đô, các bạn học khác nói bừa đấy.”

Cao Đông cười chỉ vào Từ Sách nói: “Sáu bảy trăm nghìn đô la Mỹ thì chắc là được chứ gì.”

Từ Sách không phủ nhận, nói: “Còn anh thì sao, con lớn lắm rồi

chứ, trai hay gái?”

“Con trai 6 tuổi. Thằng bé bây giờ lớn rồi, cả ngày cứ đòi gặp tôi, quần lắm. Lần này gặp phải vụ án này, xem ra tôi lại phải ở lại huyện Bạch Trượng các anh một khoảng thời gian rồi, điện thoại của mẹ nó đã gọi mấy cuộc liền, nói nó cứ đòi tôi quay về. Đúng là phiền toái quá.”

“Vụ án có manh mối gì không?”

Cao Đông cười sượng sùng: “Nói thực, tạm thời vẫn chưa có gì cả. Phải rồi, sự việc này người trong vùng các anh đều biết cả rồi chứ?”

Từ Sách gật đầu.

Cao Đông nói: “Ôi, ảnh hưởng quá xấu, tôi bị áp lực nặng như núi đè. Điều đáng hận nhất là ở hiện trường không có người làm chứng, cũng không có vật chứng, bố khí, đúng là trúng tà. Những năm trở lại đây, trong các vụ án tôi đã phá, chưa gặp phải tên hung thủ nào lại có thủ đoạn tinh vi như hấn.” Anh ở chốn quan trường đương nhiên là nói theo kiểu cách chốn quan trường, gặp được bạn học cũ, thói quen ăn nói thường ngày cũng buông ra thoải mái.

“Là người quen gây án à?”

Cao Đông cười hi hi: “Sao anh biết?”

Từ Sách thản nhiên trả lời: “Hiện trường vừa nhìn đã biết rồi, giết người ở trong xe.”

“Tôi quả nhiên không tìm nhầm người, ha ha.”

Từ Sách thoáng tỏ ra kinh ngạc: “Anh tìm tôi là vì vụ án sao?”

Cao Đông nói: “Cũng không phải đâu, một là muốn tìm anh để ôn lại chuyện cũ, hai là vụ án này làm tổn nhiều tế bào nơ ron thần kinh của tôi quá. Khoa Tâm lý trường Đại học California là tốt nhất thế giới, anh đã học xong tiến sĩ rồi, lại có liên quan đến Tâm lý học tội phạm, hồi tôi học bồi dưỡng nghiệp vụ ở trường Đại học Công an, vô tình nhìn thấy luận văn của anh, tôi càng sùng bái anh hơn.”

Cao Đông trước nay vẫn luôn như vậy, cái miệng này rất biết lấy lòng người khác. Mặc dù trong lúc làm việc anh thỉnh thoảng nóng nảy với cấp dưới, nhưng đối với Từ Sách, anh thực sự rất sùng bái.

Từ Sách là bạn cùng lớp cấp ba với anh, hồi đó môn toán không có đề nào là Từ Sách không giải được. Đặc biệt là sau khi vào đại học, hai người đều ở trường Đại học Chiết Giang, Cao Đông là người có điểm khá thấp ở môn Tâm lý học, Từ Sách thì là người có điểm rất cao ở khoa Toán ứng dụng, hơn nữa anh cũng nghe rất nhiều thông tin truyền tai rằng Từ Sách siêu sao thế nào trên phương diện logic học. Sau đó Từ Sách còn lấy được học bổng toàn phần của Đại học California, sau đó làm đảm nhận vai trò quản lý cấp cao cho ngành đầu tư ngân hàng, là một nhân vật truyền kỳ trong nhóm bạn học.

Từ Sách nói đầy khiêm tốn: “Tôi ở Mỹ chỉ tiếp xúc sơ qua với Tâm lý học tội phạm, cũng không vào được FBI, có thể giúp anh được gì?”

Cao Đông cười nói vẻ khách khí: “Không không không, thực ra cũng chẳng có việc gì lớn, tôi chỉ là muốn nhờ anh giúp tôi đoán một thứ. Kết quả sơ bộ điều tra của chúng tôi là, hung thủ ở hiện trường vụ án chỉ có một người. Nhưng vụ án lần này, rõ ràng là có người thám thính chờ đợi nạn nhân. Tôi đang nghĩ, hung thủ đã biết tối qua nạn nhân phải đến muộn gần khuya mới về nhà, một là hung thủ tự đi theo dõi, hai là có một người giúp đỡ. Anh cảm thấy tên hung thủ này là một người hay còn có người giúp đỡ nữa?”

Từ Sách đảo con ngươi mắt một vòng, nói: “Trên xe có bị mất mát tiền bạc hay tài sản quý giá nào không?”

“Trên xe có mấy vạn tệ tiền mặt, hung thủ không lấy đi, rõ ràng là không phải vì tiền.”

Từ Sách nói quả quyết: “Hung thủ là một người.”

Cao Đông hỏi về hiếu kỳ: “Tại sao lại có thể khẳng định như vậy?”

“Hung thủ của vụ án này nếu một khi bị bắt, có phải là chắc chắn bị tử hình hay không?”

Cao Đông cười: “Đó là điều không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Cùng phạm tội, tất nhiên cần phải có nhu cầu lợi ích chung. Đứng từ góc độ tâm lý tội phạm, lợi ích về vật chất là sợi dây tốt nhất để trói buộc nhu cầu lợi ích của những cá thể riêng biệt. Trong vụ án này, hung thủ không phải vì tiền, cho nên thứ lợi ích về vật chất sẽ không tồn tại. Và đứng từ góc độ giết người vì thù hận để phân tích, hung thủ đương nhiên cũng biết rằng vụ án này nếu phá được thì chắc chắn là tử hình, với vai trò là một vụ án mưu sát, chứ không phải là một vụ hung sát, rất ít khi xuất hiện tình huống có đồng phạm. Tại sao lại như vậy? Bởi vì mỗi người, trong nơi sâu kín nhất trong lòng thực sự tin tưởng chỉ có một mình mình mà thôi. Cho dù có hai người cùng căm hận đối với nạn nhân, họ cũng sẽ không liên kết lại để cùng phạm tội. Bởi vì hung thủ sẽ suy nghĩ đến tương lai lâu dài sau này, lo lắng kẻ đồng bọn vào một ngày nào đó trong tương lai vô tình tiết lộ ra sự việc này khi đó, vậy thì đối diện với sự trừng phạt chính là tử hình, về điều này, bất cứ ai cũng đều phải suy xét. Cho nên phạm là vụ án mưu sát, gần như là chỉ có một mình hung thủ, có thể có người biết chuyện, nhưng tình trạng cùng phạm tội thì rất hiếm gặp. Đặc biệt suy xét đến vụ án này, đơn thuần chỉ là giết người trả thù, sẽ thiếu hụt nhu cầu chung trên phương diện lợi ích vật chất.”

Cao Đông tử mỉm cười suy ngẫm lời phân tích của Từ Sách, gật đầu nói: “Anh nói không sai, hung thủ chắc chắn chỉ có một người, gây ra vụ án lớn thế này, hơn nữa cả quá trình phạm tội lại không hề lộ ra chút sơ hở nào, tin rằng hung thủ đã sắp xếp nên một kế hoạch vô cùng tỉ mỉ kín kẽ, loại người này sẽ không tìm đồng bọn đâu, cũng sẽ không tiết lộ kế hoạch cho người khác. Bây giờ anh đã giúp tôi giải quyết được một câu hỏi khó khăn đầu tiên. Vẫn còn một việc nữa, cần nhờ anh giúp phân tích thêm một chút, hàng chữ đó ở trên tấm kính chắn gió của chiếc xe Audi sáng nay anh cũng biết nhỉ, lãnh đạo cấp trên của tôi lo lắng, hung thủ sẽ tiếp tục gây án, anh có thể phân tích một chút tâm lý của hung thủ, xem hẳn liệu có phải thực sự vẫn còn gây án hay không?”

“Điều này chỉ có thể nói ra từ trên phương diện xác suất.”

“Tôi hiểu phương pháp phân tích xác suất là nghiên cứu của ngành tâm lý học, là sở trường của anh, tôi đã đọc rất nhiều bài viết của anh.”

“Loại khả năng thứ nhất, là hung thủ thực sự có thù hằn xã hội, cho nên đã để lại hàng chữ đó. Loại khả năng thứ hai, hung thủ chỉ là

có mối thù với nạn nhân sáng nay, để lại hàng chữ đó là muốn chuyển dời sự chú ý của các anh.”

“Tôi không sợ loại khả năng thứ hai, chỉ sợ loại khả năng thứ nhất. Anh cho rằng loại khả năng thứ nhất có tỉ lệ bao nhiêu phần trăm?”

“Điều này cũng khó nói. Nếu như thực sự là báo thù xã hội, ngay người đầu tiên đã dùng phó giám đốc Sở Công an để thị uy, lập tức sẽ tạo nên sự truy bắt ráo riết, làm như vậy thì cái giá của sự mạo hiểm quá lớn. Nếu như giết một giám đốc bình thường của một đơn vị khác, e rằng cũng chẳng cần phải anh xuống.”

Cao Đông gật đầu, nếu như người bị hại là một người lãnh đạo còn con của đơn vị khác, thì độ chấn động của sự việc này sẽ giảm đi rất nhiều.

“Nhưng nếu như trong nội tâm hung thủ, là một kẻ rất tự tin, vậy thì hẳn cho rằng hẳn có khả năng để gây án mà không bị điều tra ra, cho nên trước tiên chọn một người khó nhất để ra tay, để chứng minh thực lực của hẳn, điều này cũng rất có khả năng. Cho nên khi vẫn còn chưa tìm hiểu được tính cách của hung thủ, không thể nào phán đoán ra được động cơ giết người trong hai loại khả năng này, chỉ có thể nói, cả hai loại khả năng này đều tồn tại.”

Cao Đông bất lực thở dài: “Xem ra, vấn đề này chỉ có thể tạm thời gác lại.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, “Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải về Sở trước đây, mang chút đồ ăn về cho các anh em. Anh Từ, hôm nay chúng ta hãy nói đến đây, bao nhiêu năm không gặp, vốn dĩ muốn nói chuyện với anh nhiều hơn, đợi sau khi tôi xử lý ổn thỏa vụ án này, rồi sẽ rủ anh đi chơi. Dù sao hiện giờ anh một mình ở trong nước cũng rảnh rỗi, đến lúc đó hãy đến thành phố chơi vài hôm.”

“Được.” Từ Sách gật đầu, đứng dậy tạm biệt Cao Đông.

Từ Sách quay trở lại xe, nhìn đồng hồ, hôm nay đã quá muộn rồi, không kịp nữa rồi, mấy hôm nay mặc dù cảnh sát đều xuất quân, buổi tối cũng thường đi tuần tra khắp nơi, nhưng phần lớn cảnh sát vẫn đang bận vụ án này, trên thực tế, ở một khâu nào đó lại còn yếu mỏng hơn trước đây.

Đây ngược lại lại chính là một cơ hội tốt.

CHƯƠNG 6

Cao Đông bước qua một dãy văn phòng làm việc, trong mỗi căn phòng đều có vài người công an đang kiểm tra cuộn video của máy quay camera, liên tục trao đổi so sánh. Anh đến phòng cuối cùng, gọi Trương Nhất Ngang đang làm việc vào phòng họp, đóng cửa lại, hỏi: “Cuộn video máy giám sát xem đến đâu rồi, kết quả ra sao?”

“Có tất cả hơn hai mươi người đang kiểm tra, tất cả người và xe tiến vào khu vực máy quay đều đang đối chiếu, xem xem người và xe nào sau khi tiến vào đường Phong Tây thì không rời khỏi đó. Tạm thời vẫn chưa phát hiện ra vấn đề gì.”

“Người khả nghi thì sao?” “Tạm thời chưa phát hiện ra.”

Cao Đông thở dài, xoa trán: “Cậu gọi đội trưởng Trần lại đây cho tôi.”

Một lúc sau, đội trưởng Trần tiến vào phòng họp, nói: “Anh Cao, anh tìm tôi à?”

“Anh ngồi xuống đi!” Cao Đông kéo một chiếc ghế ra, “Chiều nay lúc họp đông người, có một số tình hình tôi không tiện hỏi, bây giờ tôi tìm anh để nói chuyện.” “Anh khách sáo quá, có việc gì anh cứ hỏi.”

Cao Đông mím môi, ánh mắt sắc lạnh: “Quy định về phân phối súng cho cảnh sát nhân dân, anh biết chứ?” “Ừm... biết.”

“Phó giám đốc Lý Ái Quốc của các anh, trong thời gian không thi hành công vụ, sao anh ta lại có thể mang theo súng, mang theo cả đạn nữa?”

“Việc này... chúng tôi là thuộc hạ thì cũng không tiện bình luận.”
Đội trưởng Trần do dự.

Cao Đông hừ một tiếng, nói: “Được rồi, cũng làm khó cho anh rồi,

chúng ta tạm thời không nói đến tác phong của Lý Ái Quốc. Nhưng để phá án, những việc khác anh cần phải nói đúng sự thực cho tôi biết, tiếng tăm của Lý Ái Quốc chỗ các anh thế nào?”

Đội trưởng Trần do dự một lát, nói: “Không được tốt lắm.”

“Thế nào là không được tốt lắm?”

Đội trưởng Trần nói: “Giám đốc Lý phụ trách trị an, anh ấy thường ngày rất thích bắt mại dâm, cờ bạc, thuốc phiện.”

“Để kiểm thêm à?”

Đội trưởng Trần gật đầu.

Cao Đông nhìn anh ta mang theo ý cười: “Việc này anh cũng tham gia chứ?”

Đội trưởng Trần nhất thời cứng họng, sượng sùng nhìn Cao Đông.

Cao Đông nói thoải mái: “Yên tâm đi, những việc này ở đâu cũng vậy thôi, tôi có đi điều tra tài sản nhà các anh đâu, sợ gì chứ. Một năm các anh kiếm được bao nhiêu tiền, tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ quan tâm vụ án này phá như thế nào, có hiểu không?”

Đội trưởng Trần chợt thấu hiểu ngay, nói: “Đã hiểu, đã hiểu.”

Cao Đông nói: “Lý Ái Quốc thường xuyên bắt mại dâm, cờ bạc, thuốc phiện, trong mối quan hệ xã hội của anh ta, chắc có rất nhiều bạn bè làm về ngành vui chơi giải trí nhỉ?”

“Ừm, những sếp lớn của khu vui chơi giải trí thường qua lại với anh ta.”

“Những ông chủ này mặc dù nịnh bợ anh ta, nhưng trong lòng cũng không vui vẻ gì chứ?”

“Điều đó là đương nhiên rồi.”

“Lúc bắt đánh bạc, ví dụ ở trên bàn có một triệu nhân dân tệ, các

anh điều tra ra, tất cả đều tịch thu, đương nhiên rồi, số tiền này cũng không cần nộp lên trên, đơn vị các anh tự chia nhau, như vậy thì những người đánh bạc cũng bởi vì số tiền đánh bạc ở trên bàn không đủ để định hình phạt, không cần bắt giữ, đương nhiên cũng không dám nói với người khác, càng không dám đòi các anh lại số tiền đánh bạc, số tiền đều bị các anh cầm đi và chia nhau, có phải vậy không?”

“Việc này...” Đội trưởng Trần mặt đỏ bừng, toàn thân bất giác run rẩy.

Cao Đông nhìn anh ta một lát, nói: “Tôi đã nói với anh rồi, những việc này không chỉ các anh làm như vậy, ở đâu cũng thế thôi, anh sợ gì chứ, tôi đến đây để xử lý vụ án. Nếu vụ án này có thể xử lý được nhanh gọn vui vẻ, ở huyện Bạch Tượng, tôi cũng có thêm một người bạn.”

Đội trưởng Trần đã hiểu rõ, ý tứ của những câu nói này đã quá rõ ràng, Cao Đông không cần biết đến tác phong làm việc thường ngày của bọn họ, anh chỉ là đến để điều tra vụ án, nếu như vụ án có thể phá được thành công, tiền đồ của Cao Đông đương nhiên sẽ rộng mở. Anh ta có thể kết giao được với nhân vật có thực quyền trong Sở Công an thành phố như Cao Đông đây, con đường quan lộ trong tương lai sẽ có thêm rất nhiều cơ hội, anh ta suy nghĩ giây lát, nói: “Lúc bắt đánh bạc, số tiền đến tiền triệu nhân dân tệ thì chưa từng gặp, nhiều nhất cũng chỉ là mười mấy hai mươi vạn tệ.”

Cao Đông nói: “Ông chủ của những nơi vui chơi giải trí này, và cả những con bạc bị bắt, có thù oán với Lý Ái Quốc chứ?”

Đội trưởng Trần trả lời quyết đoán: “Đúng vậy.” “Những người này anh có quen không?”

“Có quen một số.”

“Nếu như nhìn thấy ở trong máy camera, anh có thể nhận ra được không?”

“Huyện của chúng tôi chỉ to bằng ngàn này, những nhân vật có máu mặt thì đều có chút ấn tượng, chắc là có thể nhận ra được.”

“Được, vậy thì anh tiếp tục quay trở về chỉ huy mọi người điều tra

máy camera đi, đặc biệt chú ý, nếu như trong máy quay có thể nhận ra được hai loại người kẻ trên, cần phải hết sức chú ý.” “Đã hiểu rõ.”

“Được, vậy anh hãy đi trước đi.”

Đội trưởng Trần tinh thần chiến đấu dâng trào, rời khỏi đó.

Đợi sau khi anh ta đi, Trương Nhất Ngang nói: “Anh cả, anh cho rằng đây là vụ án giết người trả thù à?”

“Cậu cho là thế nào?”

“Tôi vốn dĩ cảm thấy đây là giết người trả thù, bây giờ lại nghiêng về việc hung thủ muốn báo thù xã hội. Nếu không thì sao lại vẽ rắn thêm chân để lại hàng chữ đó chứ.”

Cao Đông nói: “Được rồi, tôi thừa nhận lần này tôi thấy hơi băn khoăn, động cơ phạm tội của hung thủ hơi mâu thuẫn. Trước tiên cậu thấy đấy, việc hung thủ nhằm chuẩn để giết chết Lý Ái Quốc rất dễ dàng, qua việc ở hiện trường không để lại bất cứ manh mối gì có thể thấy, hung thủ đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi. Chứ không phải là vừa mới ngẫu nhiên gặp Lý Ái Quốc, máu huyết dâng trào, giết chết anh ta, mà là dốc tâm tĩ mĩ chuẩn bị cho việc mưu sát. Theo lẽ thường có thể suy đoán, hung thủ có tư thù với Lý Ái Quốc. Nhưng nếu như hung thủ giết chết Lý Ái Quốc là do mối tư thù, vậy thì hẳn giết xong Lý Ái Quốc, không cần để lại hàng chữ đó, lại còn lấy đi khẩu súng, gây ra động tĩnh lớn như vậy.”

“Vậy liệu có khả năng hung thủ giết Lý Ái Quốc là xuất phát từ mối ân oán cá nhân, đưa ra hàng chữ này, chủ yếu là muốn phân tán sự chú ý điều tra trinh sát của chúng ta, khiến cho chúng ta hiểu nhầm rằng hung thủ là người có mối thù hận với xã hội?”

“Vậy thì hẳn cần gì phải lấy súng đi chứ? Ai cũng đều biết mất súng là phải báo lên Bộ Công an.”

“Vậy ý của anh là thế nào?”

Cao Đông trầm giọng nói: “Động cơ phạm tội của cả hai trường hợp đều có mâu thuẫn, tôi tạm thời không thể nào phán đoán được. Vẫn cứ phải đợi kết quả điều tra của máy quay camera thôi.”

CHƯƠNG 7

Từ Sách bước ra từ trong phòng phía sau, trên tay cầm một chiếc di động, trên màn hình hiển thị thời gian là 11 giờ đêm.

Đây là chiếc máy Nokia thông minh, xung quanh viền một lớp vàng, trên thực tế là mạ vàng, ngoài ra còn đính mấy hạt kim cương nho nhỏ.

Đây không phải là di động của Từ Sách. Anh ta cầm di động ngắm nghía tỉ mỉ.

Cảnh sát có thể thông qua tín hiệu của di động để tìm thấy vị trí cụ thể của di động, làm thế nào để sử dụng di động mà không phát tín hiệu ra bên ngoài được? Anh ta không hiểu rõ lắm về nguyên lý thu phát tín hiệu của di động, nhưng không sao, anh ta có thể căn cứ vào kinh nghiệm cuộc sống để tiến hành suy đoán.

Khi ấn một số di động, gặp tình huống không kết nối được có hai trường hợp, một là máy di động mà anh gọi đến đã tắt máy, còn trường hợp thứ hai là số di động mà anh gọi đến không nằm trong vùng phủ sóng.

Nếu như khi anh gọi đến di động của đối phương, tin tức nhận được là di động của anh ta đã tắt máy, vậy thì chứng tỏ, công ty di động biết được thông tin di động của anh ta đã tắt máy. Cho nên chứng minh, đơn thuần là đã tắt máy rồi, di động vẫn có thể phát tín hiệu ra bên ngoài, nói với công ty di động rằng chiếc di động này đã tắt máy.

Cho nên, nếu như chỉ tắt di động thôi, cảnh sát vẫn có thể thông qua công ty di động để tìm được vị trí của di động.

Cho nên, muốn cảnh sát không thể điều tra ra được vị trí của di động, thì bắt buộc phải lấy pin ra.

Năng lượng được bảo toàn, di động muốn phát tín hiệu ra bên ngoài thì cần phải có năng lượng, không có pin, không có năng lượng cung cấp, di động đương nhiên không thể nào phát được tín hiệu.

Từ Sách lấy pin và thẻ sim của chiếc di động này ra, như vậy, cảnh sát bất luận thế nào cũng không thể nào phát hiện ra chiếc di động này được.

Anh ta nhớ lại lời cầu xin lúc nãy của chủ nhân chiếc di động này: “Không liên quan tới tôi, tôi chỉ là làm theo chỉ thị của lãnh đạo, tôi chỉ là người nghe lệnh làm việc.”

Đối với một sự việc ác độc, là kẻ ra lệnh đáng ghét, hay là kẻ chấp hành mệnh lệnh đáng ghét?

Người chấp hành mệnh lệnh sẽ nói, chức trách công việc của anh ta chính là chấp hành mệnh lệnh, nếu như không chấp hành mệnh lệnh, anh ta sẽ bị xử phạt.

Ở một số nước sẽ tuyên dương một kiểu tư tưởng ý chí của người lãnh đạo, quân lệnh như sơn, binh sĩ không nên và cũng không cần có suy nghĩ của chính mình, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là được rồi. Bất luận mệnh lệnh này là gì, với vai trò là cấp dưới, bắt buộc phải phục tùng, nếu không thì sẽ bị trừng phạt.

Nhưng những quốc gia văn minh hiện đại đều quy định, binh sĩ nếu như nhận được mệnh lệnh của cấp trên mà đi ngược lại pháp luật, có thể có quyền không chấp hành.

Đông Đức và Tây Đức sau khi hợp nhất, tòa án đã thụ lý một vụ án cảnh sát Đông Đức nổ súng bắn chết một người trèo qua bức tường cách ly, cảnh sát biện hộ lúc đó anh ta đang chấp hành mệnh lệnh của cấp trên, đây là chức trách công việc của cảnh sát. Nhưng tòa án cuối cùng vẫn cứ phán xử anh ta có tội bởi vì quan tòa cho rằng, mặc dù anh đang chấp hành mệnh lệnh của cấp trên, nhưng nòng súng của anh nếu như có thể lệch đi năm phân, vậy thì anh có thể vừa chấp hành mệnh lệnh, cũng lại không bắn trúng người đó. Cho nên, khi anh giết người đó, chính là tồn tại sự ác ý chủ quan.

Đối với một việc ác, người đưa ra mệnh lệnh đương nhiên cũng cần phải chịu trừng phạt trong cuộc tính sổ sau này. Thế nhưng người chấp hành mệnh lệnh, anh vốn dĩ cũng có thể chỉ chấp hành qua loa chiếu lệ, kết quả thì lại giúp kẻ ác làm việc ác, có lý do nào có thể trốn tránh sự trừng phạt đây?

Từ Sách không có chút đồng tình nào đối với chủ nhân của chiếc di động này.

Anh ta lại nhớ đến sự việc hồi đầu năm.

Từ nhỏ bố mẹ Từ Sách đã ly dị, anh ta được mẹ một mình nuôi lớn trưởng thành, và cũng mang họ Từ theo họ mẹ.

Tháng 2 năm nay, lúc đó anh vẫn đang ở Mỹ. Huyện Bạch Tượng tiến hành cải tạo phá dỡ di dời những khu vực cũ, nhà tổ của Từ gia nằm trong danh sách phá dỡ di dời.

Nhà tổ của Từ gia diện tích không lớn lắm, nhưng lại rất lâu đời. Bắt đầu từ thời Từ Hy Thái Hậu triều Thanh, ngôi nhà đó đã họ Từ; sau đó thời kỳ quân phạt hỗn chiến (từ năm 1916 - 1930), ngôi nhà họ Từ; thời kỳ Quốc dân đảng, ngôi nhà họ Từ; thời kỳ Nhật chiếm lĩnh, ngôi nhà đó vẫn họ Từ. Kết quả đến bây giờ, ngôi nhà đó đột nhiên đổi họ “vi phạm kiến trúc”. Nói không có giấy chứng thực nhà, giấy chứng thực đất đai, cưỡng chế phá dỡ, chỉ bồi thường 100 tệ/m².

Cậu Từ Sách tìm ra được giấy tờ nhà thời kỳ Quốc dân chứng minh ngôi nhà không phải là kiến trúc vi phạm. Người ở Ban công tác duy trì ổn định cải tạo khu vực cũ cười nhạo ông là lấy Thượng Phương bảo kiếm của tiền triều để ngăn chặn quan đương triều, và không thèm quan tâm.

Mẹ Từ Sách và cậu anh ta đã có chỗ ở khác, không ở trong nhà tổ, nhà tổ đã được ngăn thành mấy gian và cho thuê, hàng tháng cũng có thu nhập mấy trăm tệ, tiền bồi thường căn nhà là một mét vuông chỉ được một trăm tệ, đương nhiên là không đồng ý. Thế nên họ ngăn cản những người công nhân phá dỡ thi công, xảy ra xung đột, mẹ Từ Sách không may bị đá ở trên nóc nhà rơi trúng, chết ngay tại chỗ.

Sau đó chính phủ huyện nhận định rằng trường hợp tử vong của mẹ anh là “Sự cố do gây trở ngại công vụ”, chỉ trả ba vạn tệ tiền bồi thường, mấy người công nhân thi công bị xử án treo mang tính tượng trưng, còn những người chủ quản không ai phải chịu bất cứ hình phạt nào.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Từ Sách luôn nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh ta đương nhiên không phải là vì vấn đề bồi thường bao nhiêu. Thu nhập của anh ta ở Mỹ rất khá, chẳng buồn để tâm đến tiền bồi thường là mấy vạn tệ hay mấy chục vạn tệ. Điều anh ta quan tâm chính là mạng người.

Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, con muốn phụng dưỡng, nhưng mẹ đã không còn nữa.

Anh ta ở nước ngoài đã nhiều năm, đột nhiên nhận tin dữ về người mẹ đơn thân đã nuôi dưỡng mình từ nhỏ đến lớn, bỗng chốc vô cùng hối hận.

Không có ai chịu trách nhiệm đối với sự việc này. Được rồi, họ cần phải chịu trách nhiệm.

Trước khi về nước, Từ Sách đã nghĩ rất thấu triệt.

Anh ta bước ra ngoài sân, ngồi vào trong chiếc xe Audi, lái ra khỏi cổng, thuận đường men theo đường Duyên Hải Bắc, rẽ vào đường Phong Tây, rồi lại rời khỏi đường Duyên Hải Nam, lái đến trước cổng khách sạn Bán Đảo năm sao trong huyện. Dừng xe, nhìn số đo ki-lô-mét trên đồng hồ điện tử.

Tiếp đó anh ta quay đầu lại tiến vào đường Duyên Hải Nam, lái vào đường Phong Tây, đến giữa đường, giảm phanh dừng lại một lát. Rồi lại nhìn số ki-lô-mét ở trên đồng hồ điện tử.

Trừ hai quãng đường cho nhau, từ khách sạn Bán Đảo đến đường Phong Tây, tất cả là 2300 mét.

Anh ta ghi nhớ con số này, tiếp đến liền nhả phanh xe, tiếp tục lái trở về nhà.

Trên các con đường trong cả huyện thành đều có máy quay camera điện tử, việc này khiến cho việc giết người trở nên khó khăn gấp bội.

Từ trong bao nhiêu mắt điện tử của máy giám sát, tìm kiếm ra địa điểm thích hợp, né tránh mắt điện tử, thực thi kế hoạch, thật là không dễ dàng chút nào.

Từ phía trước khách sạn Bán Đảo đi đến đoạn đường của tiểu khu dân cư Phong Tây, đoạn đường phía trước rất đông người qua lại, chỉ có trên đoạn đường Phong Tây, tiểu khu dân cư của các nhân viên công vụ, kết cấu nhân khẩu đơn giản, lượng người qua lại ít, xem ra, lần ra tay tiếp theo vẫn phải ở chốn cũ rồi.

Đương nhiên, thủ pháp lần trước thì không phù hợp để sử dụng thêm lần nữa, cần phải có kỹ xảo phạm tội tinh tế huyền diệu hơn nữa.

Bây giờ cần phải lên phương án cho kế hoạch mới rồi. Giám sát điện tử, làm thế nào để có thể né tránh được toàn bộ đây?

Vẫn là cách thức như lần trước? Anh ta chìm vào trầm tư suy nghĩ.

Điều duy nhất khiến anh ta được cảm thấy an ủi, chính là bởi vì bây giờ có quá nhiều máy giám sát điện tử, cho nên cảnh sát phá án, cũng càng dựa dẫm vào đoạn video của máy giám sát. Chỉ cần lừa qua được máy giám sát, là có thể lừa qua được cảnh sát.

Việc phạm tội một cách hoàn mỹ thực sự, vĩnh viễn dựa vào tư tưởng và sự quan sát đại cục, chứ không phải là những thủ đoạn mang tính kỹ thuật cao.

CHƯƠNG 8

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Lý Ái Quốc bị hại. Trong cuộc họp thông báo tình hình vụ án lần này, bầu không khí nặng nề đè nén khiến ai nấy đều cảm thấy ngột thở.

“Các anh đã kiểm tra rõ, không phát hiện lấy một người lưu lại trên đường sao?” Cao Đông trầm giọng hỏi.

Đội trưởng Trần cúi đầu “ừm” một tiếng.

“Từng chiếc xe, từng người qua lại đều đã điều tra rồi, hỏi kỹ rồi, không để sót ai cả sao?” Cao Đông rõ ràng hơi sầu não.

Phó giám đốc Sở Công an huyện phụ trách trình sát hình sự Trương Tương Bình lên tiếng: “Việc này là do các anh em của Sở Công an thành phố cùng làm, anh Cao có thể hỏi họ xem.”

Cao Đông có thể nhận ra, ý tứ của Trương Tương Bình là điều tra không ra được thì không nên trách người của Sở Công an huyện bọn họ không có tài cán gì, công việc này là do mọi người cùng làm.

Cao Đông dụ ngữ khí, nói: “Tôi biết mọi người mấy hôm nay đều rất vất vả, có đôi khi tính khí tôi không được tốt, dễ nổi nóng, thật ngại quá.”

Cao Đông là người có cấp bậc còn cao hơn mình mà lại lập tức nhận lỗi và nói mềm mỏng, không hề có bộ dạng vênh váo, đã vượt ra khỏi dự liệu của Trương Tương Bình. Ông cũng cảm thấy hơi ngại ngùng đối với câu nói có chút mang theo ý tứ chế giễu của mình vừa rồi, vội quay sang nói với đội trưởng Trần: “Anh Cao không có ý trách các cậu, các cậu cụ thể kiểm tra như thế nào, hãy nói cho mọi người nghe xem xem liệu có để sót chỗ nào không.”

Đội trưởng Trần nói: “Khi chúng tôi kiểm tra bằng video, đã chia làm hai phương hướng, một là đối với những người bộ hành, hai là đối với những chiếc xe. Kiểm tra ba chiếc máy quay camera ở ba địa điểm, từ 6 giờ tối ngày xảy ra vụ án, những người đi từ đường Duyên Hải Nam đi vào đường Phong Tây, từ đường Duyên Hải Bắc đi vào đường Phong Tây và cả những nhân viên đi từ trong tiểu khu dân cư tiến vào đường Phong Tây, tất cả mọi người đều xuất hiện trong máy quay camera, sau đó, đi ra khỏi đường Phong Tây hoặc là tiến vào tiểu khu dân cư, không có ai dừng lại trên đường Phong Tây cả.”

Cao Đông gật đầu, bất cứ một người nào, nếu như từ đường Duyên Hải Nam hoặc Duyên Hải Bắc tiến vào đường Phong Tây hoặc là bước ra khỏi tiểu khu tiến vào đường Phong Tây, nếu như người này không phải là hung thủ, vậy thì anh ta đương nhiên mấy phút sau sẽ bước ra khỏi đường Phong Tây hoặc tiến vào tiểu khu dân cư.

Dừng lại ở trên đường, không tiếp tục xuất hiện ở trong máy quay camera, chắc chắn là hung thủ.

Đội trưởng Trần nói tiếp: “Đối với những chiếc xe, máy giám sát điện tử chỉ có thể quay được đến người ngồi trong xe ở hàng ghế

trước, không thể nào quay được đến người ngồi ở hàng ghế sau. Nhưng máy quay có thể quay được rất rõ biển số xe, ngoài những chiếc xe thuộc về hộ sinh sống trong tiểu khu dân cư, tất cả tìm thấy 891 chiếc xe dân thường hoặc taxi, xe thồ^[1], xe ba bánh, tiến vào đường Phong Tây, chúng tôi có tất cả ba mươi thành viên tiến hành xét hỏi từng chủ xe, ngoài 25 chiếc xe vẫn chưa liên hệ được, chủ những chiếc xe khác đều nói rằng tối hôm đó, không có ai ngồi trên xe của họ mà xuống ở giữa đường Phong Tây. Chúng tôi cũng đã tiến hành điều tra loại trừ về thân phận của các chủ xe, không phát hiện ra nhân vật khả nghi.

Cao Đông nói: “Còn hai mươi lăm chiếc xe là xe gì vậy?”

“Đều là những xe không có biển số, có mấy chiếc là xe ba bánh.”

“Xe ba bánh phía trên có nóc, máy quay camera không quay được vào bên trong xem có người ngồi hay không phải không?”

“Đúng vậy.”

Cao Đông mím môi, nói: “Được rồi, hãy sắp xếp người, nghĩ mọi cách để có thể hỏi hai mươi lăm chiếc xe còn lại. Ngoài ra, bố trí thêm mấy người để kiểm tra máy quay camera vào mấy hôm trước khi xảy ra vụ án, xem xem có phần tử khả nghi nào giống như đang thám thính dò đường. Nếu có, lập tức điều tra.”

Sau khi tan cuộc họp, Cao Đông nằm xuống ghế, nhắm mắt lại.

Sao có thể như vậy được chứ?

Tất cả các xe đều không dừng lại ở trên đường Phong

Tây, tất cả các xe đều không chở người xuống ở giữa đường.

Vậy thì hung thủ sao có thể xuất hiện ở trên đường Phong Tây được? Không thể nào bay từ trên trời xuống được chứ.

Anh tin chắc với tác phong của hung thủ, hung thủ chỉ có một người, không có đồng bọn hay là người giúp đỡ. Cho nên chủ của những chiếc xe được điều tra sẽ không nói dối, chủ những chiếc xe này đều nói không có ai xuống xe ở giữa đường Phong Tây, vậy thì

hung thủ rốt cuộc là dùng cách nào để có thể ở lại ở trên đường Phong Tây được?

Lẽ nào đáp án nằm trong hai mươi lăm chiếc xe còn lại? Trương Nhất Ngang đứng cạnh nhìn Cao Đông hỏi vẻ thận trọng: “Anh Cao, ngộ nhớ... ngộ nhớ... khi hung thủ đến không đi qua máy quay camera thì sao?”

Cao Đông rướn người dậy: “Vậy cậu nói xem đến như thế nào?”

“Nói không chừng cũng giống như lúc hấn rời khỏi hiện trường, cũng đi từ ruộng đến.”

Cao Đông lắc đầu: “Không thể nào, trước khi xảy ra vụ án, chắc chắn hung thủ đã chờ đợi ở đó, trước khi xảy ra vụ án thì thời gian vẫn còn sớm, nếu như hung thủ đến từ vùng đồng ruộng rất dễ gây nên sự chú ý của những người đi đường, tất cả thủ đoạn của hung thủ đều được lên kế hoạch chu đáo tỉ mỉ như vậy, sao có thể để bại lộ bản thân mình ra dưới ánh mắt quan sát của người khác được chứ? Mấy ngày hôm nay các cậu cũng đã đi điều tra phỏng vấn rất nhiều cư dân ở xung quanh, bao gồm cả những người đi ra ngoài vào buổi tối hôm đó, không có ai nhìn thấy nhân vật khả nghi nào, cũng không có người nào tối đó nhìn thấy có người bước ra từ vùng đồng ruộng. Tường vây của tiểu khu rất cao, không thể nào trèo ra được. Hơn nữa, hôm kia tôi đã bố trí người của khoa Vật chứng đã lục soát toàn bộ vùng đồng ruộng ở trên đường Phong Tây, không phát hiện ra dấu chân mới bước từ rãnh nước lại. Cho nên hung thủ chắc chắn là đi từ đường cái tới, trong máy quay camera chắc chắn đã xuất hiện hung thủ, chỉ có điều là chúng ta chưa lôi được hấn ra mà thôi!”

Trương Nhất Ngang gật đầu, phán đoán của Cao Đông vẫn là rất có lý.

Cao Đông nói tiếp: “Bây giờ bắt buộc phải tiếp tục tranh thủ thời gian để điều tra ra tất cả các xe, đặc biệt là hai mươi lăm chiếc xe chưa liên hệ được. Nếu như hung thủ ngồi trên xe thồ, và xuống giữa đường Phong Tây, bây giờ đã cách mấy ngày rồi, cho dù tìm được chủ xe, rất có khả năng chủ xe cũng không thể nhớ được tướng mạo của hung thủ. Cho nên bắt buộc cần phải tìm được một cách nhanh nhất.”

Trương Nhất Ngang chau mày: “Bây giờ chỉ có thể như vậy được

thôi. Động cơ phạm tội của hung thủ mâu thuẫn nhau, hung thủ làm thế nào để đến được hiện trường cũng là điều chưa ai có thể đoán biết được. Ôi...”

Chú thích:

[\[1\]](#) Là loại xe gần giống xích lô, nhưng vị trí người lái xe ở đằng trước.

Vào chập tối hai ngày sau, Cao Đông mặc thường phục đi theo đường Duyên Hải Nam rẽ vào đường Phong Tây. Anh quan sát lại một lượt tất cả khung cảnh ở đây, anh đã đi đến con đường này rất nhiều lần nhưng vẫn không phát hiện ra manh mối có giá trị nào cả.

Hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, ở đây lại vắng vẻ yên tĩnh giống như trước. Tiểu khu dân cư của nhân viên công vụ đều rất ít người qua lại. Thỉnh thoảng có chiếc xe đi qua, tạo nên luồng gió bay lay động ống quần của anh.

Anh nhú chặt lông mày, sự việc này lãnh đạo hai cấp thành phố và tỉnh ngày nào cũng gọi điện thúc giục hỏi han. Lúc nhận vụ án này, anh cứ tưởng nội trong một tuần là có thể phá án được, dù sao cũng chỉ là vụ án của huyện thành, kết cấu nhân viên của huyện thành thì không phức tạp như trong thành phố, cho dù trong một tuần không bắt được nghi phạm thì cũng có thể khoanh vùng được nghi phạm.

Nhưng đến tận hôm nay, nhân chứng, vật chứng đều không có, động cơ phạm tội thì lại mâu thuẫn, điều càng quái dị hơn là, hung thủ làm cách nào để đến được hiện trường vụ án. Điều này cho đến tận bây giờ vẫn không có điểm đột phá nào cả.

Đây là một vụ án lớn, kinh thiên động địa, gần như tất cả lực lượng cảnh sát đều tham gia để điều tra phá án, cho nên trong một tuần mới có thể hoàn thành được việc điều tra mấy nghìn lượt người, toàn bộ tiến hành điều tra loại trừ và phỏng vấn tất cả người, xe tiến vào trong phạm vi máy quay camera, bao gồm cả hai mươi lăm người chủ chiếc xe mà ba hôm trước vẫn chưa liên hệ được, nhưng đều không có bất cứ manh mối nào. Tất cả các chủ xe đều nói mình không chớ ai xuống giữa đường Phong Tây.

Không chỉ lực lượng cảnh sát ở trong Sở Công an huyện, ngay cả những nhân lực trong đội cảnh sát hình sự mà mình dẫn tới, ý chí chiến đấu cũng đã bắt đầu bị đi xuống.

Lẽ nào, vụ án này lại cứ thế trở thành một vụ án không phá được sao? Lãnh đạo cấp trên ngày ngày tăng thêm áp lực, áp lực anh cũng

trên lưng rất lớn.

Đi hết cả con đường Phong Tây, không thu hoạch được gì cả.

Anh đã đến đường Duyên Hải Bắc, trí não vận động liên tục để suy ngẫm, bước chân cứ thế đi về hướng phía Tây một cách không mục đích.

Đúng lúc này, anh đi qua một quán cơm nhỏ ven đường, giọng nói ở một bàn ăn ngồi gần cửa lọt vào tai anh.

Bàn ăn đó có bốn người trung niên dân lao động, một người đang nói: “Lý Ái Quốc ở đồn công an bị người ta giết chết rồi, có biết không?” Thực ra Lý Ái Quốc là phó giám đốc Sở Công an huyện, những người dân thường không biết được rõ cấp bậc, nên mới nói là đồn công an.

Một người khác cười ha ha: “Lợi hại lắm đấy, nghe nói chỉ đâm một dao, đã lấy mạng luôn, kẻ sát nhân còn để lại một hàng chữ lớn “Giết đủ hai trăm giám đốc, giám đốc không đủ trường phòng bù”. Câu nói này thật là khí thế quá!”

Cao Đông lắc đầu cười, lời truyền miệng của người dân càng lúc càng không đáng tin, trên tờ giấy viết là mười lăm, đến bây giờ đã lan truyền thành hai lăm, tương lai sẽ chuyển thành ba lăm, bốn lăm, thậm chí đến hai trăm năm mươi. Anh xoa bụng cảm thấy hơi đói, bèn tiến vào trong quán ăn và gọi một bát mì.

Một người trong số bàn ăn vừa rồi uống một ngụm rượu, nói: “Lý Ái Quốc bị giết chết, nhân dân đều vui mừng.”

“Tên này bình thường quá hoành hành ngang ngược, gây chuyện với rất nhiều người.”

“Người của Sở Công an mà cũng dám giết, tên sát nhân này to gan thật đấy.”

“Dù sao cũng là xử lý mấy kẻ quan chức, chẳng liên quan gì đến chúng ta.”

“Nếu anh ta không chết, nghe nói là năm sau sẽ được lên chức

giám đốc Sở, trị an của Bạch Tượng chúng ta sẽ càng tồi tệ đi.”

Mì của Cao Đông vẫn đưa lên, ngừng một lát, quay sang hỏi: “Bác à, ai nói Lý Ái Quốc năm sau sẽ được thăng chức thành giám đốc Sở vậy?”

Người đó trả lời: “Năm sau chẳng phải là Hội đồng ủy viên huyện đổi nhiệm kỳ mà, giám đốc Sở đương nhiệm sắp được điều lên tỉnh, chắc chắn là Lý Ái Quốc rồi.”

Cao Đông nói: “Chẳng phải là còn có mấy người phó giám đốc, nói không chừng trong thành phố điều một vị giám đốc xuống, giám đốc Sở đâu có dễ mà làm được. Lý Ái Quốc là người bản địa, hình như không thể làm được người đứng đầu thì phải.”

Người đó nói: “Việc này thì anh không hiểu rồi, Lý Ái Quốc có nhiều tiền, mối quan hệ vững chắc. Còn mấy vị phó giám đốc thì không đến lượt đâu, vốn dĩ đã định sẵn là của anh ta, nhưng bây giờ, hi hi, Trương Tương Bình chắc là phải cười chết thôi.”

Cao Đông chợt rùng mình, trong đầu bật ra mấy cụm từ, người quen gây án, động cơ phạm tội mâu thuẫn, Lý Ái Quốc chết rồi, Trương Tương Bình cười ngất. Gây ra động tĩnh lớn như vậy, để thể hiện ra tình hình trị an của huyện Bạch Tượng rất kém. Trương Tương Bình hình như mấy năm trước còn nhận được giải thưởng của sở Công an thành phố, tiếng tăm về năng lực thì cũng khá. Hơn nữa Trương Tương Bình lại là người Hồ Châu, không phải người bản địa, theo quy định thì có thể được làm người đứng đầu, Trương Tương Bình cũng sống ở tiểu khu Phong Tây, như vậy thì đương nhiên có thể né tránh được máy quay camera.

Vừa nảy ra suy nghĩ này, một suy nghĩ khác lại nói, không thể nào, chính mình đã làm nghề cảnh sát nhiều năm nay, còn chưa từng gặp phải trường hợp giết người vì để tranh chức vụ, Trương Tương Bình cũng đã khoảng 50 tuổi, cho dù được làm giám đốc Sở Công an, thì cũng chỉ có thể làm được một nhiệm kỳ, sau đó cho dù chưa nghỉ hưu nhưng cũng đã bị sắp xếp xuống tuyến hai, không cần thiết phải mạo hiểm như vậy để đi nước cờ này.

Cao Đông suy nghĩ mãi, khả năng không thể xảy ra việc này chiếm phần lớn, nhưng lúc về vẫn cứ cần phải quan sát thêm một chút.

Anh ăn hết mì, chuẩn bị trở về Sở, lúc này nhìn đến biển hiệu đường, nhớ ra Từ Sách đã từng nói với mình, nhà anh ấy ở gần đây, bây giờ vẫn còn sớm, bèn lôi điện thoại ra ấn số máy của Từ Sách.

Năm phút sau, Từ Sách đi đến, Cao Đông bước ra chào hỏi: “Anh Từ, vừa vặn tôi lại đi đến đường Phong Tây một chuyến, cứ mãi đi dạo nên đến đây, nhớ ra anh sống ở gần đây, bèn gọi anh ra đây để cùng đi dạo.

“Sao vậy, lại đi đến đường Phong Tây, vụ án vẫn chưa phá được à?”

Cao Đông lắc đầu vẻ bất lực: “Tôi ngày nào cũng bị lãnh đạo cấp trên gây áp lực, thúc giục, đúng là đầu óc quay cuồng.”

“Kiểu gì anh cũng có thể nghĩ ra cách phá án được, tôi có lòng tin ở anh.” Từ Sách nói kiểu xã giao.

Cao Đông nói: “Anh có muốn nghe về tình hình vụ án không?”

Từ Sách lắc đầu: “Chẳng có hứng thú lắm.”

Cao Đông hơi thất vọng: “Mặc dù anh không phải là chuyên ngành cảnh sát, tôi biết anh là chuyên gia về phương diện này, lúc đó tôi còn đang học bồi dưỡng nghiệp vụ ở trường Đại học Công an, thầy giáo đã giới thiệu những bài viết về tâm lý học tội phạm của anh. Tôi vốn muốn tìm anh để giúp tôi phân tích một chút, tôi nghĩ vậy có đúng không?”

“Tình hình vụ án là điều cơ mật của công an các anh, tôi không thể nghe được.”

Cao Đông cười nói: “Tính khí của anh vẫn bướng bỉnh như trước, ha ha, cũng chẳng phải cái gì cơ mật cả, đối với người bạn học cũ như anh đây, tôi cũng chẳng có gì để giấu giếm. Khi không phá được thì mới gọi là cơ mật, nếu thực sự đã phá được, thì còn phải tìm các cơ quan truyền thông để thông báo tuyên truyền nữa kia.”

“Được rồi, anh nói xem nào.”

Cao Đông nói: “Điều đau đầu nhất ở trong vụ án này chính là ở

hiện trường không để lại bất cứ manh mối gì.”

“Ý của anh là?”

“Không có dấu vân tay, gàu, lông tóc của hung thủ, thậm chí dấu chân cũng là giả, hung thủ đã bọc thêm một chiếc giày sắt đế bằng số 47, chiều cao cơ thể cũng không thể phán đoán ra được. Vụ án xảy ra lúc đêm khuya, không có người làm chứng.”

“Làm gọn ghẽ thật.”

Cao Đông nói về khổ não: “Hiện trường vụ án ở đường Phong Tây, trên đường không có máy camera giám sát, nhưng ở hai đầu của con đường, và ở cổng tiểu khu - ở giữa đều có máy camera. Một bên đường là bức tường cao của tiểu khu, hung thủ không trèo qua được. Còn một bên thì là đồng ruộng hoang phế, trước khi xảy ra vụ án lúc hung thủ đến, thì chắc là vẫn còn sớm, hung thủ sẽ không đi từ đồng ruộng vào để tránh gây ra sự chú ý của người khác. Cho nên, tôi phán đoán, khi hung thủ tiến vào hiện trường vụ án, chắc chắn là đi qua máy quay camera.”

“Anh nói phải lắm.”

“Người của chúng tôi đã điều tra một lượt từng người và từng chiếc xe tối hôm đó tiến vào đường Phong Tây, đều không phát hiện ra có ai dừng ở trên đường Phong Tây, hoặc là xuống xe giữa đường.”

Từ Sách nghĩ trong lòng, Cao Đông quả nhiên giống như anh ta dự liệu, Cao Đông cũng là người có khả năng phán đoán rất giỏi, anh ấy lập tức chú ý đến hiện trường vụ án là một khu vực bị phong tỏa, hung thủ tiến vào hiện trường, đương nhiên sẽ phải đi qua máy quay camera, nhưng anh ấy vĩnh viễn không thể nào đoán được mình đã lừa được qua máy quay camera một cách quang minh chính đại như thế nào.

Từ Sách gật đầu ứng phó: “Tôi cho rằng anh nói phải lắm, có thể là người của các anh chưa kiểm tra tỉ mỉ.”

Cao Đông nói: “Mặc dù tôi cũng nghĩ như vậy, chắc chắn là đã để sót hung thủ rồi, nhưng bây giờ đã qua một tuần rồi, cho dù có tìm thấy được chiếc xe mà lúc đó hung thủ ngồi, người tài xế cũng không

thể nhớ rõ được dung mạo của hung thủ nữa.”

“Các anh nên làm mô hình nghi phạm.”

“Thông tin quá ít, không có cách nào để hình thành được mô hình. Bây giờ chỉ có thể đoán được một manh mối, có lẽ hung thủ quen biết với nạn nhân. Hung thủ quá to gan, khả năng phản trình sát rất tốt, hơn nữa chỉ đâm nạn nhân một nhát, đã lấy luôn tính mạng, ra tay rất vững, cắm lưỡi lê một nhát, không hề xuất hiện tình trạng bở vì căng thẳng mà khi đâm vào bị làm rách da ở những vị trí khác. Cho nên tôi phán đoán, hung thủ có thể đã từng đi bộ đội, từng là lính trình sát. Một người quen của nạn nhân đã từng đi bộ đội.”

“Vậy thì có lẽ đã thu hẹp phạm vi rất nhiều rồi.” Lời của Từ Sách vẫn cứ giữ được sự bình thản, không có gì đặc biệt, không hề để lộ ra chút suy nghĩ nào trong lòng. Chỉ có điều trong lòng anh ta đang than thở, Cao Đông ơi Cao Đông, nếu như anh định vị hung thủ là một người lính đã giải ngũ quen biết với Lý Ái Quốc, vậy thì con đường này anh càng đi sẽ càng xa mất rồi.

“Nói như vậy, nhưng mối quan hệ xã hội của nạn nhân rất phức tạp, những người bạn đã từng đi lính cũng không phải là ít.”

“Thế thì e rằng cũng không dễ điều tra.”

Cao Đông trầm giọng nói: “Tôi nói cho anh một việc cơ mật, việc này anh không được nói với người khác.”

“Những điều cơ mật thì đừng nói với tôi, tôi sợ bị diệt khẩu.” Từ Sách hài hước lấy tay thể hiện ra tư thế khẩu súng, hướng về đầu mình, bắn một phát.

Cao Đông nói: “Anh đừng có đùa với tôi nữa, bây giờ tôi vừa nhìn thấy hình dạng khẩu súng là đầu đã muốn nổ tung rồi. Bởi vì điều tôi muốn nói với anh chính là, hung thủ đã lấy đi khẩu súng và đạn của nạn nhân rồi.”

“Thật vậy sao?” Từ Sách nheo mắt, hình như đang suy ngẫm, một lúc sau nói: “Lần trước anh hỏi tôi, đoán xem hung thủ có tiếp tục gây án hay không. Bây giờ tôi có thể trả lời anh một cách chắc chắn, chắc chắn sẽ tiếp tục gây án.”

“Tại sao?” Mắt Cao Đông trợn tròn.

“Nếu như hung thủ có mối ân oán cá nhân với nạn nhân, sau khi hấn giết người, để lại một hàng chữ để phân tán sự trinh sát của các anh, như vậy coi như cũng xong, hấn sẽ không lấy đi khẩu súng của nạn nhân. Bị mất súng là một vụ án rất lớn, tôi mặc dù bao năm ở Mỹ, nhưng cũng vẫn biết một số tình hình trong nước, vụ án mất súng cần phải báo lên Bộ Công an nhỉ, đơn thuần chỉ là giết người trả thù, nguy tạo hiện trường, cũng không cần thiết phải gây ra động tĩnh lớn như vậy. Hung thủ không phải chỉ đơn thuần là giết người trả thù, vậy thì hấn lấy đi khẩu súng, anh nói xem liệu hấn có tiếp tục gây án hay không?”

Cao Đông bỗng chốc cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Mục tiêu tiếp theo sẽ là ai đây? Khi vụ án này vẫn chưa phá được, nếu như tiếp tục xuất hiện một người ở trên cương vị lãnh đạo bị giết hại, áp lực chồng chất từ cấp trên sẽ ép anh đến chết mất.

Cao Đông cảm thấy toàn thân đều không được thoải mái, nhìn đồng hồ thì thấy không còn sớm nữa, bèn cáo từ rời khỏi đó, Từ Sách gọi anh lại, nói: “Anh Cao, tôi có một việc, có thể cần phải làm phiền đến anh đấy.”

Cao Đông thoải mái nói: “Chuyện gì vậy, anh nói đi, chúng ta là bạn học cũ bao nhiêu năm nay, có thể giúp được gì thì tôi chắc chắn sẽ giúp.”

Từ Sách nói: “Anh thân quen với Phó giám đốc

Trương Tương Bình ở Sở Công an huyện không?”

“Trương Tương Bình?” Ánh mắt Cao Đông chợt lóe sáng, nhớ đến việc vừa rồi, bèn nói: “Ông ấy là chủ quản trình sát hình sự trong huyện, mấy hôm nay chúng tôi cùng hợp tác phá án, nói thân quen thì cũng chưa đến mức đó, nhưng có việc gì thì tôi vẫn có thể nói được vài lời.”

“Là thế này, năm ngoái trong huyện bắt đầu làm công tác cải tạo khu vực cũ, vào tháng 2 năm nay, căn nhà cũ của mẹ tôi ở đây bị phá dỡ. Vì chưa bàn bạc thống nhất được về vấn đề bồi thường, cho nên mẹ tôi và cả nhà cậu đều ngăn cản họ phá dỡ, kết quả là xảy ra xung

đột. Tôi không có mặt ở đó, cụ thể tình hình cũng không hiểu rõ lắm, nghe cậu tôi nói là lúc đó có hai chiếc máy xúc muốn cưỡng chế xúc lên, vừa vịn mẹ tôi đứng ở dưới nhà, chiếc máy đẩy đổ ngói nhà, gạch ở trên mái nhà rơi xuống, vừa vịn rơi trúng vào mẹ tôi, ưm... thế là mất mạng luôn.” Trong giọng nói của Từ Sách mang theo nỗi đau khổ.

“Xảy ra chuyện như vậy à!” Cao Đông cũng buồn thay cho bạn.

Từ Sách cười đau khổ: “Sự việc đã xảy ra rồi, thì cũng đành vậy. Lúc đó tôi đã nói với mẹ tiên bồi thường nếu có thể thương lượng lấy được nhiều một chút thì tốt, nhưng không được thì cũng bỏ đi, mẹ và cậu cũng không thể nào dùng cơ thể mình để ngăn chặn đội phá dỡ. Kết quả là tình huống xấu nhất đã xảy ra. Sự việc đã xảy ra lâu như vậy, bản thân tôi không muốn truy cứu việc này nữa rồi.”

“Vậy ý anh là?”

“Mấy ngày sau khi xảy ra sự việc, con trai của cậu tôi, cũng chính là em họ tôi, nó đang học trường kỹ thuật trở về nhà, sau khi biết sự việc này bèn dẫn theo mấy đứa bạn đến hiện trường thi công để tìm người tính sổ, kết quả là đã gây ra xung đột, đâm bị thương người khác, hiện nay vẫn đang bị giam trong trại tạm giam. Mẹ tôi chết rồi cũng không thể sống lại, tôi cũng không muốn người sống lại phải chịu tội nữa, cậu tôi cũng chỉ có mỗi một thằng con trai. Nếu như xử thêm vài năm tù, thì phải làm thế nào đây? Cho nên tôi muốn nhờ mối quan hệ để đưa người ra, vài năm qua tôi cũng đã kiếm được chút tiền, tôi dám bỏ tiền, chỉ là anh cũng biết tôi luôn ở nước ngoài, trong nước không có mối quan hệ, cho nên không có cửa.”

“Việc này là vụ án do Trương Tương Bình giải quyết à?”

Từ Sách gật đầu: “Nghe nói ông ta quản lý những vụ án hình sự, hơn nữa còn là người lãnh đạo chính chỉ huy việc giữ ổn định cải tạo khu vực cũ, người cũng là do ông ta bắt, cho nên tôi muốn nhờ anh, chắc là có tác dụng.”

Cao Đông vuốt trán nói: “Nếu là vụ án khác, tôi cũng có thể trực tiếp nhờ mối quan hệ để giúp anh. Nhưng là vụ án của địa phương, cũng là vụ án của Trương Tương Bình, không có cách nào để đi vòng qua ông ta được.”

“Việc này tôi biết, tôi chỉ là muốn tìm cơ hội để quen biết một chút, biểu chút đồ, nghĩ cách, dù sao nhà tôi cũng đã có người chết, hai bên trò chuyện một chút, sự việc sẽ giải quyết một cách đơn giản.”

Cao Đông cười: “Xem ra tính cách của anh cũng đã thay đổi rồi, thật không ngờ bao năm nay sống ở Mỹ, vậy mà vẫn hiểu tình hình trong nước.”

Từ Sách xòe hai tay ra, cười đau khổ: “Không có cách nào khác, không làm như vậy thì không được, con người thì luôn phải hướng về phía trước, không thể chỉ biết nhìn mãi về quá khứ.”

Cao Đông nói: “Đâm ai vậy, bị thương nặng không?” “Người bị đâm là giám đốc bộ phận của công ty

Thành Kiến, đên mấy vạn tệ, bây giờ anh ta cũng không bị hề hấn gì.”

Cao Đông nói: “Sự việc này cũng không lớn, tôi cảm thấy sẽ không phiền phức. Thế này đi, tôi về sẽ nói chuyện trước với Trương Tương Bình, đến lúc đó rồi sẽ giới thiệu cho anh đến làm quen, tôi ở bên cạnh nói mấy câu vun vào, vẫn cần anh là người đương sự trò chuyện với ông ấy, anh hiểu ý của tôi chứ?”

Từ Sách gật đầu: “Hiểu, cần phải chuẩn bị những thứ gì, phải nói như thế nào, vẫn cần phải anh - người làm quan lâu năm chỉ dẫn cho tôi, tôi không hiểu rõ được những việc này.”

Trở về Sở Công an huyện, trong lòng Cao Đông vẫn tràn ngập sự lo lắng. Vụ án điều tra đến đây, gần như đã tiến vào ngõ cụt, rơi vào cục diện bế tắc, nhân chứng vật chứng đều không có, những manh mối trực tiếp thì đều bị đứt đoạn, việc này thật là đau đầu. Bởi vì hiện nay cho dù biết được hung thủ là ai, trong tình hình không có nhân chứng vật chứng, hung thủ chỉ cần một mực khẳng định không gây ra chuyện thì cũng rất khó phán quyết.

Mặc dù trong hệ thống tư pháp hành chính của Trung Quốc, xác

định tính chất vụ án, mức hình phạt, những điều này luôn có thể do ý thức cá nhân lãnh đạo tự do phán quyết, nhưng rốt cuộc thì liệu có thể kết án được hay không, thì vẫn phải dựa vào nhân chứng vật chứng.

Dù sao nơi đây cũng là một thành phố ven biển mở cửa, vụ án này lại là vụ án lớn mà hai cấp lãnh đạo tỉnh và thành phố đều quan tâm và gây áp lực, không thể nào tùy tiện làm bừa cho xong chuyện được.

Và trong lòng Cao Đông lo lắng nhất chính là giống như lời Từ Sách nói, bất luận là loại động cơ phạm tội nào, hung thủ đã lấy đi khẩu súng, thì chắc chắn sẽ tiếp tục gây án. Nếu như trước khi chưa bắt được hung thủ, lại chết

thêm một vị quan chức nữa, vậy thì chẳng phải anh là người phụ trách tổ tuyên án này, sẽ bị người ta giáng một cú tát thật mạnh vào mặt.

Lúc trước anh thậm chí đã thoáng qua sự nghi ngờ Trương Trương Bình giết Lý Ái Quốc, nhưng suy xét đến việc hung thủ đã lấy đi khẩu súng, khả năng là Trương Trương Bình gần như đã được loại bỏ, bởi vì nếu như ông ta giết người vì việc tranh ghế giám đốc Sở Công an, cũng không cần phải vẽ rắn thêm chân để làm cho vụ án càng rúng động như vậy.

Xem ra vụ án này vẫn cần bắt tay từ mối quan hệ xã hội của Lý Ái Quốc, dù sao cũng là giết người ở trên xe, chắc là người quen gây án.

Cao Đông gọi Trương Nhất Ngang đến. “Anh cả, anh tìm tôi à?”

Trong mắt Trương Nhất Ngang hơi có tia máu đỏ, rõ ràng trong suốt một tuần nay, lượng công việc quá lớn.

Cao Đông châm điếu thuốc: “Mấy hôm nay các cậu điều tra người thân và bạn bè của Lý Ai Quốc, đã tiến hành thế nào rồi?”

Trương Nhất Ngang nói: “Đến giờ... đến giờ vẫn chưa có tiến triển gì.”

Cao Đông nhả một luồng khói, nói: “Vợ ông ta trước khi xảy ra vụ án, có thấy tình hình gì khác biệt không?”

“Không có.”

Cao Đông mím môi: “Trong mỗi quan hệ xã hội của ông ta, có người nào trong mấy ngày nay có hành vi khác thường hay không? Hoặc là có ai mấy ngày liền không hề xuất hiện?”

“Anh cả, ý anh nói là sợ tội nên trốn chạy phải không?”

“Ừ.”

“Kết quả điều tra loại trừ tạm thời thì không có ai có sự khác lạ, cũng không có ai biến mất trong mấy ngày này.”

Cao Đông hừ một tiếng nói: “Giết người trong xe chắc chắn là người quen gây án, tố chất tâm lý của hung thủ rất tốt, nhất định là các cậu điều tra chưa được sâu sắc, đã để lọt hãn rồi!”

Trương Nhất Ngang ừm một tiếng, cúi đầu không nói. Anh ta không hề phủ nhận lời phán đoán của Cao Đông, dù sao thì điều tra loại trừ bao nhiêu người và bao nhiêu lượt xe cộ như vậy, không thể nào tất cả các phương diện đều làm cho cặn kẽ được, nếu như hung thủ che giấu được trong cuộc điều tra, thì cũng là điều rất có khả năng xảy ra.

Cao Đông nhìn Trương Nhất Ngang nói tiếp: “Chớ nên nản lòng, các cậu không được bỏ qua bất cứ manh mối nào, lắp ghép các thông tin từ miệng của những người khác nhau để dựng lại tình hình trước khi xảy ra vụ án, đặc biệt là buổi tối hôm xảy ra vụ án, những nhóm người cùng uống rượu với Lý Ái Quốc.”

“Những người này đều đã hỏi rất nhiều lần rồi.”

Cao Đông nghiêm giọng nói: “Phải hỏi cho tỉ mỉ hơn nữa, hãy chỉnh lý lại từ đầu lời khai của tất cả mọi người, ngày kia giao lại cho tôi.”

“Vâng.”

“Phải rồi, tôi bảo cậu liên hệ để mời chuyên gia vật chứng của Sở Công an tỉnh đến, họ có tiến triển gì không?”

“Thưa anh, tôi đang chuẩn bị nói với anh đây. Kết quả cụ thể thì vẫn đang điều tra xác minh, nhưng hôm nay đã có một số phát hiện mới.”

Mắt Cao Đông chợt sáng rực: “Ồ? Phát hiện ra gì vậy?” Trương Nhất Ngang nói: “Hàng chữ mà hung thủ để lại đó. Chữ là dùng loại chữ cách điệu, đương nhiên không thể nào xác nhận được nét bút. Mảnh vải dùng để viết chữ là vải sợi công nghiệp, vật liệu này rất phổ biến, những xưởng lớn bé trong nước sản xuất ra nhiều vô kể, cho nên cũng không thể điều tra ra được nguồn gốc. Thế nhưng nguyên liệu mực dùng viết chữ, hung thủ đã lộ ra sơ hở.”

“Sơ hở gì?”

“Người của khoa Vật chứng đã lấy nguyên liệu ở trên dòng chữ đó, rồi lại mua hàng trăm loại mực đỏ ở chợ về, loại nào cũng đem so sánh, cuối cùng cũng điều tra ra được hung thủ dùng loại nguyên liệu mực có nhãn mác hợp quy cách của xưởng Tiêu Sơn. Hôm nay tôi tìm đội trưởng Trần để thương lượng, ở huyện thành anh ta cũng đã bố trí mười mấy người, mấy thị trấn nhỏ trong huyện cũng đều phái cảnh sát ở đồn công an trong vùng, về cơ bản chúng tôi đã đến khắp một lượt tất cả các cửa hàng văn phòng phẩm ở trong toàn huyện.”

“Kết quả thế nào?”

“Nguyên liệu của hãng này chỉ có một cửa hàng văn phòng phẩm trong huyện thành bán. Nghe nhân viên cửa hàng nói nhãn hiệu màu này thời gian thành lập ngắn, giá cả lại cao, ở huyện Bạch Tượng cũng không đặc biệt lập nên được mạng lưới tiêu thụ, cho nên có lẽ cả huyện chỉ có mỗi nhà họ bán, họ là chuỗi cửa hàng văn phòng phẩm trên toàn quốc, tổng công ty ký gửi hàng cho nên mới bán.”

“Nói vậy, lượng tiêu thụ loại màu này trong huyện Bạch Tượng chắc cũng không nhiều.”

Trương Nhất Ngang gật đầu: “Đúng vậy, cửa hàng đó đã giở ra sổ ghi chép bán hàng, loại nguyên liệu này hơn ba tháng trước họ mới bắt đầu bán, cho đến nay chỉ có năm lần ghi chép về việc bán ra loại nguyên liệu màu này, trong đó có một lần là trong tuần này, chính là sau khi xảy ra vụ án, trên thực tế thì chỉ cần điều tra bốn lần trước là được rồi.”

“Có cách để điều tra ra được bốn lần đó là những người nào đến mua không?”

Trương Nhất Ngang nói: “Nếu như thuận lợi, ngày mai chắc sẽ có kết quả. Trong cửa hàng này có hai máy quay camera, video giám sát ở trên máy vi tính của ông chủ bọn họ, ông chủ đó hôm nay đi ra vùng khác nhập hàng, sáng sớm mai có thể về kịp, tôi đã hỏi rồi, máy quay của họ giữ được sáu mươi ngày, chỉ cần trong hai tháng này, hung thủ đến mua nguyên liệu màu, thì chắc chắn có thể điều tra ra được.”

Cao Đông gật đầu: “Việc này cho đến nay có thể được coi là một manh mối khá quan trọng.”

Trương Nhất Ngang nói: “Nếu như ngày mai điều tra ra được kết quả, trong bốn người mua loại nguyên liệu mực này, có một người chính là hung thủ, vậy thì vạn sự may mắn rồi.”

Cao Đông khẽ ho một tiếng: “Ngày mai tôi sẽ đi cùng với các cậu.”

Cao Đông không hề lạc quan giống như Trương Nhất Ngang, anh nghĩ tên hung thủ này tâm tư cẩn mật, cả quá trình mưu sát đều được lên kế hoạch vô cùng tinh tế tỉ mỉ, không để lại bất cứ nhân chứng vật chứng nào, không lẽ nào cuối cùng lại bị thảm bại trên nguyên liệu màu này sao?

Mong rằng là được vậy, hung thủ chắc không nghĩ được đến cảnh sát chúng ta không bỏ qua ngay cả chi tiết nguyên liệu màu này.

Nhưng nếu như nguyên liệu màu hắc dùng không phải là mua ở huyện Bạch Tượng, vậy là không phải công việc ngày mai lại mất công vô ích sao?

Và có một điểm đáng nghi là, tại sao hung thủ lại mua loại nguyên liệu mực ít người dùng và giá cả đắt như vậy? Hơn nữa vừa vặn cả huyện Bạch Tượng chỉ có một cửa hàng bán loại nguyên liệu màu này.

Nếu như hắc dùng loại màu hàng phổ thông, rất nhiều nơi bán, công an vốn không thể điều tra ra được kênh mua hàng của hung thủ, đương nhiên cũng không thể nào xác định được hung thủ.

Có lẽ là hung thủ không hề biết thương hiệu của nguyên liệu màu,

chỉ nói với người bán hàng mua một nguyên liệu màu đỏ, người bán hàng bèn tiện thể đưa cho hắn.

Đối với loại nguyên liệu màu này, không phải là “công cụ bắt buộc” của hành vi phạm tội, tin rằng hung thủ cũng sẽ lơ là mất cảnh giác, quyết không thể nào ngờ được rằng loại nguyên liệu hắn mua vừa vận trong cả huyện chỉ có một cửa hàng bán.

Nếu tất cả mọi việc đều thuận lợi, ngày mai khi lấy được cuộn băng video người mua lúc đó, nghi phạm rõ ràng là sẽ bị lộ diện.

Cao Đông lại nói: “Mai tôi đi cùng các cậu tới đó, hy vọng có thu hoạch. Ngoài ra các cậu còn cần phải theo sát công việc chỗ Giám đốc Quách một chút, điều tra thêm một chút trong vòng hai tuần trước khi xảy ra vụ án, những băng video khi xe của Lý Ái Quốc đi qua các máy quay trên đường phố trong toàn huyện, xem có chiếc xe nào bám theo ở đằng sau hay không. Hung thủ của vụ án này đã chuẩn bị thám thính thăm dò rất tỉ mỉ, hơn nữa thời gian cũng chọn lựa lúc đêm khuya, chắc chắn là đã theo dõi từ trước, hơn nữa phải theo dõi rất nhiều ngày mới nắm bắt được cơ hội Lý Ái Quốc về nhà vào thời điểm này. Hãy điều tra tỉ mỉ một chút, chắc chắn sẽ có thu hoạch.”

“Vâng, anh cả, tôi đi làm ngay đây.” Trương Nhất Ngang mặc dù gương mặt hơi tiêu tụy nhưng thái độ đối với công việc vẫn vô cùng nghiêm túc, đặc biệt là rất biết nghe lời Cao Đông.

Cao Đông cũng rất khen ngợi người trợ lý đặc lực này, không những “biết điều”, nghe lời, đầu óc cũng rất nhanh nhạy, người như vậy đương nhiên sẽ là thuộc hạ cốt cán của anh, anh cười: “Tiểu Trương, lần này vất vả cho cậu rồi, đợi sau khi xử lý xong vụ án, khi về thành phố tôi sẽ khao cậu và những anh em khác một bữa ra trò.”

Sáng sớm hôm sau, Cao Đông mặc áo khoác thường, bên cạnh anh có Trương Nhất Ngang và đội trưởng Trần mặc cảnh phục đi đến một cửa hàng văn phòng phẩm tương đối bề thế.

Cao Đông bước vào trong cửa hàng, ngược đầu lên nhìn thấy hai

chiếc máy quay camera trong cửa hàng, vừa vặn một cái trước một cái sau, vị trí lắp đặt và độ cao cũng đều rất khoa học. Ban đầu anh còn lo lắng máy quay camera còn không quay đến mặt người, hiện giờ có rất nhiều máy giám sát trong cửa hàng, góc lắp đặt không được tốt, đều là do chủ cửa hàng tự mình lắp bừa để đề phòng trộm, trong nhiều tình huống thì không quay được đến mặt người. Đây rõ ràng hệ thống cửa hàng thiết kế thống nhất, hai chiếc máy quay camera này đều có thể quay một cách chuẩn xác đến phần mặt của bất cứ ai ra vào cửa hàng này.

Qua cuộc trò chuyện với chủ cửa hàng, đây là hai chiếc máy camera hai triệu pixel, ánh sáng trong cửa hàng sáng tỏ, rõ ràng là có thể quay rõ đặc trưng khuôn mặt của mọi người.

Chủ cửa hàng dẫn họ đến một văn phòng làm việc đơn giản, lấy ra một cuốn hóa đơn bán hàng đã được chuẩn bị từ trước đưa cho Cao Đông nói: “Thưa lãnh đạo, đây là hóa đơn mà chúng tôi đã tìm ra được theo chỉ thị của các anh, việc bán hàng của chúng tôi đều thông qua máy scan điện tử để nhập số liệu kho, đây là hóa đơn của bốn lần bán hàng.”

Cao Đông nhìn vào mấy tờ giấy ở trong tay, trong ghi chép bốn lần mua bán, lần xa nhất là hai tháng trước, sau đó khoảng cách hai ba tuần thì bán ra một lần, trong ghi chép của bốn lần mua bán này, thật không ngờ đều viết hóa đơn VAT, đều là những đơn vị cơ quan.

Cao Đông hỏi về hiệu kỳ: “Bốn lần mua, đều viết hóa đơn VAT sao?”

Chủ cửa hàng nói: “Chúng tôi là đơn vị được chính phủ huyện chỉ định cung cấp hàng, loại nguyên liệu màu giá khá đắt, thường thì mọi người tự sử dụng đều mua nhãn hiệu trong nước sản xuất, mấy lần trước có đơn vị đến mua, nhân viên bán hàng của chúng tôi đã giới thiệu loại này để dùng thử.”

Cao Đông gật đầu, bảo Trương Nhất Ngang cầm mấy tờ hóa đơn này đi, hóa đơn của hai lần trước đều là Sở Địa chính huyện, hai lần khác là hai đơn vị sự nghiệp.

Cao Đông chú ý trên tờ hóa đơn bán hàng, bốn lần mua đều ghi rõ thời gian mấy giờ mấy phút, việc này giúp ích rất nhiều cho việc kiểm

tra video, chỉ cần kéo đến khoảng thời gian đó là được.

Anh yêu cầu chủ cửa hàng mở vi tính, chuẩn bị xem video, lát nữa sẽ copy video và đem đi.

Do ngày tháng mua bán của lần đầu tiên đã vượt ra khỏi thời gian bảo lưu video, cho nên họ chỉ có thể xem được ba lần sau.

Hai lần trước là người của đơn vị sự nghiệp đến mua, Cao Đông dặn dò đội trưởng Trần chú ý hai người này, khi trở về sẽ phải người đi điều tra. Đến lần thứ ba, là một người nam giới chừng 40 tuổi xuất hiện trong video, lần cuối cùng mua một đồng nguyên liệu màu và một số giấy, tiện thể còn mua thêm một ít đồ dùng văn phòng.

Đội trưởng Trần nhìn hồi lâu rồi nói với Cao Đông: “Đây chẳng phải là Phó giám đốc Sở Địa chính Vương Tu Bang sao, sao anh ta lại tự mình đến mua đồ chứ?”

“Ồ? Anh ta là phó giám đốc Sở Địa chính.” Cao Đông nhìn người này kỹ hơn.

Đội trưởng Trần liền nghĩ ngay ra, cười nói: “Có lẽ anh ta mua đồ cho con của mình.”

Cao Đông nói: “Vậy à?”. Đội trưởng Trần bổ sung thêm: “Nghe nói mấy năm trước anh ta ly hôn, có một đứa con trai hơn 10 tuổi, chắc là học tiểu học, sống cùng anh ta. Trông có vẻ như là anh ta mua về cho con trẻ dùng cho việc vẽ tranh.”

Cao Đông gật đầu, rõ ràng Vương Tu Bang đã viết hóa đơn cho đơn vị, đương nhiên là sẽ lấy tiền chi phí văn phòng phẩm của cơ quan, anh ta mua nhiều như vậy, chắc là cũng đến mấy trăm tệ. Với vai trò là phó giám đốc, thứ đồ đáng giá mấy trăm tệ còn lấy tiền của đơn vị, thật là hạ giá bản thân, Cao Đông cười khẩy.

Lúc này, Vương Tu Bang mua xong đồ, rời khỏi cửa hàng, anh ta sau khi bước ra khỏi tầm chiếu của máy quay camera, trong máy quay liền xuất hiện một người khác, Cao Đông giật mình, là anh ấy?

Trong video xuất hiện khuôn mặt rõ nét của Từ Sách, anh ta tiến vào trong cửa hàng hình như nói mấy câu gì đó với chủ cửa hàng, sau

đó mua một gam giấy rời đi.

Cao Đông đương nhiên không hề nghi ngờ gì đối với Từ Sách cả, dù sao thì Từ Sách bước vào cửa hàng rất tự nhiên, chỉ nói mấy câu, mua một gam giấy rời rời khỏi đó.

Cao Đông nhìn thấy Từ Sách ở trong video, nhớ đến việc Từ Sách nhờ anh nói với Trương Tương Bình về việc đưa người ra khỏi trại tạm giam, dạo này bận rộn quá, việc đưa người ra vẫn chưa phù hợp lắm, đợi mấy hôm nữa sẽ giúp anh ấy bố trí. Sau đó, dẫn người trở về Sở.

Sau khi trở về Sở Công an huyện, Cao Đông gọi đội trưởng Trần, Giám đốc Sở Quách Hồng Ân và Trương Tương Bình phó giám đốc phụ trách hình sự cùng thương lượng. Cửa hàng văn phòng phẩm đó có mối quan hệ với các cơ quan rất tốt, đúng là ở trong huyện có rất nhiều đơn vị đến đó mua hàng, thường thì những đồ văn phòng phẩm thường ngày có số tiền ít thì đều mua ở chỗ đó.

Cho nên mấy đơn vị sự nghiệp và đơn vị cơ quan đến đó mua nguyên liệu màu thì không hề lạ chút nào.

Bây giờ điều cần phải làm rõ là, nhân viên phụ trách việc mua đồ của hai đơn vị sự nghiệp trong đoạn video, có phải thực sự là người của đơn vị sự nghiệp hay không, nguyên liệu màu họ mua dùng để làm gì, liệu có cách nào chứng minh được nguyên liệu màu mà họ mua không dùng đến những việc khác.

Tiếp đến, con trai của Phó giám đốc Sở Địa chính Vương Tu Bang có phải là đang học vẽ, việc này tốt nhất cũng phải nghĩ cách tìm người để tìm hiểu một chút.

Về việc Vương Tu Bang mua nguyên liệu màu, Trương Tương Bình cũng biết, ông ta và Vương Tu Bang cũng có một số mối kết giao cá nhân, nghe ông ta nói con trai Vương Tu Bang đúng là đang học vẽ, hơn nữa Vương Tu Bang cũng không thể nào đi giết hại Lý Ái Quốc.

Một là Vương Tu Bang là một vị quan chức rất bảo thủ, nhàm chán. Hai là Vương Tu Bang và Lý Ái Quốc chỉ là mối quan hệ quen biết gặt đầu chào nhau khi gặp mặt trong cuộc họp, cả hai đều chẳng có giao điểm nào trong quan hệ và cuộc sống, nghe nói hai người nếu như gặp mặt đối diện nhau ở trên đường, chưa chắc đã nhận được ra.

Đương nhiên, sự việc bây giờ chỉ còn lại là xác minh thân phận của nhân viên đến mua hàng của hai đơn vị sự nghiệp trong video, và cả việc sử dụng nguyên liệu màu mua về.

Bởi vì vụ án này điều tra đến bây giờ, gần như không có bất kỳ tiến triển nào, giờ đây bắt tay từ chi tiết nguyên liệu màu này, cũng chỉ là cách duy nhất khi không còn cách nào khác. Muốn đi điều tra nhân viên của những đơn vị khác ở trong thể chế cũng là một hành động rất sượng sùng, sự việc này nếu bị những đơn vị khác biết, ảnh hưởng rất xấu.

Nếu như mở rộng điều tra, lại bị những đơn vị khác biết, cuối cùng kết quả điều tra lại chứng minh sự phán đoán của họ là sai lầm, vậy thì sẽ càng sượng sùng.

Cho nên Cao Đông cần phải thương lượng với những người ở Sở Công an huyện, cách này cũng là đang tiến hành phương pháp loại trừ từng người một đối với tất cả mọi người có khả năng phạm tội trong tình thế bất đắc dĩ.

Kết quả thương lượng cuối cùng là để cho đội trưởng

Trần nghĩ cách tìm bạn bè khéo léo thăm dò, trước tiên cần phải xác định thân phận của người xuất hiện trong đoạn băng video, rồi sẽ nghĩ cách tìm hiểu xem họ sử dụng nguyên liệu màu thương hiệu này vào việc gì.

Cao Đông mặc dù bố trí như vậy, nhưng trong lòng anh lại cũng không đặt kỳ vọng gì vào kết quả. Dù sao thì là đơn vị mua nguyên liệu màu, là một việc rất bình thường.

Sau khi mới tan cuộc họp, đội trưởng Trần lại một lần nữa đến tìm Cao Đông, báo cáo với anh một việc: “Người của Sở Địa chính huyện sáng nay đến đồn công an huyện thành báo án, nói rằng trưởng phòng Chấp pháp đất đai của họ - Lâm Tiêu đã mất tích.”

Cao Đông chợt rùng mình, trong lòng phát ra âm thanh: “Người tiếp theo bắt đầu rồi!”

CHƯƠNG 13

Mấy hôm nay, anh lúc nào cũng lo lắng trước khi phá được vụ án, theo như khẩu khí “Giết đủ mười lăm giám đốc, giám đốc không đủ trưởng phòng bù”, vị quan chức tiếp theo gặp nạn thì sự việc quá nghiêm trọng rồi.

Bây giờ đội trưởng Trần đột nhiên báo cáo một người trưởng phòng của Sở Địa chính mất tích, hình như vừa khớp với tiếng nói trong lòng anh.

Anh lập tức chú ý đến đội trưởng Trần vẫn đứng trước mặt mình, bèn khôi phục lại thần thái, không để cho cấp dưới nhìn thấy sự xao động trong lòng mình, vẫn giữ được thái độ bình tĩnh thường ngày của anh, chậm rãi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Đội trưởng Trần vội vàng nói: “Là thế này, hôm nay một người thư ký quản lý công việc thường ngày bên đơn vị bọn họ đến báo án, nói rằng đội trưởng Lâm Tiêu ban Chấp pháp đã ba ngày nay không đi làm rồi, hôm nay là ngày thứ tư không đi làm, Lâm Tiêu là người Ninh Hải, sáng nay lúc báo án, người nhà anh ta cũng cùng đến. Nói anh ta mấy ngày nay tắt máy, bản thân cũng không đi làm, đến nơi anh ta ở, gõ cửa không có ai trả lời, cho nên người nhà anh ta rất lo lắng, đã tìm đến đơn vị, lãnh đạo đơn vị bảo họ đến báo án. Cho nên mới sáng sớm họ đã đến đồn công an huyện thành, đây cũng là tin tức tôi vừa mới nhận được.”

Cao Đông đưa cho đội trưởng Trần điều thuốc lá, còn tự mình thì cũng châm một điếu, khẽ nhíu mày, rít một hơi, nói: “Giám đốc của các anh nói thế nào?”

Ánh mắt đội trưởng Trần chột giật mấy cái, nói: “Giám đốc Quách nói mọi việc toàn quyền giao cho anh xử lý.”

Cao Đông khẽ liếc mắt, nói: “Giám đốc Quách nói có cần lập án hay không?”

“Tất cả nghe theo anh Cao định đoạt.”

Cao Đông bật cười: “Tôi đến đây để phụ trách vụ án Lý Ái Quốc

của các anh, vụ án mất tích cũng thuộc về sự quản lý của tôi, ha ha, việc này cần phải nói như thế nào được nhỉ?”

“Ừm...” Đội trưởng Trần lấp bắp: “Việc này... việc này... tôi cũng không rõ.”

Cao Đông trong lòng hiểu rất rõ, vụ án nhân viên mất tích thì ở đâu cũng là vụ án nhỏ, bây giờ Quách Hồng Ân nói vụ án do Cao Đông toàn quyền phụ trách, rõ ràng ông ta sợ xảy ra chuyện, ngay cả việc lập hay không lập án cũng rất khó xử.

Nếu như là một người bình thường mất tích, vụ án lập án thì cũng chẳng có gì ghê gớm cả, bây giờ là một người trưởng phòng ở cơ quan nhà nước mất tích, nếu như là trước đây thì cũng chỉ là một việc nhỏ, nhưng lúc này đang ở đầu sóng ngọn gió, một người trưởng phòng mất tích, Quách Hồng Ân sợ là không phải mất tích mà là nạn nhân tiếp theo.

Một cơn sóng chưa tan đi, một cơn sóng khác lại trào tới, vụ án lớn của Lý Ái Quốc vẫn còn chưa phá được, lại xuất hiện thêm một nhân viên công vụ bị hại, vậy thì chẳng phải là trời sập rồi sao?

Cho nên về việc người trưởng phòng này mất tích, rốt cuộc có lập án hay không, Quách Hồng Ân không dám quyết, chỉ có thể giao toàn quyền cho Cao Đông. Cao Đông là một vị quan chức có tính kỹ thuật chuyên nghiệp, lại có người chống lưng, Quách Hồng Ân tin tưởng anh càng biết cân nhắc trong việc xử lý sự việc này, cho nên ngay cả việc lập hay không lập án, cũng đều để Cao Đông quyết định.

Lúc này đây Cao Đông cũng không có cách nào để phán đoán xem việc mất tích của người trưởng phòng có tên gọi Lâm Tiêu này có liên quan gì đến việc Lý Ái Quốc bị hại hay không, rít một hơi thuốc lá, mím môi, hạ giọng nói: “Tạm thời chưa lập án, cứ để đó.”

Đội trưởng Trần hiểu ý, nói: “Bây giờ tôi sẽ đi nói với họ.”

Cao Đông nói: “Đợi một chút, sự việc này, hiện nay có nhiều người biết không?”

Đội trưởng Trần nói: “Ngoài người trong Sở Địa chính, và cả người thân của Lâm Tiêu, chắc là không có ai biết nữa.”

Cao Đông gật đầu nói: “Được, anh hãy đi sắp xếp, sự việc này phải từ từ, bảo người nhà anh ta không nên quá lo lắng, nói là cảnh sát chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực để điều tra tìm kiếm. Hãy nói với lãnh đạo đơn vị các anh có lời với Sở Địa chính, sự việc này cần phải giải quyết kín đáo. Được rồi, anh hãy làm việc đi, nửa tiếng sau hãy lấy tập hồ sơ mà sáng nay họ đến đồn công an báo án lại cho tôi.”

Nửa giờ đồng hồ sau, đội trưởng Trần lại một lần nữa đến gặp Cao Đông, tiện thể mang theo tập hồ sơ buổi sáng của đồn công an.

Cao Đông lật giở vài trang, nói: “Cái người tên Lâm Tiêu này ngoài việc ghi là người Ninh Hải, những tình hình khác mà anh tìm hiểu được thì hãy nói cho tôi biết.”

“Lâm Tiêu là người Ninh Hải, tốt nghiệp trường Đại học Phúc Đán^[1], ba năm trước thi sát hạch nhân viên công vụ của tỉnh được vào Sở Địa chính huyện Bạch Tượng chúng tôi, từ trước đến giờ vẫn đi theo Phó giám đốc Vương Tu Bang.”

“Chính là người có tên Vương Tu Bang mà sáng nay chúng ta nói đến à?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Được, anh nói tiếp đi.”

“Anh ta không có nhà riêng ở trong huyện chúng tôi, anh ta thuê một căn hộ chung cư cao cấp trong tiểu khu Văn Phong của huyện thành. Bắt đầu từ thứ ba thì không đi làm, di động cũng trong trạng thái tắt máy. Người trong đơn vị họ cứ tưởng rằng anh ta có thể có việc gì khác, dù sao việc nhân viên công vụ mấy ngày không đi làm cũng rất bình thường. Hôm qua bố mẹ anh ta đến đây, đi đến căn hộ anh ta thuê, gọi cửa không có ai trả lời, họ không có chìa khóa, không mở được cửa. Thế nên sáng hôm nay đã tìm đến lãnh đạo đơn vị, cả hai bên cùng thương lượng, mấy ngày liền không đi làm, di động tắt máy, trong nhà không có người, gộp lại thì mới cảm thấy có gì đó không ổn, cho nên bố trí người đi cùng bố mẹ anh ta đến báo án.”

“Tình hình công việc thường ngày của người này ra sao? Làm việc trong đơn vị tốt chứ?”

“Theo như tôi tìm hiểu được, người này làm việc rất nghiêm túc, có trách nhiệm, cũng biết cách giao tiếp, ở trong đơn vị khá được mọi người ưu ái. Nghe nói anh ta là cánh tay đắc lực của Phó giám đốc Vương Tu Bang của bọn họ, được coi trọng đề bạt. Cho nên nhanh chóng trở thành đội trưởng của một chi đội chấp pháp.”

“Anh ta và Lý Ái Quốc thì sao, có quen nhau không?” “Hoàn toàn không quen biết, họ không ở cùng một cấp bậc, chắc còn không có cơ hội gặp mặt. Anh ta và Phó giám đốc Trương của chúng tôi thì lại có quen biết.” “Ồ, Trương Tương Bình? Họ sao lại quen nhau?”

“Từ năm ngoái trong huyện bắt đầu tiến hành cải tạo khu vực cũ, thành lập nên Ban Duy trì ổn định cải tạo khu vực cũ, do Vương Tu Bang làm chủ nhiệm, Lâm Tiêu là nhân viên đắc lực của anh ta, ngoài ra, ba đơn vị Sở Xây dựng thành phố, công an, Sở Quản lý thành phố, mỗi đơn vị đều phái một phó giám đốc đảm nhiệm vai trò lãnh đạo tổ công tác. Phó giám đốc Trương là lãnh đạo do công an phái đến, cho nên đương nhiên là có quen biết với Lâm Tiêu.”

Cao Đông ồ một tiếng, anh nghĩ đến Từ Sách từng nhắc với anh, con trai cậu anh ấy đâm một người và bị người của Trương Tương Bình bắt được cũng chính là bởi vì việc phá dỡ, cho nên muốn đưa người từ chỗ Trương Tương Bình ra.

Vốn dĩ anh cứ tưởng Trương Tương Bình là người quản lý về Trinh sát hình sự, cho nên việc đâm người đương nhiên do Trương Tương Bình bắt giữ.

Bây giờ mới biết, thì ra bản thân Trương Tương Bình cũng là một trong những lãnh đạo chính trong việc phá dỡ, xem ra việc đưa người ra lại phiền phức hơn chút rồi.

Trong những thành viên lãnh đạo của đội phá dỡ, có người của viện kiểm sát, em họ Từ Sách đâm người của công ty Thành Kiến, có lẽ sẽ bị xử tội nặng, thảo nào mà Từ Sách vốn là người có tính cách hướng nội, cũng đều bắt đầu phải nhờ tới mối quan hệ. Việc của người bạn cũ này bắt buộc phải giúp đỡ rồi!

Nghe đội trưởng Trần nói, Cao Đông phân tích, cái người tên Lâm Tiêu, trong hệ thống công an, cùng lắm là cũng chỉ quen biết với Trương Tương Bình, không có một tí quan hệ gì với Lý Ái Quốc, đã

từng gặp mặt hay chưa thì không rõ, xem ra việc Lâm Tiêu mất tích và việc Lý Ái Quốc bị hại, chắc là hai việc chẳng liên quan gì đến nhau.

Nhưng bây giờ là thời điểm nhạy cảm, cũng cần phải suy xét đến việc nếu như Lâm Tiêu cũng bị hại, vậy thì hung thủ chỉ đơn thuần là báo thù xã hội, đặc trưng hành vi thù hận với nhân viên công vụ thì càng rõ nét hơn.

Anh suy ngẫm một lát, dự tính trong lòng sự việc này vẫn cần phải tìm hiểu thêm, nếu như việc mất tích của Lâm Tiêu không liên quan gì đến vụ án hiện nay, vậy thì anh cũng không quan tâm nữa. Tuy Sở Công an huyện của bọn họ giải quyết thế nào cũng được, việc mất tích của một cá nhân chẳng liên quan gì đến anh cả. Nếu như có liên quan, đến lúc đó sẽ xem xét để xử lý, ít ra đến lúc này vụ án của Lý Ái Quốc vẫn chưa phá được, nếu như bị cấp trên biết được hung thủ trong mấy ngày này lại xử lý một người khác, vậy thì anh cũng khó có thể thoái thác được trách nhiệm.

Cho nên bây giờ vụ án mất tích vẫn cứ để đó, cho dù anh ta không phải mất tích mà là gặp nạn rồi, cho dù có phát hiện ra thi thể, bây giờ cũng không thể trực tiếp gộp hai vụ án lại.

Đã đưa ra quyết định, Cao Đông bèn nói: “Trong nhà anh ta cho đến giờ vẫn chưa có ai vào có phải không?”

“Sáng nay nghe nói là đang liên hệ với chủ nhà để lấy chìa khóa, cho đến giờ đã vào được hay chưa thì không rõ.”

Cao Đông nói: “Các anh gọi mấy người đi đến nhà anh ta xem tình hình rồi tính tiếp, sự việc này nếu như không liên quan gì đến vụ án của Lý Ái Quốc, thì tạm thời không cần tốn sức lực vào nó. Nếu như có liên quan, hãy nhớ, đừng làm ồn lên, quay về nói với tôi.”

CHƯƠNG 14

Hôm nay Từ Sách lái chiếc xe Audi màu đen, anh ta ngồi lên trên xe, nhìn đồng hồ ki-lô-mét, vừa rồi anh ta đi hai ki-lô-mét, xe chẳng bị chút nghiêng lệch gì cả, xem ra thí nghiệm này lại thất bại rồi.

Anh ta dừng xe trên một đoạn đường ngoài ô vắng vẻ, xuống xe để kiểm tra lốp xe, hai lốp xe trước sau ở phía bên phải xe đều đang cắm một thứ gì đó, nhưng lốp xe hình như không thấy tình trạng bị xì hơi.

Lốp xe này chất lượng tốt thật đấy. Nhưng đối với anh ta đây không phải là tin tức tốt đẹp gì.

Anh ta đang thông qua thử nghiệm, để đối phó với mục tiêu tiếp theo, lốp xe chính là một khâu then chốt nhất trong đó.

Đương nhiên, nếu như thí nghiệm không ổn, anh ta vẫn còn có súng. Nhưng tiếng súng nổ rất vang, có thể sẽ lập tức gây nên sự cảnh giác của mọi người xung quanh, rất khó có thể rút lui êm thấm, nếu không đến độ bất đắc dĩ thì anh ta sẽ không dùng đến súng.

Khách sạn Bán Đảo cách đoạn đường Phong Tây ở phía Nam bên ngoài tiểu khu Phong Tây khoảng chừng 2300 mét, chính là địa điểm mục tiêu gây án anh ta dự tính, đây cũng chính là nơi cách địa điểm lần trước Lý Ái Quốc bị hại mấy trăm mét.

Trương Tương Bình thường xuyên tiếp khách ở khách sạn Bán Đảo, sau khi việc tiếp khách kết thúc, ông ta thường lái xe một mình trở về tiểu khu Phong Tây. Ông ta và Lý Ái Quốc cùng sống chung trong một tiểu khu dân cư, chiếc xe ông ta lái chính là chiếc xe Audi cùng đời với chiếc xe của Từ Sách, trọng lượng của xe thì cũng tương đương. Từ Sách cũng đã chú ý thấy, chiếc xe Audi của Trương Tương Bình chắc là cũng dùng lốp Michelin.

Đây chỉ là sự phỏng đoán, anh ta không thể nào có cách đến sát dưới gầm xe của Trương Tương Bình để xem xét kỹ lưỡng.

Việc anh ta biết xe của Trương Tương Bình có lẽ cũng dùng lốp Michelin là do có một lần đi theo Trương Tương Bình rửa xe, sau khi ông ta rửa xe xong, Từ Sách cũng tiến vào rửa xe, tiện miệng hỏi nhân viên rửa xe, lốp xe trước của xe đã sắp bị mòn hết rồi, nếu như muốn thay lốp phải thay loại lốp nào tương đối tốt, phải rồi, chiếc xe Audi vừa rồi, dùng loại lốp gì. Nhân viên rửa xe nói cho anh ta biết xe đó dùng loại lốp Michelin, xe của Trương Tương Bình cũng từng phải thay lốp ở cửa hàng của bọn họ.

Thông tin này chỉ là do nhân viên rửa xe nói cho anh ta biết, cũng không có cách nào để phán đoán độ chính xác của nó. Bởi vì người nhân viên rửa xe có thể không biết được hãng lốp xe của Trương Tương Bình, anh ta chỉ là muốn bán được hàng, cửa hàng của bọn họ chỉ bán lốp xe Michelin, cho nên mới nói với Từ Sách là Michelin.

Ban đầu, thông tin mà không thể nào phán đoán được chính xác đó đã gây ra không ít sự khó khăn cho kế hoạch của anh ta. Nhưng may mà thông qua thí nghiệm của anh ta đã chứng minh, trên thực tế lốp của các hãng chất lượng đều tương tự nhau, cùng với chiếc xe có trọng lượng tương tự, chọc vài lỗ ở lốp xe, thời gian xì hơi gần như cũng giống nhau.

Thí nghiệm lúc này chính là bước then chốt nhất trong kế hoạch của anh ta.

Anh ta cần phải đặt đinh cắm lốp ở dưới lốp xe Audi của Trương Tương Bình khi xe ông ta dừng ở khách sạn Bán Đảo, chỉ cần xe khởi động, lốp xe lăn về phía trước, thì chiếc đinh sẽ cắm vào trong lốp xe. Đợi đến khi xe của Trương Tương Bình đi được khoảng 2300 mét, cũng chính là lúc sắp đi đến cổng tiểu khu Phong Tây, thì xe sẽ bị xì hơi khá nghiêm trọng.

Đến lúc đó, Từ Sách có cách để cho Trương Tương Bình xuống xe, nói với ông ta là lốp xe bị xì hơi, chỉ cần Trương Tương Bình xuống xe là anh ta lập tức có thể ra tay ngay.

Vấn đề khó khăn trước mắt chính là quãng đường 2300 mét này.

Nếu như chiếc đinh châm lốp xe quá lớn, vậy thì khi lốp xe xì hơi sẽ phát ra âm thanh khá lớn, hoặc là khi vẫn còn chưa đi đến đường Phong Tây, lốp xe bị xì hơi đã tạo nên tình trạng thân xe bị lệch, gây nên sự chú ý của người ngồi trong xe, vậy thì Trương Tương Bình sẽ không lái xe đến tận đường Phong Tây mới xuống xe để giải quyết, thế thì Từ Sách cũng không có cách nào để ra tay.

Nếu như đinh châm lốp xe quá bé, cũng sẽ không đạt được hiệu quả là xì hơi lốp xe. Huống hồ, bây giờ trong phần lớn lốp xe đều đổ chất dịch tự động vá lốp, một loại vật chất có sẵn trong lốp xe, gặp trường hợp lốp xe bị hở, sẽ nhanh chóng bù lấp. Nhưng chỉ có thể đối phó với những chỗ hỏng nhỏ, nếu như miệng vết châm khá lớn thì

không có tác dụng.

Ngoài ra, tốc độ xì hơi và tốc độ xe cũng có mối liên quan nhất định, tốc độ xe càng nhanh thì xì hơi càng nhanh, tốc độ xe càng chậm thì xì hơi cũng càng chậm.

Suy xét một cách tổng thể, Trương Tương Bình đi từ khách sạn Bán Đảo đến đường Phong Tây, chỉ hơn hai nghìn mét, chắc là khoảng ba phút là đến. Vừa không thể nào châm một lỗ hồng lớn để gây nên âm thanh bị xì hơi, lỗ hồng nhỏ thì lại không có cách nào để trong vòng ba phút có thể khiến cho nhìn ra được lốp xe bị xì hơi, cách duy nhất chính là đặt một dây đinh. Cụ thể cần bao nhiêu chiếc đinh mới có thể đạt hiệu quả vừa vặn, thì vẫn cần phải tiến hành thí nghiệm thêm.

May mà sau nhiều lần thí nghiệm thì đến giờ đã có chút kết quả nhất định, Từ Sách tin rằng trong mấy ngày này là có thể có được kết luận cuối cùng.

Anh ta khó nhọc rút đinh đang cắm vào trong lốp xe, sau đó liền lấy ở trong cặp xe ra hai chiếc lốp xe mới, dùng bộ kích gầm xe để thay lốp, sau khi đổi lốp mới bèn đặt lốp hồng trở vào trong cặp xe.

Mỗi lần thí nghiệm, anh ta đều giữ lại lốp xe cũ, đưa về nhà tự mình vá.

Chỉ cần làm mấy lần thí nghiệm, cả chiếc lốp đều bị bỏ đi.

Mặc dù làm như vậy, giá thành rất cao. Nhưng nếu như đưa lốp xe đến cửa hàng vá, vết đinh châm lốp để lại dấu vết đặc biệt như vậy không chừng sẽ gây sự chú ý của nhân viên sửa chữa xe. Ngộ nhỡ sau khi vụ án xảy ra, cảnh sát nghĩ đến việc tiến hành điều tra loại trừ đối với những cửa hàng sửa chữa xe, mình rất có khả năng sẽ bị bại lộ.

Mặc dù thí nghiệm tốn tiền, nhưng so với mạng sống của mình, đương nhiên mạng sống quan trọng hơn.

Từ Sách quay trở lại xe, lái xe đến một cửa hàng sửa chữa xe, xuống xe, gọi nhân viên: “Có lốp xe Michelin không? Tôi muốn mua hai cái.”

Cậu nhân viên hỏi về hiệu kỳ: “Tuần trước anh cũng mua hai cái rồi.”

Từ Sách khế chau mày, lúc này mới chú ý thấy, đúng là cửa hàng này tuần trước mình đã đến, và lại vừa khéo gặp đúng cậu nhân viên lần trước bán lốp xe cho anh ta, trí nhớ của cậu ta thật khiến người ta bực bội.

Mỗi lần anh ta mua lốp xe mới, đều nghĩ cách đến những cửa hàng sửa chữa khác nhau, vị trí địa lý của khu vực ngoại ô này, anh ta không quen thuộc lắm, cho nên mới cách chưa đầy một tuần đã lại đến cùng một cửa hàng. Hơn nữa lại vừa vặn gặp đúng cậu nhân viên có trí nhớ tốt, xem ra không thể nào đến cửa hàng này mua lốp thêm được nữa rồi.

Từ Sách chỉ có thể làu bàu mấy câu nói rằng là có thể gặp phải tiểu nhân, một chiếc xe khác ở nhà đã hai lần bị kẻ nào đó chọc thủng lốp, hơn nữa chọc rất to, không vá nổi. Cậu nhân viên đó cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Nhân lúc vá xe, anh ta lại nghĩ thêm được một loạt các chi tiết để có thể đối phó với Trương Tương Bình. Cao Đông vẫn chưa giới thiệu anh ta với Trương Tương Bình, có lẽ mấy ngày nay bọn họ vẫn rất bận rộn để phá vụ án của Lý Ái Quốc, chưa phải là thời gian thích hợp để nói chuyện cá nhân.

Từ khi xảy ra vụ án đến nay đã hơn một tuần, có lẽ mấy ngày nữa tình hình vụ án của họ cũng chẳng có chút tiến triển thì cũng cần phải nghỉ ngơi, đến lúc đó Cao Đông chắc sẽ giúp đỡ việc này.

Đương nhiên, trong kế hoạch ban đầu của anh ta vốn không có sự xuất hiện của người bạn học cũ Cao Đông này, cho dù là Cao Đông không giúp đỡ, anh ta cũng có cách để tạo được mối quan hệ với Trương Tương Bình, hoàn thành kế hoạch.

Có thêm cậu Cao Đông này, anh ta không biết là phúc hay là họa.

CHƯƠNG 15

Cao Đông đang nằm trên ghế vắt óc suy nghĩ, cửa phòng làm việc vang lên ba tiếng gõ, Cao Đông ngồi thẳng dậy nói mời vào.

Người vào là đội trưởng Trần, Cao Đông nói: “Điều tra thế nào rồi?”

“Đã xác nhận được người mua nguyên liệu màu của hai đơn vị sự nghiệp đó, họ đều là nhân viên hành chính của đơn vị họ, thường ngày cũng không có bất cứ hành vi khác thường nào, nguyên liệu màu sau khi mua về thì dùng trong công tác tuyên truyền của đơn vị, không phát hiện ra bất cứ điểm nghi vấn nào.”

Cao Đông gần như đã sớm dự liệu được kết quả này, không nói gì.

Đội trưởng Trần lại nói: “Cảnh sát ở đồn công an đã đến nhà Lâm Tiêu một chuyến, nghe họ nói, trong căn hộ ở khu chung cư Văn Phong mà Lâm Tiêu thuê không có ai, cũng không để lại bất cứ tờ giấy nào, đồ đạc ngăn nắp, không có dấu hiệu bị lục lọi. Tôi đã nói với đồn trưởng đồn công an rồi, ý của lãnh đạo Sở Công an huyện là hãy ghi chép tình hình lại, tạm thời chưa cần lập án.”

Cao Đông ừm một tiếng, nghĩ một lát, nói: “Tiểu khu Văn Phong đó có máy camera giám sát không?”

“Đây là một trong số mấy tiểu khu dân cư tương đối cao cấp của huyện thành, chắc chắn là có.”

“Kiểm tra xem lần gần nhất anh ta về nhà là khi nào, lần gần nhất anh ta rời khỏi tiểu khu là khi nào.”

“Được, tôi đi xác thực luôn đây.”

Sau khi đội trưởng Trần rời khỏi, Cao Đông lại nằm xuống ngửa mặt lên trần nhà, suy nghĩ về vụ án của Lý Ái Quốc.

Anh ta nửa đêm sau khi đánh bài xong, một mình lái xe về nhà, từ đường Duyên Hải Nam rẽ vào đường Phong Tây, đi được chừng ba, bốn trăm mét rồi cuộc đã gặp phải tình hình gì mà khiến anh ta nửa đường dừng xe lại? Và gặp ai lại khiến anh ta mở cửa xe? Để cho hung thủ lên xe?

Điều này vẫn là điểm then chốt để có thể phá được vụ án.

Và quan trọng nhất là, rốt cuộc hung thủ đã làm cách nào để đến được đường Phong Tây đón đường sẵn?

Trong máy quay camera, phạm là người đi bộ, đều rất dễ dàng điều tra, chỉ cần xem xem liệu có phải trong khoảng thời gian ngắn rời khỏi chiếc máy quay tiếp theo, thì có thể phán đoán được người này có dừng lại ở trên đường hay không.

Chỉ có cách duy nhất là ngồi xe ô tô đi đến đó.

Hung thủ chắc chắn là ngồi xe ô tô đến, hơn nữa chắc chắn là ngồi ở hàng ghế sau, như vậy thì máy quay camera mới không quay đến được.

Nhưng theo những kiến thức tâm lý học tội phạm thông thường để suy đoán, hung thủ chỉ có một người, không có đồng bọn, vậy thì người tài xế lái xe lẽ ra không có quan hệ gì với hung thủ mới phải.

Nhưng tất cả những chiếc xe tối đó đi qua đường Phong Tây đều đã điều tra loại trừ rồi, tài xế đều nói không có ai xuống xe giữa đường. Việc này rốt cuộc là thế nào nhỉ?

Cao Đông mãi mà vẫn không thể nghĩ ra được sự mâu thuẫn này xảy ra sai sót ở chỗ nào.

Lẽ nào lần này hung thủ là có đồng bọn? Người tài xế lái xe là đồng bọn của hắn?

Cũng có thể là do công việc điều tra toàn bộ mấy trăm chiếc xe quá lớn, không có cách nào để lấy lời khai chi tiết tỉ mỉ của từng người tài xế tối hôm đó, rất dễ xảy ra sơ suất, công an đã để sót trong quá trình điều tra?

Nhưng bây giờ đã bị lỡ mất khoảng thời gian tốt nhất để điều tra, vụ án xảy ra đã mười ngày rồi, cho dù bây giờ có tìm thấy chiếc xe đã chở hung thủ tối hôm đó, chỉ cần hung thủ không phải là người có khuôn mặt và vóc dáng dị hình, thì tài xế cũng chắc chắn không thể nào nhớ được gương mặt của hung thủ nữa rồi.

Khi vụ án mới xảy ra, Cao Đông đã đặt ra năm phương hướng công việc.

Bây giờ phương hướng đầu tiên, kiểm tra máy quay camera của đường Phong Tây đã thất bại hoàn toàn.

Phương hướng thứ hai, kiểm tra xem trong một khoảng thời gian trước khi xảy ra vụ án, khi Lý Ái Quốc lái xe đi trên đường thì bị ai bám theo. Phần công việc này rất lớn, lại cũng rất khó, chắc là hung thủ lúc theo dõi cũng vô cùng thận trọng, để tránh bị Lý Ái Quốc phát hiện. Bây giờ họ muốn thông qua máy quay camera để điều tra ra ai đã theo dõi Lý Ái Quốc, nhiệm vụ càng khó khăn hơn nữa. Nhưng có thể khẳng định điều này, hung thủ chắc chắn đã bám theo Lý Ái Quốc, chỉ cần chịu khó kiểm tra máy camera giám sát, việc có được kết quả chỉ là sớm muộn mà thôi. Việc hiện nay có thể làm là chờ đợi kết quả.

Phương hướng thứ ba, điều tra vật chứng hung thủ để lại. Vật chứng có giá trị duy nhất chỉ có hàng chữ đó, nhưng manh mối về nguyên liệu màu thì đã bị đứt đoạn, phương diện này cũng rất khó có thể có được điểm đột phá.

Phương hướng thứ tư, lấy lời khai của bạn bè và người thân của Lý Ái Quốc, điều tra mối quan hệ xã hội. Mảng công việc này vẫn đang được tiến hành, nhưng cho đến nay không có bất cứ báo cáo nào có giá trị.

Phương hướng thứ năm là đi hỏi thăm quanh khu vực nơi xảy ra vụ án, hỏi những người dân thường. Mảng công việc này cũng đã đến hồi kết, hiện thời vẫn không có người tận mắt chứng kiến và người hay biết sự việc.

Xem ra phương hướng đáng tin cậy nhất vẫn là phương hướng thứ hai, ai bám theo Lý Ái Quốc. Đây là mảng công việc có giá trị nhất hiện nay.

Nghĩ đến đây, Cao Đông gọi Trương Nhất Ngang lại nói: “Việc điều tra máy giám sát trong toàn huyện, xem ai đã bám theo Lý Ái Quốc đến đâu rồi?”

“Vẫn... vẫn chưa có kết quả.”

Cao Đông “ừm” một tiếng, nói: “Không còn nghi ngờ gì nữa, hung thủ đã từng bám theo Lý Ái Quốc, nắm rõ hành tung của Lý Ái Quốc. Theo lý mà nói, mảng công việc này lẽ ra phải có kết quả rất sớm mới phải, đến bây giờ vẫn còn không có manh mối nào có giá trị, vấn đề xuất hiện ở đâu vậy? Có phải lượng công việc quá lớn?”

Trương Nhất Ngang cúi đầu nói: “Cũng chẳng phải vấn đề về lượng công việc, Sở Công an huyện và người của chúng ta mấy hôm nay cũng đều bận rộn làm mảng công việc này, từng chiếc máy quay camera trong toàn huyện chỉ cần xuất hiện cảnh quay có chiếc xe của Lý Ái Quốc, chúng tôi đều xem rất nhiều lượt, thực sự không phát hiện được người nào khả nghi cả.”

Cao Đông hừ một tiếng: “Người khả nghi các cậu dùng mắt thường là có thể nhận ra được sao?”

Trương Nhất Ngang có vẻ hơi sợ sệt, nói: “Tôi... chúng tôi đang nghĩ, hung thủ có thể lên xe của Lý Ái Quốc, có lẽ là người quen của Lý Ái Quốc, có thể bắt tay điều tra từ góc độ này. Nếu như là người quen của ông ta, vậy thì... vậy thì tôi nghĩ, hung thủ chưa chắc đã phải bám theo Lý Ái Quốc.

Cao Đông mím môi, nhíu lông mày nhìn anh ta, nói: “Mấy người tối đó cùng đánh bài với Lý Ái Quốc, đều đã loại trừ rồi chứ?”

“Vâng, sau khi họ đánh bài xong, ai về nhà nấy, từ trong máy giám sát của những ngã tư khác, đều có thể quay được cảnh chiếc xe của họ đi qua, họ đều có chứng cứ ngoại phạm.”

“Nếu những người này đều không phải hung thủ,

vậy thì hung thủ cho dù là người quen của Lý Ái Quốc, sao có thể biết được hôm đó Lý Ái Quốc lại về nhà muộn như vậy chứ? Chắc chắn là phải theo dõi. Việc theo dõi này cũng không phải là việc trùng hợp ngẫu nhiên, vừa mới hôm đó theo dõi, liền phát hiện ra hôm đó có cơ hội. Hung thủ chắc chắn đã theo dõi rất nhiều ngày mới có được cơ hội này vào tối hôm đó.”

“Nếu như một người nào đó trong mấy người đánh bài tối đó, ngoài mặt thì vui vẻ tốt đẹp với Lý Ái Quốc, cùng nhau đánh bài, trên thực tế là rất căm hận Lý Ái Quốc, thuê hung thủ giết người thì sao?”

Cao Đông lạnh lùng nói: “Thuê hung thủ giết người lấy súng làm gì? Hung thủ được thuê nhìn thấy trong ngăn kéo ngoài viên đạn còn có cả tiền mặt, tại sao lại không lấy? Có tên sát thủ không cần tiền sao?”

Trương Nhất Ngang bị Cao Đông giáo huấn nhất thời không dám lên tiếng.

Ngữ khí Cao Đông cũng dịu xuống, nói: “Khi điều tra vụ án cần phải nhìn ra được bản chất vấn đề, cậu cần phải đặt mình vào vị trí, giả tưởng cậu chính là hung thủ để cố dựng lại được hiện trường phạm tội, không thể đứng ở góc độ của người thứ ba đứng ngoài cuộc để phá án. Đặc biệt cậu cần phải biết, khả năng phản trình sát của hung thủ lần này rất vững, tôi nói thật với cậu, tôi chưa bao giờ gặp được hung thủ đẳng cấp thế này.”

Trương Nhất Ngang cúi đầu nói: “Tôi hiểu rồi, anh cả.”

Cao Đông nói: “Các cậu điều tra ai bám theo Lý Ái Quốc, không thể chỉ dựa vào cảm giác phán đoán chiếc xe nào khả nghi, các cậu cần phải làm bảng phân tích số liệu, khoảng thời gian xe của Lý Ái Quốc đi qua máy quay camera, tất cả những chiếc xe đi qua đó trong vòng năm phút sau bao gồm cả những xe động cơ điện, xe máy điện, những chiếc xe không có biển số, chỉ cần tốc độ có thể bám theo được chiếc Audi, toàn bộ đều ghi lại, liệt kê ra hẳn một trang số liệu. Ghi thống kê tình hình từng lần đi qua ngã tư mỗi ngày, lấy ra được một bảng báo cáo, xem xem những chiếc xe nào số lần xuất hiện nhiều nhất. Trong vòng ba ngày, hãy gửi bảng báo cáo lại cho tôi.”

Trương Nhất Ngang chột bưng tỉnh, làm theo cách thức Cao Đông nói, tổng kết tất cả những chiếc xe mỗi lần đi sau xe Lý Ái Quốc, liệt kê ra những chiếc xe nào tần suất xuất hiện nhiều nhất, trong số những chiếc xe xuất hiện nhiều lần, một trong số chiếc xe đấy, chắc chắn là hung thủ. Cách làm này đáng tin cậy hơn nhiều so với việc bọn họ dựa vào kinh nghiệm, dựa vào cảm giác để phán đoán xem chiếc xe nào là chiếc xe bám theo.

Bây giờ là thời đại con số, phá án cũng cần dùng đến những số liệu phân tích.

Từ Sách có thể không ngờ được rằng, tư duy phá án của Cao

Đông ít nhiều cho đến lúc này về mặt phương hướng đều đúng đắn, chỉ có điều có lẽ về chi tiết vẫn tồn tại một số sơ suất. Nếu như Cao Đông vẫn tiếp tục mở rộng hướng điều tra theo tuyến đường này, Từ Sách có thể ẩn mình được bao lâu đây?

CHƯƠNG 16

Buổi chiều, đội trưởng Trần vội vàng bước vào phòng làm việc của Cao Đông, Cao Đông nhìn anh ta, hỏi: “Việc của Lâm Tiêu điều tra thế nào rồi?” Anh dự cảm có thể xảy ra chuyện rồi, bởi vì sắc mặt của đội trưởng Trần rất bồn chồn.

“Lâm Tiêu lúc 6 giờ 30 phút tối ngày mùng 10 tháng 12 tiến vào tiểu khu dân cư, ngày hôm sau không thấy đi ra, xe của anh ta vẫn đỗ trong tầng ngầm gửi xe của tiểu khu.”

“Ồ?” Cao Đông khẽ nhíu mày nói: “Nói như vậy, anh ta ở trong tiểu khu, cứ thế mà mất tích sao?”

Đội trưởng Trần nói: “Bây giờ cũng chỉ có thể đưa ra phán đoán như vậy, dù sao thì cũng chỉ mới xem qua máy camera giám sát ở cổng tiểu khu.”

Cao Đông gật đầu, từ sáng đến bây giờ cũng chỉ có vài tiếng đồng hồ, bọn họ điều tra máy giám sát cũng chỉ có thể xem qua loa, không thể nào xem tỉ mỉ từng giây từng phút, anh nghĩ một lát, nói: “Tức là 6 giờ 30 phút tối ngày 10 tháng 12, anh ta lái xe tiến vào tiểu khu, từ đó về sau chiếc xe đó chưa lái ra ngoài?”

Đội trưởng Trần gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Cao Đông thấp thoáng có một thứ dự cảm, việc Lâm Tiêu mất tích không chừng lại có mối quan hệ nào đó đối với vụ án của Lý Ái Quốc. Bởi vì nhân viên công vụ mất tích vốn không thường gặp, mà lại vừa vạ xảy ra vào ngày thứ tư từ khi xảy ra vụ án.

Cao Đông đưa cho đội trưởng Trần một điều thuốc, tự anh cũng châm một điều và hút mấy hơi, nói: “Xe của Lâm Tiêu đỗ ở tầng ngầm để xe, vậy thì Lâm Tiêu rốt cuộc có trở về nhà không, máy quay

camera có thể điều tra ra không?”

“Ở cầu thang máy có máy quay camera, chúng tôi vẫn chưa kịp kiểm tra. Tôi vừa mới đi đến nhà anh ta, tất cả đồ đạc đều rất ngay ngắn, không có dấu vết bị lục lọi.”

Cao Đông nghĩ một lát, nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Anh có chìa khóa nhà của anh ta à?”

“Lấy ở chỗ chủ nhà, bây giờ đã trả lại rồi.” “Chủ nhà ở đâu?”

“Chủ nhà mở một công ty nhỏ, cách đây không xa.” “Được rồi, anh hãy đi lấy chìa khóa, để lát nữa chúng ta đến đó một chuyến.”

“Anh Cao, anh tự mình đi sao?”

Đội trưởng Trần vốn nghĩ rằng Cao Đông dựa vào thế lực của nhạc phụ mới có thể lên được vị trí này, Cao Đông phá án chỉ là ngồi một chỗ chỉ huy, anh đưa ra phương hướng, để cho cấp dưới đi điều tra, kết quả điều tra được báo cáo lên, sau khi phân tích thì sẽ bố trí nhiệm vụ.

Anh ta không hề biết Cao Đông trước khi kết hôn đã là nhân vật cốt cán của đội Cảnh sát hình sự thành phố.

Sau khi thi được vào nhân viên công vụ cảnh sát trị an, dựa vào những cống hiến đột xuất phá được liên mấy vụ án lớn, được cấp trên rất khen ngợi, chỉ cần mất thời gian ba năm đã được làm trưởng phòng. Lãnh đạo cấp trên rất coi trọng anh, bởi vì anh rất có năng lực, các vụ án lớn lãnh đạo đều phải dựa vào anh, cho nên trong khi anh không có thế lực, cũng vẫn có thể bước từng bước lên cao. Sau đó dưới sự giới thiệu của lãnh đạo mới kết hôn với người vợ hiện nay, mới có được người nhạc phụ có thế lực hiện nay. Đương nhiên, gương mặt của anh cũng được nữ giới rất yêu mến. Nếu đem so sánh, gương mặt của Từ Sách không thể nói là đẹp, chỉ được coi ở mức trung bình kém.

Nếu như chính Cao Đông không có năng lực, gương mặt có đẹp hơn nữa, thì thư ký Ủy viên ban chấp hành thành phố liệu có gả con gái cho anh hay không?

Khả năng chuyên nghiệp và sắc bén, sự tinh tế tỉ mỉ trong việc trinh sát hiện trường của anh không thua kém bất cứ vị bác sĩ pháp y nào trong thành phố. Bác sĩ pháp y thông qua thực nghiệm để phán đoán kết quả, nhiều khi, Cao Đông chỉ dựa vào kinh nghiệm đã có thể suy đoán ra được những điểm then chốt. Thường thì những người bác sĩ pháp y trẻ tuổi còn không có được khả năng này.

Cao Đông tự mình đi đến đó, bởi vì anh chắc chắn cảm thấy việc Lâm Tiêu mất tích có thể có liên quan đến vụ án của Lý Ái Quốc. Anh muốn loại trừ khả năng này, để tránh phải gây ra hướng tư duy sai lệch cho vụ án Lý Ái Quốc, cho nên mới tiếp nhận vụ án mất tích chẳng liên quan gì đến anh.

Cao Đông ừm một tiếng, nói: “Chỉ cần có thể loại bỏ khả năng bị bắt cóc, vậy thì mất tích cứ để cho anh ta mất tích đi, để mọi người còn chuyên tâm điều tra vụ án của Lý Ái Quốc.”

Một giờ đồng hồ sau, đội trưởng Trần mặc cảnh phục, lái xe cảnh sát, dẫn theo Cao Đông mặc thường phục đi đến tiểu khu Văn Phong.

Họ dừng xe ở dưới tòa lầu đơn nguyên Lâm Tiêu thuê, vốn dĩ đội trưởng Trần định trực tiếp dừng xe ở chỗ trống trước cửa toàn là đơn nguyên, Cao Đông bảo anh ta hãy lái xe đến vị trí dừng xe ở bên đường, cho đúng quy tắc.

Đội trưởng Trần thấy hơi khó hiểu, họ hiện giờ đang chấp hành công vụ, dừng ở khoảng đất trống không hề ngăn cản việc đi lại của những chiếc xe khác, hơn nữa cũng không có ai dám dán giấy phạt đối với xe cảnh sát.

Nhưng Cao Đông nhắc nhở anh ta, phạm làm việc gì cũng phải thận trọng một chút, đặc biệt là khi lái xe cảnh sát ở bên ngoài, tránh để cho người khác gièm pha, mất thêm vài phút cũng không tổn hại gì.

Đội trưởng Trần coi như cũng hiểu được phần nào tác phong của vị quan chức Cao Đông này.

Sau khi xuống xe, Cao Đông quan sát cả tiểu khu một lượt. Đây là tiểu khu dân cư cao cấp trong huyện thành, bất luận là thiết kế hay bố cục, phong cách kiến trúc đều không thua tiểu khu ở trong thành phố.

Tiểu khu dân cư này rất lớn và cũng rất quy mô, bên trong có những tòa nhà cao tầng, phía sau hình như còn có cả mấy dãy tòa nhà biệt thự.

Nơi Lâm Tiêu thuê là một tòa nhà kiến trúc mười tầng, mỗi tầng hai hộ, có cầu thang máy.

Lâm Tiêu sống ở tầng 3. Cao Đông đi theo đội trưởng Trần đến cửa nhà Lâm Tiêu, đội trưởng Trần mở cửa ra, hai người bước mấy bước vào trong, tiến vào phòng khách. Đây là căn hộ loại nhỏ, chỉ khoảng hơn 70 mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà vệ sinh, một ban công. Phòng khách không rộng lắm, bài trí cũng rất đơn giản, dù sao thì cũng chỉ là căn hộ cho thuê.

Cao Đông nhìn xung quanh một lượt, không phát hiện ra có điều gì khác thường, lúc này đây, anh chợt chú ý thấy, bên cạnh cửa ra vào đặt một chổi lau nhà, là một chiếc chổi lau nhà hình chữ nhật bây giờ thường dùng, là loại khi vắt khô nước chỉ cần nắm lấy cán là được.

Tiếp đến tầm nhìn của anh lại hướng xuống dưới đất, phát hiện ra ở dưới đất có dấu vết đã bị chổi lau nhà lau sạch.

Bên cạnh cửa ra vào là một chiếc tủ kính, chổi lau nhà lau xong sao lại dựa vào tủ kính chứ? Tiếp đến anh liền bừng tỉnh, nhìn thấy đội trưởng Trần định bước vào phòng ngủ, bèn gọi giật lại: “Đừng đi vào đó!”

Đội trưởng Trần hỏi về bản khoản: “Anh Cao, sao vậy?” Cao Đông lại nhìn chiếc chổi lau nhà, ở phía dưới chiếc giẻ này dính đầy tóc đen, bụi và những đồ bẩn, còn chưa được giữ sạch đã đặt ngay ở đó, ở đó vốn dĩ là nền nhà sạch, ngược lại lại làm cho bản thủ như nhuốc.

Anh cúi đầu nhìn xuống nền nhà, ở trên nền nhà có một số dấu vết chân không còn rõ lắm, chắc là do cảnh sát để lại. Nhưng phía trước ghế sofa và những nơi bình thường dễ đi lại thì chỉ thấy có dấu vết đã bị chổi lau nhà lau đến, không có bất cứ dấu chân nào.

Cao Đông nói: “Cánh cửa này đến sáng nay mới mở ra à?”

“Đúng vậy.”

“Sáng nay ngoài cảnh sát ở đồn công an, người nhà anh ta có cùng vào không?”

“Bố mẹ anh ta cùng đến.” “Sau đó cùng rời khỏi à?”

“Đúng vậy. Nhìn sơ qua tình hình không phát hiện ra điều gì khác thường bên cùng rời khỏi nơi đây luôn.”

“Bố mẹ anh ta sau đó có quay lại nữa không?”

“Chắc là không, chìa khóa đã trả lại cho chủ nhà rồi.” Anh hít thở một hơi thật sâu, nói: “Anh cẩn thận dưới đất, cẩn thận từng bước chân, bước từng bước lớn ra ngoài.”

Đội trưởng Trần lòng đầy nghi hoặc đi theo Cao Đông bước ra khỏi phòng, quay trở lại đến cửa ra vào, Cao Đông ra chỉ thị: “Lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ Trần, bảo anh ấy dẫn thêm mấy người ở khoa Vật chứng, cảnh sát trong Sở các anh cũng đến hai người, để lát nữa đến lấy băng video của máy giám sát ở ban Quản lý.”

Đội trưởng Trần hoàn toàn không hiểu gì, bèn nói: “Anh Cao, anh phát hiện ra điều gì rồi?”

Cao Đông chỉ vào chiếc giẻ lau đang dựa vào tủ kính, nói: “Có người đã lau sạch toàn bộ dấu chân ở trong phòng rồi, nếu không phải là bố mẹ của Lâm Tiêu sáng nay lau, tôi nghĩ cũng chẳng phải là do Lâm Tiêu lau.”

Chú thích:

[1] Một trường đại học rất nổi tiếng ở Thượng Hải.

B uổi tối, Cao Đông ngồi trong phòng làm việc, chợt vang lên tiếng gõ cửa, một người chừng 40 tuổi mặc áo blu trắng, anh ta là tổ trưởng của khoa Vật chứng, cũng là người đứng đầu trong đội bác sĩ pháp y.

“Anh Trần, anh điều tra thế nào rồi?”

“Anh cả, đúng như anh nghĩ, có lẽ là có người đã lau một lượt cả căn phòng, người này để chổi lau nhà ở cửa ra vào và không bước vào trong phòng nữa, trong phòng không phát hiện ra được dấu chân của người đó. Tôi phán đoán không phải do Lâm Tiêu lau, bởi vì một là chổi lau nhà không nên để ở vị trí đó; hai là, chổi lau nhà rất bẩn, không hề giặt sạch mà đã để ở đó; ba là ngay từ một đoạn từ cửa ra vào trong phòng khách, ngoài người của chúng ta và bố mẹ Lâm Tiêu, không có bất cứ dấu chân của người khác, chứng tỏ người này sau khi lau sàn xong lùi ra đến cửa ra vào, bèn rời khỏi căn hộ.”

Cao Đông mím môi: “Được rồi, phong cách này đúng là hơi giống với vụ án của Lý Ái Quốc.”

“Nhưng trong phòng không tìm thấy vết máu và dấu vết của việc giằng co.”

Cao Đông gật đầu: “Vụ án mất tích này, tạm thời không đủ chứng cứ để chứng minh có liên quan đến vụ án của Lý Ái Quốc.”

“Ngoài ra còn phát hiện ra một điểm nghi vấn, gối và rất nhiều quần áo trong phòng ngủ của Lâm Tiêu đều không thấy nữa, hiện nay đang mùa đông, nhưng trong phòng anh ta không tìm thấy quần áo dày, chỉ để lại những quần áo mỏng mặc ngày hè.”

Cao Đông khẽ nhíu mày: “Kiểu gì thế nhỉ? Những trang phục hiện nay cần mặc đều không thấy nữa sao?”

Bác sĩ Trần nói: “Nhưng tiền bạc và vi tính trong phòng đều còn nguyên.”

“Đã kiểm tra vi tính rồi chứ?”

“Ừm, thời gian mở máy lần trước là vào 6 giờ 50 phút tối ngày 10 tháng 12.”

Cao Đông ừm một tiếng: “Việc này phù hợp với khoảng thời gian 6 giờ 30 phút tối hôm đó Lâm Tiêu tiến vào tiểu khu hiển thị ở trên máy camera giám sát, ngoài ra có manh mối gì không?”

“Tạm thời không có.”

Cao Đông suy nghĩ một lát, nói: “Được rồi, tạm thời cứ như vậy đi, sự việc này đừng nói cho người khác biết, mấy người chúng ta biết là được rồi. Anh hãy về nghỉ ngơi trước đi, giúp tôi gọi Trương Nhất Ngang và đội trưởng Trần đến nhé.”

Mấy phút sau, Trương Nhất Ngang và đội trưởng Trần bước vào văn phòng.

Cao Đông mời họ ngồi, đưa cho mỗi người một bao thuốc lá Trung Hoa, nói: “Đã lấy được tất cả các bản sao máy giám sát của tiểu khu chưa?”

Đội trưởng Trần nói: “Đã lấy đủ cả rồi.”

“Được rồi, vậy thì hai người các anh hãy bố trí vài người bắt đầu điều tra từ bây giờ đi. Sự việc này ngoài mấy vị lãnh đạo ở Sở Công an huyện các anh, những người khác đều tạm thời bảo mật.”

Trương Nhất Ngang nói: “Anh cả, sự việc này có liên quan đến vụ án Lý Ái Quốc không?”

Cao Đông mím môi: “Tạm thời chưa rõ, nhưng hy vọng là không có liên quan gì. Vẫn cứ còn phải điều tra một chút. Cho dù có liên quan, không có lời của tôi, cũng quyết không được phép tiết lộ.”

“Hiểu rồi.” Hai người đều hiểu ý, vụ án Lý Ái Quốc còn chưa phá được, nếu như bây giờ một nhân viên công vụ lại xảy ra chuyện, sự việc này không dễ kiểm soát được.

Sau khi hai người rời khỏi, trong lòng Cao Đông thấp thoáng có dự cảm chẳng lành, việc Lâm Tiêu mất có tám phần là có liên quan

đến vụ án Lý Ái Quốc. Bởi vì lần mất tích này cũng giống như vụ Lý Ái Quốc gặp nạn, không để lại manh mối. Trong phòng không để lại dấu vết giăng co, ngay cả dấu chân cũng bị lau sạch rồi.

Và số quần áo mùa đông của Lâm Tiêu vì sao cũng bị lấy đi mất, việc này là thế nào?

Vào ngày 10 tháng 12, cũng chính là ngày thứ tư sau khi xảy ra vụ án của Lý Ái Quốc ngày mùng 6 tháng 12, 6 giờ 30 phút tối, Lâm Tiêu quay trở về tiểu khu, 6 giờ 50 phút còn bật máy vi tính, sau đó thì mất tích. Không để lại bất cứ dấu hiệu nào cứ thế đột ngột mất tích sao?

Cao Đông mím môi, cảm thấy hơi nhức đầu, quay trở về khách sạn ngủ một giấc.

Sáng sớm hôm sau, Cao Đông đến phòng làm việc, còn chưa tới năm phút, Trương Nhất Ngang và đội trưởng Trần đã cùng đến, cuống quýt nói: “Anh cả, vụ án của Lâm Tiêu đã phát hiện ra tình hình nghiêm trọng.”

Cao Đông hơi ngả người về phía sau, khép mắt lại và hít một hơi thật sâu, rồi mở mắt ra, bình tĩnh hỏi: “Là thế nào?”

Trương Nhất Ngang nói: “Anh cả, trong máy quay camera giám sát cầu thang máy có manh mối, tôi đoán Lâm Tiêu tám phần là lành ít dữ nhiều rồi.”

Anh ta lập tức lấy ra một chiếc laptop, mở một file video trong số đó, kéo ra giữa, nói: “Đây là hình ảnh khi Lâm Tiêu trở về nhà. Anh ta dùng xe ở bãi gửi xe tầng ngầm, tiến vào cầu thang máy dưới tầng ngầm, sau đó đi lên tầng 3, về nhà.”

Máy quay camera để ở trên nóc cầu thang máy, hướng xuống dưới, quay được đỉnh đầu người.

Trong video, cửa cầu thang máy mở ra, tiếp đó một người nam giới bước vào, anh ta ấn nút ở bên cạnh cửa thang máy, cầu thang

máy hướng lên trên, sau mười mấy giây, anh ta bèn bước ra khỏi cầu thang máy. Trong khoảng thời gian đó, người này từng hơi ngược đầu lên, trong video có thể nhìn khá rõ gương mặt của anh ta.

Cao Đông hỏi: “Đây chính là Lâm Tiêu à?”

Đội trưởng Trần nói: “Đúng vậy, chúng tôi đã tìm đồng nghiệp trong đơn vị anh ta để nhận diện, chắc chắn người này chính là Lâm Tiêu.”

Cao Đông nhìn thời gian, nói: “Vậy tức là, 6 giờ 37 phút tối anh ta đã tiến vào trong cầu thang máy.”

“Đúng vậy, thời gian tiến vào trong tiểu khu là 6 giờ 30 phút hơn một chút, thời gian này và thời gian xe ô tô của anh ta tiến vào tiểu khu là trùng khớp.”

Cao Đông gật đầu: “Được, tiếp theo thì sao?”

Trương Nhất Ngang tắt đoạn video này, mở ra một video khác, kéo đến đoạn giữa, thời gian trên đó hiển thị là ngày 11 tháng 12, cũng chính là ngày hôm sau sau khi bị mất tích. Thời gian là 1 giờ sáng, cũng chính là quá nửa đêm.

Hình ảnh trong đó, trong cầu thang máy không có ai cả, lúc này, hình ảnh khẽ lay động một chút, chắc là cầu thang máy bắt đầu vận chuyển, sau mười mấy giây, cửa cầu thang máy mở ra, cách mấy giây sau, một đồ vật được đẩy vào trong thang máy.

Đây là một thùng rác cỡ lớn màu vàng cam có nắp đậy, chính là loại vấn đề ở dưới khu nhà trong rất nhiều tiểu khu, dưới đáy có bốn chiếc bánh, những người dân sinh sống trong đây vứt rác hằng ngày vào bên trong, nhân viên dọn vệ sinh sẽ đẩy thùng rác đi đổ.

Chiếc thùng rác này tiến vào cầu thang máy không lâu, cầu thang máy bèn đóng cửa, đồng thời không có ai bước vào.

Cao Đông vội hét một tiếng: “Dừng lại, hãy quay hình ảnh về phía trước một chút, chiếc thùng rác này sao không có ai mà có thể chạy vào được?”

Anh cảm thấy hơi kỳ lạ, giống như là đang xem phim ma, nửa đêm sao lại mọc ra một thùng rác, thùng rác tự mình lại có thể di chuyển vào trong thang máy.

Hình ảnh được quay trở lại, dùng chế độ quay chậm, lúc này trên màn hình hiện ra ở cửa cầu thang máy một cánh tay đẩy thùng rác vào, sau khi đẩy chiếc thùng rác vào trong cầu thang máy, người đó đứng ở bên ngoài cửa không bước vào, tiếp đó một lúc sau, cửa thang máy tự động đóng lại.

Cao Đông chỉnh cảnh quay đến chỗ bàn tay đó, tỉ mỉ nhận diện, trên bàn tay này còn đeo cả găng tay cao su, ống tay áo nhìn trông như là trang phục của người lao động. Nhưng hình ảnh chỉ quay được đến khuỷu tay, phía bên trên cánh tay cũng không nằm trong phạm vi máy camera quay tới, càng không thể nói đến gương mặt của người này rồi.

Cao Đông bật tiếp đoạn video, hơn một phút sau, hình ảnh lại bị rung động, rõ ràng cầu thang máy lại một lần nữa di chuyển.

Qua mười mấy giây sau, cửa cầu thang máy lại mở ra, một bàn tay lại thò vào, kéo thùng rác ra. Vẫn là bàn tay đeo găng tay cao su đó, vẫn là chỉ quay được đến cánh tay, không thể quay được đến khuôn mặt.

Cao Đông hạ giọng nói: “Việc này là thế nào nhỉ?” “Anh cả, anh hãy nhìn xuống bên dưới.” Anh ta tắt file video này, mở một file video tiếp theo. Lúc này thời gian hiển thị là 1 giờ 30 phút ngày 11 tháng 12.

Sau khi khung cảnh rung động, cửa thang máy lại được mở ra, lại là thùng rác này bị đẩy vào. Chỉ có điều, thùng rác lần này có điểm khác biệt so với lần trước, lần trước nắp của thùng rác được đóng kín, lần này trong thùng rác đựng đầy những chiếc túi nilon vứt rác màu đen, túi nào cũng căng phồng, đến nỗi không đóng được nắp.

Trôi qua khoảng hơn một phút, sự việc tương tự lại xảy ra, bàn tay đó lại kéo thùng rác ra ngoài, từ đầu đến cuối, máy quay camera chỉ quay được đến bàn tay này, không quay được chủ nhân của bàn tay.

Trương Nhất Ngang nói: “Anh cả, chúng tôi đã kiểm tra hết toàn

bộ máy giám sát của một ngày sau đó, không còn thấy Lâm Tiêu xuất hiện, anh ta đã trở về nhà, không thể nào cứ thế bốc hơi biến mất được, tôi nghi ngờ anh ta đã bị bắt, nhét vào trong thùng rác đó và chuyển xuống. Anh nhìn này, đêm hôm khuya khoắt không có công nhân dọn vệ sinh làm việc chứ, và cái người đẩy thùng rác đó từ đầu đến cuối không để lộ khuôn mặt vào trong máy quay camera giám sát, rõ ràng hẳn nắm rất rõ vị trí của máy quay, hơn nữa hẳn cũng không dám lộ diện. Lần đầu tiên, hẳn chắc là dừng xe ở trong bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, đẩy thùng rác vào trong cầu thang máy, tiếp đó cầu thang máy thời gian dài không có ai ấn thì sẽ tự động đóng lại. Hẳn thông qua cầu thang bộ ở phía sau chạy lên tầng 3 rồi ấn nút lên, cầu thang máy đi lên đến tầng 3 thì dừng lại, hẳn lại lấy thùng rác ra. Sau đó hẳn nhét Lâm

Tiêu xuống dưới đáy thùng rác, bên trên nhét rất nhiều túi rác để tránh ngộ nhỡ bị người khác nhìn thấy, bất cứ ai cũng sẽ không lục tung túi rác ra. Hẳn lại đẩy thùng rác vào trong cầu thang máy, thông qua cầu thang bộ chạy xuống bãi đỗ xe dưới tầng ngầm rồi ấn nút “xuống”, cầu thang máy sẽ di chuyển xuống dưới tầng hầm B1, hẳn lại kéo thùng rác ra, nhét Lâm Tiêu vào cốp sau xe chở đi. Cho nên trong các máy quay camera về sau, không còn thấy xuất hiện Lâm Tiêu nữa, bảo vệ của tiểu khu cũng không chú ý được là đã xảy ra sự việc khả nghi nào.”

Cao Đông châm một điếu thuốc, rít một hơi, suy ngẫm về lời phân tích của Trương Nhất Ngang.

Nếu như thực sự có người trói Lâm Tiêu, muốn đưa ra khỏi tiểu khu, chắc chắn là phải dùng ô tô, hơn nữa cần phải để ở trong cốp sau xe, như vậy mới bảo đảm nhất. Nếu như chỉ để ở ghế sau xe, nếu như bảo vệ để ý một chút, nhìn vào trong xe, thì rất dễ bị lộ.

Nếu như nhét cả một người trưởng thành vào trong một chiếc vali lớn, xách ra khỏi tiểu khu, như vậy thì quá to gan, càng dễ gây nên sự chú ý của người khác.

Muốn khiến cho một người biến mất khỏi tiểu khu cao cấp giảng đầy máy quay camera giám sát, cách thức đáng tin cậy nhất vẫn là phải dùng cốp sau xe ô tô.

Lâm Tiêu đã trở về nhà, hung thủ đã khống chế được Lâm Tiêu,

vận chuyển xuống bãi gửi xe dưới tầng ngầm, cách tiện lợi nhất vẫn là dùng cầu thang máy.

Nhưng nếu trực tiếp vận chuyển, thời gian là lúc nửa đêm, mặc dù rất ít người ra vào trong thời điểm này, nhưng ngộ nhỡ gặp phải ai đó thì sao, gặp người vừa vận đi cầu thang máy đúng lúc đó, chẳng phải là sẽ bị lộ sao. Dùng thùng rác thì ổn thỏa hơn nhiều. Lần đầu tiên vận chuyển thùng rác lên trên tầng, lúc này là thùng rác trống không, cho dù lúc đó có ai vừa vận đi cầu thang máy, mặc dù cảm thấy có thùng rác bỗng dưng xuất hiện trong cầu thang máy đã thấy hơi kỳ lạ nhưng cho dù mở thùng rác ra, bên trong cũng chẳng có gì. Lần thứ hai, nhét người xuống dưới đáy thùng, bên trên chất đầy túi đựng rác, cho dù vừa vận bị ai đó gặp phải, cảm thấy xuất hiện thêm thùng rác thật là kỳ lạ, nhưng như theo như tâm lý của con người, sẽ không lòi hết tất cả rác của thùng rác ra để xem ở dưới đáy. Như vậy thì có thể thuận lợi đưa Lâm Tiêu ra ngoài được.

Xem ra những trang phục mùa đông và gói của Lâm Tiêu không thấy nữa, chắc là nhận ra thể tích quần áo mùa đông lớn, gói vào trong túi đựng rác màu đen, xếp lên trên thùng rác, thế là đương nhiên là có thể che mắt được người khác.

Lần này hung thủ đã lau sạch vết chân ở trong phòng, qua máy camera có thể thấy hung thủ đeo găng tay cao su, sẽ không để lại dấu vân tay, hơn nữa cũng nghĩ ra cách dùng thùng rác để vận chuyển.

Lối tư duy này, cách làm tinh tế cẩn mật này, có điểm tương đồng với vụ án của Lý Ái Quốc.

Hay là thực sự do một hung thủ gây nên?

Nhưng vấn đề là, nếu như thực sự là do một hung thủ gây nên, tại sao lại không trực tiếp giết luôn Lâm Tiêu ở trong nhà cho xong? Mà lại còn nhọc công tốn sức đưa Lâm Tiêu đi? bây giờ Lâm Tiêu rốt cuộc là còn sống hay đã chết rồi?

Vụ án Lâm Tiêu mất tích, mặc dù không có manh mối trực tiếp chứng minh có liên quan đến vụ án của Lý Ái Quốc. Nhưng từ cách thức thu dọn hiện trường và tư duy phạm tội cao siêu, Cao Đông càng lúc càng cảm thấy có mối liên quan rất lớn.

Đặc biệt là, lại xảy ra vào đúng thời điểm sau vụ án của Lý Ái Quốc.

Cao Đông suy nghĩ một lát, nói: “Hai người các anh lát nữa đi cùng tôi đến chung cư Văn Phong một chuyến, nói chuyện với chủ nhà, căn hộ đó tạm thời sẽ bị công an phong tỏa để điều tra khám xét.”

Sáng sớm hôm nay Từ Sách nhận được một cuộc điện thoại, là bà xã anh ta gọi từ Mỹ về.

Bà xã là người Đài Loan, anh ta quen biết trong thời gian làm việc ở Mỹ, sau đó kết hôn.

Cô dịu dàng hiền thực, sau khi kết hôn thì nghỉ việc ở nhà chuyên tâm lo việc gia đình, chăm sóc con cái. Con anh ta năm nay ba tuổi rưỡi, chủ yếu là nhận nền giáo dục bằng tiếng Anh, biết một ít tiếng Trung. Nhưng trẻ con vốn dĩ nói chưa được sõi, bà xã của anh ta lại nói giọng của Đài Loan càng khiến cho tiếng phổ thông của con trẻ càng trở nên lộn xộn. Hình như ngày nào cô ta cũng ép nó về nhà là chỉ được xem tiết mục tổng hợp văn nghệ của Đài Loan.

Con trẻ hôm nay dùng tiếng Anh nói điện thoại với anh ta, bố khi nào quay về.

Từ Sách khẽ giật mình, sau đó gượng cười nói, khoảng hơn một tháng nữa.

Bà xã không hề biết Từ Sách sau khi về nước rốt cuộc là làm việc gì, chỉ là nghe anh ta nói giở đầu của mẹ, anh ta trở về thu xếp một số việc trong nhà, sau khi sắp xếp xong mọi việc trong nước, khi trở về Mỹ thì chắc là không bao giờ về nước lại nữa.

Bà xã trước đây đã nghe anh ta kể về tình hình gia đình, đối với anh ta, chỉ có một mình mẹ là người thân duy nhất, bố mẹ anh ta đã ly dị từ lâu rồi, trong bao năm qua, bố không hề quan tâm đến anh ta, anh ta đương nhiên cũng chỉ có ấn tượng mờ nhạt đối với bố mình.

Giờ đây mẹ đã mất, ở trong nước giờ đã không còn gì lưu luyến, chỉ đợi thu xếp xong xuôi mọi việc, sau khi trở về nước ngoài sẽ trở lại công việc đầu tư ngân hàng, sống yên bình để nuôi dưỡng vợ con.

Mỗi lần anh ta nghĩ đến việc này, trên khuôn mặt gần như không bao giờ kinh hoàng thất sắc của anh ta, trong mắt luôn ướt. Anh ta không biết việc mình làm lúc này, liệu có một ngày nào đó có bị bại lộ hay không, nếu như anh ta ở trong nước mà bị bắt, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn sẽ bị xử tử hình, có thể là chẳng có cách nào để gặp mặt con trai lần cuối. Nếu như anh ta đã quay về Mỹ, vụ án bại lộ, theo như pháp luật của nước Mỹ, vụ án hình sự giết người đặc biệt lớn cũng sẽ bị dẫn độ về nước.

Trước khi anh ta trở về nước đã mua một hợp đồng bảo hiểm, người thụ hưởng điền tên vợ và con trai.

Trước khi anh ta lên kế hoạch này, trong lòng anh ta luôn bật ra một âm thanh phản đối, người đã chết rồi, mà có tìm mọi cách để giết hết bọn chúng, thì có lợi gì cho mày chứ? Huống hồ nếu như bị bắt, cả đời mày, gia đình mày, tất cả đều bị hủy diệt hoàn toàn. Mày làm như vậy thì quá ích kỷ, chỉ chú tâm đến nỗi thù hận trong lòng mày, nhưng lại không nghĩ đến người vợ yêu thương mày và cả đứa bé gọi mày là bố.

Có lẽ là như vậy, mình đã quá ích kỷ rồi. Anh ta ngẩng đầu thờ dài.

Cho dù mẹ trên trời có linh thiêng, bà chắc chắn cũng sẽ phản đối mình làm như vậy.

Nhưng... thước đo công lý cũng phải có người đi đo chứ.

Nếu như sau mỗi lần tên đồ tể chém lưỡi rìu vào những người dân lương thiện, những người còn lại cứ luôn ôm thái độ người chết thì đã chết rồi, người sống thì cần phải nhìn về phía trước, vậy thì ai sẽ là người đứng ra trừng trị tội ác của những tên đồ tể đây? Tên đồ tể đương nhiên cũng sẽ lại một lần nữa chĩa lưỡi rìu hấn đang cầm trong tay vào những người dân lương thiện, ai có thể đảm bảo anh không phải là người tiếp theo?

Pháp luật đã bại hoại, cần những kẻ từ vì đạo tề chết đấu tranh.

Lấy hung bạo để đấu với hung bạo, từ trước tới nay đều là sự lựa chọn bất đắc dĩ.

Nhớ đến người mẹ của mình, anh ta luôn cảm thấy vô cùng áy náy hổ thẹn.

Những năm trước sau khi ra nước ngoài, luôn nghĩ sớm thành công trong sự nghiệp, để mẹ có thể được tận hưởng những ngày tháng tốt đẹp. Nhưng khi anh ta đã trở thành người thành công trong sự nghiệp trong mắt người khác, anh ta luôn cảm thấy vẫn còn chưa đủ, so với những người giàu có hơn, thì anh ta có là gì chứ? Cho nên, chỉ có thể đi mãi trên con đường sự nghiệp không có điểm cuối cùng này, tiếp tục bận rộn làm việc.

Thế nhưng lúc này, mẹ anh ta đã qua đời mất rồi.

Từ khi rời khỏi đất nước cho đến nay, trung bình mỗi năm anh ta chỉ về nước một lần. Bà xã và con trai vì lý do visa, cho nên chỉ về nước hai lần.

Đối với người mẹ đẻ nuôi anh ta khôn lớn, chỉ gặp con dâu bốn lần, chỉ gặp cháu trai hai lần, khi cuộc sống tương lai viên mãn dự định sắp được thực hiện, đột nhiên lại xa xôi vời vợi.

Đây là một nỗi hận như thế nào!

Đặc biệt là khi Từ Sách nghe cậu kể lại tình hình ngày hôm đó, hai chiếc máy xúc cỡ lớn đến ngay trước cửa nhà họ, họ vẫn đang cầu xin. Vị phó giám đốc Sở Quản lý thành phố ném ra một câu: “Đừng nói là cưỡng chế phá dỡ, cho dù là cưỡng dâm, các người cũng cần phải phối hợp.”

Mẹ anh ta bỗng chốc vô cùng tức giận, chạy đến trước ngôi nhà, lấy cơ thể mình để chặn máy xúc.

Nhân viên thi công dừng máy xúc, hỏi mấy người lãnh đạo cần phải làm thế nào.

Người trưởng phòng có tên Lâm Tiêu sau khi gọi điện thoại cho Vương Tu Bang - Phó giám đốc Sở Địa chính xác nhận, lạnh lùng hạ lệnh với nhân viên thi công: “Cứ đẩy đổ nhà cho tôi, san bằng hết,

xem bọn họ cần tiền hay là cần mạng.”

Bàn tay máy của máy xúc trực tiếp lao thẳng đến bức tường của ngôi nhà cũ, sức mạnh của máy móc rất lớn, khi còn chưa đẩy đổ ngôi nhà, một mảng tường gạch ở trên trần nhà đột nhiên rơi xuống, mẹ anh ta chết ngay tại chỗ.

Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng Từ Sách lại vang lên một câu hỏi, bọn chúng đáng chết không? Trong lòng anh ta lại lập tức trả lời mình đầy kiên định, tất cả đều đáng chết!

Lâm Tiêu đã bị anh ta khống chế rồi, người tiếp theo chính là Trương Tương Bình.

Tiếp theo, là phó giám đốc Sở Xây dựng thành phố và phó giám đốc Sở Quản lý thành phố.

Người duy nhất khó khăn chính là chủ nhiệm của Ban Cải tạo khu vực cũ, chính là kẻ đầu sỏ Vương Tu Bang. Người này là một vị quan chức rất tế nhị, hành xử vô cùng tỉ mỉ thận trọng.

Từ miệng của Lâm Tiêu cũng đã thăm dò biết được, người này gần như không có nhược điểm nào rõ ràng. Có thể là tham tiền, nhưng chắc cũng chưa tham lam số tiền lớn; Cũng không háo sắc, chưa bao giờ nghe thấy những scandal về anh ta; Các mối quan hệ khá đơn giản, sự tiếp xúc với các ông chủ trong xã hội thì rất có chừng mực; Không tham chè chén, cũng ít tiếp khách, cho dù tiếp khách ở ngoài, gần như đều về nhà trước 9 giờ tối; Không có các hoạt động vui chơi giải trí; Tính cách lão luyện, ở chốn quan trường không đắc tội với người khác, cũng không đứng về phe với những kẻ giàu có hợm hĩnh.

Điều càng khó khăn hơn chính là, nhà anh ta ở khu vực trung tâm thành phố, trên đường đi không hề có đoạn đường có ít người qua lại giống như đường Phong Tây.

Một người như vậy, gần như không có cơ hội để ra tay. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, nếu như chỉ có mấy ngày xuất hiện tình trạng trở về nhà lúc nửa đêm, Từ Sách không có cách nào nắm bắt được cơ hội ngẫu nhiên này. Cộng thêm việc con người này tính cách bảo thủ, thậm chí không có cơ hội để quen biết anh ta, tiếp cận anh ta.

Qua tình hình mấy ngày tiến hành theo dõi anh ta, hoàn toàn nhất quán với những lời Lâm Tiêu nói. Anh ta đúng giờ về nhà, mặc dù đã ly hôn mấy năm, nhưng không tiếp xúc với nữ giới.

Đây đúng là một vị quan chức không bình thường. Đương nhiên rồi, trong tình huống xấu nhất, Từ Sách vẫn còn súng. Nếu như Từ Sách không lo đến tính mạng

cứ thế hành động, lén lút mang theo súng, tìm lý do nào đó, trực tiếp tiến vào văn phòng làm việc của anh ta, lôi súng ra và bắn chết anh ta ngay tại chỗ, vậy thì khẳng định sẽ hoàn thành được công việc. Nhưng nếu như vậy, Từ Sách đương nhiên cũng sẽ bị bắt. Vợ và con trai ở nước ngoài xa xôi, sẽ không bao giờ nhìn thấy được nữa.

Anh ta sẽ không làm như vậy, anh ta không phải là một người bốc đồng. Anh ta gần như chưa bao giờ bốc đồng.

Đối phó với Vương Tu Bang, vẫn cần phải tiếp tục chuẩn bị bản phương án đó.

Công việc hiện tại bây giờ vẫn là phải đối phó với Trương Tương Bình, đây là một trong những người lãnh đạo chủ chốt của Ban Cải tạo khu vực cũ, còn là kẻ bắt giữ em họ của anh ta. Những ngày còn lại của ông ta sắp hết rồi.

Bởi vì... thí nghiệm châm lớp xe của Từ Sách về cơ bản đã hoàn thành.

Cao Đông mặc thường phục, đi cùng với đội trưởng Trần và Trương Nhất Ngang mặc cảnh phục, ngoài ra dẫn theo mấy người cảnh sát trẻ và các đồng chí ở khoa Vật chứng, lại một lần nữa đến khu chung cư Văn Phong.

Lần này, chiếc xe dừng ở bên ngoài tiểu khu dân cư, Cao Đông xuống xe, mấy người cảnh sát đã chạy đến phòng Quản lý nói rõ lãnh đạo của họ đến để điều tra khám xét hiện trường, tìm một người bảo vệ quen thuộc với máy camera giám sát của tiểu khu đến để hỗ trợ.

Cả đoàn người tiến về phía trước.

Cao Đông chú ý thấy, ở cổng của tiểu khu có một máy quay camera, tất cả những chiếc xe và người đi bộ ra vào tiểu khu đều lọt vào trong máy quay camera.

“Chiếc máy quay camera ở cổng có góc chết không?” Cao Đông hỏi.

Người bảo vệ nói: “Không có, cả cổng lớn đều có thể quay được hết.”

Trương Nhất Ngang cũng nói: “Anh cả, chúng tôi đã xem rồi, không có góc chết.”

Cao Đông gật đầu: “Tiểu khu có mấy cổng?”

“Còn có một cổng bắc, nhưng nhân viên bảo vệ của tiểu khu chúng tôi không đủ, cho nên cổng bắc vẫn luôn bị đóng chặt.” Bảo vệ trả lời.

“Cánh cổng sắt bị khóa là loại nào? Không có người hay xe nào có thể ra vào được chứ?” Cao Đông hỏi.

“Vâng, đúng vậy.” Bảo vệ trả lời.

Cao Đông ừm một tiếng, nói: “Hãy đi đến cổng bắc xem nào.”

Anh cần phải tận mắt nhìn thấy, mới có thể phán đoán cổng bắc liệu có thể thực sự không có cách ra vào hay không. Sau khi loại bỏ được những khả năng khác, thì chỉ cần phải điều tra tình hình ra vào ở cổng chính mà thôi.

Tiểu khu rất rộng, đi một vòng, cuối cùng cũng đi đến được cổng bắc. Trong khoảng thời gian đó, Cao Đông suốt dọc đường đi đều tỉ mỉ quan sát tất cả khung cảnh xung quanh, trên đường có mấy ngã rẽ lớn cũng có máy quay camera giám sát.

Cổng bắc là cánh cổng sắt lớn, ở giữa có một chiếc xích lớn khóa lại, Cao Đông kiểm tra một lượt, khoảng cách ở giữa hai cánh cổng sắt rất nhỏ, người không thể chui qua được.

Anh cũng chú ý thấy xung quanh của tiểu khu, có một số là tường cao bao quanh, một số là những cửa hàng giáp mặt đường, rõ ràng muốn trèo qua là một việc rất khó khăn, chứ đừng nói hung thủ còn phải mang theo Lâm Tiêu.

Và trong tiểu khu cũng không có khu vực cây cối rậm rạp, rõ ràng nếu như hung thủ sau khi giết Lâm Tiêu rồi giấu xác ở trong tiểu khu cũng là điều không thể.

Cho nên chỉ có hai loại khả năng, hung thủ đem Lâm Tiêu, hoặc là xác của Lâm Tiêu ra khỏi tiểu khu bằng cổng chính. Cũng có khả năng là hung thủ sống ngay ở trong tiểu khu, đưa Lâm Tiêu về căn hộ của mình.

Cao Đông nói: “Độ phân giải của tất cả các máy camera trong tiểu khu đều giống nhau sao?”

Bảo vệ nói: “Không giống nhau, ở cổng chính là độ nét cao, nhìn khá rõ, còn những máy quay camera khác ở trên tường thì không được rõ lắm. Máy camera ở trong cầu thang máy là cầu thang máy tự có sẵn, độ nét cũng không được nét lắm.”

Máy camera giám sát của cầu thang máy thì Cao Đông đã xem rồi, mặc dù không được nét lắm, nhưng dù sao ở cự ly gần, vẫn có thể phân biệt được tương đối.

Cao Đông gật đầu, dưới sự dẫn đường của những người khác, đến được bãi đỗ xe dưới tầng ngầm tòa nhà Lâm Tiêu.

Bãi đỗ xe rất rộng, phía bên trên của nó là tòa lầu của sáu đơn nguyên.

Cũng có nghĩa là, cả sáu tòa lầu đều dùng chung một bãi đỗ xe dưới tầng ngầm này, ở dưới mỗi tòa lầu đều có một cầu thang máy và một cầu thang bộ.

“Trong bãi đỗ xe dưới tầng ngầm có máy quay camera không?”

Bảo vệ nói: “Không có, trong cầu thang máy có.” “Cầu thang bộ thì sao?”

“Cũng không có.”

Cao Đông bất mãn hừ một tiếng, nếu như ở bãi đỗ xe dưới tầng ngầm có máy quay camera, vậy thì sự việc sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Do sự việc liên quan đến tình hình vụ án, Cao Đông để bảo vệ về trước, mình anh dưới sự hướng dẫn của đội trưởng Trần đến được góc sâu nhất trong bãi gửi xe, nơi đó chính là tầng ngầm của tòa lầu Lâm Tiêu ở, có một cầu thang máy, bên cạnh cầu thang máy là lối đi cầu thang bộ.

Cao Đông nói: “Xe của Lâm Tiêu là chiếc nào?”

Đội trưởng Trần chỉ vào một chiếc xe dừng ở vị trí gần cầu thang máy không xa, ở đó có một chiếc xe Toyota là xe của sở Địa chính phân cho.

Cao Đông đi đến cạnh chiếc xe, lượn một vòng không phát hiện ra điểm nghi vấn. Sau đó ánh mắt anh lại hướng về phía cửa cầu thang máy.

Đây chính là chiếc thang máy hung thủ đã đẩy thùng rác vào trong cầu thang máy, rồi lại vận chuyển đi.

Sự việc thật là nan giải, không hề tìm ra bất cứ manh mối nào hung thủ để lại, cần phải bắt tay từ đâu đây? Vẫn phải dựa vào máy camera giám sát sao?

Nhưng trong máy quay camera giám sát, hung thủ chỉ lộ ra một bàn tay đeo găng tay, không nhìn thấy mặt.

Đương nhiên rồi, hung thủ sau khi kéo thùng rác ra ngoài và để vào trong xe, hẳn chắc chắn là lái xe ô tô đến. Có thể hẳn ta đã để lộ ra gương mặt ở trong máy giám sát độ nét cao ở cửa chính tiểu khu.

Nhưng, làm thế nào để phán đoán ra được chiếc xe nào là của hung thủ?

Bây giờ chỉ biết thời gian hung thủ kéo thùng rác ra khỏi cầu thang máy, đó là lúc nửa đêm, nửa đêm chiếc xe ra khỏi tiểu khu chắc chắn là không nhiều, kiểm tra thời gian đó là có thể tìm ra được chiếc

xe của hung thủ sao?

Nếu như hung thủ thận trọng hơn một chút, cứ thế chờ đợi đến tận thời gian đi làm buổi sáng mới rời khỏi tiểu khu, thế chẳng phải là lại không biết bắt đầu tìm kiếm từ đâu sao?

“Anh Cao, ở đằng này!” Một nhân viên của khoa Vật chứng kêu lên.

Cao Đông vội đi đến, ở góc tường nơi sâu nhất ở mé bên cầu thang bộ, cũng là nơi tối nhất, có một thùng rác mới tinh, màu vàng cam, có nắp, phía bên dưới là bốn chiếc bánh.

Chính là thùng rác này!

Cao Đông ánh mắt chột sắc lạnh, ra hiệu cho người của khoa Vật chứng lấy hai chiếc găng tay cao su đến, đồng thời nói: “Thùng rác để nhiều ngày như vậy, không bị ai phát hiện ra, chứng tỏ góc này không có ai bước vào. Anh Trần, anh hãy đến đó xem, dưới đất liệu có còn giữ lại dấu chân hay không.”

Bác sĩ pháp y Trần đeo găng tay găng chân, cầm đèn pin, từ từ dịch chuyển lên trước. Thoạt tiên tỉ mỉ xem xét một vòng, sau đó quay trở lại, lấy từ trong hộp dụng cụ ra một bình xịt, xịt xuống nền đất, mười mấy phút sau, anh ta quay lại thông báo: “Anh cả, không có.”

“Không để lại chút dấu vết gì sao?”

“Đúng vậy, nền xi măng vốn dĩ đã rất khó lưu giữ dấu chân. Cũng có khả năng đối phương đứng ở nơi khá xa, đẩy mạnh thùng rác này vào trong. Cho dù là có bước vào trong, đã qua bao nhiêu ngày như vậy, dấu chân còn lưu lại cũng không có giá trị thực nghiệm.”

Cao Đông ừm một tiếng vẻ thấu hiểu, anh hiểu rồi, đã qua một tuần rồi, cho dù trên nền xi măng vẫn còn lưu lại dấu chân, dựa vào đó để tham khảo phán đoán ra chiều cao cân nặng của hung thủ, kết quả sẽ có sự sai lệch rất lớn.

Anh càng không hề ôm ấp hy vọng gì đối với dấu vân tay, trong máy camera đã nhìn thấy hung thủ đeo găng tay cao su, rõ ràng hung thủ đã có ý thức phản trình sát đối với dấu vân tay.

Nhưng Cao Đông vẫn tuân thủ theo các bước, đeo găng tay, cùng đi đến đó với bác sĩ pháp y Trần, mở nắp thùng rác, trong đó quả nhiên là từng túi nilon màu đen đang đựng đồ bên trong.

Mở túi nilon đầu tiên ra, trong đó là một chiếc gối.

Lấy ra tất cả các túi ở bên trong thùng rác, sau khi mở ra toàn bộ, đều là những quần áo dày mùa đông.

Không cần nói cũng biết, đó chính là quần áo của Lâm Tiêu.

Trong thùng rác không có bất cứ vết máu nào cả, rất sạch sẽ.

Sau một hồi tỉ mỉ tìm kiếm, cũng không phát hiện được điều gì cả.

Cao Đông mím môi, nhìn chiếc thùng rác trước mắt, trong não liền hiện lên hình ảnh nhìn thấy ở trong máy quay camera, hung thủ chỉ dùng một bàn tay đẩy thùng rác vào trong cầu thang máy, tiếp đó lại dùng một bàn tay để kéo thùng rác ra khỏi cầu thang máy.

Trong lòng anh bỗng nảy sinh một thứ cảm giác kỳ lạ, chắc chắn là đã để sót một vài chi tiết nào đó.

Chi tiết này rốt cuộc là gì? Có lẽ là liên quan đến thùng rác.

Thùng rác này rốt cuộc là có vấn đề gì?

Nhưng lúc này anh lại không thể nghĩ ra, trong não chợt trôi vụt qua chi tiết đó là gì.

Anh nhíu mày, quay người nói với những người khác: “Xem tình hình này, Lâm Tiêu đúng là bị người ta bắt đi rồi, là sống hay chết thì bây giờ chưa thể rõ được, ít ra đến thời điểm hiện nay, vẫn chưa phát hiện ra vết máu. Đội trưởng Trần, anh bố trí người ở đây thu dọn một chút, xác nhận quần áo có phải là của Lâm Tiêu hay không, anh Trần, anh hãy lên nhà Lâm Tiêu để kiểm tra một chút, biết đâu lại có được phát hiện gì mới. Chúng tôi về trước, xem xem tiếp theo nên làm thế nào.”

Lúc này đây, trong lòng anh cảm thấy một luồng áp lực đè nén không thoát ra được, vô cùng khó chịu.

Anh nghiên rằng, đột nhiên mắt rực sáng, tại sao dạo này càng lúc càng cảm thấy có gì đó không ổn?

Đúng vậy, bởi vì từ đầu đến cuối, tư duy của mình đều bị hung thủ dẫn đi!

Hung thủ gần như đã đi trước mình một bước, tính toán chuẩn xác mình sẽ điều tra như thế nào.

Cần phải làm thế nào mới đột phá được hướng tư duy này?

Tạm thời anh vẫn chưa có cách, sau khi trở lại xe, nhắm mắt lại, vắt óc suy ngẫm.

CHƯƠNG 21

Vào bữa trưa, Lâm Tiêu đòi tuyệt thực. Anh ta bị giam cầm suốt một tuần trong môi trường kín mít, tâm lý sắp sửa bị dồn đến bên bờ sụp đổ.

Mấy hôm đầu anh ta thường khóc lóc cầu xin Từ Sách tha cho anh ta, anh ta chẳng qua chỉ là một quân tiểu tốt không hề quan trọng, đều là do Vương Tu Bang chỉ huy anh ta làm. Nếu không có Vương Tu Bang gặt đầu, anh ta dám hạ lệnh phá dỡ nhà sao?

Đây là quyết định của tập thể trong thể chế, anh ta chỉ là người cuối cùng chấp hành, nếu như muốn báo thù, thì đã tìm nhằm đối tượng rồi.

Nhưng rõ ràng Từ Sách lại không cho là như vậy.

Tập thể vĩnh viễn chỉ là một thứ vô danh mơ hồ, rất nhiều người cứ mượn danh nghĩa tập thể để tiến hành các loại tội ác.

Nếu như là tập thể gây tội ác, lẽ nào không ai cần phải chịu sự trừng phạt sao?

Sai rồi!

Tập thể là do từng cá nhân tạo thành, không có ai có thể nói là mình sạch sẽ, chỉ có điều độ bản thủ không giống nhau mà thôi.

Một người đắc tội với lãnh đạo, lãnh đạo muốn dạy dỗ anh ta, anh đánh cho người ta đến độ dở sống dở chết, anh không có trách nhiệm sao?

Anh vì tiền đồ, sự nghiệp của mình, ra sức lấy lòng cấp trên giống như một con chó, cấp trên muốn anh phạm tội ác năm phần, nếu như anh có một tấm lòng chính trực, vậy thì anh cần phải từ chức không làm nữa; cho dù liên quan đến cuộc sống của cả gia đình anh, anh bị ép đến độ bất đắc dĩ, anh chỉ dõc ba phần sức lực, phạm phải hai phần ác thì vẫn còn có thể tha thứ được; nhưng anh lại phạm tới mười phần ác.

Loại chó bám đuôi như thế này, rõ ràng lại càng đáng căm hận hơn cái kẻ đưa ra mệnh lệnh.

Từ Sách qua việc thăm vấn Lâm Tiêu trong mấy ngày nay, anh ta có thể phân tích ra được tính cách của con người này.

Nếu như người này đã kết hôn nhưng chưa sinh con, mà Vương Tu Bang nếu là một người phụ nữ đồng thời bằng lòng lấy anh ta, Lâm Tiêu chắc chắn sẽ ly hôn với người vợ hiện thời của mình để được vào gia đình quyền thế.

Dùng câu nói của Từ Sách, nhân cách của người này, đúng là tồi tệ đến đáng khinh ghét!

Mấy ngày sau Lâm Tiêu hình như cảm nhận được rằng cho dù mình khóc, giả vờ đáng thương, Từ Sách cũng sẽ không tha cho anh ta, niềm hy vọng trong lòng anh ta cũng dần dần bị sụp đổ, bắt đầu lớn tiếng chửi bới Từ Sách.

Nhưng đối phó với việc này rất đơn giản, Từ Sách chỉ cần dùng chút hình phạt, Lâm Tiêu lập tức câm miệng.

Từ Sách thậm chí cười khẩy, người này đúng là không có chút chí khí nào.

Hôm nay Lâm Tiêu dùng phương thức tuyệt thực để phản kháng. Từ Sách lập tức nghĩ ra được một cách hay.

Anh ta đặt chiếc máy laptop xuống trước mặt Lâm Tiêu, bật một bộ phim điện ảnh Nhật Bản, sau khi mở ra, nói với Lâm Tiêu, chỉ cần phần dưới của mày cương cứng, lập tức cắt ngay thứ đó của mày đi.

Anh ta điều chỉnh âm thanh đến mức to nhất, hơn nữa cầm ra một chiếc kéo, để sát cạnh cơ thể trần trụi bần thủ của Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lập tức gào khóc cầu xin, anh ta muốn ăn cơm, anh ta không bao giờ dám phản kháng nữa.

Từ Sách rất hài lòng, sau khi nhìn anh ta ăn xong cơm bèn rời khỏi đó.

“Bây giờ Lâm Tiêu chắc chắn cho rằng mình là một tên tâm lý biến thái.” Từ Sách mỉm cười.

Nếu là ai đó không quen biết Từ Sách, cũng chắc chắn cho rằng, tính cách anh ta vốn khép mình, dưới tác dụng của nỗi thù hận cao độ, đã bị méo mó nhân cách, biến thành một kẻ tâm lý hoàn toàn biến thái, là một kẻ ham mê ngược đãi.

Nhưng nếu như là Cao Đông biết được việc này, anh chắc chắn không cho rằng Từ Sách vì thù hận mà biến thành một tên sát thủ biến thái. Từ Sách là một người có tư duy logic hoàn thiện và bình tĩnh khác thường.

Cao Đông chỉ gặp một người dùng tư duy logic để chi phối tính cách, đó chính là Từ Sách.

Không có người nào lý trí giống như anh ta, bình tĩnh đến tận đáy lòng.

Anh ta mặc dù cảm thấy cách làm của mình bắt Lâm Tiêu xem phim đồng thời uy hiếp anh ta, rất kinh tởm, chính anh ta cũng cảm thấy buồn nôn. Nhưng không có cách nào khác, anh ta cần phải diễn như vậy, cần phải để Lâm Tiêu cảm thấy anh ta chính là một kẻ tâm lý biến thái. Anh ta đang lên cấu tứ cho một kế hoạch, diễn kịch là một bước quan trọng trong kế hoạch này.

Đồng thời, mặc dù anh ta đã nhận ra Lâm Tiêu là một kẻ tính cách yếu đuối, nhưng để ngăn chặn người có tính cách yếu đuối này sau khi hoàn toàn mất hết hy vọng về sự sinh tồn sẽ chọn lựa phương thức cắn lưỡi tự tử. Cho nên anh ta vẫn rất nhân tính bằng cách lúc anh ta không có mặt ở đó vẫn bật ti vi cho Lâm Tiêu xem để giết thời gian, để Lâm Tiêu cảm thấy rằng, vẫn còn có cơ hội sống sót thoát ra ngoài.

Bây giờ không thể giết Lâm Tiêu được, vẫn còn nhiều việc cần dùng đến Lâm Tiêu.

Từ Sách sau khi rời khỏi không gian kín mít đó, nhận được điện thoại của Cao Đông, Cao Đông mời anh ta đến Sở ngồi, cùng trò chuyện, tiện thể nói một chút về việc muốn yêu cầu Trương Trương Bình thả người.

Từ Sách suy nghĩ một lát, quyết định đi luôn.

CHƯƠNG 22

Cao Đông mời Từ Sách ngồi ở trên ghế sofa đối diện bàn làm việc, đóng cửa lại, chính anh cũng ngồi xuống phía đối diện của sofa, châm một điếu thuốc, hít một hơi. Anh biết Từ Sách không hút thuốc, cho nên không đưa ra mời.

Từ Sách khẽ mỉm cười: “Sao mà rầu rĩ thế, vẫn vì vụ án à?”

Cao Đông cười đau khổ: “Bây giờ không chỉ là vụ án của Lý Ái Quốc nữa, đúng là anh nói đúng rồi, hung thủ lại ra tay rồi.”

“Ồ, thế à?” Xem ra, việc Lâm Tiêu mất tích đã bị cảnh sát chú ý rồi, nhưng Lâm Tiêu chưa chết, cũng không xảy ra giằng co, càng không để lại vết máu, Cao Đông làm thế nào để phán đoán là cùng một người gây ra được?

Cao Đông hạ giọng nói: “Trong Sở Địa chính có một trưởng phòng, tên là Lâm Tiêu, một tuần trước đã mất tích rồi, mất tích ở trong nhà ở tiểu khu dân cư, hiện trường không để lại bất cứ manh mối gì.”

“Mất tích à? Đã tìm thấy xác chưa?”

“Chưa, hiện nay chỉ biết là mất tích, còn sống hay đã chết thì chúng tôi đều không biết.”

“Vụ án này có liên quan đến vụ án lúc trước anh điều tra à?”

“Tôi đoán là cùng một người gây ra.” “Có căn cứ gì?”

“Hiện trường không để lại bất cứ manh mối gì, hơn nữa hung thủ còn cố tình né tránh tất cả các máy camera giám sát, cách thức này giống y hệt như vụ án của Lý Ái Quốc. Nếu như vụ án mất tích lần này xảy ra ở thành phố khác, hoặc là không phải xảy ra vào thời điểm này, có thể tôi không có lý do để nghi ngờ là cùng một người gây nên. Nhưng bây giờ, trong cái huyện thành Bạch Tượng nhỏ bé này, trong

mấy ngày đã xuất hiện hai vụ án cao tay nhường này, tôi không có lý do gì lại không nghi ngờ là do một người gây nên.”

Từ Sách gật đầu: “Anh nói có lý. Nhưng không tìm thấy xác, vậy đi đâu được nhỉ?”

Cao Đông nói: “Người trưởng phòng này đến giờ sống hay chết tôi cũng không biết, tôi chỉ có thể suy đoán, hung thủ đã đem người này ra khỏi tiểu khu rồi. Căn cứ theo máy camera giám sát của tiểu khu, anh chàng tên Lâm Tiêu tối đó đã trở về nhà, sau đó hung thủ tiến vào nhà anh ta, sau đó có thể là giết anh ta, có thể là kích điện làm cho anh ta hôn mê, rồi thu dọn sạch sẽ toàn bộ dấu vân tay, dấu chân ở trong phòng, rồi vận chuyển Lâm Tiêu đi.”

“Vận chuyển như thế nào?”

“Đi cầu thang máy. Trong cầu thang máy có máy camera giám sát, trong camera hiển thị, vào lúc nửa đêm, hung thủ dùng xe ở bãi đỗ xe tầng ngầm, ấn cầu thang máy, hấn đeo găng tay cao su, đẩy một thùng rác vào cầu thang máy. Tuy nhiên, hung thủ không để lộ gương mặt. Sau đó, hấn thông qua cầu thang bộ, đi lên tầng 3, chính là tầng Lâm Tiêu ở, rồi lại ấn cầu thang máy, kéo thùng rác ra. Sau khi nhét Lâm Tiêu vào thùng rác, dùng cách thức tương tự, vận chuyển thùng rác quay trở lại bãi đỗ xe dưới tầng ngầm. Sau đó chắc là nhét Lâm Tiêu vào cốp sau một chiếc xe ô tô nào đó, lái ra khỏi tiểu khu. Tôi phán đoán là lái ra khỏi tiểu khu, bởi vì trong tiểu khu không có khu vực cây cối um tùm để có thể che giấu được, chúng tôi đều đã lục soát một lượt tất cả những chỗ có thể giấu xác được, không hề phát hiện ra thi thể. Mà khả năng hung thủ cũng là một hộ sống trong tiểu khu rất thấp, trong tiểu khu này chưa bao giờ xảy ra vụ việc tương tự.”

Từ Sách hơi nheo mắt, một lúc sau, nói: “Sự việc này hơi khó giải quyết.”

Cao Đông hỏi: “Anh cho rằng nên bắt tay từ phương diện nào được?”

Từ Sách vừa suy nghĩ vừa nói: “Tiểu khu có rộng không?”

“Khu chung cư Văn Phong.”

Từ Sách nói: “Là tiểu khu dân cư mô hình rất rộng ở huyện thành. Vậy thì máy camera giám sát cũng không có tác dụng. Trong cầu thang máy hung thủ không lộ diện, mặc dù chứng minh hung thủ chắc chắn lúc trước đã tiến vào cầu thang máy, kiểm tra vị trí của máy quay camera, nhưng hung thủ nếu không phải là ngu ngốc đến cực độ, thì lúc trước do thám dò đường cũng sẽ không đi cùng một chiếc cầu thang máy, hẳn có thể tiến vào những cầu thang máy khác để thám thính. Cho nên máy camera giám sát trong cầu thang máy chẳng có tác dụng gì. Còn những máy quay camera trong tiểu khu, các anh cũng không có cách nào xác định được chiếc xe nào là của hung thủ, nếu như hung thủ sau khi nhét vị trưởng phòng đó vào trong cốp xe, không lập tức lái xe rời khỏi tiểu khu, mà đợi đến giờ cao điểm đi làm hoặc tan sở, vậy thì máy camera giám sát trong tiểu khu cũng vô dụng.”

Cao Đông rất khâm phục tư duy nhanh nhạy của Từ Sách, nếu như đổi thành Trương Nhất Ngang, cậu ta chắc chắn sẽ nói, hung thủ biết được vị trí máy quay camera trong cầu thang máy, chắc chắn là đã tiến hành do thám, kiểm tra máy camera giám sát trong cầu thang máy trong mấy ngày trước, để tìm ra được nhân vật khả nghi. Chỉ cần là tên hung thủ tinh tế tỉ mỉ, việc thăm dò của hắn chắc chắn sẽ không diễn ra ở cùng một chiếc cầu thang máy, kiểm tra máy quay camera của cầu thang máy cũng không có tác dụng. Từ Sách quả nhiên là người nghiên cứu tâm lý học tội phạm, về điều này, anh tin tưởng trong đám thuộc hạ của anh không một ai so bì được với nhân vật nghiệp dư Từ Sách này.

Cao Đông cười đau khổ: “Máy quay camera không có tác dụng, lại không để lại manh mối, thật là vô cùng nan giải.”

Từ Sách nhìn Cao Đông, nói: “Người vị trưởng phòng này và vị Phó giám đốc Lý Ái Quốc bị hại lúc trước, có mối quan hệ gì?”

Cao Đông nói: “Không có bất cứ quan hệ gì, cả hai đều không quen biết nhau.”

Từ Sách lắc đầu: “Nếu như đúng lời anh nói, là cùng một hung thủ gây án, giữa hai người chắc chắn có mối liên quan.”

Cao Đông hỏi: “Nếu như động cơ phạm tội của hung thủ chỉ đơn thuần là báo thù xã hội thì sao? Vậy thì hai người này có khả năng là

không hề liên quan gì đến nhau.”

“Các anh đã từng gặp một kẻ muốn báo thù xã hội mà lại giết hai vị quan chức không hề liên quan gì đến nhau chưa?”

Cao Đông khẽ chau mày, lắc đầu nói: “Tôi còn chưa từng gặp vụ án nào báo thù xã hội. Nhưng vụ án xả súng hàng loạt thảm sát trường tiểu học Sandy Hook^[1] ở nước Mỹ nơi anh ở...”

Từ Sách cười: “Đó là một số thằng điên có vấn đề về tâm lý, vác súng để bắn giết, phát tiết ra sự bất mãn biến thái trong lòng. Còn vụ án của anh, là mưu sát, là vụ mưu sát được chuẩn bị kỹ lưỡng.”

Cao Đông trong lòng chợt bừng sáng, liên tục gật đầu: “Đúng vậy, anh nói phải. Đây là một vụ mưu sát dày công bố trí tỉ mỉ, không phải đơn thuần giết người chỉ vì giết người, nếu như chỉ là muốn báo thù xã hội mà giết vài người công chức, thì cho dù mục tiêu đầu tiên của hắn là nhằm vào phó giám đốc Sở Công an để thị uy, mục tiêu phía sau thì có thể tìm một số người sống ở khu vực ngoại ô hẻo lánh để ra tay, không cần phải làm như vậy. Hơn nữa lần này không giết người ngay tại chỗ, mà là để cho anh ta mất tích, không rõ sống chết ra sao.”

Từ Sách không biết những lời tiết lộ “thông tin” này của mình, sẽ gây ra kết quả như thế nào đối với sự phát triển trong tương lai, có thể có lợi, cũng có thể ngay hại đến chính bản thân anh.

Cho nên anh ta vẫn bổ sung thêm một câu: “Bây giờ anh cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác, dựa vào thủ pháp phạm tội để suy đoán xác suất, suy đoán việc mất tích của Lâm Tiêu có liên quan đến vụ án của Lý Ái Quốc. Đề nghị anh chớ nên hình thành lối tư duy cố định, sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán.”

Cao Đông gật đầu: “Tôi hiểu. Phải rồi, hôm nay gọi anh đến, vốn dĩ là muốn nói với anh về việc đưa người ra, dạo này đang đau đầu về vụ án, tôi cũng không tìm được thảo luận vấn đề vụ án với anh, vị tiến sĩ khoa tâm lý học đã tốt nghiệp ngành Toán học ứng dụng. Anh đã nói với tôi về việc đưa em họ anh ra, tôi vẫn luôn ghi nhớ. Chỉ là anh cũng biết đấy, dạo này xảy ra nhiều vụ án lớn như vậy, chưa phù hợp để tôi tìm vị lãnh đạo ở trong sở Công an huyện để nói về chuyện riêng.”

Từ Sách nói: “Tôi hiểu.”

Cao Đông cười: “Anh yên tâm, chắc là tuần sau đi, tôi sắp xếp một bữa cơm, mời anh và Trương Tương Bình cùng đến trò chuyện.”

Từ Sách nói về chân thành: “Việc này làm phiền anh rồi.”

Cao Đông xoa tay: “Bạn học cũ mà, cùng giúp đỡ là việc rất nên làm, bạn học cũ mà chút việc này không giúp được, chẳng phải sẽ bị những bạn học khác mắng cho đến chết sao, ha ha.”

Từ Sách cũng cười: “Tôi cần phải chuẩn bị thứ đồ gì không?”

Cao Đông nói: “Không cần đâu, lần đầu tiên gặp mặt không phù hợp tặng quà, huống hồ cấp bậc của Trương Tương Bình, nếu muốn tặng, cũng không thể tặng những đồ bình thường được. Chúng ta đã là những người bạn thân thiết lâu năm, tôi cũng nói thực với anh, nếu thực sự muốn tặng quà, e là cũng tốn không ít tiền, có tôi ra mặt, anh cũng có thể tiết kiệm được. Sau này lúc đưa người ra, về mặt nhân sự khác cần phải chuẩn bị ra sao đến lúc đó hẵng hay, anh cứ yên tâm đi, tôi sẽ xem tình hình thế nào rồi tính.”

Lời Cao Đông nói là sự thực, cấp bậc phó giám đốc Sở Công an huyện, những đồ bình thường thì đều không coi trọng. Lý Ái Quốc chẳng phải là nhìn vào món đồ mấy vạn tệ mình cầm trong tay, mà là xuất phát từ “quy tắc chốn quan trường”, trò chuyện với mình vài câu khách sáo, kết quả là đã mất luôn cả tính mạng.

Đương nhiên rồi, cho dù không có anh bạn học cũ Cao Đông này ra mặt, Từ Sách mất thêm chút công sức tìm người trung gian bắc cầu, tương tự vẫn có thể liên hệ với Trương Tương Bình, đến lúc đó vẫn cứ xử lý ông ta. Nhưng hiện giờ đã có người bạn học cũ cũng có chức tước, dù sao thì cũng giúp anh ta tiết kiệm được không ít tiền.

Gương mặt này của Cao Đông, ít nhất cũng sánh được với mười lít rượu Mao Đài. Trong chốn quan trường cùng giúp đỡ lẫn nhau, chỉ cần tốn chút lời ăn tiếng nói mà thôi. Nếu như là người dân thường gặp phải việc khó, không biết phải tốn bao nhiêu tiền, thời gian, sức lực để tìm được người bắt đầu dặt mối mới mới có thể nói được vài câu với đối phương.

Xem ra chỉ cần đợi thêm mấy ngày nữa là đã có kết quả rồi, tiếp đến cần phải tìm người của Cục Chiêu thương để lôi kéo chút quan hệ, liên hệ được với Vương Tu Bang.

Nhưng qua mấy lần trò chuyện với Cao Đông, anh ta phát hiện ra Cao Đông đúng là một người tâm tư tinh tế tỉ mỉ, không ít những chi tiết đều từng bước bị anh ấy nhìn thấu rõ. Mặc dù điểm then chốt nhất thì Cao Đông vẫn chưa nhận ra. Nhưng nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, sẽ có kết quả ra sao đây? Đối với việc này, anh ta chẳng có cách nào cả.

Anh ta sẽ không cố ý đánh lạc hướng phán đoán của Cao Đông trong lúc phân tích, càng không nói dối để giấu giếm ý đồ của mình. Bởi vì Cao Đông rất thông minh, Từ Sách nếu như trong lúc nói chuyện xuất hiện bất cứ tình hình gì không phù hợp với đặc trưng của anh ta, không chừng sẽ bị Cao Đông phát giác được. Cho nên thà rằng nói với anh ấy sự thực, cũng không thể nói dối.

Giống như khi Cao Đông hỏi cách nhìn của mình về tình hình vụ án, chỉ có thể chỉ ra điểm then chốt trong vụ án mới có thể phù hợp với “trí tuệ” của mình.

Nếu như để cho Cao Đông không phát giác ra được điểm then chốt trong đó, mà cố tình giả vờ rằng không nghĩ được hung thủ gây án như thế nào, hoặc là cố tình làm sai lệch hướng đi của Cao Đông, rất có thể sẽ bị phản tác dụng.

Còn Cao Đông trải qua cuộc nói chuyện ngày hôm nay với Từ Sách, hướng tư duy cũng được mở rộng ra không ít, đào sâu trình sát, anh sẽ phát hiện ra điều gì đây?

CHƯƠNG 23

Trong tay Cao Đông cầm một bản báo cáo Trương Nhất Ngang vừa mới đưa tới, là báo cáo tổng kết thông qua máy camera giám sát điều tra xem trước khi sự việc xảy ra, Lý Ái Quốc đã bị ai theo dõi.

Đã phải người điều tra mấy chiếc máy camera giám sát có độ phân giải tương đối cao ở trong huyện thành khoảng thời gian trong

vòng một tháng trước khi Lý Ái Quốc gặp nạn. Phàm là những chiếc xe tiến vào trong máy camera giám sát trong vòng năm phút sau khi chiếc xe của Lý Ái Quốc đi qua máy quay camera, bao gồm cả xe động cơ điện và xe máy, đều tiến hành ghi chép, sau đó tổng kết tần suất chiếc xe nào xuất hiện nhiều nhất.

Nếu như là một người ngày ngày đúng giờ đúng địa điểm đi làm và tan ca thì bảng tổng kết này không mang lại nhiều ý nghĩa. Bởi vì hằng ngày vào khoảng thời gian tương tự, anh đều lái xe trên đường, sẽ luôn có một số người có thời gian đi làm và tan ca gần giống anh, vậy thì xác suất những người này cùng khoảng thời gian đi qua cùng một chiếc máy quay camera giám sát với anh sẽ rất cao, cũng không thể nói họ đang theo dõi anh được.

May mà Lý Ái Quốc là lãnh đạo trong số những nhân viên công vụ, không bị hạn chế bởi giờ giấc, hằng ngày

thời gian anh ta đến đơn vị có sự khác biệt rất lớn, có lúc buổi trưa mới đi làm, có lúc chẳng đi làm, có lúc sáng sớm đã đi làm, tan sở cũng như vậy, không theo thời gian cố định, thời gian không có tính quy luật như vậy, nếu như vẫn có người cứ luôn cùng khoảng thời gian đi qua cùng một chiếc máy quay camera với anh ta, vậy thì rất khả nghi.

Cao Đông nhìn một lượt bảng báo cáo tổng kết, lông mày khẽ chau lại, thật không ngờ chiếc xe khả nghi nhất lại là chiếc xe máy điện màu đen lục?

Chiếc xe máy điện này từ ngày 23 tháng 11 đến ngày 26 tháng 11 cũng chính là hai tuần trước khi xảy ra vụ án, trong mấy ngày này, ngày nào cũng đều bám theo sau xe của Lý Ái Quốc.

Chiếc xe này không có biển số, hơn nữa, lúc nào cũng trà trộn trên tuyến đường dành cho xe phi động cơ, cho nên lúc trước mới không bị cảnh sát kiểm tra máy camera giám sát nghi ngờ.

Cho đến tận khi Cao Đông ra chỉ thị, tổng kết toàn bộ các xe bao gồm cả xe động cơ điện, mới rơi vào tầm mắt của cảnh sát.

Do khu vực huyện thành rất nhỏ, đường phố không dài giống như trong thành phố, xe động cơ điện bám theo một chiếc xe ô tô là việc

hoàn toàn có thể thực hiện được.

Cao Đông thăm gặt đầu, xem ra hung thủ chính là trên chiếc xe này rồi.

Anh cầm điện thoại, gọi cho Trương Nhất Ngang, nói: “Cậu đến đây, hãy chuẩn bị hết tất cả những cảnh quay của chiếc xe máy điện đó để tôi xem.”

Một tiếng đồng hồ sau, Trương Nhất Ngang đến văn

phòng làm việc của Cao Đông, theo như yêu cầu của Cao Đông, phát tất cả những cảnh quay của chiếc xe máy điện cho Cao Đông xem.

Có một số máy quay camera giám sát có độ phân giải cao, nhìn được rõ, có một số máy quay độ phân giải thấp, nhìn hơi nhòe.

Sau khi xem hết toàn bộ, Cao Đông mím môi, xoa xoa mũi, châm một điếu thuốc: “Xem ra người này chính là hung thủ rồi.”

Trương Nhất Ngang nói: “Anh cả, nhưng người này chưa lần nào ngẩng đầu, hơn nữa trong máy quay camera đã hiện rõ, hắc đội mũ, đeo khẩu trang, còn đeo cả găng tay, trang phục rất bình thường. Cho dù hắc có ngẩng đầu lên, cũng không thể nào nhìn được đặc trưng khuôn mặt hắc, không có cách nào để điều tra được.”

Cao Đông ừm một tiếng, nếu như bây giờ là mùa hè, hung thủ đi găng tay và đeo khẩu trang sẽ khiến cho người đi đường chú ý. Nhưng bây giờ là mùa đông, hắc đội mũ, đeo khẩu trang là việc hết sức bình thường, không có ai chú ý đến hắc, cần phải điều tra như thế nào đây?

Bàn tay cũng đút vào trong loại găng tay cỡ lớn đính kèm trên ghi đông xe máy điện, có thể nói, da trên toàn cơ thể ở bất cứ bộ phận nào đều không để lộ ra ngoài. Mặc dù họ coi như cũng tìm thấy được tư liệu hình ảnh của kẻ rất có khả năng là hung thủ, nhưng hình như cũng chẳng có tác dụng gì.

Cao Đông trầm ngâm hồi lâu, hỏi: “Ngày mùng 6 tháng 12, vào tối xảy ra vụ án, chiếc xe máy điện này lại không bám theo sau xe của Lý

Ái Quốc à?”

Trương Nhất Ngang gật đầu: “Đúng vậy, vào tối xảy ra vụ án, chiếc xe máy điện này không hề xuất hiện, việc này đã được xác nhận đến vài lần rồi.”

Cao Đông nói: “Cậu về hãy kiểm tra thêm, trước khi xảy ra vụ án của Lâm Tiêu, có phải là cũng bị chiếc xe máy điện này bám theo hay không.”

Sau khi Trương Nhất Ngang rời khỏi, Cao Đông lại một lần nữa rơi vào trạng thái suy tư.

Chiếc xe này chỉ bám theo Lý Ái Quốc liên tục bốn ngày trong hai tuần trước khi xảy ra vụ án, sau đó thì không xuất hiện nữa.

Xem ra thời gian bốn ngày này, hung thủ muốn nắm rõ quy luật hành động thường ngày và địa chỉ nhà của Lý Ái Quốc, sau khi nắm rõ tình hình, hung thủ không tiến hành theo dõi nữa.

Nhưng vào ngày xảy ra vụ án, trong máy quay camera hiển thị, chiếc xe của Lý Ái Quốc không có dấu vết bị chiếc xe khả nghi nào bám theo.

Hung thủ chỉ bám theo bốn ngày trước khi xảy ra vụ án, sau đó thì không theo dõi nữa, bao gồm cả buổi tối xảy ra vụ án cũng không bám theo, vậy thì hung thủ sao có thể biết được tối đó Lý Ái Quốc đánh bài ở khách sạn đến tận khuya mới lái xe về nhà chứ?

Cao Đông vẫn không nghĩ ra được cách giải thích nào hợp lý.

Anh cầm điện thoại lên, lại gọi cho Trương Nhất Ngang: “Cậu hãy tiếp tục điều tra máy quay camera giám sát về Lâm Tiêu, tiện thể hãy chuyển hình ảnh của chiếc xe máy điện này, giao cho chuyên gia hình ảnh của Sở Công an thành phố, xem xem có cách nào để làm rõ được hơn hình ảnh của chiếc xe máy điện này không.”

Cho đến lúc này, vẫn còn chưa đầy đủ chứng cứ chứng minh việc Lâm Tiêu mất tích có liên quan đến vụ án của Lý Ái Quốc. Nếu như Lâm Tiêu trước khi mất tích cũng bị chiếc xe máy điện này bám theo, vậy thì bắt buộc cần phải ghép hai vụ án lại.

CHƯƠNG 24

Vụ án của Lý Ái Quốc đã trôi qua hai tuần, Lâm Tiêu cũng mất tích đã được mười ngày, hiện nay ngoài việc có được hình ảnh hung thủ lái xe máy điện, có thể nói, gần như không có bất cứ manh mối nào, bao gồm cả quá trình hung thủ phạm tội, Cao Đông vẫn còn nhiều chỗ không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý.

“Các anh đã từng gặp một kẻ muốn báo thù xã hội mà lại giết hai vị quan chức không hề liên quan gì đến nhau chưa?”

Câu nói này của Từ Sách lại một lần nữa vang lên trong đầu Cao Đông.

Đúng vậy, không có lý gì mà hung thủ lại đi xử lý hai người không hề liên quan đến nhau. Mục tiêu đầu tiên nhằm vào phó giám đốc Sở Công an, cho dù là hấn ra oai đi, người thứ hai tại sao lại lựa chọn Lâm Tiêu - một người không hề có mối quan hệ với Lý Ái Quốc?

Một người là phó giám đốc Sở Công an, chủ quản công việc trị an. Một người là trưởng phòng của Sở Địa chính, kiêm đội trưởng đội Chấp pháp. Cương vị hai người này trong xã hội đều rất dễ kết thù, kết oán với người khác. Họ cùng kết thù kết oán với cùng một người sao?

Anh gọi đội trưởng Trần đến: “Trong xã hội, Lâm

Tiêu có gieo thù chuốc oán với ai không?”

Đội trưởng Trần nghĩ một lát, nói: “Tình hình cụ thể thì tôi không biết rõ, nhưng Lâm Tiêu là người phụ trách chấp pháp hành chính trong Sở Địa chính, chắc là sẽ có gieo thù chuốc oán với một số người. Như là tình hình một số nhà đầu tư, công xưởng lấn chiếm đất, còn có cả phá dỡ di dời nữa.”

Cao Đông nói: “Có thể điều tra ra được người kết thù với Lâm Tiêu, cũng kết thù với Lý Ái Quốc được không?”

Đội trưởng Trần nghĩ một lát: “Theo lý mà nói, tôi chưa nghe nói Giám đốc Lý và người của Sở Địa chính bọn họ có qua lại với nhau, có

Giám đốc Trương khá gần gũi thân thiết với Sở Địa chính bọn họ, hay là hỏi Giám đốc Trương xem sao?”

Cao Đông nghĩ một lát, nói: “Được, tôi đi gặp Trương Tương Bình nói chuyện.”

Cao Đông đến phòng làm việc của Trương Tương Bình, sau khi bước vào, lấy thuốc ra mời, nói: “Anh Trương, tôi đến để hỏi thăm anh một việc. Vụ việc Lâm Tiêu trưởng phòng của Sở Địa chính, Giám đốc Quách cũng đã nói với anh rồi chứ?”

Trương Tương Bình nói: “Ừm, Giám đốc Quách đã nói rồi, sự việc này cứ tạm gác đó không lập án, sao cơ?”

Cao Đông cười: “Hiện giờ hai vụ án này, có rất nhiều điểm tương đồng, cho nên tôi đang đoán, có thể là do cùng một kẻ gây nên.”

Trương Tương Bình gật đầu nói: “Tiểu Trần đã nói với tôi, tôi cũng cảm thấy có điểm nghi ngờ.”

Cao Đông nói: “Anh làm việc nhiều năm ở huyện Bạch Tượng, cũng thân quen với Sở Địa chính, anh có biết nhân vật Lâm Tiêu này kết thù với ai ở trong xã hội không?”

“Về việc này,” Trương Tương Bình suy ngẫm, “Đội Chấp pháp của Sở Địa chính kết thù thì chắc sẽ có một số, nhưng nhất thời thì tôi không nghĩ được ra có mối thù hận sâu sắc nào. Lâm Tiêu từ năm ngoái bắt đầu chủ yếu là làm về việc cải tạo khu vực cũ, trong huyện năm ngoái thành lập Ban Cải tạo khu vực cũ, tôi cũng là một trong số những thành viên, trong quá trình cải tạo khu vực cũ, cũng xảy ra mấy việc, nhưng sau đó thì cũng đều xử lý ổn thỏa được.”

“Xảy ra những việc gì vậy?”

“Chẳng phải thì vẫn là một số người dân cứng đầu không chịu để phá dỡ, gây nên mâu thuẫn, những tranh chấp nhỏ thì xảy ra kha khá, còn việc lớn thì chỉ xảy ra một vụ, lúc đó tôi cũng không ở đó, nghe nói có một nữ chủ nhà, đứng ở trước máy xúc không cho phá dỡ, sau đó máy xúc cưỡng chế phá dỡ nhà, không may có mảng tường gạch ở trần nhà rơi xuống, đã rơi trúng người đó và chết ngay tại chỗ.”

Cao Đông ồ một tiếng, nhớ ra người mà Trương

Trương Bình nói tới chắc chắn là mẹ của Từ Sách.

Trương Trương Bình nói tiếp: “Lúc đó người xuất đầu lộ diện phá dỡ là người của công ty Thành Kiến. Mấy hôm sau, cháu trai của người nữ chủ nhà đó chạy đến đâm người của công ty Thành Kiến, sau đó tên này đã bị bắt, bây giờ vẫn còn giam ở trại tạm giam, đã nửa năm rồi, còn chưa xử nữa kia. Việc chết người và việc đâm người là hai chuyện khác nhau, người chết rồi, công ty Thành Kiến bồi thường cho gia đình họ hai mươi vạn tệ, còn thằng bé đó đâm người, đương nhiên phải bị bắt, nếu không công việc tiếp theo của công ty Thành Kiến không dễ gì có thể triển khai được.”

Cao Đông tiện thể hỏi luôn: “Định xử phạt thế nào?” Trương Trương Bình nói: “Theo như ý kiến của tôi, dù sao nhà họ cũng đã chết người, tôi cũng không muốn làm to chuyện, cho nên muốn xử án tại ngoại rồi thả ra, dù sao đâm cũng không nặng lắm. Phía công ty Thành Kiến thì lại yêu cầu xử nặng, bởi vì người bị đâm là người của bọn họ. Sự việc này trình lên lãnh đạo của huyện nghiên cứu, vẫn chưa đưa ra được kết quả.”

Cao Đông cười: “Sự việc này thì tôi lại biết, muốn nhờ anh Trương một việc. Con trai của người nữ chủ nhà bị tường gạch rơi vào đầu, là bạn học cũ của tôi, sự việc này anh ấy cũng tìm tôi mấy lần rồi, muốn nhờ tôi giúp đỡ. Người bạn cũ này của tôi là một thương nhân thành công ở nước Mỹ, đối với cái chết của mẹ anh ấy, anh ấy cho qua, không có ý kiến gì, chỉ là em họ của anh ấy, dù sao cũng còn trẻ, vẫn đang học trong trường, chẳng may kích động gây ra chuyện, hy vọng có thể chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ. Nhà họ dù sao cũng đã chết người, sự việc này tôi cảm thấy vẫn nên giải quyết mềm mỏng thì hay hơn.”

Trương Trương Bình cười nói: “Anh Cao, cho dù anh không nói như vậy với tôi, tôi cũng muốn giải quyết mềm mỏng. Gia đình họ đã chết người, từ căn nguyên thì có thể nói là người của công ty Thành Kiến không phải. Nếu như xử phạt nặng, ngộ nhỡ gia đình họ quá tức khí, chạy lên cấp trên để tố cáo hay gì đó, khiến cho sự việc càng trở nên phiền phức. Ý của tôi vốn dĩ là, sự việc đã xảy ra rồi, hai bên mỗi bên lùi một bước, hòa giải dân sự là xong. Mấy vị lãnh đạo trong huyện cũng có ý kiến giống như tôi. Nhưng công ty Thành Kiến thì lại

không đồng ý, họ nói sự việc này mà không xử phạt nặng, sau này sự bảo đảm tính mạng cho những người làm việc của họ không còn nữa.”

Cao Đông nói: “Anh Trương, vậy anh xem việc này cần phải làm thế nào?”

Trương Tương Bình nói: “Công ty Thành Kiến do Ủy viên Tài nguyên quốc gia huyện quản lý, lãnh đạo trực tiếp là Sở Địa chính, Phó giám đốc Sở Địa chính Vương Tu Bang hiện nay là chủ nhiệm của Ban Cải tạo khu vực cũ, sự việc này cuối cùng cần giải quyết như thế nào, thì vẫn cần phải Vương Tu Bang gật đầu. Quan hệ của tôi với anh ta cũng khá tốt, mấy hôm nữa tôi sẽ thương lượng với anh ta, bố trí cho Vương Tu Bang và anh bạn học cũ của anh nói chuyện, hai bên trò chuyện một chút, anh thấy thế nào?”

Cao Đông cười nói: “Được, đúng là anh Trương sắp xếp thật chu đáo, tôi xin cảm ơn anh trước.”

Trương Tương Bình vội nói: “Chỉ là công việc công con, anh Cao khách sáo quá rồi.”

Cao Đông lại nói vài câu khách sáo, rồi quay lại đề tài chính, nói: “Anh Trương, anh cảm thấy Lâm Tiêu ngoài sự việc này còn kết thù với người nào nữa không?”

Trương Tương Bình suy nghĩ, nói: “Anh Cao, theo tôi nghĩ, sự việc cải tạo khu vực cũ chắc là không liên quan đến vụ án. Trước tiên anh hãy xem, mặc dù nói chúng tôi thành lập nên ban cải tạo khu vực cũ, trên thực tế, công việc cụ thể đều do người của công ty Thành Kiến bọn họ làm, chúng tôi cơ bản không hề xuất hiện, khả năng Lâm Tiêu trực tiếp kết thù với họ cũng không lớn. Có thù oán thì cũng nên nhằm vào người của công ty Thành Kiến. Thứ hai, Giám đốc Lý lúc sinh thời không hề động chạm gì đến công việc phá dỡ. Phía bên cải tạo khu vực cũ, đều là những người không có nhiều tiền, chưa từng nghe nói Giám đốc Lý có liên quan gì đến ai ở đó cả. Nếu như nói chấp pháp hành chính của Sở Địa chính có kết thù oán với chủ xí nghiệp nào đó, mà người chủ xí nghiệp này lại kết thù với Giám đốc Lý, thì còn có lý một chút. Dù sao thì cũng thường xuyên xảy ra tình hình có một số xí nghiệp lấn chiếm đất, chủ xí nghiệp có thù với Giám đốc Lý cũng rất có khả năng.”

Cao Đông gật đầu.

Trương Tương Bình nói: “Theo như suy nghĩ chưa kỹ lưỡng của tôi, hiện nay cũng không có cách nào phán đoán vụ án Lâm Tiêu mất tích và vụ án của Giám đốc Lý là do cùng một tên gây ra. Hơn nữa, cho dù là cùng một người, động cơ phạm tội giết hại Giám đốc Lý là báo thù xã hội, vậy thì hẳn ta lại xử lý Lâm Tiêu, việc này thuần túy chỉ là tùy tiện chọn một mục tiêu, chưa chắc đã có mối liên quan.”

Cao Đông nói chuyện phiếm vài câu, đứng dậy rời khỏi đó, anh không muốn giải thích quá nhiều với Trương Tương Bình, cho dù là báo thù xã hội cũng sẽ không giết hai người hoàn toàn không hề có mối quan hệ nào. Nếu như thực sự là cùng một kẻ gây ra, hung thủ chọn Lâm Tiêu, trong đây chắc chắn là có mối liên quan.

Chú thích:

[\[1\]](#) Một tên sát nhân nã súng vào trường tiểu học Sandy Hook, khiến 28 người bị thiệt mạng.

"A nh cả, đúng là đã bị anh đoán trúng rồi, trước khi Lâm Tiêu mất tích cũng từng bị chiếc xe máy điện này theo dõi!" Trương Nhất Ngang nói.

"Thế à?" Cao Đông không biết là nên vui mừng hay nên khổ não.

Manh mối này trực tiếp chứng minh vụ án của Lý Ái Quốc và vụ án Lâm Tiêu mất tích là do cùng một hung thủ gây nên, đồng thời, thông tin này cũng chứng tỏ rằng đối tượng bị hại tiếp theo đã xảy ra rồi.

Khi nào là người thứ ba?

Cao Đông quay lưng lại, hút một hơi thuốc suy ngẫm, cho dù đã xác định được là cùng một hung thủ, bây giờ vẫn chưa tìm thấy được thi thể của Lâm Tiêu, sự việc này cần phải đăng ký vào sổ vụ án mất tích không liên quan gì đến vụ án của Lý Ái Quốc.

Vụ án của Lý Ái Quốc đến giờ đã trôi qua hơn hai tuần rồi, không hề có chút tiến triển nào, hiện giờ nếu để cấp trên biết hung thủ lại hại tiếp một người nữa, chẳng phải là càng đau đầu hơn sao.

Cao Đông quay người, nói: "Theo dõi từ khi nào?"

Trương Nhất Ngang nói: "Từ ngày 27 đến ngày 29 tháng 11, bám theo liên tục ba ngày liền."

Từ ngày 23 đến ngày 26 tháng 11 liên tục bám theo Lý Ái Quốc bốn ngày, sau khi nắm rõ được hành tung của Lý Ái Quốc, hung thủ không trực tiếp ra tay ngay, mà lại đi theo dõi Lâm Tiêu, xem ra ván cờ này hung thủ đặt cược rất lớn, hơn nữa còn rất kiên nhẫn.

Anh lại hỏi: "Vào buổi tối ngày mùng 10 tháng 12, sau thời điểm hung thủ vận chuyển thùng rác ở khu chung cư Văn Phong có những chiếc xe nào ra khỏi tiểu khu?"

Trương Nhất Ngang nói: "Thời gian mà hung thủ lại một lần nữa

đẩy thùng rác vào trong cầu thang máy là 1 giờ 30 phút vào rạng sáng ngày 11 tháng 12, chúng tôi đã kiểm tra máy camera giám sát ở cổng, sau 1 giờ 30 phút sáng, không có chiếc xe nào ra khỏi tiểu khu, chiếc xe sớm nhất là lúc gần 4 giờ mới ra khỏi tiểu khu, nhưng chúng tôi đã kiểm tra chiếc xe đó rồi, là chiếc xe dừng ở khu vực dãy nhà liền kề ở phía sau, sau thời gian này, số xe dần dần nhiều lên, chúng tôi đã kiểm tra mấy chiếc xe đi đầu, đều đã loại bỏ tình nghi. Chiếc xe của hung thủ rất cuộc là rời khỏi tiểu khu từ khi nào, chúng tôi không có cách nào để điều tra ra được.”

Xem ra hung thủ quả nhiên là đợi đến tận sáng, trà trộn lẫn vào những xe khác để ra khỏi tiểu khu. Bởi vì những chiếc xe ô tô ở trong tiểu khu dân cư mô hình rộng thế này thực sự quá nhiều, không có cách nào để điều tra xác minh từng chiếc xe một liệu có khả năng gây án hay không. Mảng công việc trinh sát này, xem ra rất khó triển khai.

Cao Đông nói: “Chuyên gia hình ảnh của Sở Công an thành phố có kết quả thế nào trong việc xử lý hình ảnh chiếc xe máy điện không?”

Trương Nhất Ngang bật vi tính lên, nói: “Anh nhìn này, họ đã xử lý hình ảnh, thông qua thủ pháp, con số, đã xử lý mấy hình ảnh tương đối rõ nét. Gương mặt của hung thủ thì không thể nào điều tra ra được, chỉ biết là hung thủ có chiều cao khoảng 1m70 đến 1m75, thể trọng chắc là khoảng 60 đến 70 cân. Chiếc xe máy điện màu xanh lục phía trước là giỏ xe màu đen, góc trái của giỏ xe bị hỏng một lỗ, thông qua sự so sánh ở mấy bức ảnh, xác nhận phía trái đuôi xe có một vết lõm, ô nhựa cứng đen đỏ sau đuôi xe chắc là bị hư hỏng. Đây là hình ảnh cuối cùng sau khi được xử lý, có thể nhìn rõ đặc trưng của chiếc xe máy điện này.”

Cao Đông tỉ mỉ ngắm nghía bức ảnh, bức ảnh sau khi đã được xử lý hình ảnh, đã thể hiện rõ đặc trưng bị hỏng hóc. Nhưng trong cả cái huyện lớn như vậy, liệu có thể tìm được chiếc xe máy điện này hay không?

Bất luận thế nào, vẫn cứ phải tìm kiếm, cuối cùng có thể tìm được hay không chỉ có thể trông vào vận may mà thôi.

Anh gọi điện thoại cho đội trưởng Trần đến, đưa cho anh ta xem bức ảnh qua xử lý của chiếc xe máy điện, bảo anh ta lập tức ra lệnh phát động cho tất cả đồn công an ở trong toàn huyện và người của đội

liên phòng cùng nghĩ cách đến từng nhà, cầm bức ảnh này, tìm ra chiếc xe máy điện này. Đồng thời, cần phải chú ý tìm ra chiếc xe khả nghi, bởi vì chiếc xe máy điện này rất có khả năng đã bị hung thủ thay đổi rồi.

Chỉ cần tìm thấy chiếc xe này, hừ hừ, hung thủ có thể chạy thoát được sao?

Sau khi hai người bọn họ dờn đi, Cao Đông lại chìm vào trầm tư suy nghĩ, bây giờ chúng cứ đã chứng minh hung thủ của hai vụ án Lâm Tiêu và Lý Ái Quốc là cùng một kẻ.

Cho dù động cơ phạm tội của hung thủ là báo thù xã hội, cũng không có lý do gì đối tượng ra tay lần thứ hai lại chọn đúng Lâm Tiêu, hơn nữa cho đến bây giờ, sống không thấy người, chết không thấy xác, không có bất cứ tin tức gì.

Xem ra chắc chắn là như lời Từ Sách nói, Lâm Tiêu và

Lý Ái Quốc có mối quan hệ với nhau.

Nhưng hỏi bất cứ ai về hai người này, đều nói rằng hai người không hề quen biết, cũng không có giao điểm nào cả. Bất luận công việc hay cuộc sống, hai người này vốn không hề có điểm chung.

Hơn nữa trong mối quan hệ xã hội của hai người này, thì hình như cũng chẳng có giao điểm.

Những người tiếp xúc với Lý Ái Quốc hoặc là quan chức hoặc là những ông chủ lớn trong xã hội. Lâm Tiêu chủ yếu là làm về chấp pháp địa chính, quản lý công việc cải tạo khu vực cũ, những người tiếp xúc thường ngày hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Lý Ái Quốc.

Hai người bọn họ là kẻ thù chung của ai?

Hơn nữa thù hận đến độ phải giết người mới thỏa? Như Lâm Tiêu chẳng hạn, trong lúc cải tạo khu vực cũ, những người anh ta đắc tội là những người dân sinh sống ở khu vực cũ. Họ không có tiền, không có thế lực, phần lớn đều là những người trung niên và già cả, hơn nữa chỉ là những sự tranh chấp nhỏ bình thường, cho dù là người dân thường có bị thiệt thòi, chỉ được bồi thường ít ỏi, nhưng

vẫn thường nhân nhện cho xong, ai cũng biết được dân không thể nào đấu lại được quan. Cho dù có người quá tức giận, thì cũng chỉ có thể chạy lên cấp trên để kiện cáo, nếu như kiện không được, thì mới đi vào con đường cực đoan. Không có ai chưa từng thử theo đúng trình tự pháp luật mà đã trực tiếp ra tay ngầm xử lý, làm vậy cũng chẳng được nhiều tiền bồi thường hơn, đối với bản thân mình chỉ có thiệt mà không có lợi. Vụ việc duy nhất gây ra sự cố chỉ có nhà Từ Sách, nhưng gia đình nhà họ chẳng có tí chút quan hệ nào với Lý Ái Quốc cả.

Xem ra không liên quan tới việc phá dỡ, liệu có phải là Lâm Tiêu sau khi tiến hành chấp pháp địa chính khác, đã đắc tội với người ta, và người này vừa vặn lại có mối thù với Lý Ái Quốc?

Nhưng qua tìm hiểu ở nhiều kênh, chấp pháp địa chính bao gồm cả cải tạo khu vực cũ, trong mấy năm nay đều không xảy ra việc gì lớn.

Không phải là việc lớn, chỉ là những tranh chấp nhỏ, kẻ chức sắc chỉ muốn kiếm được nhiều tiền hơn, sẽ không vì thế mà đi nước cờ nguy hiểm, dàn dựng nên vở kịch sát thủ liên hoàn, có lợi gì đối với hắn chứ?

Điều khiến cho anh nghĩ không ra chính là, hung thủ trực tiếp giết chết Lý Ái Quốc ngay ở trên đường, đối phó với Lâm Tiêu, thì lại sống không thấy người, chết không thấy xác. Nếu như hung thủ thực sự có thù oán đối với Lâm Tiêu, đã vào được nhà Lâm Tiêu, hơn nữa khống chế được anh ta, trực tiếp giết ngay trong nhà chẳng phải là xong rồi sao? Giống như vụ án của Lý Ái Quốc, xử lý hiện trường một lượt, không để lại bất cứ manh mối nào, cảnh sát bọn họ cũng chẳng làm gì được hung thủ.

Nhưng hung thủ lại đưa Lâm Tiêu đi, lý do là gì? Cũng không phải là bắt cóc, đến nay không nhận được cuộc điện thoại của kẻ bắt cóc.

Quá kỳ lạ!

Trước tiên theo dõi Lý Ái Quốc rồi lại theo dõi Lâm Tiêu, rõ ràng là có kế hoạch muốn xử lý hai người này. Tại sao lại chọn hai người này chứ? Anh suy nghĩ mãi mà vẫn không thể nào hiểu nổi.

Đúng lúc này, bác sĩ pháp y Trần ở khoa Vật chứng tiến vào văn phòng, nói: “Anh cả, đã kiểm tra toàn bộ chiếc thùng rác đó một lượt, không phát hiện ra bất cứ manh mối gì.”

Cao Đông mím môi, trong thùng rác không có bất cứ manh mối nào.

Lúc đó, khi anh nhìn thấy thùng rác, cái cảm giác kỳ lạ cứ hiện lên trong não một lần nữa bao phủ.

Rốt cuộc là đã để sót chi tiết gì?

Cao Đông hỏi: “Ở dưới đáy thùng rác có phát hiện ra sợi lông tóc nào không?”

Bác sĩ pháp y Trần nói: “Có mấy sợi, sau khi xác nhận thì đều là những sợi vụn từ quần áo ở trong thùng rác.”

Cao Đông thoáng cau mày: “Nếu như hung thủ nhét Lâm Tiêu vào trong thùng rác, dù sao thì tóc của Lâm Tiêu ít nhiều cũng phải rơi mấy sợi ở trong thùng chứ?”

Bác sĩ pháp y Trần nói: “Theo lý thì là như vậy, tôi đoán hung thủ có thể là dùng một thứ gì đó bọc Lâm Tiêu lại trước, rồi mới nhét vào thùng rác, như vậy thì sẽ không để lại sợi lông tóc nào.”

Mắt Cao Đông nhìn chăm chăm về phía trước, ngón tay khẽ gõ xuống mặt bàn, một lúc sau, lắc đầu nói: “Không đúng, anh nói không đúng.”

“Anh cả, ý anh là gì?” Bác sĩ pháp y Trần không hiểu. Mặc dù tuổi anh ta hơn Cao Đông đến gần chục tuổi nhưng từ trước tới nay vẫn quen gọi anh là anh cả.

Cao Đông nói: “Thùng rác hiện nay đang ở đâu?”

“Ở trong phòng thực nghiệm của chúng tôi ở dưới lầu.”

Cao Đông đứng dậy, vỗ vai bác sĩ Trần: “Chúng ta cùng xuống dưới đây làm một thí nghiệm.”

Bác sĩ Trần đi theo sau Cao Đông, đi đến điểm cuối cùng của hành lang ở dưới tầng. Đó là một phòng làm việc rộng nhất, đây thực ra không phải là phòng làm việc, mà là phòng thí nghiệm của bác sĩ pháp y, nói một cách chính xác là phòng thí nghiệm của khoa Vật chứng, phòng thí nghiệm kiểm tra thi thể không ở trong tòa lầu công sở này. Cho dù là lãnh đạo của hệ thống công an cũng vẫn kiêng kị có xác chết ghê người thường xuyên nằm bên cạnh văn phòng làm việc của mình. Công việc điều tra xét nghiệm vật chứng thì đều được tiến hành trong căn phòng này, trong đó có tất cả các máy móc để phục vụ cho tất cả các loại thí nghiệm. Trong huyện thành nhỏ vốn không có nhiều thiết bị như vậy, không ít thứ đồ trong đây đều là do Cao Đông mang từ Sở Công an thành phố tới.

Cao Đông đẩy cửa, ở gần chỗ cửa có một nhân viên khoa Vật chứng trẻ tuổi đang chơi game.

Cậu là một trong số người Cao Đông đem từ Sở Công an thành phố tới, biết rõ Cao Đông rất ghét thuộc hạ làm những chuyện linh tinh trong giờ làm việc. Cậu không ngờ Cao Đông lại đột nhiên đến phòng thí nghiệm vào giờ này, vội vàng tắt màn hình, xoa tay đứng dậy.

Cấp trên trực tiếp của cậu là bác sĩ pháp y Trần, lúc này đây bác sĩ Trần đang đứng phía sau lưng Cao Đông, chau mày trừng mắt với cậu thanh niên, ý muốn nói: “Lần này thì cậu chết chắc rồi chứ?” Cậu thanh niên lo lắng bất an, không dám nhìn Cao Đông. mấy nhân viên khoa Vật chứng đứng ở bên cạnh, cũng thầm lo lắng cho cậu ta.

Lúc Cao Đông tiến vào, đã liếc nhìn thấy màn hình

trò chơi, dạo này áp lực công việc của anh quá lớn, tính khí đương nhiên sẽ nóng nảy, thuộc hạ cấp dưới của anh còn va vào nòng súng, đúng vào lúc này thì thật là tìm vào chỗ chết. Anh đang định nổi nóng, nghĩ một lát, thôi bỏ đi, nói giọng hòa nhã: “Dạo này áp lực của mọi người đều lớn, tinh thần căng thẳng, thả lỏng một cách hợp lý một chút cũng không sao cả, chỉ cần dốc toàn tâm toàn lực, cùng cố gắng để phá được vụ án, thì chính là đã gạt hái được thành tích.”

Đột nhiên nghe anh nói vậy, mọi người bỗng chốc như trút được gánh nặng.

Cậu thanh niên càng giống như là có được sự tha bổng lớn, nếu lúc này Cao Đông mà không có mặt ở đây, chắc chắn cậu sẽ vỗ ngực đập liên hồi, thốt lên: “Làm bạn với vua như làm bạn với hổ.”

Đây chính là điểm khôn khéo thông minh của Cao Đông, nghĩ được rằng hiện nay áp lực phá án càng lúc càng nặng nề, cần phải khích lệ mọi người cố gắng mới có thể nghĩ được cách để sớm tìm ra điểm đột phá của vụ án.

Điều này đối với những người trên cương vị lãnh đạo được gọi là biết mềm nắn rắn buông. Thường ngày Cao Đông nhìn thấy tình hình này có thể chửi mắng cậu ta một trận, bây giờ là thời điểm then chốt phá án, khích lệ động viên con người sẽ có hiệu quả tốt hơn là phê bình, nếu không sẽ dễ khiến cho mọi người nảy sinh tâm trạng phản tác dụng, sau đó sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả làm việc.

Anh nhìn người thanh niên đó, nói: “Tiểu Vương, cậu bao nhiêu cân?”

“Bao... bao nhiêu cân?” Cậu chàng có tên gọi Tiểu

Wương này không hiểu ý của anh. “Cân nặng của cậu mấy cân?”

Tiểu Vương lắp bắp nói: “Khoảng 60 cân.” Cao Đông vẫy tay, nói: “Cậu lại đây.”

Tiểu Vương nghe lời đi đến trước mặt anh.

Cao Đông chỉ vào thùng rác ở phía trước mặt: “Cậu vào đi.”

“Vào... vào sao?” Tiểu Vương không hiểu gì cả, những người khác thì đều nhìn nhau băn khoăn đang nghĩ Cao Đông muốn dùng cách gì để giáo huấn cậu ấy.

Cao Đông cười vui vẻ: “Tôi bảo cậu vào, chúng ta làm một thí nghiệm, xem hung thủ rốt cuộc đã đưa Lâm Tiêu đi như thế nào.”

Tiểu Vương đành phải làm theo, cậu muốn trèo vào, nhưng cậu

vừa mới chống người, dưới chân thùng rác có bánh xe lăn, bánh vừa lăn, thùng rác suýt nữa lật nhào, làm mấy lần liền, cậu vẫn không thể nào trèo vào được.

Mọi người đều bật cười, Cao Đông chỉ mấy người khác nói: “Các cậu giúp đi, hãy khiêng cậu ấy và nhét vào trong.”

Mấy người cùng khiêng tiểu Vương lên, thả vào trong thùng rác.

Cao Đông đóng nắp lại, kéo tay cầm của thùng rác, cảm giác rất nặng. Anh đẩy thật mạnh, thùng rác chỉ trôi được một đoạn ngắn, hơn nữa phương hướng cũng xiêu vẹo, anh thử mấy lần, kết quả đều như vậy.

Anh quay sang nói với bác sĩ Trần: “Hung thủ dùng thùng rác chỉ là để đánh lừa qua mắt, hung thủ không phải là dùng thùng rác để vận chuyển Lâm Tiêu đi. Tiểu Vương chỉ nặng 60 cân, đặt ở trong đó, đã khiến cho bánh xe ở dưới đáy thùng chuyển động không được dễ dàng, thể trọng của Lâm Tiêu là 63 cân, còn nặng hơn tiểu Vương một chút, đặt ở trong đó thì thùng rác bị đẩy đi sẽ càng khó khăn hơn. Nhưng chúng ta nhìn thấy ở máy quay camera giám sát trong cầu thang máy, hung thủ mỗi lần đẩy thùng rác vào trong cầu thang máy, tốc độ đẩy của thùng rác gần như đều giống nhau, hơn nữa động tác rất khế khàng, hẳn đứng ở bên ngoài cửa thang máy đẩy vào có thể thuận lợi đẩy thùng rác vào sâu bên trong nhất. Nếu như thùng rác thực sự đặt một người ở bên trong, điều này không thể nào làm được. Chính là bởi vì trong thùng rác từ đầu đến cuối chưa từng có người ở trong đó, cho nên trong thùng rác mới không tìm được bất cứ sợi lông tóc nào của Lâm Tiêu.”

Bác sĩ Trần suy nghĩ giây lát, nói: “Anh cả, anh nói đúng lắm.”

Cao Đông cuối cùng cũng đã nhìn thấu được cách thức qua mặt cảnh sát của hung thủ khi đưa Lâm Tiêu đi. Nhưng đối với anh, thông tin này chẳng phải là việc gì đáng mừng.

Nếu như vậy, manh mối của vụ án Lâm Tiêu mất tích càng trở nên khó khăn hơn, công việc trinh thám tiếp theo của vụ án Lâm Tiêu lại càng rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

Hung thủ chắc là nhét Lâm Tiêu vào trong chiếc vali cỡ lớn hoặc

là những đồ gì tương tự, đi bằng cầu thang bộ và trực tiếp kéo xuống dưới bãi để xe ở dưới tầng ngầm, đặt vào trong cốp sau của ô tô và chở đi. Lâm Tiêu sống ở tầng 3, hung thủ làm như vậy chẳng khó khăn chút nào. Hơn nữa hung thủ nửa đêm thông qua cầu thang bộ để vận chuyển người cũng sẽ không có ai đi qua nhìn thấy.

Nhưng vấn đề hiện nay chính là, đã hoàn toàn không có cách nào thông qua máy camera giám sát để điều tra ra được ai là hung thủ nữa rồi.

Một loại tình huống là, hung thủ sau khi nhét Lâm Tiêu vào trong xe ô tô lại diễn thêm một vở kịch che mắt như vậy nhằm mục đích đánh lạc hướng sự điều tra trinh sát của cảnh sát.

Hung thủ cao tay hơn nữa thì sẽ vận chuyển Lâm Tiêu ra khỏi tiểu khu, để thùng rác ở lại bãi để xe dưới tầng ngầm, rồi quay trở lại tiểu khu, diễn một vở kịch che mắt, sau đó mới rời đi. Như vậy thì thực ra đây là lần thứ hai hung thủ rời khỏi tiểu khu, không có cách nào để phán đoán hẳn lái xe hay là đi bộ đến, việc trinh sát đã triệt để rơi vào cục diện bế tắc.

Còn hung thủ cần phải diễn vở kịch che mắt này, rõ ràng là muốn đánh lạc hướng công tác trinh sát phá án của cảnh sát, để cho họ dồn nguồn nhân lực lớn lãng phí vào việc kiểm tra máy camera giám sát.

Có lẽ khoảng thời gian trinh sát phá án tốt nhất thì đã bị hung thủ chơi trò này làm cho họ quay mòng mòng nên đã lỡ mất rồi.

Cao Đông nhớ ra sau khi xảy ra vụ án Lý Ái Quốc, hung thủ hình như vẫn luôn dẫn dắt bước chân của cảnh sát, khiến cho phần lớn sức lực của cảnh sát đều bị hao phí vào việc điều tra các loại máy quay camera giám sát.

Trước tiên là địa điểm giết Lý Ái Quốc, chọn lựa trên đường Phong Tây nơi là khu vực bị phong tỏa bởi hai đầu và ở giữa đều có máy quay camera giám sát, khiến cho Cao Đông tự tin cho rằng hung thủ đương nhiên sẽ lưu lại ở trên đường Phong Tây, cũng đương nhiên phải tiến vào máy quay camera giám sát. Kết quả là đã hao phí lượng nhân lực lớn để điều tra ba máy quay camera này, rồi lại hao tổn nguồn nhân lực lớn để điều tra loại trừ từng chiếc xe xuất hiện ở trong máy quay. Kết quả là chẳng thu được gì cả.

Vụ án của Lâm Tiêu tương tự cũng giờ trò che mắt đánh lạc hướng, khiến cho họ mất rất nhiều thời gian để điều tra máy quay camera giám sát trong cầu thang máy và ở công tiểu khu. Tương tự cũng mất bao công sức mà không được gì.

Chỉ có trong máy quay camera giám sát của huyện thành thì mới kiểm tra được tư liệu hình ảnh của hung thủ, nhưng hung thủ đã đội mũ đeo khẩu trang, chưa từng lộ ra gương mặt thật.

Rõ ràng, tên hung thủ này có sự mẫn cảm rất cao đối với máy quay camera, không hề thua kém gì những nhân viên trinh sát của bọn họ.

Thậm chí có thể nói, ở một cấp độ nào đó, hung thủ chính là đang lợi dụng việc phía cảnh sát đã quá dựa dẫm vào máy quay camera, dẫn đến tình trạng phản tác dụng.

Thời gian trinh sát tốt nhất thì đã bị để lỡ mất trong vở kịch che mắt của hung thủ rồi.

Kiểm tra máy quay camera giám sát tốn rất nhiều thời gian, bởi vì camera không phải là xem phim điện ảnh,

không thể nào ấn nút tua. Sự việc xảy ra luôn là trong khoảng mấy giây, khi anh kiểm tra máy quay camera giám sát, không thể nào biết được một giây sau xảy ra chuyện gì, hay là sẽ giống như một giây trước, chẳng xảy ra chuyện gì cả. Nếu như sử dụng cách thức tua nhanh, rất có thể sẽ để lỡ mất hình ảnh quan trọng nhất.

Video của máy camera giám sát trong một giờ đồng hồ, ít nhất cũng cần phải tốn ba giờ đồng hồ để kiểm tra. Đặc biệt là có rất nhiều máy quay độ nét không đủ, như vậy thì càng đòi hỏi nhân viên công an cần phải nhẫn nại.

Cũng chỉ có xảy ra vụ án lớn sát hại quan chức như thế này, hơn nữa hung thủ còn vênh váo để lại một hàng chữ, mới có thể điều động được mấy chục người ngày đêm tăng ca để làm công việc vô cùng nhàm chán là kiểm tra máy quay camera giám sát.

Cao Đông lúc này cảm thấy, hung thủ chính là đang lợi dụng máy quay camera, bốn cột họ chạy một vòng.

Anh khẽ nghiên rãng, xem ra công việc cho đến tận lúc này vẫn không thể nào nắm được điểm đột phá để phá được vụ án.

Cần phải nghĩ ra một số cách thức khác.

Từ Sách tự nhận thấy Vương Tu Bang là kẻ khó đối phó nhất. Hành tung của anh ta rất có quy luật, vốn không thể tìm ra được cơ hội ra tay trực tiếp, anh ta lại không ham muốn nữ sắc. Từ miệng của Lâm Tiêu đã biết được, anh ta hình như cũng không có những vụ tai tiếng về tham lam hủ bại, đúng là một kẻ “lọc lõi” ở chốn quan trường.

Hôm nay Cao Đông gọi điện thoại cho Từ Sách nói anh đã sai người đến đặt cơm tối ở khách sạn Bán Đảo, hẹn Trương Tương Bình, Vương Tu Bang, mọi người cùng đến ăn cơm. Hai bên cùng trò chuyện một chút, coi như là việc lớn hóa thành nhỏ, việc nhỏ hóa thành không có.

Đã đến giờ, Từ Sách khoác một chiếc túi đi đến khách sạn, tìm thấy được phòng riêng đã đặt trước, chỉ mấy phút sau, Cao Đông và Trương Tương Bình cũng đến, Từ Sách và Trương Tương Bình bắt tay làm quen một hồi.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên ngoài 40 tuổi bước vào trong phòng ăn, người này mặc một chiếc áo khoác màu be vàng, chiều cao trung bình, thể hình cũng trung bình, chắc là không ham nhậu nhẹt và gái gú, cho nên mặc dù anh ta ở chốn quan trường nhiều năm rồi, vẫn giữ được dáng.

Anh ta đương nhiên chính là Vương Tu Bang.

Vương Tu Bang và Từ Sách chưa từng gặp nhau, lúc đó khi giải quyết sự việc của mẹ anh ta, hoàn toàn do cậu anh ta ra mặt, Từ Sách mấy hôm sau mới về nước để giải quyết việc hậu sự. Cũng chính là do con trai bị bắt giữ, cậu anh ta lo lắng bị xử phạt nặng, cho nên mới thỏa hiệp đồng ý bồi thường. Nhưng sau khi ký tên đã rất lâu rồi, mà con trai vẫn chưa được thả ra. Cậu anh ta đã mấy lần tìm đến những

cơ quan liên quan, chủ yếu là bị mắc ở chỗ công ty Thành Kiến không chịu buông tay, cậu anh ta lo nếu như kiện cáo lên trên, ngược lại sẽ bị xử phạt nặng hơn, cho nên từ trước tới nay vẫn nghĩ những cách khác, nhờ mối quan hệ để đưa được người ra. Nhưng thái độ của công ty Thành Kiến rất kiên quyết, ý kiến của lãnh đạo cấp trên cũng có sự bất đồng, xử tội cũng không được mà không xử tội cũng không xong, thế nên cứ để kéo dài đến hơn nửa năm rồi.

Sau khi gặp mặt, Vương Tu Bang cũng thể hiện ra thái độ hòa nhã, dù sao thì anh ta cũng đã nghe Trương Tương Bình nói rồi, nhân vật có tên Cao Đông đây chính là con rể của thư ký ủy viên hành pháp của thành phố, là con rể của một trong số lãnh đạo chủ chốt trong Thường ủy, anh ta đương nhiên cũng phải nể mặt vài phần rồi.

Bốn người sau khi ngồi vào bàn, Từ Sách nói: “Ba vị lãnh đạo hãy đợi một lát, Giám đốc Đặng Kiến Dân cũng sắp đến rồi.”

Cao Đông hỏi: “Đặng Kiến Dân là ai?”

Trương Tương Bình cười nói: “Là phó chủ tịch huyện của chúng tôi, kiêm giám đốc Cục Chiêu thương^[1]. Ha ha, ông chủ Từ, chủ tịch Trịnh mà cũng anh cũng quen à?”

Từ Sách cười khiêm tốn: “Chủ tịch huyện Trịnh^[2] phụ trách mảng Chiêu thương mà, tôi vừa vặn lại quen với một công ty của Mỹ muốn vào Trung Quốc đầu tư, cho nên cũng đã tiếp xúc với Chủ tịch Trịnh.”

Cao Đông giới thiệu: “Người bạn học cũ này của tôi rất lợi hại đấy, đã làm khá nhiều năm trong ngành đầu tư ngân hàng của Mỹ, quen biết rất nhiều ông chủ lớn của Mỹ.”

Trương Tương Bình và Vương Tu Bang phụ họa theo: “Thì ra là như vậy.”

Vương Tu Bang đang nghĩ, xem ra Từ Sách cũng đúng là có chút bản lĩnh, có thể kéo được Cao Đông vị quan chức có hậu thuẫn hùng mạnh và Trương Tương Bình để đến đây. Thái độ của công ty Thành Kiến, chính là thái độ của anh ta, vốn dĩ anh ta cũng đồng ý thả người, chỉ là lo lắng những nhân viên làm việc cấp dưới của công ty

Thành Kiến không hài lòng, bây giờ hai vị cấp cao đã có lời, anh ta sớm đã chuẩn bị làm theo ý họ rồi.

Con rể của lãnh đạo Thường ủy đã tự mình xin cho thăng nhãi ranh đó, nếu không đồng ý, chẳng phải là đã đắc tội với cấp trên sao?

Bây giờ thật không ngờ Từ Sách còn kéo được cả phó chủ tịch huyện nữa, cho nên càng không thể không nể mặt.

Xem ra, đợi lát nữa sự việc này không nên đợi họ có lời, tự mình chủ động nói ra thì hay hơn. Dù sao thì, những người có cấp bậc cao hơn mình nếu mở lời ra nhờ mình đừng gây khó dễ cho thăng nhãi ranh đó, thực sự không ra thể thống gì cả.

Chỉ một lúc sau, Trịnh Kiến Dân đã đến, họ đứng dậy để nhường chỗ mời ngồi, Trịnh Kiến Dân vội vàng xua tay, bảo họ không cần khách sáo. Sau khi nghe Trương Tương Bình giới thiệu Cao Đông, ông ta biết rõ địa vị trong thành phố của nhạc phụ Cao Đông, vội vàng đứng dậy mời rượu Cao Đông: “Thì ra anh chính là anh Cao, vừa may, nhân dịp ngồi với ông chủ Từ, anh lại là bạn học của ông chủ Từ, tôi xin mời anh một chén.”

Cao Đông tương tự cũng rất khách sáo, năm người hàn huyên một hồi, Từ Sách là bạn học của Cao Đông, Trịnh Kiến Dân lại là người được Từ Sách mời đến, còn ba người Trịnh Kiến Dân, Vương Tu Bang, Trương Tương Bình vốn dĩ đã quen biết nhau, trên bàn tiệc lúc này rõ ràng không có cảm giác lạ lẫm, mọi người cùng mời đi mời lại, rất vui vẻ.

Sau khi kết thúc màn chào hỏi khách sáo, Vương Tu Bang bèn thể hiện thái độ trước: “Ông chủ Từ, chuyện của em họ anh, Giám đốc Trương cũng đã nói cho tôi biết rồi, việc của mẹ anh thì tôi cũng cảm thấy rất ái ngại...”

Từ Sách xua tay nói: “Những việc đã qua thì chúng ta cũng không cần nhắc lại nữa, dù sao cũng cứ phải nhìn thẳng về phía trước, sau này vẫn còn có việc phải làm phiền tới Giám đốc Vương đấy, nào, chúng ta hãy cạn một ly trước.”

Mọi người cùng cạn xong một ly, Vương Tu Bang nói tiếp: “Sự việc em họ của anh, bên chỗ công ty Thành Kiến sẽ không có vấn đề gì

đâu, anh cứ yên tâm nhé. Tiếp theo làm thế nào để thả người ra, quy trình này Giám đốc Trương thông thạo nhất.”

Cao Đông nói tiếp: “Anh Từ, anh cứ yên tâm đi, việc này tôi sẽ sắp xếp.”

Từ Sách cười tươi rói: “VẬY thì tốt quá, Giám đốc Vương, tôi xin mời anh một chén, tôi sẽ uống hết, còn anh tùy ý.”

Anh ta và Vương Tu Bang ngồi ở vị trí gần nhau, cầm chai rượu lên, rót rượu cho Vương Tu Bang, cũng rót đầy cốc của mình, rồi cụng ly với Vương Tu Bang và uống cạn ly.

Lúc này đây chai rượu đặt ở bên tay trái của Từ Sách, Từ Sách cầm chai rượu lên, cúi người xuống đặt dưới đất ở bên chân trái mình, khi anh ta xoay người xuống, lén đổ chai rượu xuống dưới đất, rượu chảy ra ngoài, bên chân ướt sượt.

Nhưng không ai chú ý thấy sự việc này

Mọi người lại uống rượu và trò chuyện rôm rả một hồi, Từ Sách nói: “Anh Cao, lần trước tôi chẳng phải nói là muốn về nước để gây dựng sự nghiệp sao.”

Cao Đông nói: “Đúng vậy, anh định làm gì đã nghĩ xong chưa?”

Từ Sách nói: “Khi tôi làm đầu tư ngân hàng ở Mỹ, quen biết một ông chủ Đài Loan mở công xưởng ở Mỹ, tôi khá thân quen với ông ta, chúng tôi sau khi thương lượng, quyết định cùng mở một công xưởng ở huyện Bạch Tượng chúng tôi. Ông ta có kỹ thuật và tiền, ngoài ra tôi cũng có thể kéo được nguồn vốn, bây giờ đang chuẩn bị đầu tư hai triệu đô la Mỹ giai đoạn đầu.”

“Ồ?” Cao Đông hỏi vẻ hiếu kỳ, “Đầu tư lớn như vậy, cụ thể định làm gì?”

Từ Sách nói: “Làm nguyên liệu chất bán dẫn, nguyên liệu này chủ yếu dùng cho máy bay và những thiết bị cỡ lớn. Trước mắt trong nước nguyên liệu này hoàn toàn phải nhờ vào nhập khẩu, tôi đã điều tra và nghiên cứu rồi, không gian thị trường của mảng này rất lớn, nếu như xây xong công xưởng, dự tính một năm sản lượng hai ba

trăm triệu tệ thì không có vấn đề gì.”

Từ Sách rút từ trong túi ba thứ đen sì ra, đưa cho Cao Đông, Trương Tương Bình và Vương Tu Bang xem. Trịnh Kiến Dân rõ ràng đã biết được việc này, nếu không cũng sẽ không nhận lời mời của Từ Sách đến dùng bữa.

Ba người cầm trong tay, xem một hồi, ba cái gậy nhỏ, bên ngoài hình như được bọc một lớp cao su màu đen, giống như nguyên liệu của lốp xe, bên trong nhìn giống như là ruột bút chì. Họ không hiểu sản phẩm công nghiệp này, chỉ cảm thấy thứ này là sản phẩm kỹ thuật công nghệ cao, mặc dù chưa từng nhìn thấy, nhưng ngẫm ra, linh kiện trên máy bay thì họ đã nhìn được mấy thứ chứ? Đã nhìn thấy sản phẩm mẫu rồi, càng không có ai nghi ngờ về việc Từ Sách đầu tư kinh doanh.

Ba người sau khi xem xong, trả đồ lại cho Từ Sách, anh ta đặt lại vào trong túi. Từ Sách nói tiếp: “Ban kiểm duyệt cấp phép sản xuất của chính phủ Mỹ đang thẩm tra đối chiếu, đây không phải là kỹ thuật bảo mật, việc thông qua thẩm tra đối chiếu chỉ là vấn đề thời gian. Bây giờ nguồn vốn về cơ bản cũng đã xong xuôi, bản thân tôi cũng bỏ ra 10% tiền vốn, ngoài ra tiền vốn là do người Đài Loan đó và những nhà đầu tư người Mỹ mà tôi tìm được. Tất cả các tài liệu liên quan tôi đã đưa cho Giám đốc Trịnh xem rồi.”

Trịnh Kiến Dân gật đầu nói: “Ông chủ Từ làm một vụ lớn như vậy, xem ra định mức thu hút vốn đầu tư chiêu thương của tôi năm sau đã giải quyết được một nửa rồi, ha ha.”

Cao Đông cười nói: “Anh Từ, tôi đã nói anh tài giỏi mà, anh ở nước ngoài đầu tư ngân hàng đã quen biết được bao nhiêu ông chủ lớn, những ông chủ mà bình thường chúng tôi gặp trong xã hội, vốn dĩ không phải cùng một đẳng cấp.”

Trương Tương Bình và Vương Tu Bang cũng gật đầu mỉm cười phụ họa.

Từ Sách nói về khiêm tốn: “Giám đốc Vương, đợi đến mùa xuân năm sau, khi triển khai hạng mục, về phương diện sử dụng đất để làm công xưởng vẫn cần anh giúp đỡ đấy.”

Trịnh Kiến Dân nói: “Đúng vậy, vùng đất đẹp của Cục Chiêu thương chúng tôi không còn nhiều, đến lúc đó trong huyện mở một cuộc họp thảo luận, Giám đốc Vương cũng cần phải giúp đỡ bố trí một chút đấy.”

Vương Tu Bang cười nói: “Điều này dễ thôi, đến lúc đó tôi sẽ nghe theo ý kiến của mấy vị lãnh đạo các anh.”

Từ Sách quay sang nói với Trịnh Kiến Dân: “Giám đốc Trịnh, về phía tôi, nếu như tháng sau nước Mỹ gửi công văn phê duyệt, tôi sẽ quay trở về Mỹ để lấy giấy phép và sắp xếp một số việc khác, năm sau vẫn cần phải nhờ anh giúp đỡ thêm.”

Trịnh Kiến Dân cười nói: “Chắc chắn rồi, việc của anh cũng là giúp tôi hoàn thành chỉ tiêu mà, nào, chúng ta cùng cạn một ly nhé.”

Sau khi bữa cơm kết thúc, vốn dĩ là Từ Sách thanh toán, Cao Đông nói: “Giúp anh tiết kiệm chút tiền, Giám đốc Trương, phiền anh ký tên vào hóa đơn.”

Trương Tương Bình nói: “Phải phải, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, tôi ký vào hóa đơn là được rồi.”

Từ Sách quả quyết lắc đầu: “Như thế không được đâu.”

Cao Đông cười nói: “Cũng giống nhau thôi, đều là người mình cả, khi mọi người đến thành phố chơi thì đương nhiên tôi sẽ ký hóa đơn.”

Thế là, ngay cả tiền thanh toán bữa cơm này, Từ Sách cũng không phải trả, Trương Tương Bình ký hóa đơn và cầm về để đơn vị thanh toán.

Trong bữa cơm này, Từ Sách rất hài lòng, anh ta thông qua bộ hồ sơ đầu tư đã kéo được người trung gian là Trịnh Kiến Dân, đồng thời cuối cùng cũng đã làm quen được với hai người Trương Tương Bình và Vương Tu Bang.

Thế nhưng những người khác thì lại không hề hay biết gì.

Vốn dĩ anh ta muốn đợi sau khi đưa được em họ ra rồi mới ra tay

với Trương Tương Bình. Bây giờ công ty Thành Kiến đã không tỏ thái độ gì, công việc đưa người ra chỉ là vấn đề về thủ tục, người bạn học cũ Cao Đông này có mối quan hệ rất tốt với bên Viện kiểm sát, anh ấy đã hứa giúp đỡ, đương nhiên là mọi việc cứ thế mà tiến hành, không cần dùng đến Trương Tương Bình nữa.

Trương Tương Bình đã không còn tác dụng gì nữa, vậy thì hãy chết đi.

Việc ra tay với Trương Tương Bình, có thể tiến hành trước thời gian dự định.

Trương Nhất Ngang vội vàng chạy đến, nói: “Anh cả, tìm thấy chiếc xe máy điện rồi.”

“Gì cơ!” Cao Đông vui mừng khôn xiết, anh không ngờ hiệu quả công việc của cảnh sát ở trong huyện thành nhỏ này lại cao như vậy. Anh cứ tưởng rằng mặc dù có hình ảnh của chiếc xe máy điện, nhưng trong cả một huyện, chiếc xe máy điện có ít thì cũng phải đến mấy vạn chiếc, chiếc xe máy điện nhỏ bé thì không giống như ô tô, muốn tìm ra được lai lịch của nó giống như là mò kim đáy biển, vội vàng hỏi, “Ở đâu, có bắt được người không?”

Trương Nhất Ngang gật đầu nói: “Người và tang vật đều cùng bắt được! Chủ chiếc xe một mực nói xe này là của anh ta, từ trước đến nay đều là của anh ta.”

Cao Đông có vẻ hơi nghi hoặc, sao tên hung thủ lại thừa nhận một cách triệt để như vậy, đã đoán chắc là họ không có những vật chứng khác?

Suy nghĩ một lát, hỏi: “Làm thế nào tìm được chiếc xe vậy?”

Trương Nhất Ngang nói: “Nghe đội trưởng Trần nói, cũng là do may mắn, bức ảnh của chiếc xe máy điện được in ra, trên đó ghi rõ đặc điểm nhận dạng, phát đến cho từng đồn công an ở từng khu vực. Hai đồn chí ở đồn công an huyện thành đang trực ban trên đường,

vô tình nhìn thấy chiếc xe này đỗ ở trong một cửa hàng sửa chữa xe động cơ điện.”

“Là trong cửa hàng sửa chữa xe động cơ điện?” Cao Đông chau mày, nói: “Người đó ở đâu? Tôi muốn gặp anh ta.”

“Đang ở dưới tầng để thăm vấn rồi.”

Cao Đông và Trương Nhất Ngang bước vào phòng Thẩm vấn, trong đó hai vị cảnh sát nhân dân trong Sở Công an huyện đứng dậy: “Chào lãnh đạo.”

Cao Đông thoáng gật đầu, nói: “Đã hỏi ra được gì rồi?”

Một người nói: “Ban đầu anh ta nói chiếc xe máy điện là của anh ta, sau đó lại thay đổi nói là có người bán cho anh ta, ai bán cho anh ta thì anh ta nói là không nhớ rõ được gương mặt.”

Cao Đông nói: “Được rồi, các cậu vất vả rồi, các cậu hãy ra ngoài trước đi, tôi sẽ hỏi.”

Hai người sau khi bước ra ngoài, Cao Đông ngồi xuống chiếc ghế, cách song lan can inox, nhìn vào người ở bên trong.

Người này khoảng chừng 40 tuổi, ăn mặc trông rất nhà quê, tóc tai cũng không chải gọn gàng, cả người trông nhếch nhác. Cảm giác đầu tiên của Cao Đông chính là phán đoán người này chắc chắn không phải là hung thủ. Hung thủ trong sự tưởng tượng của anh là người vô cùng chú ý đến chi tiết, khả năng phản trình sát rất tốt, trí tuệ cao, chắc là một người bình thường cũng rất chú ý đến cách ăn mặc, không phải là bộ dạng này.

Người đó cúi đầu, không lên tiếng, chỉ phát ra những tiếng rên khe khẽ.

Chiếc xe máy điện đặt ở trong phòng Thẩm vấn, Cao Đông nhìn và nhận ra, đúng là ở giỏ xe có một lỗ hổng, bên trái đuôi xe có chỗ lõm vào, đèn nhựa cứng ở đuôi xe bị hư hỏng, hoàn toàn nhất quán với bức ảnh.

Cao Đông nhìn bản ghi chép lời khai của cuộc tra hỏi, nói với

người đó: “Ngẩng đầu lên.”

Người đó ngẩng mặt lên, khoe mép hơi rách, có dính vết máu, ánh mắt hoang mang lo sợ.

Cao Đông nói: “Ban đầu anh nói xe là của anh, bây giờ lại nói là người khác bán cho anh, ai bán cho?”

Người đó khóc nói: “Lãnh đạo, tôi thực sự không nhớ ra được gương mặt của người bán xe, tôi cầu xin các anh đừng đánh tôi nữa.”

Cao Đông lừ mắt, nói: “Họ dùng hình bức cung anh à?”

Người đó nói: “Đúng vậy, thưa lãnh đạo, tôi không phạm tội gì cả, tại sao lại bắt tôi, họ còn đánh tôi, tôi cầu xin anh đừng đối xử với tôi như vậy!”

Cao Đông hừ một tiếng, đứng dậy, nói: “Tiểu Trương, đi thôi.”

Trương Nhất Ngang hỏi: “Anh cả, không hỏi nữa à?” Cao Đông hừ một tiếng, không trả lời, quay người bước ra khỏi phòng Thẩm vấn, đi đến một phòng làm việc bên cạnh, vừa vặn đội trưởng Trần cũng ở đó, Cao Đông trừng mắt với hai người cảnh sát nhân dân vừa rời, nói: “Vừa rời các cậu đã đánh anh ta!”

Hai người lập tức nhìn nhau, vốn dĩ thấy tên kia không nói thật, đương nhiên cần phải dạy dỗ một chút, không ngờ hắn ta dám tố cáo với Cao Đông. Trông Cao Đông mặt hầm hầm giận dữ, hai người không dám nói gì, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu đến đội trưởng Trần là người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ.

Đội trưởng Trần không dám nhìn vào mắt Cao Đông, chỉ có thể sùng sùng nói: “Anh... anh Cao, hai cậu ấy là vì thấy hắn ta không thật thà, cho nên...”

“Cho nên đã đánh anh ta?” Cao Đông nghiêm giọng nói.

Không có ai dám trả lời.

Cao Đông nói: “Ai dạy các cậu đánh vào mặt người ta vậy?”

Bọn họ không hiểu ý của Cao Đông.

Ngữ khí của Cao Đông hơi mềm xuống: “Bây giờ việc xử lý vụ án đang ở trong giai đoạn nhạy cảm, đừng nói là ảnh hưởng của dư luận ở bên ngoài, ngay cả trong hệ thống của chúng ta, những ngày này cũng không dễ dàng chút nào. Vụ án không có tiến triển gì, đừng gây ra chuyện gì nữa. Nếu như tên này không có liên quan gì đến vụ án, sau khi thả hấn ra ngoài, hấn ở bên ngoài nói cảnh sát dùng hình bức cung hấn, hoặc là tìm cơ quan truyền thông để tố cáo, phải làm thế nào?”

Đội trưởng Trần nói nhỏ: “VẬY... vậy hấn nếu như không chịu nói, thì sẽ điều tra thế nào?”

Cao Đông nói: “Đừng có gây ra vết thương, cũng đừng để hấn nói linh tinh cần được đũa các cậu, hãy mau hỏi ra được kết quả và báo cáo lại với tôi.” Nói xong, quay người bước đi.

Hai vị cảnh sát không hiểu ra sao, hỏi đội trưởng

Trần: “Ý của anh Cao là gì vậy?”

Đội trưởng Trần dù sao cũng có kinh nghiệm hơn hai người bọn họ, lập tức hiểu ý, nói: “Tên này có cứng họng hơn nữa, thì càng đánh mạnh hơn, nhưng đừng đánh để lộ ra vết thương ngoài, cũng cần phải bịt kín miệng hấn lại, đừng để hấn ra ngoài nói linh tinh rằng cảnh sát dùng hình bức cung, cần phải làm cho hấn thực sự sợ hãi.”

Hai người bỗng chốc bừng tỉnh, lúc này mới hiểu Cao Đông vốn không phải là trách họ dùng hình bức cung, mà là trách họ đánh bật máu ở mặt, hơn nữa còn luôn miệng nói cảnh sát dùng hình bức cung. Xem ra lãnh đạo chính là lãnh đạo, cho dù bất đắc dĩ phải dùng hình bức cung, cũng nói có vẻ mang tính nghệ thuật.

Chú thích:

[1] Cục Chiêu Thương là cơ quan nhà nước của Trung Quốc kêu gọi nguồn vốn đầu tư nước ngoài để xây dựng công xưởng tại địa phương.

[2] Trong cách gọi của người Trung Quốc, dù chức danh là phó (phó giám đốc, phó tổng giám đốc, phó chủ tịch,...) vẫn thường lược bỏ chữ phó, chỉ khi nào cần độ chính xác về chức danh thì mới nói đúng.

CHƯƠNG 29

Một lúc sau, đội trưởng Trần đến tìm Cao Đông, nói: “Anh Cao, nghi phạm nói rằng xe máy điện là một người Giang Tây bán cho anh ta, anh ta mở cửa hàng sửa chữa xe động cơ điện, vừa bán xe mới, vừa bán xe cũ.”

Cao Đông nói: “Đã như vậy, sao ban đầu hấn vẫn cứng họng?”

“Hấn nói người Giang Tây đó là bang hội đạo chích, thường xuyên ăn trộm xe máy điện và đem đồ đến bán cho cửa hàng thu mua đồ ăn trộm của bọn họ. Anh ta một là lo lắng nói ra là tiêu thụ đồ trộm cắp thì sẽ bị ngồi tù, hai là lo lắng khai ra cái tên người Giang Tây đó, thì sẽ bị báo thù.”

Cao Đông suy ngẫm giây lát, chiếc xe này là do đội đạo chích đem đến, trừ phi là bọn đạo chích này đã ăn trộm chiếc xe của hung thủ?

Anh nổi da gà, không trùng hợp như thế chứ!

Bất luận thế nào, trước tiên cần phải bắt được đội đạo chích này rồi tính, cho dù là bọn chúng ăn trộm, cũng cần phải nhớ được rằng ăn trộm ở nhà nào chứ.

Cao Đông bèn nói: “Vậy được, hãy cứ nhất ông chủ

cửa hàng này lại, chúng ta thay ông ta xử lý tên người Giang Tây này. Anh lập tức bố trí người, dựa theo lời khai của ông chủ cửa hàng để bố trí địa điểm bắt người, cả nhóm này không được để sót một tên nào. Sau khi bắt được thì có thể tuyên truyền một chút, dù sao thì bây giờ vụ án mạng vẫn chưa phá được, coi như là đã phá vỡ được một đội nhóm đạo chích, cũng có thể báo cáo với Sở Công an thành phố một chút.”

Hiệu quả phá án lần này rất lớn, một đội đạo chích gồm bảy tên đã cư trú trong huyện Bạch Tượng này hơn hai năm, chỉ trong thời gian nửa ngày đã bị tóm gọn.

Chập tối, Cao Đông ăn xong cơm, nhận được cuộc điện thoại của

đội trưởng Trần: “Anh Cao, đã bắt được cả đội này rồi, anh muốn tự mình thẩm vấn không?”

“Được, tôi tới luôn.”

Cao Đông bước vào một gian phòng tạm giam, đội trưởng Trần đứng sau lưng chỉ tay nói: “Anh Cao, ông chủ cửa hàng nói tên này chính là người đã bán chiếc xe máy điện cho anh ta.”

Cao Đông nhìn gương mặt đỏ ở sau ô cửa sổ sắt, nhìn có vẻ như là một cậu thanh niên chưa đến 20 tuổi, cậu ta có một bộ mặt nhơn nhơn, nghiêng đầu nhìn Cao Đông.

Cao Đông nhìn cậu ta, cảm thấy hơi khó chịu với bộ dạng của cậu ta, hỏi một câu: “Tên gì, tuổi, địa chỉ, công việc?”

Tên nhóc đó bĩu môi nói: “Trong chứng minh thư có cả đấy, các ông tự xem, đừng hỏi tôi.”

“Mẹ mày...” Đội trưởng Trần đang định lên tiếng

chửi, Cao Đông ngăn lại, nói tiếp: “Có khí khái đấy!” Anh chỉ vào chiếc xe máy điện dựng ở phía bên ngoài cửa sổ sắt, nói: “Chiếc xe này là của cậu, hay là cậu ăn trộm được?”

Cậu thanh niên trừng mắt nhìn Cao Đông, nói: “Tôi chưa từng nhìn thấy chiếc xe này, các ông bắt tôi đến đây làm gì?”

Cao Đông nghiêng răng, lại nói: “Tao đang hỏi mày rất tử tế, mày đừng có muốn ăn đòn, nói mau, chiếc xe này ở đâu mà có?”

Cậu thanh niên hình như đã bị khí thế của Cao Đông chặn lại, cúi đầu lẩm bẩm: “Tôi có biết đâu, bắt tôi làm gì?”

Cao Đông thở hắt ra, hiện trường vụ án gần đây đã khiến cho anh bận bịu tối mắt, cái thằng ngốc này còn bày trò trước mặt anh. Anh quay người, nói với đội trưởng Trần: “Cái thằng ngốc này xem ra chưa vào tù bao giờ, hãy dạy cho nó cách làm người rồi hãy gọi tôi.”

Cao Đông quay trở lại văn phòng làm việc ở tầng trên ngòi xuống còn chưa được năm phút, điện thoại đã vang lên, đội trưởng Trần nói

với anh, tên nhóc này đã đồng ý khai rồi.

Cao Đông mím môi, lại đi gặp cậu thanh niên đó, lúc này đây, cậu thanh niên đã nhận được sự dạy bảo, trong mắt đầy những tia máu, cả gương mặt đều thể hiện ra sự sợ hãi.

Cao Đông hỏi: “Chiếc xe ở đâu mà có?”

Cậu thanh niên cúi đầu trả lời: “Tôi ăn trộm được.”

“Ăn trộm ở đâu?”

“Trên con đường ở phía ngoài của Đế Cảnh viên bên đường Kiến Thiết.”

Cao Đông nhìn đội trưởng Trần, đội trưởng Trần giải thích: “Đế Cảnh viên là một khu biệt thự cao cấp trong huyện, gần đó có ba bốn toà nhà cao cấp, những người có tiền sống ở khu vực đó khá đông.”

Cao Đông nghĩ thầm, thân phận người có tiền có vẻ như khá gần với hung thủ trong trí tưởng tượng của anh. Nhưng điều bực bội chính là thằng nhãi ranh ngốc nghếch trước mặt đây, trộm gì không trộm, lại trộm công cụ gây án của hung thủ! Nếu không, cảnh sát rất có thể sẽ có cơ hội bắt được cả tang vật và hung thủ rồi.

Cao Đông nói: “Chủ nhân của chiếc xe mà cậu ăn trộm này, trông như thế nào, cậu có thể nhận ra được không?”

“Tôi không nhìn thấy chủ xe.”

Đôi lông mày Cao Đông khẽ chau lại: “Xe dừng bên đường ở chỗ nào?”

Cậu thanh niên nói: “Ở một góc bên đường, hôm đó tôi vốn dĩ không muốn trộm xe, chỉ là đi đến quán Nét chơi, đi qua nhìn thấy ở đó vừa vặn dừng một chiếc xe máy điện, tôi nhìn thấy chìa khóa vẫn cắm ở trên xe, chủ nhân đã quên rút ra, tôi đợi mấy phút, thấy không có ai đi đến bèn tiện tay lái đi.”

“Chìa khóa cũng để lại trên xe?” Cao Đông nhíu lông mày.

“Đúng vậy, tôi thực sự chỉ là tiện tay lái đi, không thể nói là ăn trộm được.”

Cao Đông lạnh lùng nói: “Chìa khóa vốn để ở trên xe, mà không nói dối chứ? Tao cảnh cáo mày, những gì mày nói chúng tao sẽ đi kiểm tra chứng thực, nếu như mày dám nói dối một câu, tao sẽ cho mày chết! Tao hỏi mày lại một lần nữa, mày nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, chiếc xe là do mày cạy khóa, hay là chìa khóa vốn ở trên xe?”

Cậu thanh niên khóc nói: “Điều tôi nói là sự thực, chìa khóa cắm ở trên xe.”

Trái tim Cao Đông chợt như chìm xuống, chìa khóa vốn để ở trên xe, hung thủ không thể nào lơ đãng như thế. Chắc chắn là hung thủ cố ý để lại, hẳn cảm thấy chiếc xe này sớm muộn gì cũng sẽ bị cảnh sát điều tra ra, sẽ rất khó khăn cho việc cất giấu hay là tiêu hủy, để bị lộ chân tướng, cách tốt nhất, chính là để chìa khóa lại trên xe, để cho người khác lái đi.

Việc ăn trộm xe máy điện vốn rất thường gặp, anh có khóa cẩn thận, nếu như dừng ở chỗ không có người, không quá nửa ngày, chắc chắn là xe sẽ không còn nữa.

Huống hồ chiếc xe này, không chỉ đơn độc dựng ở một góc không có ai, hơn nữa còn để lại chìa khóa, đây chẳng phải là cố ý muốn cho người khác lái đi sao?

Cho dù tên nhóc này không trộm, thì cũng có tên trộm thứ hai, tên trộm thứ ba lái chiếc xe này đi.

Thì ra là như vậy, manh mối chẳng phải lại đứt rồi sao!

Cậu thanh niên tử mị nhắm tít, cuối cùng sau khi hỏi ra ngày mình bán xe, mới đưa ra câu trả lời: “Một hôm trước khi bán xe, là ngày 30 tháng 11.”

Cao Đông không hỏi gì nữa, quay người bước ra khỏi phòng tạm giam. Ngày 30 tháng 11, hung thủ vào ngày 23 đến ngày 26 tháng 11 bám theo Lý Ái Quốc, ngày 27 đến ngày 29 tháng 11 bám theo Lâm Tiêu. Công việc theo dõi kết thúc, ngày hôm sau, hẳn liền để chiếc xe kèm theo chìa khóa ở bên đường, để cho người khác lái đi.

Cao Đông thở hắt ra, tất cả mọi con đường, xem ra đều bị chặn đứng lại rồi.

Cao Đông hỏi câu cuối cùng: “Mày ăn trộm ngày nào?”

CHƯƠNG 30

Mấy hôm nay, trong các thị trấn ở trong toàn huyện, trên tất cả các con đường, đều dán thông cáo.

Trên thông cáo có dán một bức ảnh, là một người đội mũ và đeo khẩu trang, lái chiếc xe máy điện. Người này trong bức ảnh ngoài đôi tai, tất cả những vị trí da trên cơ thể đều không lộ ra, là nam hay nữ cũng khó phân biệt, càng không thể nói đến gương mặt ra sao. Trong bảng thông báo nói người này đã tham gia một vụ án mạng, vô cùng nguy hiểm, hy vọng nhân dân nếu ai biết được tình hình, hãy đến đồn công an gần nhất để tố cáo, tiền thưởng là hai mươi vạn tệ.

Nhưng đã mấy ngày trôi qua, không nhận được bất cứ lời tố cáo nào.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Cao Đông. Mùa đông đi xe máy điện, đội mũ đeo khẩu trang là việc rất bình thường, ai lại chú ý đến có người này đi qua bên cạnh mình chứ? Huống hồ người nam giới đi chiếc xe máy điện này vào cuối tháng 11 lộ diện, bây giờ đã sắp cuối tháng 12 rồi, suốt cả một tháng, ai còn nhớ được chứ?

Và Lâm Tiêu cũng giống như đá chìm xuống biển, không hề xuất hiện. Vụ án Lâm Tiêu mất tích xảy ra không lâu, Cao Đông đã phái người đi liên hệ với nhà mạng để kiểm tra tín hiệu di động, nhưng đến tận bây giờ, hệ thống thu nhận tín hiệu của nhà mạng không nhận được bất cứ tín hiệu gì của di động của anh ta. Cao Đông biết nguyên lý phát nhận tín hiệu của di động, trong tình huống này, chỉ có hai loại khả năng, một là pin của di động đã bị hung thủ lấy ra, hai là di động này trước mắt đang hoàn toàn ở trong khu vực ngoài vùng phủ sóng. Bất luận thế nào, vụ án Lâm Tiêu mất tích cũng không thể nào tiếp tục điều tra được nữa.

Cao Đông không có cách nào thi triển được tài năng, vốn dĩ nhạc

phụ của anh bảo anh tiếp nhận vụ án này, là bởi vì họ đều cho rằng đây là một vụ án giết người báo thù, rất dễ phá được án. Vậy thì một vụ án lớn mà lại dễ dàng phá được giao cho Cao Đông, có thể tăng thêm thành tích cho anh, năm sau đổi nhiệm kỳ có cơ hội được làm phó giám đốc Sở Công an thành phố, sau này lại bồi dưỡng thêm một đợt, tranh thủ trước 40 tuổi có thể kéo anh lên đến cương vị lãnh đạo phó giám đốc Sở Công an tỉnh. Nếu như vậy, Cao Đông dựa vào độ tuổi trẻ trung của mình, và bản lĩnh thực sự của mình, trước khi về hưu rất có tiềm lực được thăng chức thành giám đốc Sở Công an tỉnh.

Điều duy nhất không ngờ được rằng, đây lại là vụ án không có manh mối. Cao Đông tiếp nhận vụ án nan giải này, mãi mà vẫn không trình lên cấp trên được hồ sơ tổng kết vụ án, như vậy thì chỉ có ảnh hưởng xấu đến tiền đồ của anh mà thôi. Xem ra việc thăng chức năm sau lại có chút phiền phức rồi.

Về phía Từ Sách thì mấy hôm nay đều rất bận rộn.

Hôm nay anh ta cũng giống như mấy hôm trước, ngồi bên cạnh ô cửa sổ trong một căn phòng ở tầng 6 trong khách sạn Bán Đảo.

Khách sạn Bán Đảo là khách sạn năm sao, có tất cả hơn ba mươi tầng, ba tầng dưới là nhà hàng ăn, tầng 4 là hội sở tư nhân, từ tầng 5 trở lên là phòng cho khách thuê.

Hôm nay là ngày thứ tư anh ta ở trong căn phòng này rồi. Trong phòng tắt đèn, tối lờ mờ.

Trong chiếc máy vi tính ở phía sau anh ta đang bật nhạc để tiêu khiển thời gian, là phong cách cổ điển, anh thích những ca khúc cũ từ những thập niên tám mươi.

Anh ta ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần 6 giờ tối, lại cầm chiếc kính viễn vọng có công năng nhìn xuyên màn đêm, vén một góc rèm cửa dày nặng, nhìn về phía quảng trường ở bên dưới.

Đây là một công việc đòi hỏi sự nhẫn nại, chỉ có đủ sự nhẫn nại, mới có thể bảo đảm được độ hoàn mỹ của công việc. Giống như đối phó với Lý Ái Quốc vậy, sự khác biệt duy nhất, mục tiêu lần này là Trương Tương Bình.

Chờ đợi hơn mười phút, anh ta nhìn thấy xe của Trương Tương Bình tiến vào quảng trường của khách sạn ở dưới lầu.

Đây là chiếc xe Audi, cùng đời với chiếc xe Audi second hand đó của anh ta.

Trương Tương Bình dừng xe ở một góc phía quảng trường, sau đó xuống xe, bước vào trong khách sạn.

Từ Sách biết ông ta chắc là đi ăn uống tiếp khách, thường thì sau khi ăn xong họ sẽ đánh bài một lúc, thói quen này cũng gần giống Lý Ái Quốc, chỉ là Lý Ái Quốc thích cờ bạc hơn Trương Tương Bình mà thôi.

Trương Tương Bình sau khi bước vào trong khách sạn, Từ Sách bèn đặt chiếc kính viễn vọng trong tay mình xuống, bây giờ việc có thể làm chỉ duy nhất là chờ đợi, hy vọng tối nay Trương Tương Bình có thể đi chơi về muộn một chút.

Cơ hội chọn lựa để mưu sát, không phải ngày nào cũng được, mà cần phải dựa vào thám thính thăm dò.

Ba hôm trước, có hai hôm Trương Tương Bình đều đến khách sạn Bán Đảo, chỉ có điều hai hôm này ông ta ra về rất sớm, chưa đến 8 giờ đã về rồi. Rõ ràng thời gian sớm như vậy thì Từ Sách không có cách nào để ra tay.

Từ Sách ngồi xuống trước máy tính, lên mạng giết thời gian.

Đến 8 giờ, anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, quay trở lại bên cửa sổ, cầm kính viễn vọng nhìn thì thấy xe của Trương Tương Bình vẫn còn ở đó.

Nửa giờ đồng hồ sau, anh ta lại trở lại cửa sổ, dùng kính viễn vọng nhìn, xe của Trương Tương Bình vẫn ở đó.

Lại trôi qua nửa giờ đồng hồ nữa, đã đến 9 giờ, anh ta lại một lần nữa đến bên cửa sổ nhìn, xe của Trương Tương Bình vẫn ở đó.

Trong lòng Từ Sách có chút kích động, xem ra hôm nay Trương Tương Bình sẽ về rất muộn. Nhưng anh ta quyết định vẫn đợi thêm

chút nữa.

Chờ đợi là một việc vô cùng đau khổ, đặc biệt là người đi săn ôm cây đợi thỏ. Sau khoảng chờ đợi bao lâu như vậy, nhìn thấy có con thỏ đến gần, người đi săn trong lòng thường rất kích động. Nhưng việc ôm cây đợi thỏ cuối cùng có thể thành công hay không, điều then chốt nhất chính là: sự nhẫn nại.

Khi con thỏ còn chưa chạy vào trong bẫy, anh đã vội vàng để vây bắt, để lộ bản thân, vậy thì tất cả công việc ôm cây đợi thỏ chờ đợi bấy lâu lúc trước, đều mất công vô ích.

Chỉ có đầy đủ sự nhẫn nại, chờ đợi đến đúng thời khắc con thỏ thực sự sa vào bẫy, anh có thể nhanh chóng ra tay, lúc này đây con vật đi săn mới thuộc về anh.

Từ Sách thuyết phục bản thân mình, chớ nên nóng vội, hãy chờ đợi thêm. Bây giờ mặc dù đã 9 giờ rồi, nhưng nếu như Trương Tương Bình chỉ mấy phút sau đã đi thì sao? Ra tay vào khoảng thời gian này, vẫn không phải là thời cơ tốt.

Tốt nhất là ra tay sau 10 giờ, lúc đó trên đường Phong Tây gần như không mấy người và xe qua lại nữa, có thể bảo đảm ở mức độ cao nhất rằng mình sẽ không bị bất cứ ai nhìn thấy.

Cho nên, thà là để Trương Tương Bình sống lâu thêm một chút, cũng không thể để bại lộ bản thân mình. Cho dù hôm nay là một cơ hội khó có thể có được, nhưng nếu để lỡ, thì vẫn có thể nắm bắt cơ hội lần sau để thanh toán ông ta. Nhưng một khi đã bại lộ bản thân mình, vậy thì không bao giờ còn có cơ hội để tiến hành kế hoạch nữa.

Thời gian vẫn đang lặng lẽ trôi đi.

Lần này Từ Sách giơ tay lên xem đồng hồ, thời gian đã chỉ đến 9 giờ 40 phút. Nhìn ra bên ngoài, xe của Trương Tương Bình vẫn ở đó.

Từ Sách thăm gặt đầu, tốt lắm, chính là lúc này.

Anh ta cởi chiếc áo lông vũ to kèn vương vịu, đổi sang một chiếc áo khoác màu be vàng khá gọn nhẹ, lúc ra tay thì tay chân nhất định cần phải linh hoạt. Anh ta khoác chiếc túi, đi cầu thang máy xuống

dưới quảng trường ở dưới lầu khách sạn. Quảng trường bãi đỗ xe này rất rộng, ngoài chiếc máy quay ở cổng ra vào quảng trường, không có những máy quay camera giám sát khác, đây là sự thuận lợi của anh ta, nếu không, anh ta vẫn còn phải tìm một chiếc xe để che giấu bản thân mình để tiến hành công việc.

Anh ta quan sát một hồi, trên bãi đỗ xe không có ai đang đứng, bèn lặng lẽ đi đến bên phải chiếc xe Audi của Trương Tương Bình, anh ta giả vờ cúi người xuống thắt dây giày, đặt một miếng sắt xuống dưới lớp xe trước ở phía bên phải với tốc độ nhanh nhất, trên miếng sắt này có một dây đinh châm lớp. Anh ta khẽ đè miếng sắt này vào trong lớp xe, sau khi khởi động, bánh xe chắc chắn sẽ đè lên những chiếc đinh. Tiếp đó, anh ta lại dùng cách thức tương tự, đặt miếng sắt gắn đinh vào lớp sau phía bên phải xe.

Do miếng đinh châm lớp đặt ở vị trí dưới lớp xe chếch vào phía trong, cho nên những người đứng ở bên cạnh xe không nhìn ra được sự khác thường nào.

Cả quá trình đó chỉ tốn mất mười mấy giây.

Từ Sách chuẩn bị ổn thỏa, đứng dậy, rời khỏi quảng trường, chuẩn bị dùng cách thức tương tự né tránh máy quay camera giám sát, đi đến đường Phong Tây để chờ đợi đón đường.

CHƯƠNG 31

Đoạn đường phía nam của đường Phong Tây, cách chỗ lần trước Lý Ái Quốc gặp nạn khoảng hai trăm mét.

Đây là điều cần thiết, mặc dù Lý Ái Quốc gặp nạn đã hơn hai mươi ngày rồi, nếu như chọn lựa ra tay đúng nơi Lý Ái Quốc gặp nạn, thì khó tránh khỏi tạo nên sự cảnh giác tiềm ẩn trong tâm lý của Trương Tương Bình.

Từ Sách đứng ở sau gốc cây bên đường, cầm kính viễn vọng lặng lẽ quan sát phía trước.

Cách chỗ anh ta không xa, ở trên luồng xe phía bên phải rắc đầy

những mảnh chai bia vỡ, sau đó mấy mét, ở luồng xe phía bên trái cũng rắc đầy mảnh chai bia vỡ.

Trương Tương Bình một mình lái chiếc xe Audi, đi từ đường Duyên Hải Nam rẽ vào đường Phong Tây, chuẩn bị trở về tiểu khu Phong Tây nghỉ ngơi.

Tối nay không uống nhiều rượu, cả tối chơi bài “13 lá”^[1], ngồi lâu ở nơi ngập ngụa mùi thuốc lá, cảm thấy hơi mệt mỏi. Ông ta mở quạt gió của điều hòa, trong xe vô cùng ấm áp.

Lúc này, ông ta nhìn thấy trên luồng đường phía trước mặt có rất nhiều mảnh chai bia vỡ, ông ta chửi thề một câu, thẳng dõ hơi nào nổi khùng, lại vút vỏ chai bia lung tung.

Ông ta đành phải giãm phanh xe, chuyển hướng sang bên trái, đi trên luồng đường bên trái.

Vừa mới chuyển hướng sang bên trái, liền nhìn thấy phía trước ở luồng đường bên trái cũng đầy vỏ mảnh chai bia.

Chắc chắn là xe chở hàng quá tải bị rơi xuống. Mẹ kiếp!

Ông ta chỉ có thể lại phải giãm phanh lần nữa, thận trọng vòng xe sang luồng đường bên phải, đúng lúc này, ông nhìn thấy ở trước đó không xa có một người đang khoác túi đi bộ. Ồ, đây chẳng phải là bạn học của Cao Đông, là ông chủ Từ bạn của phó chủ tịch huyện sao?

Ông ta vốn không định mở cửa sổ xe để chào hỏi, muốn cứ thế đi thẳng, nhưng lại phát hiện ra ông chủ Từ đang vẫy mạnh tay về phía mình, ông ta dừng xe, kéo cửa sổ xe xuống, nói: “Tổng giám đốc Từ, sao anh lại ở đây?”

Từ Sách tỏ ra hơi kinh ngạc, nói: “Ồ, sao lại là Giám đốc Trương vậy? Tôi vừa mới thăm bạn từ trong tiểu khu bước ra, tôi nhìn thấy lớp xe của anh bị hỏng rồi, cho nên mới gọi anh lại, không ngờ lại là Giám đốc Trương đây!”

“Lớp xe của tôi bị thủng rồi à?” Trương Tương Bình hơi bất ngờ, phản ứng đầu tiên của ông ta là lớp xe đã bị những mảnh chai phía trước đâm thủng thì phải? Nhưng nghĩ một lát, mảnh vỏ chai đâm

thủng rồi, làm sao mà thủng nhanh như vậy.

Từ Sách đi đến bên cạnh xe, nói: “Anh nhìn này, hai lốp xe trước sau ở phía bên phải của anh đều bị xịt hơi rồi, xe nghiêng cả rồi, anh còn không biết sao?”

Trương Tương Bình chợt cảm nhận, đúng vậy, nghe Từ Sách nói thế, đúng là rõ ràng cảm thấy xe đang nghiêng về bên phải.

Trương Tương Bình vội dừng xe, kéo phanh tay, xuống xe, đứng trước xe và nhìn, chiếc xe hơi nghiêng về phía bên phải.

Từ Sách nói tiếp: “Tôi vừa mới đi về phía trước, nhìn thấy xe của anh sắp nghiêng về bên phải, lốp xe bên phải của anh đều đã mềm nhũn rồi, tôi cứ tưởng chủ xe không biết, cho nên mới gọi lại để nhắc nhở, không ngờ là xe của Giám đốc Trương.”

Trương Tương Bình cảm ơn Từ Sách một câu, thoáng nhíu mày, đi đến phía bên phải chiếc xe, cả hai lốp xe đều bị xẹp gần hết một nửa.

“Việc này hơi phiền phức rồi,” Trương Tương Bình nhìn chăm chăm vào lốp xe, “Tôi chỉ có một chiếc lốp dự phòng, xem ra phải gọi cửa hàng sửa xe đem một chiếc lốp đến đây rồi.”

Từ Sách đi đến lốp xe sau phía bên phải, ngồi xổm xuống, nhìn một lát, nói: “Xem ra bị rách rất ghê đấy.”

Lúc này, một luồng ánh sáng chói lóe tới, một chiếc xe đi từ đường Duyên Hải Nam rẽ vào đường Phong Tây.

Từ Sách than thầm một tiếng, gay rồi, xem ra tối nay lại gặp người khác rồi, nếu như thực sự không có cơ hội, chỉ có thể lại tạm tha cho Trương Tương Bình. Nhưng kế hoạch này đã được dàn dựng từ rất lâu rồi, một khi để lỡ, e rằng không thể nghĩ ra được cách khác để giết Trương Tương Bình, vậy thì hơi phiền phức đây.

Lúc này mới 10 giờ 30 phút, không phải là nửa đêm. Mặc dù là mùa đông, nhưng ra ngoài chơi đến 10 giờ 30 phút tối trở về nhà cũng không coi là quá muộn.

Trước khi hành động, Từ Sách đã suy nghĩ đến việc này, một khi có người tận mắt nhìn thấy gương mặt của anh ta, vậy thì lần mưu sát tối nay chắc chắn là không thể tiếp tục được rồi.

Từ Sách vội vàng ngồi xổm xuống thấp hơn, quay lưng về phía chiếc xe đó, giả vờ bộ dạng đang kiểm tra lốp xe.

Trương Tương Bình đứng bên cạnh nhìn chiếc xe đang đi đến.

Chiếc xe đi qua khu vực có mảnh chai bia phía trước, tương tự cũng phải giảm tốc độ, từ từ quanh sang, đến bên cạnh họ, chiếc xe này dừng lại, kéo cửa sổ xe xuống, một người thò đầu ra: “Chào Giám đốc Trương, có chuyện gì vậy? Xe anh bị hỏng à?”

Trương Tương Bình cười vẻ bất lực: “Hai lốp đều bị hỏng rồi.”

Người đó nói: “Hai lốp đều bị hỏng? Là do vỏ chai bia ở phía trước đâm vào à?”

Trương Tương Bình không thể nào khẳng định được, ông ta mặc dù vừa rồi không nghe thấy bất cứ âm thanh nổ lốp xe nào, nhưng phỏng đoán là cũng chỉ có khả năng là vừa rồi bị mảnh vỏ chai lớn đâm vào, bèn nói: “Chắc là vậy.”

Người đó nói: “Anh có cần giúp đỡ không?”

Trương Tương Bình xua tay vẻ khách sáo: “Không có gì, hai chiếc lốp đều hỏng rồi, tôi cũng không có nhiều lốp xe dự phòng để thay, chỉ có thể đợi đến ngày mai gọi người sửa thôi.”

Người đó nói: “Ồ, vậy thì tôi về trước đây, nếu cần giúp đỡ thì hãy gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Người đó nhấn ga, lái về phía trước, rồi nhanh chóng quặt rẽ, tiến vào tiểu khu Phong Tây.

Từ Sách hừ một tiếng, xem ra hành động có thể tiếp tục được rồi.

Anh ta đột nhiên nói: “Giám đốc Trương, chiếc lốp này hình như

bị người ta châm đấy.”

“A! Bị người ta châm lốp!” Trương Tương Bình cảm thấy khá bất ngờ.

Từ Sách đứng dậy, hơi cong lưng, chỉ vào lốp xe, nói: “Ở trên lốp xe bị cắm thứ gì đó, tôi không lấy ra được, xem ra giống như là bị ai đó ác ý châm vào.”

“Vậy à?” Trương Tương Bình ngồi xổm xuống, kiểm tra lốp xe.

Có điều, lần này, sau khi ông ta quỳ xổm xuống thì không thể đứng lên được nữa.

CHƯƠNG 32

giờ 30 phút.

Trong căn phòng sang trọng của khách sạn liên kết

với Sở Công an, Cao Đông đang nằm trong chăn ngủ say giấc, điện thoại đổ chuông.

Anh bực bội cầm di động lên, nhìn màn hình, là đội trưởng Trần. Anh lập tức tỉnh hẳn, bởi vì anh biết, đội trưởng Trần không thể nào giữa đêm khuya khoắt vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho anh, chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Anh thận trọng ấn nút nghe, đưa di động lên tai, hạ giọng hỏi: “Đội trưởng Trần, có việc gì à?”

Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, cuối cùng, vẫn nói: “Anh Cao, Giám đốc Trương chết rồi.”

“Trương Tương Bình?” Cao Đông nhú mày. “Đúng vậy.”

“Địa điểm... được, tôi đến ngay.”

Tắt máy điện thoại, nhịp tim của Cao Đông tăng nhanh, lòng bàn

tay toát ra mồ hôi lạnh, hơi thở cũng trở nên dồn dập, khoang mắt hơi đỏ, nước mắt sắp sửa chực chảy ra.

Đương nhiên, anh không phải buồn bã vì cái chết của Trương Tương Bình, anh chỉ vì cảnh ngộ tiếp theo chuẩn bị gặp phải.

Lần này ở trên Bộ và trên tỉnh chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm, nhạc phụ của anh liệu có thể nói đỡ được cho anh hay không, cũng còn chưa thể nói chắc được.

Đối với “môi trường sinh thái” ở chốn quan trường, anh hiểu rất rõ.

Anh hít thở sâu vài hơi, cố gắng bình ổn lại tâm trạng, nhưng ngón tay vẫn cứ khẽ run lên, châm một điếu thuốc.

Lúc này, ở phía ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Cao Đông đứng dậy, mở cửa, nhìn thấy Trương Nhất Ngang và những thuộc cấp của mình đã thay xong cảnh phục, chờ ở ngoài cửa.

Cao Đông mím môi, mặt mày xua tay: “Các cậu đi trước đi, tôi lát nữa sẽ đến, không cần đợi tôi.”

Anh cảm thấy hòng mình hơi khàn, sau khi phái mọi người đi, anh quay trở lại ngồi xuống giường, dập điếu thuốc, cầm di động lên, đặt ở trong tay cứ liên tục cầm lên hạ xuống, cuối cùng, hạ quyết tâm, vẫn cứ ấn một cuộc điện thoại: “Bố à, đã làm bố thức giấc phải không ạ?”

Đầu dây bên kia, truyền tới giọng nói của nhạc phụ

Cao Đông: “A Đông, xảy ra chuyện gì rồi?”

Cao Đông liếm môi, nói: “Trương Tương Bình vừa mới chết.”

Đầu dây bên kia trầm mặc, mười mấy giây sau mới nói: “Chết khi nào vậy?”

“Tối nay, mấy giờ đồng hồ trước, cũng trên cùng một con đường mà Lý Ái Quốc bị giết.”

“Được, con hãy tạm thời giữ tâm lý vững vàng, không được hoang mang lo lắng, bố sẽ gọi một cuộc điện thoại với giám đốc Sở chỗ con, rồi nhờ bạn bè ở trong tỉnh giúp đỡ nghe ngóng tình hình. Con biết việc quan trọng nhất lúc này là gì không?”

Cao Đông gật đầu: “Phong tỏa thông tin.”

“Được, hãy lập tức đi làm ngay, chú ý cầm theo di động, sẵn sàng nghe máy bất cứ lúc nào.”

“Vâng, bây giờ con phải đến hiện trường rồi.”

Cao Đông gác điện thoại, nắm chặt tay, hạ giọng nói một câu: “Đi một bước tính một bước thôi.” Anh đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất để thay bộ cảnh phục, mở cửa bước ra.

Đi đến đường Phong Tây, ở đó đã có nhiều xe cảnh sát đang đỗ, từ đằng xa có năm sáu người trông có vẻ như là người ngoại tỉnh đến làm thuê đang nhìn ngó đầy vẻ hiếu kỳ.

Cao Đông xuống xe, đội trưởng Trần, Trương Nhất Ngang và cả nhóm người vội vàng vây đến.

Cao Đông nhìn một lát, nói với đội trưởng Trần: “Giám đốc Sở của các anh đâu?”

“Ông ấy có chút việc cần phải giải quyết trước, lát nữa sẽ đến ngay.”

Cao Đông trong lòng biết rõ, Quách Hồng Ân chắc chắn cũng là liên hệ với người quen, để nghe ngóng tình hình, để chuẩn bị sẵn con đường lùi cho việc truy cứu trách nhiệm.

Anh hừ một tiếng, nói: “Lập tức phong tỏa hiện trường, mấy người công nhân đó, phải rồi, chính là mấy người đứng đằng kia, hãy đuổi tất cả đi. Đội trưởng Trần, lập tức bố trí người quản chế giao thông trên đường Phong Tây.”

Anh nghe thấy tiếng khóc ở đằng xa, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang khóc, bên cạnh có mấy người đang dìu đỡ, nói: “Đó có phải là vợ của Trương Trương Bình không?”

“Đúng vậy.”

“Tất cả đưa về Sở hăng hay, trên cả con đường Phong Tây, ngoài công an, không cho một ai lưu lại! Rồi lại truyền lệnh tiếp, tất cả những người cảnh sát xử lý công việc, việc của hôm nay nếu dám tiết lộ ra bên ngoài hay thảo luận dù chỉ nửa từ, trực tiếp cho tạm nghỉ, rồi bị Viện kiểm sát khởi tố với tội danh tiết lộ thông tin cơ mật, quyết không phải là đùa bỡn.”

Đội trưởng Trần nhìn đôi mắt tức giận của Cao Đông, không dám nhìn thẳng, căng thẳng ghi nhớ lời của anh nói, đáp lời.

Cao Đông lại nói: “Anh hãy tìm giám đốc hoặc là phó giám đốc Sở của các anh chuyển lời với người ở bộ phận tuyên truyền của Hội đồng ủy viên huyện, trong mấy ngày tới nếu như có kênh truyền thông nào đăng sự việc đêm nay, lãnh đạo Hội đồng ủy viên thành phố sẽ trực tiếp tìm đến bộ phận tuyên truyền của huyện để tính sổ. Còn nữa, nếu có người đăng sự việc này lên trên mạng địa phương các anh, lập tức hẹn đến để nói chuyện. Đã biết chưa?”

“Vâng, tôi chắc chắn sẽ sắp xếp ngay.”

“Được, chúng ta hãy nhanh chóng kiểm tra khám xét hiện trường.” Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, “Bây giờ là 1 giờ 5 phút, trước 5 giờ sẽ kết thúc việc khám xét, buổi sáng trước khi mặt trời lên, toàn bộ hiện trường cần phải được dọn dẹp sạch sẽ, nghe rõ cả rồi chứ? Được rồi, chúng ta bắt tay vào việc thôi.”

Chú thích:

[1] Có một cách gọi khác là bài Mậu binh, chia bộ bài Tú lơ khơ cho 2, 3 hoặc 4 người chơi, mỗi người 13 quân bài, xếp thành 3 hàng 5-5-3.

Cao Đông đeo găng tay găng chân, cùng với bác sĩ pháp y Trần và mấy vị bác sĩ trẻ tuổi khác cùng tiến vào hiện trường.

Điều đầu tiên gây chú ý cho anh chính là hai chỗ mảnh vỏ chai bia bị vỡ ở trên đường.

Ở đâu ra bao nhiêu mảnh chai bia vỡ thế? Cảm giác hơi kỳ lạ. Là chiếc xe chở bia làm rơi xuống sao?

Anh có cảm giác cách phân bố những mảnh chai bia vỡ đó ở trên mặt đất không được tự nhiên, nhưng không thể nào phán đoán được là có liên quan đến vụ án hay không, bèn nói với người nhân viên: “Hãy chụp vài tấm ảnh khu vực này trước, đợi lát nữa sẽ tìm người để dọn sạch.”

Đi đến gần phía trước, một chiếc xe Audi màu đen dừng ở bên lề đường bên phải, đèn xe vẫn sáng, đèn đuôi màu đỏ, phía trước xe vẫn phát luồng đèn ánh sáng lan tỏa rộng. Chiếc xe nghiêng về phía bên phải.

Rõ ràng, lớp xe bên phải lúc này đã hoàn toàn xẹp xuống.

Cao Đông đi đến phía bên phải chiếc xe, nhìn lớp xe một lúc, tiếp đó bèn chuyển ánh mắt nhìn chăm chú vào Trương Tương Bình.

Ở phần đường kề sát bên lề, Trương Tương Bình nằm im bất động ngửa mặt lên trời, hai chân hai tay đều giăng ra, mắt mở trừng trừng, ở lồng ngực máu chảy đầy xuống mặt đường.

Cao Đông hơi nheo mắt, không trực tiếp đến gần thi thể, mà trước tiên tỉ mỉ tìm kiếm ở khu vực xung quanh, xem xem liệu có phát hiện được ra điều gì đặc biệt không.

“Anh cả, anh nhìn này.” Bác sĩ pháp y Trần giơ tay chỉ. Cao Đông nhìn chăm chú một hồi, rồi chợt mở to mắt, nói: “Dấu chân!”

Bên đường có một hàng dấu chân, đi qua khu vực đồng ruộng, cũng giống như vụ của Lý Ái Quốc, cả đoạn đường kéo dài đến tận

rãnh nước ở đằng xa.

Điều duy nhất khác biệt là, dấu chân lần này là chân thực, không phải là dấu chân đế bằng loại cỡ lớn nữa.

Cao Đông nói: “Lập tức ghi lại, quay trở về sẽ làm thí nghiệm.”

Bác sĩ Trần vui mừng nói: “Anh cả, lần này coi như là đã để lại manh mối rồi, hàng dấu chân lần này hằn sâu xuống dưới đất, rất rõ ràng, có thể xác định khá chắc chắn về chiều cao và thể trọng của hung thủ.”

Cao Đông ừ một tiếng, trong lòng đang nghĩ ngợi lần này tại sao hung thủ lại không thu dọn hiện trường, cũng không lồng thêm đế giày khác bọc ngoài mà lại cứ thế rời khỏi đó.

Lẽ nào...

Ánh mắt anh chột sáng rực, khả năng lớn nhất chính là, lần hành hung này của hung thủ, vào thời điểm cuối cùng thì đã gặp phải phiền phức, hẳn không kịp thu dọn hiện trường, chỉ có thể vội vàng rời khỏi đó.

Khả năng lớn nhất chính là, lúc đó vừa vặn có người đi tới!

Theo như phong cách của hung thủ, hẳn sẽ thu dọn hiện trường không để lại một chút dấu vết gì mới phải.

Lần trước, hung thủ giết chết Lý Ái Quốc, không những nhìn thấy chiếc xe dừng bên đường một cách tự nhiên, hơn nữa còn xử lý sạch sẽ toàn bộ dấu vân tay, dấu chân, tổ chức da ở trong và ngoài xe. Cho nên đến tận ngày hôm sau lúc trời sáng, mới có người phát hiện ra có người chết trong xe.

Căn hộ của Lâm Tiêu, tương tự cũng bị hắn thu dọn sạch sẽ.

Nhưng lần này, chiếc xe của Trương Tương Bình dừng lại nhưng vẫn cứ sáng đèn, Trương Tương Bình lại chết ở ngay bên ngoài xe như vậy, bất luận là người đi bộ hay là xe ô tô đi qua, lập tức sẽ phát hiện ra vụ hung sát, và sẽ báo cảnh sát. Cảnh sát cũng có thể đến ngay hiện trường.

Cảnh sát đến càng sớm, sẽ càng bất lợi đối với hung thủ.

Nếu như hung thủ có đủ thời gian, chắc chắn sẽ tắt đèn xe đi, di chuyển xác của Trương Tương Bình vào nơi ngược sáng, như vậy, rất có khả năng sang hẵn ngày hôm sau mới bị phát hiện ra, vậy thì rất nhiều manh mối chỉ có thể lưu giữ được ở trong khoảng thời gian ngắn sẽ bị để lỡ.

Xem ra tình hình là như thế này, lần này hung thủ chắc chắn không chỉ để lại dấu chân, chắc chắn sẽ có thêm nhiều phát hiện bất ngờ khác!

Bác sĩ pháp y Trần vừa chỉ huy mọi người đo đạc dấu chân và chụp ảnh, vừa cúi đầu tỉ mỉ quan sát, một lúc sau, anh ta lại có phát hiện mới: “Anh cả, dấu chân lần này có sự khác biệt với lần trước.”

“Là tình hình gì?” Cao Đông quay người.

Bác sĩ pháp y Trần lấy bút chỉ vào mấy vết chân ở trên đường, nói: “Có một số vết chân chỉ có một nửa, hơn nữa khoảng cách giữa các dấu chân cũng rộng hơn lần trước mười mấy cen-ti-mét.”

“Ồ, điều này nói lên điều gì?”

“Lần trước, hung thủ nhấn nạt bước đi rời khỏi hiện trường, lần này, hung thủ là đang chạy trốn, ở trong trạng thái chạy bộ, hơn nữa qua số đo của bước chân, tôi dám khẳng định, hung thủ chắc chắn đang chạy ở trong trạng thái hoảng loạn.”

Mắt Cao Đông rực sáng, đúng là như vậy, hung thủ lần này không thu dọn hiện trường, chắc chắn vào thời khắc cuối, hẳn gặp phải một sự việc nào đó, vì thế nên mới vội vàng chạy trốn. Rất có khả năng... Đúng vậy, rất có khả năng khi hãn đang muốn xử lý hiện trường, vừa vặn có xe đi tới. “Này, Trương Nhất Ngang, cậu hỏi người cảnh sát xuất hiện đầu tiên, hãy dẫn người báo án đến đây.”

Sau khi phân tách loại dấu chân của hung thủ và cảnh sát xuất hiện ở bên cạnh Trương Tương Bình, rồi đo đạc chụp ảnh ghi chép, tiếp đó, Cao Đông và bác sĩ Trần đến gần Trương Tương Bình và ngồi xổm xuống quan sát thật kỹ.

Bác sĩ Trần cởi áo Trương Tương Bình, lật người ông ta, nói: “Số bộ nhìn thấy, cách thức bị giết hại cũng giống như lần trước, chắc là có lẽ cũng giống như anh cả đoán, trước tiên là dùng dùi cui kích điện gây hôn mê, rồi dùng lưỡi lê đâm vào tim. Nhìn này, lần này ở trên cổ cũng có một vết thương, không không không, là hai vết thương.”

Ánh mắt Cao Đông rực sáng: “Kích điện hai lần!”

Bác sĩ Trần nói: “Đúng vậy, chính là hai lần kích điện!” Trong lòng Cao Đông chợt gợn sóng, lần này hung thủ từ lúc hành hung cho đến lúc sau khi hành hung ở trong trạng thái hoang mang hoảng loạn, nói không chừng, lần này khi hung thủ gây án, sau khi kết thúc gây án mới gặp phải sự cố, trong quá trình gây án hoặc là trước khi gây án, tương tự cũng xảy ra sự việc nào đó quái nhiều đến hành vi của hắn.

Lúc này đây anh vẫn chưa biết, đúng là bởi vì có một chiếc xe đột nhiên đi tới, đã khiến Từ Sách giật mình sợ hãi, trong đầu anh ta luôn xuất hiện hai loại suy nghĩ giằng co nhau, có nên tiếp tục ra tay hay không, do đó đã khiến cho trạng thái tối hôm nay xuất hiện ra sai sót. Và lúc Từ Sách thu dọn hiện trường được một nửa, thì lại xuất hiện một chiếc xe ô tô, khiến cho kế hoạch của anh ta gần như bị đảo lộn toàn bộ, chỉ có thể hoảng loạn chạy trốn. Nếu không, anh ta quyết không bao giờ để Trương Tương Bình cứ thế mà nằm vật ra ở vị trí nổi bật như vậy, càng không muốn để cho chiếc xe sáng đèn đỗ ở bên đường. Cho đến tận lúc này, Từ Sách ngồi ở nhà vẫn thấp thỏm không yên, anh ta không thể nào khẳng định được lần này có để lại những chứng cứ then chốt chí mạng nào giống như DNA hay không.

Bác sĩ pháp y Trần nói tiếp: “Còn về những vị trí khác, tạm thời không phát hiện ra dấu vết của vết thương ngoài nào đặc biệt.”

Cao Đông gật đầu, dùng bàn tay đã đeo găng tay cao su cầm lấy tay Trương Tương Bình, tỉ mỉ quan sát.

“Anh Trần, hãy chiếu đèn pin lại phía này cho tôi.” Bác sĩ Trần nghe lời chiếu đèn pin về phía Cao Đông. Cao Đông khẽ nheo mắt, giơ một bàn tay về phía sau:

“Này, Tiểu Châu, hãy đưa kẹp cho tôi.”

Anh cầm kẹp lên, thận trọng thò vào móng tay của Trương Tương

Bình, khẽ lật trở.

Lật trở mấy chiếc móng tay, cuối cùng phát hiện ra trong hai móng tay đều có một nhúm sợi lông tơ mềm mại.

“Anh Trần, anh nhìn này.”

Bác sĩ Trần nói về hân hoan: “Sợi vải quần áo!”

Cao Đông hỏi về nghiêm nghị: “Có thể xác định được là sợi vải không?”

“Vừa nhìn là đã biết rồi, chắc chắn là đúng.”

Cao Đông gật đầu: “Trương Tương Bình sau khi bị kích điện, bị lưỡi lê đâm vào tim, khoảng nửa phút sau là chết. Anh Trần, anh cảm thấy ông ta trong vòng hơn hai mươi giây trước khi chết, có khả năng trước khi chết tùm được hung thủ hay không?”

Bác sĩ Trần trả lời: “Rất có khả năng, anh cả, nạn nhân mặc dù đã bị kích điện làm cho hôn mê, nhưng trong khoảnh khắc bị lưỡi lê đâm vào tim, chắc chắn là sẽ lập tức tỉnh lại. Lúc này tổ chức não vẫn chưa bị thiếu dưỡng khí, vẫn rất ổn, loại phản ứng đầu tiên bản năng của con người lúc này chính là phản kháng. Trương Tương Bình hoàn toàn có khả năng tùm được hung thủ. Anh xem này, quần áo của Trương Tương Bình màu đen, sợi này có màu vàng nhạt, chắc chắn là quần áo của hung thủ.”

Nét mặt Cao Đông dần dần thả lỏng, thở dài, nói: “Nhưng đáng tiếc chỉ có sợi vải, có thể nắm được tổ chức da thì tốt rồi.”

Bác sĩ Trần nói: “Biết đâu cũng có tổ chức da, việc này thì chúng ta cần phải trở về rồi từ từ kiểm tra.”

Cao Đông nghĩ thầm trong lòng, lần này bất luận thế nào thì cũng đã có được mấy vật chứng rồi. Hung thủ lần này không những không kịp lồng đế giày sắt, ngay cả quần áo bị Trương Tương Bình trước lúc chết còn tùm được.

Nhưng chỉ có chứng cứ là quần áo và giày, liệu có thể xác định được mục tiêu không?

Việc lấy đi sợi ở trong móng tay rất khó, dùng thứ gì đó để cạo thì không làm sạch sẽ được trong một khoảng thời gian ngắn. Cách tốt nhất chính là cắt ngón tay của nạn nhân đem vứt đi.

Hung thủ chưa lấy đi được sợi ở trong móng tay của Trương Tương Bình, ừm, một loại khả năng chính là hung thủ căng thẳng vào lúc cuối cùng khi giết người, không chú ý thấy Trương Tương Bình đã túm được vào quần áo hắn. Loại suy đoán này hoàn toàn có khả năng xảy ra, bởi vì chỉ cần là con người, bất luận trông có vẻ tàn nhẫn ra sao, khi giết người đều sẽ căng thẳng. Đặc biệt tối nay hung thủ đã phải kích điện Trương Tương Bình hai lần, rất có khả năng lúc đó hung thủ đang rơi vào trong trạng thái căng thẳng.

Khả năng thứ hai, hung thủ biết Trương Tương Bình túm được hắn, nhưng nhất thời không nghĩ ra làm thế nào để xử lý được sợi ở trong móng tay. Mà hung thủ lại không mang những loại công cụ như dao thái để có thể cứa được ngón tay. Bởi vì công cụ gây án của hung thủ là lưỡi lê, thứ này không thể nào cứa đứt ngón tay được. Cho dù có đem theo dao găm, cũng rất khó để cắt đứt ngón tay, chỉ có loại hung khí như dao thái mới có thể nhanh chóng cứa đứt.

Loại khả năng thứ ba, hung thủ lo lắng khi ngón tay bị cứa đứt, có quá nhiều máu chảy ra, dính lên người mình, khi trốn thoát khỏi hiện trường thì dễ gây nên sự chú ý của người khác.

Loại khả năng thứ tư, hung thủ gặp phải sự việc đột ngột nào đó, vội vàng chạy trốn rời khỏi hiện trường, không kịp suy nghĩ vẹn toàn được hết. Giống như hung thủ vẫn để lại dấu chân, đèn xe bật sáng, Trương Tương Bình nằm ở vị trí nổi bật, chính là cùng chung một lý do này.

Xem ra, vẫn cần phải tìm được người báo án phát hiện ra nạn nhân đầu tiên để hỏi cho rõ, có thể người báo án đã nhìn thấy chính hung thủ rồi.

Anh đứng dậy, chuẩn bị kiểm tra tình hình chiếc xe.

Hai lớp xe đều bị thủng, đây là việc không hề bình thường, chắc chắn là có ẩn tình, nếu việc này trở thành điểm đột phá trong khâu điều tra, có thể cũng phát hiện được điều gì đó.

Đúng lúc này, di động của anh vang lên. Cao Đông tháo găng tay, lôi di động, nhìn màn hình, là bố vợ anh.

Anh mím môi, rời khỏi hiện trường, bước nhanh đến chỗ không có người, nghe điện: “Bố ạ.”

“A Đông, sự việc lần này hơi phiền phức, trong một tháng, hai phó giám đốc Sở Công an bị giết hại, hơn nữa lại là vụ án giết hại những vị quan chức có tính chất vô cùng nghiêm trọng, Bắc Kinh lo lắng chính quyền cơ sở không ổn định, một vị phó bộ trưởng trong Bộ mấy giờ sau sẽ lên máy bay, buổi chiều ở Hàng Châu sẽ mở một cuộc họp. lát nữa sẽ có người thông báo cho con đi dự cuộc họp, con và Quách Hồng Ân đều phải đi.”

Cao Đông nói: “Cuộc họp này sẽ có tính chất như thế nào ạ?”

“Chủ yếu là truy cứu trách nhiệm. Con không cần lo lắng, bố đã thương lượng với giám đốc Sở Công an của các con và mấy người bạn ở trong tỉnh rồi, chúng ta chắc chắn sẽ bảo vệ con. Về phía Quách Hồng Ân, ông ta là người của anh Diêu - phó giám đốc Sở Công an tỉnh, cũng sẽ có người bảo vệ, nhưng cái ghế giám đốc Sở Công an này của ông ta thì chắc là không giữ được rồi.”

Cao Đông cười: “Vậy thì cũng chẳng có gì ghê gớm cả.”

“Bố nghe bạn bè ở trong tỉnh nói, lần này Vương Hiếu Vĩnh có khả năng sẽ khai hỏa với con và Quách Hồng Ân.”

“Vương Hiếu Vĩnh? Là trưởng phòng ở trong Sở Công an tỉnh phải không ạ?”

“Ừ, anh ta là con cháu của những cán bộ cấp cao, bố anh ta là phó viện trưởng Viện Kiểm sát tối cao tiền nhiệm, vợ anh ta là thiên kim của thư ký Lý của Ủy ban Kiểm tra kỷ luật đương nhiệm, nghe nói vốn là bố trí cho anh ta mấy năm nay đến làm nhân vật đứng đầu trong hệ thống công an cấp thành phố. Mấy hôm trước, anh ta đã có ý kiến đối với việc con và Quách Hồng Ân mãi chưa phá được án, nhiều lần xin tự mình đến đôn đốc xử lý vụ án.”

“Anh ta?” Cao Đông cười khẩy “một kẻ thư sinh” chưa bao giờ xử lý vụ án hình sự, ngày nào cũng ngồi trước máy vi tính, đọc mấy tài

liệu, có thể phá được vụ án khí nào chứ!

“Anh ta có nhiều nguồn nhân lực, có thể điều động một số lượng lớn nguồn lực trinh sát hình sự để giúp anh ta phá án, tự mình anh ta đương nhiên cũng không cần phải phá án. Chiều nay chủ yếu là đề phòng lực lượng của phía anh ta.”

“Vậy con phải làm thế nào?”

“Con cũng không cần phải quá lo lắng, sự việc ở chỗ con cần phải sắp xếp ổn thỏa, mang đủ tài liệu, sáng sớm hãy vào thành phố, bố và giám đốc Sở Công an các con sẽ nói cho con biết cần phải ứng phó như thế nào. Buổi trưa chúng ta cùng đi đến Hàng Châu, nói tóm lại, tính chất của cuộc họp buổi chiều nay sẽ là truy cứu trách nhiệm là chính. Chúng ta cần phải nghĩ cách để chuyển nội dung cuộc họp sang chủ đề trinh sát phá án. Phải rồi, tốt nhất là con hãy trò chuyện với Quách Hồng Ân một chút, hai người nếu như cùng đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, ngược lại lại trúng vào tâm ý của Vương Hiếu Vĩnh. Con hãy chuẩn bị một chút đi, cuộc họp buổi chiều sẽ có rất nhiều nhân vật cấp cao, ngoài Viện kiểm sát trong hệ thống, mấy người trong ban lãnh đạo tỉnh cũng sẽ đến.”

Tắt di động, Cao Đông đã không còn tâm tư gì để điều tra tình hình của chiếc xe Audi nữa, toàn bộ đều giao cho bác sĩ pháp y Trần kiểm tra khám xét. Anh nhìn thấy Quách Hồng Ân lúc này đã có mặt ở hiện trường, chỉ là trông ông ta có bộ dạng lơ đãng, rõ ràng, ông ta cũng đã nhận được tin tức rồi.

Cao Đông bước lên trước, khẽ kéo Quách Hồng Ân, hai người bước sang một bên, Cao Đông nói: “Giám đốc Quách, việc chiều nay mở cuộc họp, anh đã biết rồi chứ?”

Quách Hồng Ân cười thê thảm: “Ừm, vừa mới nhận được.”

Cao Đông chau mày, gật đầu: “Không ngờ vụ án Lý Ái Quốc còn chưa phá được lại thêm một người nữa, sự việc này hai người chúng ta, cả anh và tôi chẳng ai muốn xảy ra cả.”

Quách Hồng Ân ừm một tiếng.

Cao Đông ngừng một lát, nói: “Vị trưởng phòng Vương Hiếu Vĩnh

của Sở Công an tỉnh, anh biết rồi chứ?” Quách Hồng Ân nhìn Cao Đông, giơ tay ra, vỗ vỗ vai Cao Đông, nói: “Người anh em, tôi hiểu ý của anh, chúng ta cùng trên một chiếc thuyền, không thể nào để cho kẻ khác được đắc ý.”

Cao Đông cười, nói chuyện phiếm với Quách Hồng

Ân mấy câu, rồi quay đầu tìm kiếm Trương Nhất Ngang. “Anh cả, tiếp theo chúng ta phải điều tra thế nào, hay có cần xem lại máy quay camera giám sát không?”

Cao Đông suy nghĩ giây lát, nói: “Cậu tự xem cần xử lý thế nào đi.”

“A, tôi xem tự xử lý?” Trương Nhất Ngang vô cùng kinh ngạc.

Cao Đông cười nhạt, nói: “Tạm thời hãy thu thập các thứ có liên quan, bảo quản kỹ, cụ thể cần phải điều tra như thế nào, đợi tôi quay về hẵng hay.”

“Anh phải đi đâu vậy?”

Cao Đông nói: “Trên Bộ có một vị lãnh đạo chiều nay đến Hàng Châu, tôi và Giám đốc Quách đều phải đến đó để họp, xảy ra sự việc này, việc bị truy cứu trách nhiệm là điều khó tránh khỏi. Có thể khi tôi quay trở lại thì đã không còn là người giám sát xử lý vụ án này nữa rồi.”

“Vậy công việc hiện tại của chúng ta thì phải làm thế nào?”

Cao Đông hạ giọng nói: “Hãy cứ thu thập những manh mối liên quan, nhưng tình hình trình sát tạm thời không được tiết lộ ra ngoài. Bây giờ các cậu chỉ cần lo việc điều tra vụ án của mình, điều tra càng tỉ mỉ càng tốt, nhưng không được tiết lộ những thứ mà mình đã điều tra được với người khác, bao gồm cả người trong Sở Công an huyện, chỉ có người của Sở Công an thành phố chúng ta biết là được. Nếu như sau khi tôi quay lại không còn là tổ trưởng của tổ chuyên án, đến lúc đó những manh mối trình sát cần phải chuyển giao thế nào, nghe theo sự sắp xếp của tôi. Ý tứ của câu nói này thì cậu hãy truyền xuống dưới, nhưng ngoài anh Trần, không được nói với bất cứ ai là ý của tôi. Cậu cứ nói là cậu và anh Trần quyết định, có hiểu không?”

Trương Nhất Ngang hiểu ý, nói: “Anh cả, tôi biết rồi.” Cao Đông nói những câu này, Trương Nhất Ngang lập tức hiểu ngay, điều Cao Đông lo lắng chính là anh sẽ không còn là người phụ trách vụ án này nữa, tổ trưởng của tổ chuyên án mới đến muốn bắt tay vào vụ án chắc chắn cần phải bắt đầu lại từ đầu đến cuối, tiếp xúc với tình hình vụ án và những manh mối chứng cứ một cách toàn diện. Nếu như việc trinh sát hôm nay của họ có phát hiện lớn, tổ trưởng tổ chuyên án vừa mới vào cuộc chẳng bao lâu đã phá được vụ án, vậy thì sĩ diện của Cao Đông chẳng phải là mất cả sao?

Anh đã làm tổ trưởng tổ chuyên án hơn hai mươi ngày nay, tình hình vụ án không hề có bất cứ sự tiến triển có tính thực chất nào cả.

Đối người làm tổ trưởng, lập tức liền phá được án.

Vậy thì sau này Cao Đông còn làm việc ở ngành cảnh sát thế nào?

Cho nên Cao Đông chỉ thị Trương Nhất Ngang, dốc hết sức để phá án, nhưng không được nói với người khác về các manh mối. Cao Đông vẫn hy vọng anh là người sẽ phá được vụ án, chứ không phải là người khác.

Những lời này chỉ có thể nói với Trương Nhất Ngang và bác sĩ pháp y Trần, họ là những người tâm phúc đã đi theo mình nhiều năm, những thuộc hạ khác thì chưa chắc đã tin tưởng được.

Cuối cùng, Cao Đông lại dặn dò Trương Nhất Ngang: “Lát nữa tôi phải đi vào thành phố, bây giờ cậu tạm thời hãy gác công việc điều tra hiện trường lại, làm trước cho tôi việc chuẩn bị tập hồ sơ, ghi chép, và các loại tài liệu liên quan đến vụ án này, để tôi đem đi. Ngoài ra hôm nay cậu cần phải luôn chú ý nghe điện thoại, hãy đợi ở trong Sở Công an huyện, tôi có thứ gì để sót, sẽ tìm cậu để gửi cho tôi.”

Cao Đông gõ cửa, tiếp đó liền xoay nắm tay cửa, mở cửa bước vào.

“Bố, anh cả, mọi người đều ở đây ạ.”

Đây là một văn phòng rất rộng, bày biện sang trọng, phía sau chiếc bàn gỗ thối rộng rãi, một người nam giới ngoài 50 tuổi, đeo cặp kính viền vàng, đầu tóc chải chuốt rất cẩn thận, đang ngồi đó.

Trên chiếc ghế sofa trước mặt, cũng có một người nam giới chừng ngoài 50 tuổi hơi mập đang ngồi, đỉnh đầu ông ta đã bị hói, nhưng lại dùng tóc mai hất sang.

Người ngồi sau bàn làm việc là nhạc phụ của Cao Đông: Lý Mậu Sơn.

Người ngồi trên ghế sofa là giám đốc Sở Công an thành phố Trương Quốc Thịnh.

Giám đốc Trương Quốc Thịnh nhìn anh mỉm cười, nói: “Tiểu Cao, đợt này mệt lắm phải không?”

Khoang mắt Cao Đông đầy tia máu, đó là kết quả của một đêm thức trắng, anh miễn cưỡng mỉm cười, tới gần ghế sofa, nói: “Vẫn tạm ổn.”

Nhạc phụ Lý Mậu Sơn đi ra khỏi bàn, đưa cho anh một chai trà xanh, nói: “Con tốt nhất là hãy tĩnh dưỡng tinh thần, cuộc họp hôm nay chắc là sẽ diễn ra rất lâu đấy.”

Cao Đông rút ra bao thuốc, rút một điếu, nói: “Con không sao đâu.”

Trương Quốc Thịnh chỉ vào anh cười: “Trẻ trung đúng là lợi thế, tôi sáng nay ngủ bù một giấc, đến giờ vẫn cảm thấy buồn ngủ đây, ha ha.”

Lý Mậu Sơn thở dài, nói: “Được rồi, buổi trưa ở trên xe con ngủ bù sau, bây giờ chúng ta cần phải xác định với con một số tình hình, rà soát lại vấn đề và nguyên tắc giải quyết.”

Trương Quốc Thịnh nói: “Tiểu Cao, cậu đã biết tình hình rồi chứ?”

Cao Đông gật đầu, cười đau khổ, nói: “Vụ án đã điều tra ba tuần rồi, kết quả là thêm Trương Tương Bình bị giết, hậu quả của sự việc

này, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Lý Mậu Sơn an ủi: “Không có việc lớn, bố đã nói với anh Trương rồi, chúng ta chắc chắn sẽ bảo vệ con, mấy vị lãnh đạo trong tỉnh cũng đồng ý rồi, chắc chắn sẽ nói đỡ cho con.”

Cao Đông nói: “Vậy thì việc truy cứu trách nhiệm lần này, trách nhiệm sẽ do ai gánh vác?”

Lý Mậu Sơn chu môi, bước mấy bước, nói: “Cuộc họp cuối cùng sẽ đi đến đâu, bây giờ chúng ta không ai biết trước được. Bố đã thăm dò tin tức ở trong tỉnh, nghe nói là chuẩn bị trách phạt Quách Hồng Ân, đồng thời cách chức giám đốc Sở Công an huyện.”

“Cách chức Quách Hồng Ân, thế thì ai sẽ làm giám đốc Sở?” Cao Đông hỏi.

Lý Mậu Sơn nói: “Bố đoán, chắc cũng không phải là sẽ cách chức ngay bây giờ, bây giờ là lúc đầu sóng ngọn gió, vụ án vẫn chưa phá được, nếu cách chức giám đốc Sở, sẽ làm xáo động các chiến sĩ. Bố đoán kết quả cuối cùng của cuộc họp sẽ là vẫn để cho Quách Hồng Ân tiếp tục tạm thời giữ chức vụ giám đốc Sở Công an, đợi sau khi vụ án phá được rồi, thì cách chức ông ta, đổi một người giám đốc khác. Tóm lại thời điểm lúc này chắc là không truy cứu trách nhiệm cụ thể.”

Cao Đông nói: “Còn con thì sao?” Anh không quan tâm đến tiền đồ quan chức của Quách Hồng Ân, anh nôn nóng quan tâm đến tiền đồ của mình.

Lý Mậu Sơn mím môi: “Tổ trưởng tổ chuyên án chắc là sẽ chuyển sang Vương Hiếu Vĩnh, con làm tổ phó. Về phía con chủ yếu là vụ án lần này đã điều tra lâu như vậy mà không có kết quả, ngược lại lại thêm một phó giám đốc Sở Công an nữa bị giết hại, cấp trên có vẻ hơi buồn bực, nói là trong Sở Công an thành phố không có người tài. Bố nghĩ, năm sau khi đổi nhiệm kỳ, e là con sẽ gặp chút phiền toái.”

Vốn dĩ theo như sự sắp xếp của Lý Mậu Sơn và Trương Quốc Thịnh, đổi nhiệm kỳ năm sau, sẽ cất nhắc Cao Đông lên làm phó giám đốc Sở Công an thành phố. Do Cao Đông là người bản địa, anh không thể nào đảm nhiệm chức vụ giám đốc Sở Công an thành phố, cho nên chuẩn bị tích lũy vài năm kinh nghiệm ở trên cương vị phó giám đốc

Sở rồi sẽ vào tỉnh hoặc Bộ Công an. Nếu như có cơ hội, có thể làm người lãnh đạo cao nhất ở trong thành phố trọng điểm thì còn tốt hơn nữa.

Trước đây kế hoạch này có thể nói là luôn thuận buồm xuôi gió. Bởi vì Cao Đông vốn đã rất có khả năng, điều then chốt nhất là anh vẫn còn trẻ, anh ta mới 36, 37 tuổi, chỉ cần trước năm 40 tuổi có thể ngồi ở vị trí phó giám đốc Sở Công an tỉnh, thì tiền đồ sau này sẽ càng rộng mở.

Giám đốc Sở Công an thành phố Trương Quốc Thịnh của bọn họ cũng rất coi trọng Cao Đông, cuộc hôn nhân của Cao Đông cũng là do Trương Quốc Thịnh giới thiệu, Cao Đông đã phá cho Sở Công an thành phố rất nhiều vụ án lớn, nhận được sự tín nhiệm sâu sắc của Trương Quốc Thịnh.

Đương nhiên, Trương Quốc Thịnh hết sức đề bạt Cao Đông, Lý Mậu Sơn cũng giúp con gái và con trai của Trương Quốc Thịnh sắp xếp vào những đơn vị anh em. Chỉ có điều con gái và con trai của Trương Quốc Thịnh vốn không có năng lực gì, chỉ có thể giữ những chức vụ nhỏ nhỏ như chủ nhiệm của Hội ủy viên quản lý khu vực mở cửa, không đủ khả năng để giữ những chức vụ đứng đầu có thực quyền.

Cao Đông nghĩ, vụ án vẫn còn chưa phá được đã lại có thêm vụ án mới, cho đến tận bây giờ thật không ngờ vẫn chưa điều tra được gì, do đó anh cũng coi như là có vết, e rằng việc được trở thành phó giám đốc Sở Công an thành phố trong nhiệm kỳ năm tới sẽ có khá nhiều biến động.

Anh cười khẩy một tiếng: “Đổi chức vụ tổ trưởng tổ chuyên án của con, hừ hừ, con xem Vương Hiếu Vĩnh có bản lĩnh gì để phá án.”

Trương Quốc Thịnh nói: “Vương Hiếu Vĩnh có mối quen biết rộng, nghe nói lần này đã điều mấy vị chuyên gia trình sát hình sự nổi tiếng để hỗ trợ anh ta phá án.”

Cao Đông nói vẻ tỉnh bơ: “Thế thì cũng chẳng có tác dụng gì, anh ta vốn chẳng biết được thực tình của vụ án này, đến lúc đó xem xem anh ta rút lui như thế nào.”

Trương Quốc Thịnh và Lý Mậu Sơn cùng nhìn nhau, Trương Quốc Thịnh nói: “Chúng tôi không hiểu lắm về tiến triển cụ thể việc điều tra của vụ án, cậu cảm thấy đến lúc đó Vương Hiếu Vĩnh cũng không thể phá được vụ án?”

Cao Đông nói: “Anh cả, khả năng phá án của tôi, chắc là anh đã biết.”

Trương Quốc Thịnh nói: “Đương nhiên rồi, mấy vụ án lớn ở trong Sở đều là do cậu phá được, nếu cậu mà không phá được, người bình thường càng đừng mong có thể phá được vụ án.”

Cao Đông nói: “Tôi làm mười mấy năm trong nghề cảnh sát cũng chưa từng gặp phải hung thủ như thế này, không để lại bất cứ chứng cứ gì, hơn nữa thủ phạm phạm tội cho đến lúc này chúng tôi còn chưa thể biết được. Nhân chứng vật chứng đều không có, động cơ phạm tội cũng chưa làm rõ được.”

Lý Mậu Sơn nói: “Liệu có phải là có chỗ nào để sót còn chưa điều tra ra?” Ông ta không hiểu gì về trình sát hình sự, cho nên mới hỏi thận trọng như thế.

Cao Đông lắc đầu: “Đã làm hết mọi việc, kiểm tra máy camera giám sát, xem xét hiện trường, đi hỏi thăm xung quanh, đều không có manh mối.”

Lý Mậu Sơn đi đi lại lại mấy vòng rồi giao lưu bằng mắt với Trương Quốc Thịnh một lát, nói: “Nếu như Vương Hiếu Vĩnh đến lúc đó cũng không điều tra ra được, vậy thì chúng ta có thể nghĩ ra cách khác, anh Trương, anh thấy có phải là như vậy không?”

Trương Quốc Thịnh cười nói: “Đúng vậy, nếu như Vương Hiếu Vĩnh cũng không thể điều tra ra được, thì sự việc dễ xử lý rồi, không có ai dám nói là năng lực của Sở Công an thành phố chúng ta không đủ.”

Lý Mậu Sơn lại một lần nữa xác nhận lại: “Con có mấy phần chắc chắn là đến lúc đó Vương Hiếu Vĩnh cũng không thể phá được vụ án?”

Cao Đông nói: “Nếu hung thủ vẫn hành động như trước, không để

lộ ra sơ hở lớn, Vương Hiếu Vĩnh chắc chắn không thể điều tra ra được.”

Trương Quốc Thịnh gật đầu cười nói: “Nếu như Vương Hiếu Vĩnh cũng không phá nổi vụ án, vậy thì việc của cậu cũng chẳng có gì lớn cả, năm sau thay đổi nhiệm kỳ, sẽ không có ai dám đàm tiếu.”

Lý Mậu Sơn nói: “Được, cứ làm như vậy, chúng ta đi phân chia làm hai bước. Bước thứ nhất, hôm nay trong cuộc họp, chúng ta phải nghĩ cách để chuyển đề tài truy cứu trách nhiệm chuyển sang công việc phá án. Ngoài ra cần phải nhấn mạnh phân tích sự phức tạp của vụ án, xóa bỏ sự nghi ngờ của cấp trên về năng lực cảnh sát của Sở Công an thành phố chúng ta. Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là làm cho lãnh đạo trên Bộ tin tưởng đối với tình hình của thành phố chúng ta, chính quyền cơ sở của chúng ta rất ổn định vững chắc. Bước thứ hai, chúng ta cần phải chú ý, nếu như người của con phát hiện ra manh mối gì quan trọng, trước tiên cần phải hội báo với con, rồi con hãy cân nhắc xem có nên cung cấp cho Vương Hiếu Vĩnh hay không. Ừm, chỉ cần kéo dài thời gian cho đến khi Vương Hiếu Vĩnh không có cách nào khác, anh ta rút lui, con lại tiếp quản. Vụ án dù sao cũng xảy ra trong thành phố chúng ta, chắc chắn là cần phải phá được vụ án. Bố hy vọng là con phá được. Con thấy thế nào?”

Cao Đông cười: “Trước khi con đến đây đã nói với thuộc hạ rồi, phát hiện ra manh mối gì thì cần nói cho con biết đầu tiên, tạm thời không tiết lộ cho bất kỳ ai.”

Lý Mậu Sơn và Trương Quốc Thịnh đều bật cười khen ngợi Cao Đông xử lý công việc càng lúc càng tinh tế kỹ lưỡng.

Từ Sách - hung thủ thực sự đến năm mơ cũng không thể ngờ được, vụ án giết người liên hoàn anh ta gây ra, thật không ngờ lại biến thành công cụ tranh giành quyền lực trong tay các vị lãnh đạo này.

Đương nhiên rồi, Cao Đông mặc dù không muốn để Vương Hiếu Vĩnh phá án, nhưng anh bên cạnh đó cũng vẫn rất quyết tâm để phá được vụ án này, nếu không, nó sẽ trở thành vết nhơ lớn nhất trong mấy chục năm làm nghề cảnh sát của anh.

Anh xác định hung thủ đã dần dần lộ ra sơ hở, anh tin rằng, anh

sẽ nhanh chóng có thể bắt được hung thủ.

Còn Từ Sách, anh ta liệu có sự chuẩn bị gì đối với tương lai hay không?

Cách một ngày, Cao Đông trở về huyện Bạch Tượng, anh vừa trở về phòng làm việc, Trương Nhất Ngang liền chạy tới: “Anh cả, anh bị đổi rồi à?”

Cao Đông cười thản nhiên: “Cấp trên điều động trưởng phòng Vương Hiếu Vĩnh ở Sở Công an tỉnh trở thành tổ trưởng tổ chuyên án của vụ ám sát liên hoàn 12.6, tôi tạm thời lui về tuyến hai.”

“Việc này...” Trương Nhất Ngang không hiểu được ý tứ trong nét mặt của Cao Đông, nói: “Vậy chúng ta sẽ quay về thành phố à?”

Cao Đông lắc đầu: “Không, chúng ta cùng phối hợp để hỗ trợ Trưởng phòng Vương điều tra vụ án, tất cả mọi người đều phải tiếp tục ở lại.”

Trương Nhất Ngang càng không hiểu nổi, lắp bắp nói: “Ngộ nhớ... ngộ nhớ vụ án này bị tổ trưởng Vương phá được, vậy thì anh cả...”

Cao Đông hạ giọng nói: “Tôi nói chúng ta cùng hỗ trợ trưởng phòng Vương điều tra vụ án, không nói hỗ trợ trưởng phòng Vương phá án.”

Trương Nhất Ngang nói: “Anh cả, vậy... vậy chúng ta cần phải làm như thế nào?”

“Vẫn làm theo như lúc trước tôi nói với cậu, có manh mối gì thì hãy nói cho tôi, trong nội bộ chúng ta phải bảo mật. Đương nhiên, nếu như Vương Hiếu Vĩnh hỏi đến, vậy thì sẽ nói cho anh ta, nếu như anh ta không hỏi, thì không cần nói nhiều. Tối nay anh ta sẽ đến, đến lúc đó sẽ mở một cuộc họp, cụ thể cần phải làm thế nào, lát nữa tôi sẽ nói với cậu. Bây giờ hãy nói tình hình của Trương Tương Bình mà

cậu điều tra được thế nào rồi?”

“Để tôi gọi bác sĩ pháp y Trần đến cùng nói một thể.” “Được.”

Mấy phút sau, bác sĩ Trần đẩy cửa bước vào, Cao Đông ra hiệu đóng cửa lại rồi nói: “Anh Trần, tất cả đã tìm được những manh mối gì?”

Bác sĩ Trần nói: “Anh cả, vết chân đã xác nhận rồi, hung thủ có chiều cao từ 1m70 - 1m75, cân nặng ở trong khoảng từ 60 - 70 kg, đi giày da. Tôi đã hóa nghiệm sợi để lại ở trong móng tay Trương Tương Bình, là chất liệu được chế xuất từ lông cừu, hơn nữa hàm lượng lông cừu rất cao. Tôi đã đặc biệt tìm chuyên gia kỹ thuật của công ty may mặc, nói rằng loại chất liệu này rất cao cấp, rất nhẹ rất mỏng, giữ nhiệt cực tốt, là loại nhập khẩu từ châu Âu vào, trong nước tạm thời vẫn chưa thể sản xuất ra loại chất liệu này. Nếu như sản xuất thành phẩm, giá bán ít nhất cũng phải bốn, năm nghìn tệ trở lên.”

Cao Đông gật đầu: “Quả đúng như vậy, hung thủ ít nhất cũng không phải là một người nghèo, rất nhất quán với hình tượng hung thủ trong suy nghĩ của tôi.”

Bác sĩ Trần nói: “Vết thương trên xác nạn nhân giống như tình hình của Lý Ái Quốc, trên xác không có phát hiện gì có giá trị cả.”

“Trong móng tay của Trương Tương Bình chỉ tím được trang phục của hung thủ, không tím được tổ chức da của hung thủ à?”

“Ừm, mùa đông mọi người đều mặc khá nhiều quần áo, tổ chức da lộ ra ngoài rất ít, hơn nữa hung thủ vẫn dùng dùi cui kích điện cho nạn nhân ngất đi rồi đâm một nhát chí mạng, không xảy ra sự xung đột giằng co chân tay trực tiếp với đối phương, cho nên Trương Tương Bình trước khi chết không có cơ hội trực tiếp chạm vào da của hung thủ.”

“Trên xe có phát hiện gì không?”

“Hai lớp xe trước sau ở phía bên phải xe, đều bị ai đó đâm thủng, chính là thứ này.”

Bác sĩ Trần lấy ra hai miếng sắt, trên đó cắm đầy những chiếc

đình to, đây chính là những chiếc đình châm vào lớp xe.

Cao Đông đón lấy ngăm nghĩa tử mỉ, suy nghĩ giây lát, nói: “Thứ này là do hung thủ tự làm hay là mua được ở đâu?”

Bác sĩ Trần nói: “Tôi đoán chắc là hung thủ tự lấy đình cắm vào.”

Cao Đông quay người, nói: “Hung thủ tại sao lại phải đâm thủng hai lớp xe trước sau ở mé bên phải vậy?”

Bác sĩ Trần lắc đầu: “Tôi cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.”

Cao Đông lại nói: “Phải rồi, hôm trước nhìn thấy những mảnh chai bia vỡ ở trên đường, có liên quan đến vụ án không?”

Bác sĩ Trần nói: “Không rõ, bây giờ vẫn không nhận ra được là nó có liên quan tới vụ án hay không. Chúng tôi đang nghĩ cách để thông qua điều tra camera giám sát, xem xem hôm đó có người nào hay xe nào vận chuyển chai bia đi qua đường Phong Tây hay không, chỉ có điều tra ra được nguồn gốc của vỏ chai bia, mới có thể phán đoán là có liên quan đến vụ án hay không.”

Cao Đông ừm một tiếng vẻ không hài lòng: “Cũng tức là, cho đến bây giờ cũng chỉ có chút ít manh mối này thôi sao?”

Trương Nhất Ngang nói: “Chúng tôi đã hỏi người báo án hôm đó rồi, người báo án chính là một nhân viên trong đội cảnh sát giao thông sống trong tiểu khu Phong Tây, tối hôm đó anh ta đi ra ngoài tụ tập với bạn bè, khi quay trở về, lái xe tiến vào đường Phong Tây, đèn xe chiếu đến phía trước nhìn thấy có một chiếc xe đang dừng, thân xe bị nghiêng lệch, anh ta nhìn kĩ, thì thấy ở mé bên phải xe có một người đang nằm dưới đất, cho nên báo cảnh sát. Theo như hiển thị trên máy camera giám sát, chiếc xe của Trương Tương Bình 10 giờ 25 phút tối tiến vào đường Phong Tây, còn chiếc xe của người báo án lúc 10 giờ 31 phút tiến vào đường Phong Tây, chỉ cách chưa đầy sáu phút. Chúng tôi đoán, khi xe của người báo án tiến vào đường Phong Tây, hung thủ đã hoàn thành việc giết người nhưng vẫn chưa kịp thu dọn hiện trường, hung thủ vừa nhìn thấy có người đi tới, cho nên quá hoảng hốt, không kịp xử lý chứng cứ, trực tiếp chạy trốn, cho nên trong móng tay của Trương Tương Bình mới để lại sợi quần áo của hắn, cũng không có thời gian để xóa dấu vết chân trên đất.”

“Người báo án có nhìn thấy bên cạnh chiếc xe lúc đó có người hay không?”

Trương Nhất Ngang nói: “Người báo án nói anh ta không chú ý được nhiều như vậy, anh ta chỉ chú ý đến người nằm ở dưới đất, có thể lúc hung thủ phát hiện ra có xe tiến vào đường Phong Tây, lập tức đã chạy đến vùng ruộng hoang. Nhưng lần này thì lại có một người tận mắt chứng kiến.”

“Người tận mắt chứng kiến?” Mắt Cao Đông rực sáng.

Trương Nhất Ngang nói: “Phó đội trưởng của đội cảnh sát giao thông họ Lý tối hôm đó khi lái xe tiến vào đường Phong Tây, nhìn thấy xe của Trương Tương Bình dừng ở bên đường, Trương Tương Bình đứng ở bên cạnh xe, đội trưởng Lý dừng xe, kéo cửa sổ xe, nhìn thấy bên phải chiếc xe Audi có một người đang quỳ xồm, chắc là đang kiểm tra lốp xe. Anh ta hỏi Trương Tương Bình đã gặp phải chuyện gì, Trương Tương Bình nói lốp xe bị thủng. Đội trưởng Lý hỏi Trương Tương Bình có cần giúp đỡ không, Trương Tương Bình nói cả hai lốp xe đều hỏng, trên xe ông ta chỉ có một lốp xe, có giúp cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể đợi ngày mai gọi cửa hàng sửa xe đến, cho nên vị phó đội trưởng Lý đã về nhà trước. Chúng ta suy đoán, lúc đó người quỳ xồm kiểm tra lốp xe phía bên phải, chắc là hung thủ rồi. Theo như lời phó đội trưởng Lý miêu tả, lúc đó anh ta không xuống xe, người đó cũng quay lưng về phía anh ta, không nhìn thấy mặt. Nhưng anh ta nhớ lại, người đó mặc một chiếc áo khoác màu be vàng, sợi quần áo ở trong móng tay của Trương Tương Bình, sau khi phóng to độ nét cao cũng là màu be vàng. Tóc người này không dài cũng không ngắn, cảm giác nhìn từ phía sau lưng, anh ta chắc khoảng 40 tuổi. Và sau khi sự việc xảy ra chúng tôi đã điều tra kỹ lưỡng không tìm ra được người đã ở cùng Trương Tương Bình lúc đó. Cho nên chúng tôi phán đoán người này chắc chắn là hung thủ.”

Cao Đông nghe Trương Nhất Ngang nói, thầm phân tích trong lòng, hung thủ tầm 40 tuổi, quen biết với Trương Tương Bình. Quá trình xảy ra vụ án này rất giống với vụ án của Lý Ái Quốc, xem ra người này cũng quen biết Lý Ái Quốc. Cũng chính là hung thủ vừa quen Lý Ái Quốc lại vừa quen với Trương Tương Bình. Có lẽ... có lẽ hẳn cũng quen biết với người có tên Lâm Tiêu bị mất tích đó.

Nghĩ đến Lâm Tiêu, anh lại thầm lẩm bầm, tên Lâm Tiêu này mất

tích thì cứ để hẳn mất tích đi, đừng có đến một hôm nào đẩy lại lò ra cái xác. Bây giờ ngoài Quách Hồng Ân và người của ông ta, cấp trên không ai biết rằng cho đến bây giờ, nhân viên công vụ gặp nạn rất có khả năng không chỉ hai người, mà là ba người. Nếu như biết được là ba người, cuộc họp hôm trước e rằng không dễ dàng kết thúc như vậy.

Quay lại nói về hung thủ, hung thủ là một kẻ có tiền, mặc dù không thể phán đoán được độ giàu có của hắn, chí ít cũng có thể chứng minh hẳn không phải là một người nghèo khó. Hoàn toàn không giống như một kẻ nghèo khó chỉ đơn thuần muốn gây ra chút việc, báo thù xã hội.

Đồng thời, hung thủ lại quen biết được với những lãnh đạo cấp cao như Lý Ái Quốc, Trương Tương Bình, xem ra hẳn là một người có địa vị xã hội, một người như vậy có lý do gì mà lại phạm phải một loạt các vụ án lớn, chắc chắn bị tử hình chứ?

Về điều này, anh suy nghĩ mãi mà vẫn không thể nào hiểu nổi.

Tiếp đến, quay trở lại vụ việc của Trương Tương Bình. Cao Đông vốn cứ tưởng, chiếc xe Audi đó bị nghiêng lệch, lốp xe bị rách, anh cứ tưởng hung thủ sau khi gây án không biết xuất phát từ mục đích gì, đã chọc cho lốp xe bị thủng.

Bây giờ người tận mắt chứng kiến đã chứng minh, trước khi Trương Tương Bình chết, lốp xe đã bị thủng rồi.

Lốp xe vừa dày vừa cứng, hai miếng đinh châm này, nếu như dùng sức người ấn vào trong lốp xe là một việc không hề dễ dàng.

Chắc là trong quá trình xe chuyển động dè lên mới cắm sâu vào trong lốp xe.

Hung thủ cắm những chiếc đinh này vào trong lốp xe từ khi nào? Hẳn làm như vậy nhằm mục đích gì?

Còn cả những mảnh chai vỡ ở trên đường, thực sự là không liên quan đến vụ án sao?

Cao Đông nhất thời rơi vào trạng thái mê mông. Nhưng đối với

việc này, anh có vài phần thích thú.

Xem ra vụ gây án lần này của hung thủ, mặc dù để lại mấy vật chứng, nhưng vẫn không phải là những vật chứng then chốt mang tính thực chất. Muốn bắt được hung thủ, e là cũng không dễ dàng.

Hướng hồ động cơ gây án của hung thủ vẫn là một bí ẩn, chọc thủng lớp xe như thế nào, cả quá trình gây án này cũng là một điều bí ẩn.

Cao Đông không tài nào nghĩ ra được, anh tin rằng người của Vương Hiếu Vĩnh cũng càng chẳng thể nghĩ ra được.

Điều thiết yếu trước mắt không phải là bắt được hung thủ, mà là để cho Vương Hiếu Vĩnh không bắt được hung thủ.

Anh tin tưởng rằng, người cuối cùng điều tra ra hung thủ chắc chắn là anh, cũng chỉ có thể là anh - Cao Đông.

Hai ngày nay Từ Sách cảm thấy hơi bất an, anh ta cảm thấy vụ mưu sát Trương Tương Bình lần này hơi vội vàng. Nếu như để anh ta được chọn lựa lại lần nữa, rất có khả năng anh ta sẽ từ bỏ cơ hội này.

Trước tiên, thời gian lần này là 10 giờ rưỡi, vào khoảng thời gian này, trên đường mặc dù không đông người, nhưng không giống như vụ của Lý Ái Quốc lúc 11 giờ, suốt mười mấy phút ở trên đường đều không nhìn thấy bóng người và xe cộ nào cả. Nếu như anh ta nhẫn nại hơn một chút, mất thêm khoảng thời gian mấy tuần, chắc chắn sẽ chờ được cơ hội Trương Tương Bình về nhà lúc 11 giờ. Lúc đó hăng ra tay thì sẽ giảm bớt mối nguy hiểm hơn nhiều.

Thứ hai, tối hôm đó còn xảy ra sự cố.

Lúc nói với Trương Tương Bình lớp xe bị thủng, lúc ông ta xuống xe, vừa vặn có một chiếc xe đi đến. Chiếc xe này đã làm xáo trộn tâm tư của Từ Sách. Mặc dù Từ Sách trước khi gây án đã vạch ra cách ứng phó đối với tình huống trong lúc phạm tội vừa vặn có người đi qua.

Nhưng dù sao anh cũng chỉ là một người bình thường, tố chất tâm lý vẫn không dâng lên cao độ giống như tên sát thủ điên cuồng biến thái không lo sợ đến sự sống chết. Dù có suy tính chu đáo đến đâu, khi sự việc thực sự xảy ra, chưa chắc đã có thể ứng phó tự nhiên giống như trong tưởng tượng.

Sự cố này cũng khiến cho anh ta trong lúc hành động phía sau, luôn cảm thấy thấp thỏm không yên, hướng hồ người chủ xe đi qua đường lúc đó còn quen biết với Trương Tương Bình, dừng lại hỏi thăm tình hình chiếc xe. Từ Sách mặc dù cả quá trình đó đều quỳ xồm ở bên lớp xe, giả vờ như đang kiểm tra lớp xe, nhưng dù sao cũng bị người đó nhìn thấy phía sau rồi, không biết người đó có ấn tượng sâu sắc đối với phía sau lưng của mình thế nào.

Ngoài ra, sau khi anh ta bị chiếc xe đó gây nhiễu loạn, lúc giết chết Trương Tương Bình trong lòng cũng hơi hoảng loạn. Khi kích điện ông ta, tay khẽ run rẩy, Trương Tương Bình lúc đó thậm chí còn phát ra một tiếng kêu, cho đến khi anh bồi thêm cú kích điện nữa mới khiến cho ông ta ngất lịm. Sau đó vội vàng đâm nhát dao, lúc thu dọn hiện trường chỉ mới thu dọn được một nửa, từ đằng xa đã nhìn thấy có một chiếc xe rẽ vào đường Phong Tây, anh ta lập tức quay đầu chạy thẳng đến vùng đồng ruộng hoang, không dám quay đầu lại, cứ thế lao thẳng về phía trước.

Chiếc xe đó rốt cuộc thế nào anh ta cũng không biết được. Hiện trường rốt cuộc là có để lại gì không, trí nhớ của anh ta rất mơ hồ, thực sự không dám chắc.

Mấy hôm nay anh ta cố gắng hồi tưởng lại tất cả những chi tiết trong lần hành động tối đó, muốn biết được rốt cuộc có để lại sơ suất chí mạng nào không, nhưng thời gian càng trôi đi, phần ký ức này càng mơ hồ, trong ký ức, còn mang theo một số yếu tố của sự tưởng tượng. Việc này giống như là lúc đi thi, khi gặp một câu hỏi lựa chọn không biết làm, anh tùy tiện khoanh tròn một vị trí. Sau khi thi xong nhìn kết quả chính xác, anh muốn nhớ lại xem lúc đó rốt cuộc anh chọn A hay B, thì lại không thể nào nhớ ra được.

Và điều anh ta cảm thấy lo lắng bất an nhất chính là anh ta lo lắng Trương Tương Bình chưa chết.

Lần trước, sau khi Lý Ái Quốc bị giết, ngày hôm sau trong khắp

tỉnh thành thông tin truyền đi rầm rộ. Nhưng lần này Trương Tương Bình chết, đến giờ thật không ngờ vẫn chưa nghe thấy những người xung quanh nhắc đến, chỉ một lần có nghe nói ở đồn công an có người cảnh sát nửa đêm bị đánh lén trên đường Phong Tây, nhưng kết quả của việc đánh lén là sống hay chết thì lại không biết rõ.

Người đó nói là cảnh sát trong đồn công an, chắc chắn là chỉ Trương Tương Bình, bởi vì những người dân bình thường không hay biết họ tên của lãnh đạo trong Sở Công an huyện, nhất loạt gọi Sở Công an là đồn công an.

Từ Sách có một thời gian còn nghi ngờ Trương Tương Bình chưa chết.

Anh ta biết một kiến thức trong y học, có một số ít người giống như người trong gương, tức là vị trí nội tạng hoàn toàn ngược lại với những người bình thường. Ngộ nhớ vị trí tim của Trương Tương Bình khác với người bình thường, chẳng phải là ông ta sẽ không chết sao?

Anh ta muốn vào tiểu khu Phong Tây để nghe ngóng tin tức, xem trong nhà Trương Tương Bình liệu có bạn bè và họ hàng thân thích tập trung để chuẩn bị cho tang lễ hay không. Nhưng vào thời điểm này, hành động này rõ ràng là đã quá mạo hiểm, cho nên anh ta không làm.

Anh ta lo lắng thấp thỏm đến hai ngày, cho đến tận bây giờ vẫn chưa có cảnh sát đến tìm mình.

Anh ta phân tích một lượt, xem ra Trương Tương Bình chắc là chết rồi, nếu như chưa chết, Trương Tương Bình đã khai ngay ra là Từ Sách ra tay, cảnh sát đã chạy đến đây từ lâu rồi.

Vậy thì tin tức Trương Tương Bình bị giết đã bị công an phong tỏa, họ chắc chắn không muốn sự việc này lại một lần nữa bị lan truyền tạo nên cơn phong ba khắp trong huyện thành, tăng thêm áp lực phải phá án của họ.

Đối với cả quá trình gây án, anh ta có thể khẳng định được một điều, lúc đó quyết không trực tiếp tiếp xúc da với Trương Tương Bình, không thể nào để lại những manh mối then chốt như DNA.

Ừm, chỉ cần không để lại những manh mối có tính then chốt, những chi tiết do hoảng loạn mà chưa kịp xử lý, cũng không thể nào uy hiếp đến anh ta được.

Huống hồ, việc đó mặc dù là việc dở, nhưng cũng không phải là rất tồi tệ, ha ha.

Khỏe miệng anh ta nhếch lên mỉm cười.

Được rồi, tạm thời mặc kệ Trương Tương Bình đi, phải nhanh chóng ra tay để chuẩn bị người tiếp theo.

Còn ba mục tiêu nữa.

Kẻ đầu sỏ, kẻ mắc nợ nhiều nhất chính là Vương Tu Bang của Sở Địa chính. Người này tính cách hướng nội khép kín, không có những sở thích hứng thú vốn có ở chốn quan trường, hoạt động rất có quy luật, hằng ngày đều lái xe về nhà khá sớm, lại sống ở trong tiểu khu ở nơi trung tâm nhộn nhịp, rất khó có thể trực tiếp ra tay.

Đương nhiên nếu như dùng súng của Lý Ái Quốc, muốn chơi trò cùng chết với Vương Tu Bang, thì việc đó hiển nhiên chẳng cần phải bàn. Nhưng Từ Sách có vợ, có con, anh ta không thể vô trách nhiệm như thế.

Đối phó với anh ta cần phải tạo nên vài lần hỗn loạn, còn cần dùng thêm cả một chiếc thông lọng lớn, để thít chặt anh ta cho đến chết.

Hai mục tiêu khác chính là Phó giám đốc của sở Xây dựng thành phố Hồ Sinh Sở và Phó giám đốc Sở Quản lý thành phố - Thiệu Cương.

Hồ Sinh Sở, người An Huy, đến huyện Bạch Tượng này đã hơn mười năm, người dân ở Bạch Tượng đều gọi ông ta là “Hồ súc sinh”, nghe nói con trai ông ta và con trai chủ tịch huyện hợp tác với nhau mở công ty, bao thầu công trình của chính phủ trong huyện, có rất nhiều tiền. Đội phá dỡ cải tạo khu vực cũ nghe nói có một bộ phận là do con trai ông ta gọi đến. Ông ta đương nhiên là cần phải chết rồi. Ông ta là quan chức khá tẻ nhạt, chắc là do đã hơi lớn tuổi, không hay chèn chén tiếp khách, cũng không bồ bịch. Ông ta rất quý trọng sức

khỏe, 6, 7 giờ tối hằng ngày đều đi bộ ở bên ngoài tiểu khu. Thời gian ra tay chỉ có thể chọn lựa lúc ông ta đi bộ.

Thiệu Cương, khi huyện Bạch Tượng vừa mới thành lập sở Quản lý thành phố, thì anh ta đến. Những năm trước là đội trưởng của đội Chấp pháp, tính khí hung hãn, không ai dám động tới anh ta. Sau đó không biết anh ta đã vận động thế nào mà lại ngoi lên được chức phó giám đốc. Anh ta trông có vẻ rất giàu có, nhưng tiền của anh ta từ đâu đến, Từ Sách không biết rõ. Từ Sách chỉ biết, Thiệu Cương ngoài trở về nhà còn thường xuyên đến nghỉ qua đêm tại một tiểu khu dân cư cao cấp ở ngoại thành huyện, anh ta đoán, chắc là anh ta nuôi một cô tình nhân ở đó. Nhà anh ta ở khu vực trung tâm đông đúc, xem ra, cần phải ra tay ở chỗ nhà người tình bé nhỏ của anh ta rồi.

Còn về tên Lâm Tiêu cuối cùng xử lý như thế nào, trong lòng Từ Sách cũng đã có dự định sẵn.

Loài cầm thú dám tàn bạo gây thương tích đến con người, bởi vì nó có nanh vuốt. Nếu như rút sạch nanh vuốt của cầm thú, thì nó chẳng có cách nào gây thương tích cho con người được nữa.

Từ Sách thường xuyên suy nghĩ, tại sao những người khao khát sự công bằng chính nghĩa lại chịu ức hiếp làm nhục, cuộc sống không thể nào tiếp tục được nữa, cứ luôn chọn lựa phương thức tự hủy hoại bản thân để phản kháng. Hoặc là nhảy lầu, hoặc là nằm dưới gầm xe, hoặc là lấy xăng tẩm vào người châm lửa.

Tạm thời không nói đến hình thức phản kháng của bọn họ là ngây ngô, Từ Sách cho rằng mọi người căn bản thiếu đi sự luyện tập và sự hun đúc tư duy logic.

Họ cho rằng những quan chức ở cấp dưới tuy tồi tệ, ức hiếp làm nhục họ, nhưng họ vẫn tin những vị quan ở cấp cao thì vẫn tốt.

Họ không biết rằng, cột trên không thẳng thì cột dưới sẽ nghiêng sao.

Dùng tư duy biện chứng để phân tích và chứng minh. Nếu như bên trên đều là những vị quan thanh liêm, thì anh có cần phải dùng phương thức cực đoan hy sinh bản thân mình để xin khiếu nại không?

Nếu như cấp trên toàn là tham quan, anh dùng phương thức này để hy sinh bản thân mình thì có tác dụng gì chứ? Có thể nói, tự sát không thể giải quyết bất cứ vấn đề nào cả.

Dùng tự sát để tố cáo, có sự thiếu hụt về trí lực, hơn nữa hồi đi học thành tích học môn toán học vật lý chắc chắn cũng không tốt.

Nếu như họ đập tan mọi hy vọng tương lai của anh, thì phải làm thế nào? Rất đơn giản, giết chết bọn họ.

Từ Sách tin rằng, chỉ cần những vị quan chức từ cấp tỉnh trở xuống, nếu anh đã không buồn quan tâm đến sự sống chết của mình, hoàn toàn có thể thành công 100% liều mình cùng chết với hắn. Đương nhiên, nếu anh có con cái, anh sợ rằng sau khi mình liều mình cùng chết, con cái anh cũng sẽ bị con cái của bọn họ ức hiếp, vậy thì nhanh gọn, giết cả nhà ư?

Cho nên, xin khuyên nhủ tất cả những người có chút quyền thế trong xã hội, có làm việc xấu thì cũng không nên thái quá, dù sao cũng phải để lại chút lương tâm, anh không thể nào vĩnh viễn không có lúc bị rơi lại một mình, cho dù như vậy, anh cũng đừng quên, anh còn có bố mẹ, có vợ, không chừng đứa con đang học tiểu học của anh, lúc tan học, có kẻ tuyệt vọng đang đứng trước cổng trường đợi nó.

Từ Sách cười, anh ta cảm thấy, anh ta đã làm một việc mà có một số người muốn làm nhưng lại thiếu “trí tuệ” giống như anh ta mới có thể làm được.

Cần phải biết rằng, anh ta chỉ là muốn lấy lại “món nợ” của bọn họ, anh ta vốn không muốn liều mình cùng chết.

CHƯƠNG 37

Vương Hiếu Vĩnh nhiều hơn Cao Đông vài tuổi, cấp bậc hành chính như nhau, chức vụ trong hệ thống thì cao hơn Cao Đông một bậc.

Anh ta không biết đã nghe lời khuyên nhủ của ai, hay là do nóng lòng muốn tích lũy vốn liếng thành tích để nhằm thăng chức, một người không hề có chuyên môn làm về trinh sát hình sự lại kéo theo năm sáu người hướng dẫn trinh sát hình sự cao cấp được thành phố điều động tới, muốn tiếp quản vụ án 12.6.

Mặc dù Cao Đông cũng từng nghe tên mấy vị hướng dẫn trinh sát hình sự này, biết được họ đã phá được khá nhiều vụ án lớn trong phạm vi quản hạt của mình, nhưng một vị chỉ huy chỉ biết ngồi trong văn phòng lãnh đạo cả đội, hừ hừ, Cao Đông không nghĩ anh ta có thể phá án.

Hôm nay trong cuộc họp các thành viên phá án, Trương Nhất Ngang và đội trưởng Trần của Sở Công an huyện miêu tả tỉ mỉ về việc điều tra phá án của vụ án với nhóm Vương Hiếu Vĩnh, một phần chi tiết thì được Cao Đông bổ sung.

Cao Đông biết, dựa vào những manh mối và chứng cứ hiện đang nắm giữ, nói toàn bộ cho người của Vương Hiếu Vĩnh cũng chẳng sao, những manh mối hiện giờ cũng không đủ để phá án. Hơn nữa, anh rất tự tin đối với thủ pháp và cả quy trình trinh sát hình sự của mình ở giai đoạn đầu, họ không tìm ra được tí vết nào để có thể khiển trách mình không dốc sức làm việc.

Về tổng thể, mặc dù nói Vương Hiếu Vĩnh là tổ trưởng của tổ chuyên án hiện thời, Cao Đông bị giáng chức làm tổ phó, nhưng trong thành viên của tổ chuyên án, ít nhất cũng có một nửa số người đều là do Cao Đông đem từ Sở Công an thành phố tới. Dù sao thì huyện Bạch Tượng cũng thuộc sự quản hạt của Sở Công an thành phố của anh, cho nên trên thực tế, Cao Đông còn có quyền phát ngôn hơn cả Vương Hiếu Vĩnh.

Cao Đông là người biết chùng mực, cũng biết co duỗi. Trong cuộc họp, anh tỏ ra rất khiêm tốn, đề cao Vương Hiếu Vĩnh, tỏ rõ thái độ

dường như rất tôn trọng lãnh đạo. Dù sao đây là do cấp trên bố trí, vừa mới bắt đầu làm việc đã gây khó dễ, như vậy thì chỉ có ảnh hưởng xấu đối với anh mà thôi.

Ngược lại, ngoài mặt khen ngợi Vương Hiếu Vĩnh, đến cuối cùng nếu như Vương Hiếu Vĩnh không phá được án, chỉ có thể sượng sùng rút lui, cũng không có lý do gì nói người của Cao Đông không phối hợp, vậy thì cuối cùng được lợi vẫn là bản thân mình.

Quách Hồng Ân trong cuộc họp gần như không nói gì, ông ta lúc này là “thân mang trọng tội”, bất luận có thể phá được vụ án hay không, chức vụ giám đốc Sở đều bị cách sau mấy tháng nữa. Hiện giờ chỉ là vì để ổn định lòng quân, để ông ta tạm thời tiếp tục làm giám đốc Sở, công việc năm sau của ông ta e rằng cũng đầy trở ngại.

Còn hai vị phó giám đốc Sở Công an huyện đã lui về tuyến hai, đều không tham gia cuộc họp lần này. Cao Đông nghe Quách Hồng Ân nói, trong Sở Công an huyện, liền hai vị phó giám đốc bị giết hại, hai vị phó giám đốc đã lui về tuyến hai này lo lắng tiếp theo sẽ đến lượt mình, cho nên xin nghỉ với lý do không được khỏe, tạm thời đến thành phố khác để sinh sống với con cái họ.

Cuộc họp kết thúc, một mình Cao Đông lại lần nữa đi đến đường Phong Tây, lúc này trời đã tối, gió lạnh thổi vù vù, Cao Đông mặc chiếc áo khoác lông cừu, trong đầu vẫn luôn suy nghĩ.

Vẫn cần phải từng bước tiến hành phân tích từ đầu. Hung thủ là một người có kinh tế và địa vị xã hội nhất định, hẳn vì sao lại phải liên tiếp giết người?

Hẳn có tâm lý biến thái? Hẳn vô cùng thù hận các vị quan chức? Tâm lý biến thái có lẽ cũng không phải, hung thủ giết người dùng dùi cui kích điện cho ngắt xiềng, rồi lại đâm một nhát dao vào tim, làm rất sạch sẽ gọn gàng, thủ pháp cũng không coi là tàn nhẫn, càng không thể coi đó là sở thích hay là một loại sở thích tà ác nào đó.

Còn về việc vô cùng căng thẳng đối với các vị quan chức, nếu như là một kẻ cuộc sống nghèo khó, không có chút lưu luyến gì, thì mới mạo hiểm gây nên tội lớn, liên tục gây án. Với một người có kinh tế và địa vị xã hội, lẽ ra không nên làm như vậy, người như vậy, sẽ không đi báo thù xã hội. Cho dù báo thù xã hội, đã giết được một

người phó giám đốc Sở đề ra oai rồi, tại sao vẫn còn giết tiếp một phó giám đốc Sở nữa? Cho dù là có thù hằn đối với hệ thống công an, thì có liên quan gì đến Lâm Tiêu - đội trưởng đội Chấp pháp của Sở Địa chính này chứ?

Phải rồi, khả năng lớn nhất chính là, hẳn nhất định có tư thù.

Trước tiên là Lý Ái Quốc bị giết, tiếp đến là Lâm Tiêu mất tích, rồi đến Trương Tương Bình gặp nạn.

Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình là đồng nghiệp, Trương Tương Bình và Lâm Tiêu quen biết nhau, Lý Ái Quốc và Lâm Tiêu không có chút liên quan gì.

Người nào lại cùng đồng thời có mối tư thù với ba người này?

Lẽ nào hung thủ là Lâm Tiêu? Anh ta giết người nên tự mình đã phải lẩn trốn? Nhưng anh ta hoàn toàn không có thù oán gì với Lý Ái Quốc mà.

Cũng có thể Lâm Tiêu thậm chí là kết thù với Lý Ái Quốc trong trường hợp mà những người khác đều không hay biết? Nhưng anh ta và Trương Tương Bình không có mâu thuẫn gì mà.

Trong đầu óc của Cao Đông lúc này, tên của ba người này được viết lên ở ba đỉnh của hình tam giác, giữa Lý Ái Quốc và Lâm Tiêu không có đường liên kết. Trong ba người, chỉ có một mình Trương Tương Bình là đều liên quan với hai người kia.

Điểm đột phá có lẽ là Trương Tương Bình!

Người làm chứng nhìn thấy hung thủ đang giúp đỡ Trương Tương Bình kiểm tra lốp xe, hung thủ có quen biết với Trương Tương Bình, liệu là ai chứ?

Trọng điểm vẫn là cần phải nắm bắt được toàn bộ quá trình phạm tội trong vụ án của Trương Tương Bình.

Tối đó Trương Tương Bình đánh bài ở khách sạn Bán Đảo, lúc rời khỏi khách sạn là mười giờ hai mươi mấy phút. Bọn bè của ông ta đã chứng thực, khi ông ta rời khỏi đó là lái xe một mình. Trong máy

quay camera giám sát cũng chứng thực, trong xe của ông ta, ít ra là trên ghế phụ, không có người.

Tiếp đến qua đoạn đường hai ki-lô-mét, Trương Tương Bình tiến vào đường Phong Tây, dừng xe ở địa điểm gặp nạn.

Hai mảnh đinh cắm vào hai chiếc lốp xe trước sau ở mé phải chắc chắn là đã lái đè lên trong quá trình ông ta đi từ khách sạn Bán Đảo đến địa điểm gặp nạn.

Hung thủ không có cách nào để bố trí đinh ở bên đường cái, đợi hai bánh xe trước sau của Trương Tương Bình vừa vạy đè lên. Nếu như hung thủ muốn làm như vậy ở trên đường, một là hung thủ không có cách nào dự liệu trước được quỹ đạo vận hành của lốp chiếc xe, hai là nếu như hung thủ đặt rất nhiều đinh, bảo đảm chiếc xe chắc chắn sẽ đè lên, vậy thì không chỉ cắm vào mỗi chiếc xe của Trương Tương Bình. Bởi vì thuộc hạ của anh ta sau khi xảy ra vụ án đã đặc biệt cầm chiếc đinh châm lốp tìm các cửa hàng sửa chữa xe để hỏi, đều nói là sản phẩm tự chế, họ chưa từng nhìn thấy loại đinh châm lốp xe này, hơn nữa mấy hôm nay cũng không gặp phải lốp xe của những chiếc khác bị loại đinh này châm thủng.

Mắt Cao Đông rực sáng, khả năng duy nhất chính là, khi Trương Tương Bình dừng xe ở bãi đỗ xe của khách sạn Bán Đảo, bị người ta đặt đinh cắm lốp ở dưới lốp xe, như vậy thì xe của Trương Tương Bình chắc chắn sẽ bị cắm đinh!

Đúng vậy, chính là như vậy!

Tiếp đến, cần phải suy nghĩ xem vì sao hung thủ lại phải đặt đinh châm lốp, việc này giúp đỡ gì cho quá trình sát hại Trương Tương Bình chứ?

Cao Đông suy nghĩ một lúc, phải rồi, ngày mai sẽ tìm một chiếc xe, tự mình làm cuộc thí nghiệm.

CHƯƠNG 38

Ngày hôm sau, Cao Đông đi cùng với bác sĩ pháp y Trần, cầm hai

mảnh đinh châm lốp, lái một chiếc xe Toyota trong Sở Công an huyện đi đến khách sạn Bán Đảo.

Hai người bọn họ đều mặc thường phục, không muốn gây ra sự chú ý của người khác.

Sau khi xuống xe, Cao Đông cầm mảnh đinh châm lốp đi đến trước lốp xe, anh tỉ mỉ nghiên cứu một hồi. Nếu như trực tiếp để ở bên dưới lốp, sau khi xe khởi động, có thể sẽ đề lên và bị cong, chưa chắc đã có thể cắm thẳng được vào lốp xe, chắc là hung thủ ấn một phần đinh vào lốp, sau khi xe khởi động, mới có thể hoàn toàn đề vào.

Cao Đông làm theo cách đó, lên xe khởi động, anh ta chú ý thấy, khi đinh châm lốp hoàn toàn chọc vào lốp xe, không hề nghe thấy tiếng vỡ lốp xe chói tai, thảo nào Trương Tương Bình lúc đó không hề phát hiện ra.

Tiếp đó lại đi khoảng hơn hai nghìn mét, đến đường Phong Tây và dừng lại.

Cao Đông và bác sĩ pháp y Trần cùng xuống xe đứng bên cạnh quan sát, mặc dù đinh châm lốp đã cắm hết vào trong lốp, nhưng đến lúc này, chiếc xe chỉ xuất hiện độ nghiêng lệch nhỏ, nếu không chú ý quan sát, không phát hiện ra hai bánh xe này hơi non hơi.

Cao Đông vô cùng băn khoăn: “Từ khách sạn Bán Đảo đến đường Phong Tây chỉ có hai ki-lô-mét, đinh châm lốp trong khoảng thời gian này không phát huy được hiệu quả, Trương Tương Bình lúc đó tại sao lại biết lốp xe bị thủng, xuống xe để kiểm tra lốp xe?”

Bác sĩ Trần nói: “Liệu có phải là đinh châm lốp và vụ ám sát là hai việc khác nhau?”

Cao Đông lắc đầu: “Không thể nào, chắc chắn là có liên quan. Trước tiên đinh châm lốp này là tự chế, những cửa hàng sửa xe quanh đây đều chưa từng nhìn thấy loại đinh cắm lốp có hình dạng như thế này. Tiếp đến, người làm chứng nói lúc đó Trương Tương Bình nói lốp xe bị thủng, bên cạnh còn có một người đang kiểm tra lốp xe. Hai điểm này đủ để chứng minh, lốp xe hỏng và Trương Tương Bình gặp nạn có mối quan hệ rất quan trọng. Có thể hung thủ chính là mượn có lốp xe hỏng, dụ Trương Tương Bình xuống xe kiểm

tra. Nhưng, khách sạn Bán Đảo cách đường Phong Tây chỉ có hai ki-lô-mét đi xe, đinh châm lốp không phát huy được hiệu quả, Trương Tương Bình lẽ ra không thể cảm nhận được lốp xe bị thủng.”

“Liệu có phải khi chiếc xe của Trương Tương Bình đỗ ở khách sạn Bán Đảo đã bị đinh châm lốp này cắm vào, chứ không phải là đến khi xe khởi động, mới đề lên? Như vậy thì, thời gian đủ dài, Trương Tương Bình mới có thể cảm nhận được thân xe bị nghiêng lệch.”

Cao Đông phủ nhận: “Cũng không thể nào, tôi đã hỏi tất cả những người bạn của Trương Tương Bình, thời gian họ kết thúc buổi đánh bài không cố định, có khi đánh xong còn uống trà ngồi nói chuyện tiếp, hung thủ không thể nào biết trước được Trương Tương Bình lúc nào sẽ rời khỏi khách sạn để trở về nhà. Nếu như hắn cắm đinh châm lốp vào trong lốp xe từ trước, nói không chừng khi Trương Bình rời khỏi, đã nhìn thấy thân xe bị nghiêng lệch rồi, ông ta sẽ không khởi động xe để đi nữa. Như vậy, chẳng phải là đã phụ chiêu chuẩn bị tinh tế này của hung thủ sao, cũng khiến cho Trương Tương Bình đề cao cảnh giác, hung thủ lần sau muốn nghĩ cách giết hại ông ta, sẽ càng khó khăn hơn.”

“Ồ... để tôi nghĩ, anh cả, chiếc xe này của anh là Toyota, xe Trương Tương Bình là Audi, chiếc xe Audi nặng hơn rất nhiều, nói không chừng cùng một loại đinh cắm lốp, nhưng những chiếc xe khác nhau sau khi bị cắm vào, tốc độ xì hơi sẽ không giống nhau thì sao?”

Cao Đông thoáng suy nghĩ, lập tức cảm thấy phán đoán của bác sĩ Trần có lý, anh lập tức gọi điện thoại cho Trương Nhất Ngang, bảo cậu ta tìm ở trong Sở Công an huyện một chiếc xe Audi cùng loại với xe của Trương Tương Bình và lái đến.

Lần này dùng cùng một loại xe Audi để làm thí nghiệm với đinh cắm lốp, đã giúp Cao Đông có được thu hoạch lớn.

Chiếc xe Audi đi khoảng hơn hai nghìn mét, sau khi đến đường Phong Tây, người trong xe có thể thoáng cảm nhận thấy độ nghiêng lệch của thân xe, mặc dù cảm giác này không rõ lắm, nhưng xuống xe đi ra phía bên ngoài, là có thể nhìn rõ được thân xe nghiêng lệch, vừa nhìn là đã biết lốp xe bị thủng rồi.

Phát hiện này đúng là đã khiến Cao Đông kinh hoàng thất sắc,

đồng thời anh cũng nảy sinh nỗi hoang mang sợ hãi mãnh liệt đối với hung thủ.

Mảnh kính chắn gió này của hung thủ, không thể nào khiến cho chiếc xe Toyota sau khi đi hai ki-lô-mét đường có thể nhìn thấy rõ độ nghiêng lệch của thân xe, chỉ có thể khiến cho chiếc xe Audi cùng loại có thể nhìn thấy được rõ độ nghiêng lệch của thân xe.

Sự tính toán của tên hung thủ này chẳng phải là đã quá cao thâm khiến người ta sợ hãi sao?

Ngoài ra, Cao Đông suy đoán, số lượng và đường kính những chiếc đinh trên bàn kính chắn gió cũng đã đều được hung thủ tính toán rất tỉ mỉ, vừa vặn có thể khiến cho chiếc xe Audi đi hai ki-lô-mét là xuất hiện tình trạng xịt lốp.

Cao Đông mím môi, hung thủ chắc chắn là xuất thân từ ngành Khoa học kỹ thuật, nếu không, hẳn sẽ không có được thiết kế tinh tế vi diệu đến nhường này.

Cao Đông cảm thấy nhịp tim mình tăng lên, thủ pháp của hung thủ quá cao siêu, rõ ràng vượt qua bất cứ tên hung thủ nào mà anh đã từng gặp trước đây, đồng thời, anh ta cũng nhận thấy rõ nét hơn về tên hung thủ này.

Có thể gây ra được vụ án này, chắc chắn là đã phải làm thí nghiệm, nếu đã làm thí nghiệm, hung thủ cũng có một chiếc xe Audi, đồng thời trong quá trình hẳn làm thí nghiệm, chắc chắn cũng phải vá lốp xe nhiều lần.

Phải rồi, sẽ phải tiến hành điều tra loại trừ từng cửa hàng sửa xe!

CHƯƠNG 39

Cao Đông rõ ràng không thể ngờ được hung thủ thậm chí đã đề phòng đến việc cảnh sát sẽ điều tra loại trừ tất cả các cửa hàng sửa xe. Từ Sách luôn suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, tình huống xấu nhất chính là cảnh sát nghĩ được ra tại sao anh ta lại đâm thủng lốp xe của Trương Tương Bình, và tiếp tục suy đoán ra hung thủ trước khi giết

người đã tiến hành rất nhiều lần thí nghiệm, vậy thì chắc chắn sẽ làm hỏng rất nhiều lốp xe. Hơn nữa hình dạng đỉnh châm lốp mà hung thủ sử dụng rất đặc biệt, nếu như đưa lốp xe đến cửa hàng sửa xe để vá, rất có khả năng gây nên sự chú ý của nhân viên sửa chữa, cảnh sát vừa hỏi là biết mấy tuần trước, đúng là có một chiếc xe Audi, lốp thủng của lốp xe bị thủng rất đặc biệt, đã từng đến đây vá lốp. Hơn nữa, bây giờ phần lớn những cửa hàng sửa xe chính quy, vì muốn tránh gây nên những tranh cãi với người chủ xe trong lúc sửa xe và rửa xe, trong cửa hàng đều lắp máy quay camera, vậy thì cảnh sát chỉ cần kiểm tra, là đã lộ hết chân tướng.

Phương thức Từ Sách chọn lựa chính là tự mình vá. Anh ta mua nguyên liệu và dụng cụ để vá xe, tự vá xe trong sân nhà mình, đương nhiên, một chiếc lốp xe sau khi vá vài lần, có quá nhiều lỗ hỏng, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của cuộc thí nghiệm, thì anh ta sẽ đi mua lốp xe mới.

Cao Đông không biết, cuộc điều tra lần này của anh, cuối cùng cũng vẫn cứ là mất công vô ích. Cho dù anh càng lúc càng nhìn rõ đặc trưng của hung thủ, nhưng vẫn không đủ để anh xác định thành công được hung thủ.

Nếu như ngay đầu tiên Từ Sách làm cho Lâm Tiêu mất tích, thứ hai là giết Trương Tương Bình, Cao Đông chắc chắn 100% sẽ nghi ngờ đến sự việc của Ban Cải tạo khu vực cũ. Nhưng người đầu tiên bị giết hại lại là Lý Ái Quốc - người không có chút liên quan gì đến Ban Cải tạo khu vực cũ cả, cho nên sau khi ba người này xảy ra chuyện, anh vẫn không thể nào nắm bắt được chuẩn xác động cơ phạm tội.

Một người nam giới khoảng 40 tuổi, có kinh tế và địa vị xã hội nhất định, chắc là có một chiếc xe Audi, đương nhiên, chiếc xe Audi cũng có khả năng là đi mượn, có lẽ là xuất thân từ ngành Khoa học kỹ thuật, trí tuệ hơn người, khả năng phản trình sát rất tốt, có sự nhẫn nại và năng lực để làm thí nghiệm.

Một người như vậy, mặc dù xem ra có đặc trưng rất nổi bật, nhưng tất cả những đặc trưng đó đều chỉ mang tính miêu tả khái quát, vẫn chưa đạt được mức độ để có thể xác định mục tiêu rõ ràng. Cho đến tận hôm nay vẫn chưa tìm ra được những manh mối có tính chất then chốt.

Cao Đông có sự kỳ vọng tương đối lớn về việc điều tra loại trừ các cửa hàng sửa chữa xe, anh tin rằng cuộc điều tra lần này rất có khả năng trực tiếp khiến cho hung thủ lộ diện.

Anh đương nhiên không muốn bây giờ phá được vụ án, như vậy thì hỏi cho Vương Hiếu Vĩnh quá, cho nên anh bảo Trương Nhất Ngang tìm gặp riêng đội trưởng Trần để thương lượng, lạng lẽ bố trí người lấy danh nghĩa là điều tra vụ án mất cắp xe ô tô, để đến điều tra các cửa hàng sửa chữa xe ô tô ở khu vực ngoại thành và trong huyện thành, xem xem dạo này có ai đến vá lại lốp xe bị hư hỏng như thế này không.

Mặc dù nói Vương Hiếu Vĩnh là tổ trưởng tổ chuyên án, nhưng đội trưởng Trần là người của huyện Bạch Tạng, thuộc về sự quản lý của Sở Công an thành phố, anh ta đương nhiên là càng nghe theo lời dặn dò của Cao Đông hơn. Sau khi nhận được mệnh lệnh, lập tức tìm người cảnh sát ở đồn công an tuyến dưới để làm việc.

Sau khi đã biết rõ hung thủ làm thế nào dùng đinh châm lốp làm thủng lốp xe của Trương Tương Bình, Cao Đông cần phải tiếp tục phân tích cả quá trình xảy ra vụ án của Trương Tương Bình.

Tối đó, hung thủ ở bãi đỗ xe của khách sạn Bán Đảo, dùng đinh châm lốp ấn vào trong lốp xe của Trương Tương Bình. Trương Tương Bình sau khi lên xe, bánh đè vào đinh châm lốp. Lúc đó ông ta không hề phát hiện ra có điều gì khác thường. Sau khi lái xe khoảng hơn hai nghìn mét, đi đến đường Phong Tây, lúc này, tại sao ông ta lại dừng xe?

Nếu như lúc đó ông ta đã cảm nhận ra thân xe nghiêng lệch, theo như thí nghiệm của bọn họ, thì cảm giác này rất khế, người trong xe vốn không cảm nhận ra được, Trương Tương Bình không có lý gì lại xuống để kiểm tra xe ở nơi chỉ cách tiểu khu mấy trăm mét, thường thì mọi người sẽ đều vào trong tiểu khu trước rồi mới kiểm tra xe.

Lúc đó tại sao ông ta lại dừng xe?

Phải rồi, chắc chắn là hung thủ vừa vạy xuất hiện trước chiếc xe, ngăn xe lại, nói với ông ta là lốp xe bị xẹp rồi. Theo lẽ thường, nếu là một người lạ thì Trương Tương Bình chắc sẽ không xuống xe. Chỉ có là người quen mà ông ta cảm thấy yên tâm, nói với ông ta lốp xe bị

xếp, ông ta đương nhiên sẽ xuống để kiểm tra. Hung thủ nhân cơ hội đó mới có thể rat ay với ông ta được.

Đúng vậy, quá trình chắc có lẽ là sẽ như thế.

Bây giờ quá trình phạm tội trong vụ án của Trương Tương Bình vẫn để lại hai điểm nghi vấn.

Thứ nhất, hung thủ làm thế nào để biết được tối đó Trương Tương Bình sẽ về muộn?

Theo như lời vợ ông ta nói, Trương Tương Bình tiếp khách ở bên ngoài, thời gian về sớm muộn cũng không cố định, phần lớn thời gian đều về nhà lúc 9 giờ, không mấy khi về nhà sau 10 giờ. Bạn bè Trương Tương Bình cũng nói, thời gian họ kết thúc việc đánh bài cũng không cố định. Hung thủ không có cách nào dự đoán trước được khoảng thời gian Trương Tương Bình về nhà.

Nhưng rõ ràng, thủ pháp châm lốp xe của Trương Tương Bình, hung thủ chỉ dùng mỗi một lần này, tìm hiểu qua bạn bè đồng nghiệp của ông ta, trước đây chưa từng xảy ra vụ việc tương tự.

Hung thủ một lần đã gặp ngay được lúc Trương Tương Bình về nhà muộn, quyết không phải là sự trùng hợp.

Thứ hai, ở bên cạnh nơi xảy ra vụ án có hai chỗ có mảnh chai bia vỡ, liệu có liên quan gì đến vụ án hay không?

Thực ra, nếu như Cao Đông tự mình lái xe làm thí nghiệm, thì sẽ phát hiện ra, khi lái xe phía trước gặp phải một mảnh chai bia vỡ ở trên đường, đương nhiên sẽ giãm phanh và đi vòng qua. Mà chỗ phía trước là ở luồng đường bên phải, chỗ phía sau là luồng đường bên trái, bảo đảm xe sau khi phanh lại sẽ rẽ sang bên trái, rồi lại phanh xe và rẽ sang bên phải, cuối cùng khi bị hung thủ gọi lại, vừa vặn có thể khiến cho chiếc xe dừng lại ở trên luồng đường bên phải. Như vậy thì sẽ đảm bảo khi hung thủ gây án, hấn sẽ ở phía bên phải, tầm nhìn bị che khuất, không dễ bị người khác phát hiện ra, đồng thời sau khi gây án, trực tiếp chạy trốn vào vùng đồng ruộng.

Sau khi Cao Đông hỏi han những người cảnh sát, đi đến bãi đỗ xe của khách sạn Bán Đảo, điều tra ra trong bãi đỗ xe của khách sạn Bán

Đảo không có máy quay camera giám sát, xem ra muốn thông qua máy camera giám sát để tìm ra được người đặt đinh châm lốp là điều không thể rồi. Bây giờ chỉ có thể kiểm tra ba chiếc máy quay camera ở trên đường Phong Tây.

Sau khi xảy ra vụ án, Cao Đông ngay lúc đó đã chỉ huy đội trưởng Trần lấy cuộn băng video giám sát của ba chiếc máy quay này, cần phải lần lượt điều tra loại trừ từng người và từng chiếc xe, tìm ra người tối đó dừng lại ở trên đường Phong Tây.

Vụ án lần này có thể nói là có rất nhiều điểm tương đồng với vụ án của Lý Ái Quốc, hung thủ xuất hiện trên đường Phong Tây, cũng chắc chắn là đi từ đường cái tới, chắc chắn phải đi vào trong tầm quay của máy quay camera giám sát.

Lần trước trong vụ án của Lý Ái Quốc, dù sao thì lúc bắt đầu kiểm tra máy quay camera giám sát, đã cách thời gian xảy ra vụ án hơn một ngày, có lẽ một số người tài xế đã quên việc có người xuống xe ở giữa đường Phong Tây.

Lần này vụ án mới xảy ra có vài tiếng đồng hồ đã tiến hành điều tra loại trừ, Cao Đông cho rằng rất có khả năng sẽ tìm ra được người lưu lại ở trên đường.

Thật đáng tiếc, đến tận lúc này, đã điều tra loại trừ hàng trăm chiếc xe, vẫn không hỏi ra được người nào xuống xe giữa đường.

Trong hai vụ án này, rốt cuộc hung thủ đã làm thế nào để đến được hiện trường xảy ra vụ án trên đường Phong Tây chứ? Việc này mãi vẫn không nghĩ ra được cách giải thích nào hợp lý.

Cao Đông mím môi, trầm nghĩ, hay là tìm Từ Sách để nói chuyện, cách nhìn nhận của anh ấy trong mấy lần nói chuyện trước đã gợi mở cho mình khá nhiều, Từ Sách thông minh như vậy, lại đã từng học Tâm lý học tội phạm ở Mỹ, biết đâu anh ấy có thể đưa ra nhiều ý kiến hữu ích hơn.

CHƯƠNG 40

"Dạo này thế nào?" Hôm nay là Tết Dương lịch, là bắt đầu của một năm mới. Trong một phòng riêng ở quán trà, Cao Đông đang rót trà cho Từ Sách.

"Thì vẫn như thế thôi." Từ Sách nói.

Cao Đông cười: "Hạng mục ở Mỹ của anh đã có tiến triển chưa?"

"Thủ tục ở Mỹ vẫn còn đang làm, có lẽ mấy tuần sau làm xong thì tôi trở về Mỹ một chuyến."

"Mấy tuần nữa à? Vậy chẳng phải là sắp đến Tết Nguyên Đán rồi sao?"

"Đúng vậy, trước Tết có thể làm xong, trở về Mỹ đoàn tụ với vợ con, con trẻ không có nhiều khái niệm về Tết cổ truyền của Trung Quốc, vẫn cần phải bồi đắp cho nó một chút. Ăn Tết xong quay lại, là có thể bắt đầu công việc của mình, đến lúc đó vợ và con cũng làm xong visa, cũng có thể quay về nước."

Cao Đông cười nói: "Thành tích trước đây của anh tốt như vậy, học khoa Toán, sau đó lại du học học ngành Tâm lý học, vốn dĩ mọi người bọn tôi cứ tưởng anh sẽ làm công việc nghiên cứu, sau khi về sẽ trở thành nhà chuyên gia về tâm lý học. Thật không ngờ sau đó anh lại làm về đầu tư ngân hàng, thế nào mà bây giờ lại bắt đầu làm ăn kinh doanh rồi."

Từ Sách cười nhàn nhạt: "Bất luận là làm về đầu tư ngân hàng hay là làm ăn kinh doanh, thực ra trong suy nghĩ của tôi, đều là một phương thức nghiên cứu tâm lý học. Khi học ở trong trường, luôn là những kiến thức chết ở trong sách vở, tâm lý học thật sự, nhất định cần phải ở trong xã hội. Ví dụ như làm về đầu tư, suy xét đến cùng, chính là quyết sách trên phương diện tâm lý. Bao gồm cả việc mình tự làm ăn kinh doanh, cũng là trước tiên cần phải khiến cho nội tâm của mình đủ vững mạnh, đồng thời phải tìm hiểu suy nghĩ tâm lý của những người mà mình giao tiếp, đây đều là nghiên cứu. Anh biết rồi đấy, khoảng thời gian đi học, tôi không biết ăn nói, bây giờ làm việc bao nhiêu năm rồi, đã hơn hồi đó rất nhiều rồi, nhưng nếu so với những người khác, khả năng biểu đạt bằng ngôn ngữ của tôi vẫn còn kém. Việc này không ảnh hưởng đến công việc của tôi. Bởi vì bất luận là làm về đầu tư hay là tự làm ăn kinh doanh, tài ăn nói chỉ là nguyên

tố thứ yếu để đạt được giao dịch cuối cùng, nắm bắt được nhu cầu tâm lý của con người, mới là điều kiện quan trọng nhất ảnh hưởng đến việc buôn bán kinh doanh. Ví dụ như mua nhà mua xe, phần lớn những người mua đều không bị mê hoặc bởi lời nói của những người bán hàng, thứ ảnh hưởng đến việc hoàn thành giao dịch cuối cùng, chủ yếu chính là phải biết được mong muốn mua sắm của người mua hàng và định giá. Nếu như nắm bắt được nhu cầu trong lòng người mua, cung cấp cho họ những thứ mà họ thực sự mong muốn, cho dù là người ăn nói kém cỏi, cũng có thể hoàn thành được giao dịch.”

Cao Đông mím môi: “Kết bạn với anh đúng là đáng sợ, lúc nào cũng bị anh toan tính.

Từ Sách cười: “Nếu thực sự muốn toan tính, thì sao lại nói thẳng luôn với anh chứ? Phải rồi, việc của em họ tôi thế nào rồi?”

“Anh yên tâm đi, bây giờ đang làm theo quy trình, mấy hôm nay nghỉ Tết Tây^[1], sau đợt nghỉ Tết là cậu ta sẽ được thả ra.”

“Có cần phải tác động gì không?”

Cao Đông mím cười lắc đầu: “Không phải là việc gì lớn, Sở Địa chính và công ty Thành Kiến đều đã gặt đầu rồi, đương nhiên là sẽ không có vấn đề gì. Huống hồ tôi cũng đã có lời, không cần phải quạ cáp gì đâu.”

“Vậy... vậy thì ngại quá, anh Cao, tôi cần phải cảm ơn anh thế nào đây?”

“Anh nói như vậy thì khách sáo quá. Mối quan hệ xã hội là mối quan hệ xã hội, bạn học là bạn học, loại quan hệ thứ nhất thì mối nợ ân tình sẽ phải trả, còn giữa chúng ta chỉ thuần túy là bạn học giúp đỡ nhau thôi.”

Từ Sách cười trêu chọc: “Xem ra anh làm quan chức nhiều năm, trong lòng vẫn còn giữ lại một khoảng thuần khiết dành cho bạn học như vậy.”

Cao Đông bật cười ha ha: “Thật ra suy cho cùng bất luận là làm về thương mại hay làm trong cơ quan hành chính sự nghiệp, thuộc tính bản chất của con người, vẫn là một người, trong nội tâm của một con

người luôn có một khoảng tâm hồn trong sạch. Con người này cho dù ở xét ở bên ngoài, tính khí rất tẻ với những người anh ta tiếp xúc, nhưng anh ta sẽ luôn đối xử thực sự tốt đối với một vài người nào đó. Huống hồ, tôi cũng không phải là người có tính khí tẻ tẻ, từ trước đến nay tôi vẫn rất coi trọng những người bạn thực sự và những người bạn học cũ, không theo như quy tắc của mỗi quan hệ xã hội để tiến hành giao tiếp, hy vọng mọi người cũng chỉ giao lưu với người bạn cũ bằng chính cái tên “Cao Đông” này mà thôi.”

Từ Sách gật đầu: “Tôi cũng rất đồng ý quan điểm của anh. Chúng ta đều là những người học tâm lý học, xem ra cũng có khá nhiều điểm tương đồng về cách nhìn nhận đối với những người xung quanh.”

Cao Đông mỉm cười nói: “Được, chúng ta hãy lấy trà thay rượu, cạn một chén. Nói thực, tôi thích uống trà hơn, uống rượu đều là vì tiếp khách mà thôi.”

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, Từ Sách hỏi: “Hôm nay chẳng phải là Tết Tây sao, sao anh không quay trở về thành phố để ở bên cạnh vợ con, lẽ nào vụ án của Lý Ái Quốc vẫn chưa kết thúc?”

Cao Đông cười đau khổ: “Một mình Lý Ái Quốc thì cũng đành vây, bây giờ Trương Tương Bình cũng chết rồi.”

“Cái gì?” Từ Sách giả vờ tỏ ra kinh ngạc, “Trương

Tương Bình chết rồi?”

Cao Đông bất lực gật đầu: “Vốn dĩ em họ anh có thể được thả ra trước Tết Dương lịch, chính là bởi vì Trương Tương Bình chết rồi, sự việc không có ai đôn đốc, sau đó tôi mới nhớ đến để thúc giục một chút.”

Từ Sách nói: “Không thể nào chứ, việc Trương Tương Bình chết là một việc rất lớn, sao lại không nghe thấy những người xung quanh nhắc đến?”

Cao Đông cũng hơi kinh ngạc: “Xung quanh anh không có lời đồn đại gì về việc này sao?”

Từ Sách lộ ra nét mặt hồi tưởng lại: “Hình như nghe có người nói

có người cảnh sát bị đánh trọng thương lúc nửa đêm ở trên đường Phong Tây, không ngờ là Trương Tương Bình, hơn nữa còn bị giết chết.”

Cao Đông nói: “Đúng vậy, sự việc này xảy ra lúc đêm khuya, chúng tôi lập tức đến ngay hiện trường, tạm thời phải phong tỏa thông tin, thông tin này cũng không thể giữ mãi được, chắc là chẳng được bao lâu, nhân dân trong huyện các anh cũng đều sẽ biết hết.”

Từ Sách lộ ra thần sắc lo lắng: “Vụ án Lý Ái Quốc vẫn chưa phá được, giờ lại chết thêm Trương Tương Bình, áp lực của anh liệu có phải sẽ càng lớn hay không?”

Cao Đông cười ha ha: “Áp lực ngược lại lại nhỏ đi rồi, chẳng phải sao, cấp trên đã cách chức tổ trưởng tổ chuyên án của tôi, chuyển thành tổ phó, phái một người khác đến xử lý vụ án, tôi bây giờ thì lại nhàn rồi quá, vụ án có phá được, thì công lao đầu tiên cũng chẳng phải là của tôi, vụ án không phá được, thì tôi cũng không cần làm con cừu gánh tội thay.”

Từ Sách lắc đầu cười: “Không phải, những lời này của anh chỉ là tự mĩa mai mình, tìm kiếm sự an ủi, thực ra trong lòng anh rất không vui.”

“Ồ? Sao anh có thể nhận ra?”

“Đừng quên là chúng ta học chuyên ngành nào.”

Cao Đông bật cười: “Tôi chỉ là anh thực sĩ quen ngành Tâm lý học trong nước, quả nhiên không thể so được với anh tiến sĩ ở trường nổi tiếng của Mỹ, có thể giấu được người khác nhưng không thể giấu được anh. Đúng vậy, nói thực lòng, bây giờ tôi tạm thời không hy vọng phá được vụ án, nhưng để tôi tìm thấy được chứng cứ, đến lúc đó sẽ do tôi hướng dẫn phá án.”

Từ Sách gật đầu: “Là suy nghĩ thường tình của con người thôi mà, ai cũng đều có nhu cầu danh lợi cho mình, có thể hiểu được. Thế nào, bây giờ anh đã tìm được chứng cứ gì rồi à?”

Cao Đông khổ não lắc đầu: “Khó lắm, về vụ án của Lý Ái Quốc, gần như chẳng để lại bất cứ nhân chứng vật chứng nào. Trong vụ án

của Trương Tương Bình, mặc dù phát hiện ra vết chân của hung thủ và sợi quần áo mà hung thủ mặc, nhưng những manh mối có giá trị thì tạm thời vẫn chưa tìm ra được.”

“Sợi quần áo mà hung thủ mặc?” Từ Sách khẽ mở to mắt.

Cao Đông nói: “Bác sĩ pháp y đã tìm người trong lĩnh vực chuyên môn xem rồi, nói là đây là loại chất liệu nhập khẩu ở nước ngoài, là áo khoác chất liệu lông cừu cao cấp, giá xuất xưởng ít nhất cũng phải mấy nghìn tệ, hung thủ là một người có nền tảng kinh tế khá vững.”

Từ Sách nói: “Nhưng chỉ dựa vào vật chứng này, không có cách nào để phán đoán được hung thủ.”

Cao Đông thừa nhận: “Đúng vậy, sợi dây chứng cứ quá mỏng.”

Từ Sách nói: “Theo như vật chứng hiện thời các anh tìm được, liệu có đủ để xác định được nhân chứng hay vật chứng hay không? Ví dụ như dấu vân tay, DNA?”

Cao Đông lắc đầu: “Không có những chứng cứ mang tính then chốt.”

Từ Sách nói: “Vậy thì cho dù bây giờ anh biết hung thủ là ai, không có chứng cứ mang tính then chốt, nếu như hung thủ nhất định không nhận tội, tòa án cũng không thể nào phán xử được phải không?”

Cao Đông bật cười: “Anh Từ, xem ra anh vẫn dùng tư duy của nước Mỹ để suy nghĩ vấn đề, tình hình đất nước không giống nhau, quy tắc thẩm phán tư pháp đương nhiên cũng không giống nhau, trong tòa án nước Mỹ, có một nhóm bồi thẩm đoàn, cơ quan công tố cần phải đưa ra nhân chứng vật chứng rõ ràng, đặc biệt là chứng cứ then chốt có tính duy nhất, như là DNA, mới có thể thuyết phục được bồi thẩm đoàn để xác định hung thủ có tội. Chúng tôi không cần, bây giờ mặc dù sợi dây chứng cứ chưa hoàn chỉnh, nhưng nếu như đã xác định được ai là hung thủ, khi thẩm phán, khẩu cung là một khâu quan trọng nhất.”

“Nếu như hung thủ không chịu khai thì sao?”

Cao Đông cười ha ha: “Không có phạm nhân nào vào trong Sở Công an mà có thể không khai khẩu cung được.”

Từ Sách suy nghĩ một lát, nói: “Các anh dùng hình...” Cao Đông hạ giọng nói: “Đây gọi là thủ đoạn trinh sát.”

Từ Sách thở dài: “Được rồi, vậy nếu như phạm nhân mặc dù khai khẩu cung, nhưng thực ra là khẩu cung giả, đến lúc phán quyết, phát hiện ra khẩu cung sai lệch với sự thực trong quá trình phạm tội, vậy thì các anh sẽ làm thế nào?”

Cao Đông nói về đầy ý tứ: “Tôi quyết không để cho sự việc này xảy ra. Chỉ cần vào trong Sở Công an, muốn có khẩu cung gì thì sẽ có khẩu cung đó.”

Từ Sách bỗng chốc cảm thấy cơ thể lạnh ngắt, nói: “Vậy... vậy anh cần phá án làm gì, cứ bắt một người, nói là anh ta làm.”

Cao Đông nghiêm túc lắc đầu: “Điều này không được, chỉ có những vụ án nhỏ ở những khu vực nhỏ, bọn quan chức ngu ngốc mới làm như vậy. Những vụ án lớn thì chắc chắn phải làm hết sức nghiêm túc, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường, nếu như sau này lật lại vụ án, là phải truy cứu trách nhiệm, sẽ vô cùng phiền toái. Thực ra, anh đừng thấy mọi người trong xã hội đánh giá không hay về chúng tôi, trên thực tế, gặp phải những chuyện lớn, chúng tôi vẫn làm việc hết sức nghiêm túc, đòi hỏi dựa vào chứng cứ xác thực, không dám làm bừa. Nếu như chuyện lớn chuyện nhỏ đều có thể làm bừa, thì đất nước này còn có thể giữ vững được sao? Cho nên, bây giờ ở chốn quan trường, những việc nhỏ thì thường xảy ra tình trạng làm qua loa, nhưng việc lớn thì mọi người đều biết rất rõ vạch giới hạn, nếu chạm vào vạch, không những ảnh hưởng đến tiền đồ, thậm chí còn gây nên sự phẫn nộ của dân chúng, những người đồng nghiệp và cấp trên, sẽ điều tra xét xử anh đấy. Sự thực đúng như lời anh nói, theo như vật chứng hiện thời mà chúng tôi đang nắm giữ, cho dù biết được hung thủ là ai, nếu như hãn ngậm chặt miệng, kiên quyết nói không làm, đến tòa án cũng không xử tội được. Nhưng tôi sống cho đến bây giờ cũng chưa nhìn thấy tồn tại nhân vật này, giống như tôi vừa nói, chỉ cần tiến vào Sở Công an, muốn có khẩu cung gì thì sẽ có khẩu cung đó.”

Những làn sóng lan tỏa dao động trong lòng Từ Sách, chỉ có thể

gật đầu nói: “Xem ra hiện nay việc cấp bách nhất của anh chính là tìm ra được rôt cuộc ai là hung thủ.”

Cao Đông nói: “Đúng vậy, nhân chứng vật chứng không xác định ra được hung thủ, lại thiếu phạm vi trình sát, tìm ra được người đó đúng là khó khăn giống như mò kim đáy biển. Huống hồ, đối với quá trình phạm tội của vụ án này, nhiều chỗ tôi vẫn còn chưa nghĩ được ra. Hôm nay tôi mời anh uống trà, là xuất phát từ nguyên nhân cá nhân muốn nhờ anh giúp tôi phân tích một chút về quá trình phạm tội.”

Từ Sách nghe thấy Cao Đông nói tìm anh ta để giúp phân tích tình hình vụ án, anh ta thoáng nheo mắt, trong lòng phân tích thật nhanh xem rôt cuộc Cao Đông là muốn thăm dò mình hay là thực sự chỉ tìm anh ta phân tích tình hình vụ án.

Được rồi, bất luận là thăm dò hay là đơn thuần phân tích vụ án, đều phải đón nhận, trong cuộc nói chuyện sau đây sẽ cần phải hết sức thận trọng, không thể nói bất cứ điều gì mâu thuẫn với sự thực, nếu không sẽ rất dễ gây nên sự cảnh giác của Cao Đông.

Chú thích:

[1] Ở Trung Quốc, quy định Tết Tây được nghỉ ba ngày.

Từ Sách cười, nói: “Anh nói xem.”

T Cao Đông miêu tả tỉ mỉ tất cả những chi tiết mà anh biết về vụ án của Trương Tương Bình, bao gồm cả việc anh đoán hung thủ chắc chắn đã làm rất nhiều lần thí nghiệm, mới có thể chế tạo ra được băng dính châm lốp xe dùng cho chiếc xe Audi, khiến cho chiếc xe sau khi lái hơn hai nghìn mét thì người trong xe không cảm nhận ra điều gì khác thường nhưng người ngoài xe lại có thể nhìn thấy được xe nghiêng lệch. Nếu như xì hơi quá nhanh, người trong xe sẽ cảm thấy được lốp xe bị xì hơi, rất có khả năng trước khi rẽ vào đường Phong Tây, đã dừng xe xuống để kiểm tra. Như vậy thì hung thủ sẽ để lỡ mất cơ hội phạm tội.

Anh phân tích xong, nói tiếp: “Có một điều tôi không nghĩ ra, cách chỗ Trương Tương Bình gặp nạn có hai chỗ mảnh chai bia vỡ, đây rất cuộc là do hung thủ bố trí nên hay là vốn dĩ xe chở hàng ở trên đường bị làm rơi xuống.”

Từ Sách thoáng chăm chú suy ngẫm, sau đó nói: “Lý

Ái Quốc cũng chết ở trên con đường này.”

“Ừm, đúng vậy, địa điểm hai lần cách nhau khoảng ba, bốn trăm mét. Quá trình phạm tội cũng có không ít điểm tương đồng.”

“Nếu tôi không nhầm, lốp xe của Lý Ái Quốc không bị châm nhỉ?”

“Ừm, xe của ông ta vẫn nguyên vẹn.”

“Vậy thì tức là, cách thức mà hung thủ khiến cho Lý Ái Quốc dừng xe và Trương Tương Bình dừng xe không giống nhau.”

“Đúng vậy.”

“Cạnh chỗ xảy ra vụ án của Lý Ái Quốc, liệu có phải cũng có những mảnh vỏ chai bia vỡ hay không?”

Cao Đông chợt bừng tỉnh, nói một câu: “Đợi đã”, vội vàng rút đi

động, gọi cho đội trưởng Trần: “Tiểu Trần, lần trước khi xảy ra vụ án của Lý Ái Quốc, gần đó có mảnh chai bia vỡ không?”

Đầu bên kia điện thoại trả lời: “Tôi không phải là nhóm đầu tiên đến hiện trường vụ án, để tôi hỏi xem.”

Một lúc sau, điện thoại gọi tới: “Anh Cao, tôi vừa gọi điện hỏi rồi, nhóm cảnh sát đầu tiên đến hiện trường vụ án của Giám đốc Lý sau khi nhận được điện thoại báo án kể lại, lúc đó, ở nơi cách khoảng mười mấy hai mươi mét cũng có những mảnh chai bia vỡ, sau khi họ nhìn thấy cho rằng không liên quan gì đến vụ án, nên mới bảo những người công nhân quét dọn vệ sinh dọn sạch, để thuận tiện cho việc xử lý vụ án ở hiện trường.”

Cao Đông gác điện thoại, thở hắt ra, nói: “Anh Từ, quả nhiên bị anh đoán trúng rồi, trong vụ án của Lý Ái Quốc lúc đó cũng có mảnh chai bia vỡ.”

“Ồ?” Mặt Từ Sách hơi rục sáng, nói: “Có bức ảnh chụp những mảnh chai bia vỡ không?”

Cao Đông lập tức gọi điện thoại cho Trương Nhất Ngang, bảo cậu ta gửi ảnh hiện trường vào hòm thư của anh ta. Mấy phút sau, Cao Đông mở di động, giở từng trang chụp ảnh hiện trường lúc xảy ra vụ án của Trương Tương Bình cho Từ Sách xem.

Từ Sách lần lượt xem xong hết, suy nghĩ rồi nói: “Vị trí hai chỗ mảnh chai bia vỡ đều ở phía sau xe của Trương Tương Bình, có nghĩa là lúc Trương Tương Bình lái xe, đã đi qua khu vực này.”

“Đúng vậy.”

“Nhìn trên bức ảnh, hai mảnh mảnh chai bia vỡ này liền sát vào nhau. Tôi đoán, nếu như là chai bia rơi từ xe chở hàng xuống, chắc sẽ không phân bố tập trung ở gần nhau vậy, mà là tản mạn khắp nơi. Đương nhiên, sự phân bố của mảnh chai bia ở trên đường, rất cuộc có thể là do xe chở hàng rơi xuống hay không, thì cần phải tìm chuyên gia lực học phân tích, tôi chỉ có thể nói đến tình huống thường gặp.”

“Ừm, có lý.”

Từ Sách tiếp tục nhìn vào tấm ảnh, xoa mũi, giây lát sau bèn nói: “Tôi hiểu rồi!”

Cao Đông vội hỏi ngay: “Hiểu gì vậy?”

Từ Sách nói: “Anh đã nói cả hai lần gây án, hung thủ đều không phải ngồi sẵn từ trong xe mà là xuất hiện từ bên ngoài xe, dụ cho Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình dừng xe. Anh nghĩ xem, nửa đêm, trên đường không có người, tình trạng đường xá rất tốt, trong ấn tượng của tôi thì đèn đường trên đường Phong Tây cũng rất sáng thì phải.”

“Đúng vậy, đoạn đường đó đi đến tiểu khu của nhân viên công vụ, cho nên đèn đường đều chọn loại có độ sáng tỏ, khoảng cách giữa đèn đường lại rất gần nhau, ánh sáng buổi tối rất tốt, cũng chính vì vậy, chúng tôi mới có thể kiểm tra ra được người và xe cộ ở trong máy quay camera giám sát.”

Từ Sách nói: “Nửa đêm trên đường xá trơn nhẵn, ánh sáng đủ, Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình đều đi xe Audi, theo lý thì tốc độ xe cần phải rất nhanh.”

Cao Đông nheo mắt, nói: “Đúng vậy, tốc độ xe sẽ không chậm.”

Từ Sách nói tiếp: “Bây giờ là mùa đông, lại là vào buổi tối muộn, Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình lái xe chắc chắn sẽ đóng cửa sổ xe.”

Cao Đông hiểu ý của Từ Sách, hạ giọng nói: “Anh hãy nói tiếp đi.”

Từ Sách nói: “Nửa đêm, tốc độ xe nhanh, đóng cửa sổ xe, cho dù hung thủ có quen biết với Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình, hung thủ ở phía trước gọi thì Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình cũng chưa chắc đã chú ý đến người quen ở phía trước. Cho dù nhìn thấy người quen, cũng chỉ loáng cái là lái xe qua, rất ít khi có người đang lái xe ở tốc độ nhanh mà nhìn thấy người quen lại dừng xe để chào hỏi.”

“Anh nói phải lắm!”

“Hung thủ giữa đêm khuya muốn gọi để cho chiếc xe đang lao nhanh dừng lại, chỉ có hai cách, một là hung thủ làm một việc gì đó

rất là đặc biệt ví dụ như là đứng chặn ở giữa đường khiến cho chiếc xe không thể không dừng lại. Nhưng làm như vậy mặc dù có thể khiến xe dừng lại nhưng sẽ gây nên sự cảnh giác của người ở trong xe, không hợp tình hợp lý. Còn một cách chính là thông qua phương thức khác khiến cho xe dừng lại. Anh thấy đấy, mảnh chai bia vỡ đã có được tác dụng này, bất cứ người lái xe nào khi nhìn thấy phía trước có một đám mảnh chai bia vỡ, chắc chắn sẽ đi vòng qua. Anh hãy nhìn vị trí của hai nơi có mảnh chai bia vỡ mà xem, chỗ đầu tiên nằm ở phía luồng xe bên phải chiếm hết cả luồng xe bên phải thậm chí còn lấn sang một phần ở đường bên trái, vậy chiếc xe cần phải vòng qua, thì bắt buộc cần giảm phanh, hạ tốc độ xuống thật thấp, mới có thể quành được sang phía bên trái. Sau khi quành sang phía bên trái, cách bảy, tám mét lại là một vùng mảnh chai vỡ, lúc này xe bắt buộc phải giảm phanh một lần nữa, rẽ sang bên phải.

Lúc này tốc độ của xe rất chậm, chính lúc đó xuất hiện người quen lên tiếng gọi, chiếc xe đương nhiên sẽ tiện đà giảm phanh cho dừng lại.”

Cao Đông gật mạnh đầu: “Nghe anh nói vậy, tôi hoàn toàn hiểu ra rồi! Đúng vậy, chắc chắn là như lời anh nói, tác dụng của mảnh chai bia vỡ chính là để cho xe đi chậm lại.”

“Lần trước anh nói, hung thủ chạy trốn từ vùng đồng ruộng ở phía bên phải à?”

“Ừ, vụ án của Trương Tương Bình cũng như vậy.”

Từ Sách nói: “Vậy thì đúng rồi, vị trí của những mảnh chai bia vỡ cũng được hung thủ tính toán kỹ lưỡng mới bố trí nên, bên phải trước, bên trái sau, vừa vặn có thể khiến cho chiếc xe dừng lại ở luồng đường bên phải, như vậy sau khi hấn gây án, việc chạy trốn sẽ càng an toàn hơn.”

Cao Đông thở hắt ra, nói: “Được rồi, trí tuệ của tên hung thủ này thực sự không thua kém gì anh!”

Từ Sách thoáng ngẩn người, nhưng lập tức thả lỏng tâm trạng, mỉm cười, không nói gì.

Cao Đông nói: “Nếu như quá trình phạm tội là như vậy, vậy thì

hung thủ tại sao hai lần đều bố trí mảnh chai bia vỡ. Cần phải biết rằng, Trương Tương Bình là chủ quản trình sát hình sự, vụ án của Lý Ái Quốc đã xảy ra rồi, hung thủ vì sao không lo lắng phía cảnh sát đã chú ý thấy mảnh chai bia vỡ, lúc đối phó với Trương Tương Bình lại dùng chiêu tương tự chứ? Nếu như Trương Tương Bình biết được tác dụng của mảnh chai bia ở trong vụ án của Lý Ái Quốc, vậy thì tối đó khi lại một lần nữa nhìn thấy mảnh chai bia, sẽ lập tức đề cao cảnh giác, hung thủ lẽ nào lại không lo lắng đến điều này?”

Từ Sách nói: “Tôi nghĩ tên hung thủ mà anh nói đã thông qua thí nghiệm để tiến hành phạm tội, chắc hẳn đã nghĩ đến điều này. Có lẽ nguyên nhân là do sau khi xảy ra vụ án của Lý Ái Quốc, hung thủ đã ẩn nấp ở trong đoàn người đến xem, tận mắt nhìn thấy ngay từ đầu cảnh sát đã bảo lao công quét dọn sạch sẽ những mảnh chai bia đó đi rồi, hơn nữa lúc đó Trương Tương Bình cũng chưa có mặt ngay tại hiện trường, cho nên hung thủ mới yên tâm sử dụng cùng một chiêu như vậy.”

Cao Đông nhớ ra hình ảnh lúc anh bắt đầu tiếp nhận vụ án của Lý Ái Quốc, lúc đó anh đã nghĩ, nói không chừng hung thủ ẩn nấp ngay ở trong đám đông, anh còn từng ôm ấp hy vọng may mắn có thể tìm được nhân vật khả nghi ở trong đám đông, kết quả là gặp được Từ Sách.

Trừ khi đúng như Từ Sách nói, lúc đó tên hung thủ đó ở ngay bên cạnh bọn họ, nhìn thấy tất cả mọi hành động của bọn họ?

Một tên hung thủ từ đầu đến cuối lạnh lùng, lý trí, kinh nghiệm phong phú, thực sự chưa từng gặp bao giờ.

Hơn nữa tên hung thủ sau khi xảy ra vụ án thật không ngờ dám đứng ở bên cạnh, lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của cảnh sát.

Còn Từ Sách sau khi “bộc bạch” xong những lời này lập tức thấy lo sợ, lúc đó rõ ràng mình đứng ở trong đoàn người, hơn nữa còn bị Cao Đông nhận ra, Cao Đông liệu có nghi ngờ mình hay không? Hay là lời nói này của mình ngược lại lại khiến Cao Đông dù thế nào cũng không thể nào nghi ngờ mình được? Nếu như tổ trưởng tổ chuyên án không phải là Cao Đông, mà là một người xa lạ vốn không quen biết mình, anh ta có thể chắc chắn 100%, với những manh mối hiện có quyết không thể nào nghi ngờ được mình. Nhưng lại là Cao Đông,

xem ra đối thủ là người quen, lợi bất cập hại.

Bắt buộc phải tranh thủ thời gian để hành động, chỉ cần cho tôi thêm mấy ngày là có thể xử lý toàn bộ mấy người còn lại! Chỉ cần trong mấy ngày tới không xảy ra chuyện gì, tất cả mọi việc đều sẽ gió yên biển lặng!

Vẫn còn có một khẩu súng chắc cần phải dùng đến rồi! Cao Đông nghe xong những lời này, hít thở một hơi thật sâu, liếc nhìn Từ Sách, cười nói: “Anh Từ à, anh quả nhiên thật lợi hại, vấn đề mà mấy hôm nay tôi không nghĩ ra, đã được anh giải quyết một cách dễ dàng mau lẹ. Anh đấy, cứ như là đứng ngay bên cạnh hung thủ để nhìn hẳn hành động, nhất cử nhất động đều bị anh nắm rõ.”

Sống lưng Từ Sách bỗng chốc toát mồ hôi lạnh, anh ta chợt nín thở, cầm cốc lên uống trà, dù anh ta có lý trí thế nào thì anh ta vẫn chỉ là một con người, cũng giống như tất cả mọi người khác, đều có sự sợ hãi đối với những điều mình không biết. Anh ta không biết rốt cuộc Cao Đông đã nắm được những manh mối nào, anh ta cũng không biết Cao Đông thực sự chỉ là đơn thuần trò chuyện với anh ta về tình hình vụ án hay không? Động tác uống trà của anh ta từ trong tiềm thức là muốn để cho cốc trà che phần mặt, cản trở người khác có thể lên quan sát nét mặt của anh ta, tăng thêm cảm giác an toàn.

Anh ta vừa mới uống một ngụm liền bưng tỉnh, tư thế uống trà này che quá nhiều phần gương mặt, không tự nhiên, anh ta cũng chợt nghĩ ra được nét mặt này của mình, chính là biểu hiện bên ngoài của việc bất giác nguy trang từ trong tiềm thức.

Cao Đông từng học tâm lý học, anh ấy có thể cũng giống mình, có thói quen tỉ mỉ quan sát những hành động của người xung quanh trong lúc giao lưu, từ đó phân tích tâm trạng lúc đó của người bên cạnh xem là có đang nói dối, xem là có đang cố che giấu bản thân.

Khi Từ Sách giao tiếp với người khác, trong đầu luôn xử lý những thông tin này, phân tích phán đoán xem đặc trưng tâm lý lúc này của người trước mặt mình, từ đó có những hành vi phù hợp nhất. Không biết Cao Đông có làm như vậy hay không?

Anh ta chỉ uống một ngụm, trong đầu đã vang lên tiếng chuông cảnh tỉnh này, vội vàng đặt cốc xuống, phát hiện ra Cao Đông đang

không nhìn mình, thềm thờ phào, giải thích: “Không phải là tôi lợi hại, mà là anh làm quan chức quá lâu, thiếu kinh nghiệm sống.”

“Ồ? Câu nói này là thế nào?” Cao Đông cười nhìn anh ta.

Từ Sách nói: “Bởi vì bây giờ anh rất ít khi tự mình lái xe thì phải?”

Cao Đông gật đầu: “Đúng vậy, thường thì tài xế lái.” Từ Sách nói: “Nếu bây giờ anh chỉ là một người cảnh sát bình thường, phải tự mình lái xe, với năng lực phân tích và phán đoán của anh, thì ngay từ đầu đã nghĩ ra khi xe gặp phải mảnh kính vỡ, sẽ chủ động rẽ sang chỗ khác, chứ trong đầu không cần phải nhọc công suy nghĩ tác dụng của mảnh chai bia vỡ, sự phân tích suy đoán xa rời kinh nghiệm cuộc sống, chẳng khác gì nói chuyện dùng binh trên giấy.”

“Được rồi, tôi thừa nhận đạo lý này rất đơn giản, chỉ có điều mấy hôm nay tôi vẫn không rẽ được qua khúc ngoặt này.”

Từ Sách cười, lại cầm cốc lên, lần này uống một ngụm hết sức tự nhiên.

Cao Đông nói: “Bây giờ những vấn đề cơ bản đều đã làm hết rồi, chỉ thiếu một điều, trong hai vụ án của Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình, hung thủ chắc chắn đều là đi từ trên đường cái đến, cũng đương nhiên phải đi qua máy quay camera, tại sao cả hai lần đã điều tra loại trừ tất cả người và xe cộ, thật không ngờ đều không tìm thấy người giữa đường xuống xe và lưu lại ở trên đường Phong Tây?”

Từ Sách nghĩ một lát, nói: “Vấn đề này tôi cũng không nghĩ ra được đáp án, chỉ có thể nhờ vào việc tiếp tục điều tra của anh thôi.”

Cao Đông bắt lực bữu môi, nghĩ thầm trong lòng, xem ra, điều tra rõ hung thủ rốt cuộc đã dùng cách nào mà có thể lưu lại ở trên đường Phong Tây mới là điều then chốt nhất.

Còn trong lòng Từ Sách thì đã lập tức quyết định, bắt buộc phải nhanh chóng ra tay, nếu không cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Cao Đông cũng nghi ngờ mình. Hồ Sinh Sở của Sở Xây dựng thành phố và Thiệu Cương của Sở Quản lý thành phố, muốn giết họ không khó, chỉ có cái tên Vương Tu Bang này, xem ra cần phải lập tức gây ra một số sự hỗn loạn, mới có thể giăng lưới được tên này.

Cửa văn phòng mở ra, Trương Nhất Ngang bước vào. Cao Đông đưa cho anh ta một điều thuốc, nói: “Phía Vương Hiếu Vĩnh dạo này đang làm gì vậy?”

“Nghe nói đang điều tra vụ mất tích của Lâm Tiêu.”

“Ồ? Sao bọn họ lại đặc biệt quan tâm đến sự việc này?”

“Tôi đã trò chuyện với người của đội Trinh sát hình sự bọn họ, bọn họ nói Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình đều ở trong hệ thống công an, hơn nữa tình hình bị giết cũng giống nhau, chỉ duy nhất Lâm Tiêu là mất tích, hơn nữa cho đến giờ trong toàn huyện đều không phát hiện ra xác chết vô danh, không biết được rốt cuộc đã đi đâu. Vụ án của Lâm Tiêu được coi là đặc biệt nhất trong ba vụ án, họ muốn từ đó tìm được điểm đột phá. Đương nhiên, cũng có người nghi ngờ Lâm Tiêu chính là hung thủ.”

“Vậy có điều tra được manh mối gì không?”

“Chưa nghe nói, tôi sẽ tiếp tục đi nghe ngóng.”

“Vương Hiếu Vĩnh có cách nhìn nhận như thế nào đối với mấy vụ án này?”

“Nghe nói anh ta trong một tuần đã nổi nóng mấy lần rồi.”

Cao Đông cười khẩy: “Vụ án không có tiến triển gì, anh ta đứng ngồi không yên rồi sao.”

“Ừm, anh ta tiếp nhận vụ án đã một tuần rồi, cho đến bây giờ, không tìm ra bất cứ manh mối nào có giá trị, nghe người trong đội Trinh sát hình sự của anh ta nói, anh ta đã bắt đầu hối hận vì tiếp nhận vụ án này rồi.”

Cao Đông tỉnh bơ nói: “Sớm muộn gì thì cũng sẽ như vậy, một kẻ thư sinh chỉ ngồi ở văn phòng, có thể điều tra vụ án gì chứ, hừ hừ.”

Trương Nhất Ngang hạ giọng, nói: “Anh cả, chỗ chúng ta cũng

chẳng điều tra ra thứ gì có giá trị, tiếp theo đây chúng ta phải làm thế nào?”

“Việc điều tra lớp xe ở cửa hàng sửa xe thế nào rồi?” “Tất cả những cửa hàng ở xung quanh huyện thành đều đã hỏi rồi, không có ai từng vá lốp có kiểu bị thủng như thế này.”

Cao Đông mím môi, rít một hơi thuốc, nói: “Công tác hỏi thăm cư dân xung quanh cũng không có tiến triển gì à?”

“Vâng.”

Cao Đông lẩm nhẩm: “Bây giờ tất cả manh mối đều đứt rồi.”

Trương Nhất Ngang nói: “Anh cả, tiếp theo đây chúng ta trọng điểm điều tra việc gì?”

Cao Đông thở dài: “Chỉ có thể vừa điều tra những người quen của Lý Ái Quốc, Trương Tương Bình, vừa đợi hung thủ giết người tiếp theo thôi.”

Trương Nhất Ngang kinh hãi: “Hung thủ vẫn còn gây án?”

“Đương nhiên,” Cao Đông tỉnh bơ, “khẩu súng hắn lấy được đến giờ vẫn chưa dùng.”

“Vậy... vậy nếu như lại xảy ra vụ án mới, chẳng phải là càng phiền phức hơn sao?”

Cao Đông mỉm cười bất cần: “Bây giờ là Vương Hiếu Vĩnh xử lý vụ án, nếu lại xảy ra vụ án mới, cũng sẽ do anh ta gánh vác trách nhiệm, tháng ngày của Quách Hồng Ân càng mệt mỏi hơn, còn về phía tôi, dù có xử lý cũng phải được chiết khấu, ha ha, tôi chả sao cả.”

Lúc này, di động của Trương Nhất Ngang vang lên, anh ta nhận cuộc gọi và nói mấy câu, sau khi tắt máy, liền nói ngay: “Anh cả, lớp xe có phát hiện mới rồi. Có một cửa hàng sửa xe gần đây thu mua sáu chiếc lốp xe, toàn bộ đều đầy những lỗ hổng do kim châm lốp để lại.”

Cao Đông vô cùng bất ngờ, vội nói: “Hãy dẫn người đến ngay.” Vừa nói xong, anh bổ sung thêm, “Sự việc này, người của Vương Hiếu

Vĩnh có biết không?”

“Không biết, người của Sở Công an thành phố chúng ta vừa vặn hỏi ra được manh mối.”

Cao Đông suy nghĩ một lát, nói: “Tạm thời không nên đưa người đó về Sở để hỏi, cậu đi cùng tôi một chuyến.”

Cao Đông và Trương Nhất Ngang dẫn theo hai người cảnh sát, đi đến cửa hàng sửa xe đó.

Đây là một cửa hàng nhỏ sửa chữa xe, nằm ở vùng ngoại ô của huyện, Cao Đông xuống xe, yêu cầu cảnh sát gọi ông chủ ra, đồng thời lấy chiếc lốp xe cũ ra.

Chủ cửa hàng là một nam giới ngoài 30 tuổi, mặc một chiếc áo màu xanh lam lao động, tất cả các ngón tay đều dính đầy dầu nhờn đen ngòm, nhìn thấy bốn vị cảnh sát tìm anh ta, trong đó một người nhìn có vẻ là lãnh đạo, bất giác trở nên căng thẳng, nói: “Lãnh... lãnh đạo tìm tôi có việc gì?”

Cao Đông rút ra một điều thuốc đưa cho anh ta, đi đến bên cạnh chỗ để chiếc lốp mới vừa đưa ra, cúi người xuống quan sát tỉ mỉ trên lốp xe dày đặc những lỗ nhỏ, anh lấy ra mảnh đỉnh châm lốp, thử đem so sánh khoảng cách giữa hai lỗ thủng ở trên lốp xe, vừa khớp với khoảng cách giữa các đỉnh ở trên mảnh đỉnh châm lốp. Chỉ là số lượng lỗ hỏng không khớp, rõ ràng là hung thủ đang ở trong giai đoạn thí nghiệm.

Cao Đông đứng dậy nói với Trương Nhất Ngang: “Giống nhau.” Tiếp đó liền quay sang ông chủ nói: “Máy chiếc lốp này ở đâu mà có?”

Ông chủ không hiểu gì, hỏi vẻ sợ hãi: “Lãnh đạo, cái... cái lốp này có vấn đề gì?”

Cao Đông nói dối: “Bản thân chiếc lốp này không có vấn đề gì, những chiếc lốp này dính líu đến một chiếc xe chạy trốn trong một vụ tai nạn nghiêm trọng, chúng tôi cần phải tiến hành điều tra.”

Lúc này ông chủ mới yên tâm nói: “Là một người đàn ông trung niên bán cho tôi, tôi thu mua lốp xe cũ, rồi bán cho công xưởng thu

mua cao su.”

“Đàn ông trung niên!” Mắt Cao Đông rực sáng nói: “Là việc xảy ra khi nào?”

“Khoảng ba, bốn tuần trước.” “Có tất cả mấy cái lốp?”

“Sáu cái gì đó.”

“Người nam giới đó đem tới một lần à?”

“Không phải, lần đầu tiên anh ta đem tới hai cái, sau đó cách mấy ngày thì lại cầm hai cái, rồi cách mấy ngày lại đem đến.”

Cao Đông nói: “Anh có cách nào để liên hệ với người đó không?”

Ông chủ lắc đầu: “Không, anh ta bán lốp cho tôi xong thì đi ngay.”

“Trong cửa hàng của anh có máy quay camera giám sát không?”

Ông chủ vẫn lắc đầu: “Không có.”

Cao Đông mím môi: “Anh ta khoảng bao nhiêu tuổi, trông như thế nào, có đặc trưng gì, anh có nhớ không?”

Ông chủ nói: “Người đó khoảng 40 tuổi, trông rất bình thường, không có gì đặc biệt, lái chiếc xe gì mà tôi quên rồi, cách khoảng một, hai tuần thì đến cửa hàng tôi rửa xe, tôi nghĩ chắc là sống ở gần đây thì phải.”

“Anh có ghi chép gì về biển số của xe không?”

“Không có, cửa hàng chúng tôi rất nhỏ, không làm quy củ như vậy.”

Cao Đông hơi nhụt chí, chỉ vào một người cảnh sát, nói: “Được rồi, Tiểu Lưu, cậu ở lại để ghi chép lại tất cả những tình hình mà ông chủ nói, đặc biệt là đặc trưng khuôn mặt của người đó, bao gồm tóc dài ngắn, cao thấp, béo gầy, vv..., ghi chép thật tỉ mỉ. Ông chủ, người đó trông như thế nào, cần phiên ông hãy suy nghĩ thật kĩ. Ngoài ra, lần tới nếu như người đó còn đến rửa xe, anh hãy gọi điện thoại ngay

cho tôi, tôi lúc nào cũng mở máy.” Anh nói cho ông chủ số điện thoại của Trương Nhất Ngang.

Tiếp đến, lúc đang định rời khỏi đó, Tiểu Lưu nói: “Anh cả, số lớp xe này có đưa về Sở không ạ?”

“Đương nhiên, vật chứng đương nhiên phải lưu giữ, còn phải hỏi sao?”

Tiểu Lưu lập tức nói với ông chủ: “Ông chủ, số lớp xe này chúng tôi tạm thời đưa về...”

Cậu ta vẫn còn chưa nói xong, Cao Đông quay người lạnh lùng cắt ngang: “Không phải là đưa về, là mua về, ông chủ, mấy lớp xe này ông bán cho công xưởng giá bao nhiêu, thì hãy viết hóa đơn cho cậu ta. Tiểu Lưu, cậu trả tiền, trở về báo sau.”

Cao Đông quay người đi với vẻ không vui, quay trở lại trong xe. Trong lòng thầm chửi cậu Tiểu Lưu này đúng là đàn độn, bây giờ đang cần ông chủ khi người đó lần tới đến rửa xe thì gọi điện báo, thật không ngờ còn dám lấy tài sản của người khác đem về. Loại người như cậu ta sớm muộn gì thì cũng cần phải đá đến phòng ban khác, ở trong đội của mình nói không chừng ngày nào đó lại gây ra chuyện, còn phải đến lượt mình giải quyết hậu quả.

Tính cách những người thuộc hạ của Cao Đông đều rất biết yên phận, trước nay vốn không ra ngoài tác oai tác quái, tiếng tăm ở trong Sở Công an cũng rất tốt. Đương nhiên Cao Đông cũng không để cho người của mình thiệt thòi, ngoài tiền lương, thu nhập không công khai của bọn họ không hề thua kém gì những phòng ban khác. Đây chính là sự thông minh của Cao Đông.

Phó Sở Địa chính Vương Tu Bang gần đây tâm thần bất an.

Sự việc Trương Tương Bình bị giết hại, dạo này đã lan truyền ở trong huyện Bạch Tượng, dù gì đã xảy ra sự việc lớn thế này, bất luận cảnh sát muốn phong tỏa thông tin thế nào, vẫn cứ không thể ngăn

cản được sự lan truyền.

Trước tiên là Lý Ái Quốc, tiếp đến là Trương Tương Bình, không ít người ở trong thể chế của huyện đều hoang mang lo lắng, đặc biệt là câu “Giết đủ mười lăm giám đốc, giám đốc không đủ trưởng phòng bù”, khiến cho không ít người ở vị trí lãnh đạo vốn dĩ tác phong không được chính trực, trước đây lúc đi làm và tan ca thường tự mình lái xe, bây giờ có việc đi ra ngoài, chấp nhận phiền phức một chút, vẫn yêu cầu tài xế đến đưa đón. Không ít đơn vị cũng nhân cơ hội bố trí thêm rất nhiều tài xế làm theo giờ, những người lãnh đạo cấp thấp vốn chưa đủ tầm để được có tài xế riêng, cũng danh chính ngôn thuận có được người tài xế riêng.

Vương Tu Bang tìm hiểu một số nội tình, khi Trương Tương Bình vẫn còn sống, Trương Tương Bình đã tiết lộ cho anh ta tình hình vụ án, bao gồm cả việc Lâm Tiêu mất tích. Lâm Tiêu là trợ thủ đắc lực của anh ta, có thể nói là cánh tay phải cánh tay trái. Sau khi Lâm Tiêu mất tích, công việc của anh ta đã gặp khá nhiều phiền phức. Anh ta nghe Trương Tương Bình nói, việc Lâm Tiêu mất tích ở trong Sở có hai cách suy nghĩ, một là Lâm Tiêu cũng bị hung thủ bắt đi rồi. Cách nói kia thì lại nói Lâm Tiêu chính là hung thủ, anh ta sợ tội nên chạy trốn, cố ý dùng cách thức mất tích để che giấu mình. Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, không có ai nói cho rõ được Lâm Tiêu - người cán bộ trưởng phòng sự nghiệp đang trong thời kỳ lên phơi phơi, tại sao lại giết hại hai vị lãnh đạo thực quyền của ban ngành khác.

Bố mẹ Lâm Tiêu trong khoảng thời gian này nhiều lần tìm đến đơn vị, Vương Tu Bang cũng phải ứng phó với họ, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Hôm nay là chủ nhật, Vương Tu Bang sáng sớm lúc tỉnh dậy, đi đến siêu thị ở bên ngoài tiểu khu để mua đồ ăn và rau, sau đó quay trở về căn nhà biệt thự. Sau khi tập luyện trên máy chạy bộ một lúc, ăn chút đồ, sau đó cầm một chùm chìa khóa, mở một ngăn kéo trong nhà, lấy từ trong đó ra bốn năm lọ thuốc, đổ ở từng lọ ra một ít để uống, trong số đó có một loại là “Lục vị địa hoàng hoàn”.

Uống xong, anh ta đến thư phòng, đưa con trai học tiểu học đang chuyên tâm luyện vẽ.

Anh ta cho rằng con trai mình vẽ rất đẹp, trong tiết mục văn nghệ

của trường, lần nào cũng đều nhận được giải đặc biệt hoặc giải nhất. Đương nhiên, anh ta cũng không thể khẳng định đây là vì con trai anh ta vẽ đẹp hay là thầy cô biết đưa bé này có một ông bố là phó giám đốc

Sở. Nhưng cũng không quan trọng, bất luận là vẽ đẹp hay xấu, chỉ cần nó thích vẽ tranh là cứ để nó thoải mái tự do bồi dưỡng sở thích của mình.

Vương Tu Bang thừa nhận cuộc sống của mình hơi đơn điệu, người đàn ông hơn 40 tuổi, ly dị vợ, bình thường anh lại cũng không có sở thích uống rượu đánh bài. Việc tiếp khách cũng là khi bắt buộc thì mới đi, nếu so với những vị quan chức ngày ngày uống rượu đánh bài bồ bịch, anh ta được coi là đã tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên, đây không phải bởi vì anh ta muốn giữ gìn sự trong sạch cho mình, mà là anh ta mắc phải bệnh liệt dương, không còn hứng thú đối với nữ giới, đương nhiên cũng không thích cùng uống rượu đánh bài với người khác.

Liệt dương chính là tâm bệnh của anh ta, mấy năm trước vợ ly dị, một phần nguyên nhân lớn cũng là vì điều này. Vợ anh ta rất đẹp, đang trong thời kỳ sung mãn, đối diện với một người đàn ông như thế này, mặc dù ngoài miệng không trách tội, trong lòng Vương Tu Bang cũng thường xuyên vì tự ti mà nổi nóng, cuối cùng tranh cãi quá nhiều, hai người ly dị.

Vương Tu Bang muốn chữa trị, cũng nhiều lần lên đến Thượng Hải để chữa, nhưng đều không hiệu quả. Theo như bác sĩ phân tích, rất có khả năng nguyên nhân là năm xưa khi anh ta đi bộ đội, trong quá trình huấn luyện đã bị tổn thương cơ học, không thể chữa trị, tuổi càng cao càng khó hồi phục lại được. Hiện nay điều duy nhất anh ta có thể làm chính là luyện tập sức khỏe, đồng thời thông qua thuốc để cứu vãn tình hình này của mình, nhưng hình như cũng không được lý tưởng cho lắm.

Thế là trọng tâm cuộc sống của Vương Tu Bang đều dồn vào con trai, hy vọng nó có thể trưởng thành trong sự vui vẻ. Anh ta không yêu cầu con trai phải học giỏi, chỉ muốn nó được vui vẻ.

Làm con người, vui vẻ là quan trọng nhất.

Bất luận sau này cậu con trai có thể thi được vào trường đại học

danh tiếng hay không, đối với Vương Tu Bang - một người đàn ông mới ngoài 40 tuổi đã có thể làm phó giám đốc Sở Địa chính - một đơn vị béo bở như thế này, anh ta hoàn toàn có khả năng bố trí sẵn một tương lai rạng ngời cho cậu con trai của mình.

Con cái của những vị quan chức, tất nhiên được dự báo sẵn sự thành công trong tương lai.

Nhưng để cho tương lai của con trẻ càng thành công hơn, chính anh ta trên con đường quan lộ cũng cần phải tiến thêm một bước mới được. Cho nên trong chốn quan trường, anh ta tính cách nham hiểm, bao gồm, những chỉ lệnh mạnh tay làm thế nào để xử lý được những người phản kháng, đều là do anh ta đưa ra. Do đó, hiệu suất chấp hành công việc của anh ta rất cao, lãnh đạo cấp trên rất hài lòng đối với biểu hiện của anh ta.

Giống như trong sự việc của gia đình nhà Từ Sách, mẹ Từ Sách sau khi bị chết, cậu em họ đâm bị thương người của công ty Thành Kiến, một số lãnh đạo trong huyện thấy rằng, nhà đối phương dù sao cũng đã chết người, người của công ty Thành Kiến chỉ bị đâm bị thương, hai bên cùng hòa giải một chút là xong. Nhưng Vương Tu Bang nói không, anh ta tìm người điều tra về Từ gia, Từ gia không phải là gia tộc lớn, không đông người, sẽ không có đông người tập hợp lại gây chuyện.

Cho nên anh ta ra lệnh, bắt buộc cần phải bắt người và xử lý thật nặng. Như vậy mới khiến cho công tác sau này được thuận lợi. Công việc sau đó cũng đúng như anh ta nói, vô cùng thuận lợi.

Vương Tu Bang hài lòng nhìn cậu con trai vẽ tranh, đúng lúc này, di động chợt vang lên, là một tin nhắn, anh ta cầm lên mở ra xem, trên đó chỉ có hai chữ: “Cứu mạng.”

Và người gửi tin nhắn, thật không ngờ lại là Lâm Tiêu - người đã mất tích nhiều ngày nay!

Vương Tu Bang nhận được tin nhắn: “Cứu mạng” này của Lâm

Tiêu, vô cùng kinh ngạc, đang vừa định gọi điện thoại trở lại, đột nhiên nghĩ đến Lâm Tiêu bây giờ chắc chắn là đã bị người khác khống chế, không tiện gọi điện thoại, nếu không cậu ta cũng không chỉ gửi một cái tin chỉ có hai chữ như thế này.

Bây giờ Lâm Tiêu chắc chắn đang ở vào hoàn cảnh rất nguy hiểm, nếu như mình gọi điện thoại tới, rất có khả năng khiến cho hung thủ biết được Lâm Tiêu đã gửi tin nhắn, sẽ gây họa sát thân cho cậu ấy.

Vương Tu Bang sau khi suy ngẫm, vội vàng tìm ra số điện thoại của trưởng đồn công an của huyện thành, gọi đến báo án.

Đồn trưởng vừa nghe là manh mối của vụ ám sát liên hoàn 12.6, không dám chậm trễ, báo cho Sở Công an huyện. Nửa giờ đồng hồ sau, Vương Tu Bang đã ngồi ở trong phòng họp của Sở Công an huyện.

Cửa bật mở, từ bên ngoài bước vào một nhóm người, bao gồm tổ trưởng tổ chuyên án Vương Hiếu Vĩnh, Quách

Hồng Ân, Cao Đông và những nhân viên trinh sát hình sự cốt cán.

Vương Hiếu Vĩnh đến trước mặt Vương Tu Bang đầu tiên, nói: “Anh là Giám đốc Vương của Sở Địa chính phải không nhỉ, tin nhắn đâu, cho tôi xem nào!”

Vương Tu Bang đưa di động cho anh ta, anh ta nhìn một lát rồi đưa cho những người khác. Cao Đông chỉ nhìn lướt qua, không phát biểu ý kiến gì.

Vương Hiếu Vĩnh nghĩ một lát, nói: “Việc này... tình huống thế này... chúng tôi Lâm Tiêu vẫn còn sống.”

Một vị cảnh sát hình sự có tuổi mà anh ta dẫn tới nói: “Lâm Tiêu mất tích đã cả tháng rồi, không có bất cứ tin tức gì, lại mọc ra được một tin nhắn cầu cứu, tôi nghĩ liệu có phải là hung thủ đang cố tình bố trí?”

Một người khác nói: “Hung thủ làm như vậy thì có lợi gì chứ?”

“Hắn muốn dụ chúng ta điều tra theo hướng sai lầm. Mọi người

nghĩ xem, sau khi Lâm Tiêu mất tích, không thể dò ra được tín hiệu di động, chúng tỏ di động của Lâm Tiêu đã bị hung thủ khống chế rồi, bây giờ di động sao có thể trở lại vào tay Lâm Tiêu chứ? Điều này rất đáng nghi ngờ.”

“Nhưng hung thủ làm như vậy, chẳng có tác dụng gì cả, hẳn coi cảnh sát chúng ta là những tên ngốc, muốn đùa bỡn chúng ta sao?”

“Tôi thấy sự việc này không hề đơn giản như vậy, Lâm Tiêu mất tích đã một tháng, di động quay trở về trong tay anh ta, trong đó chắc chắn là có gì đó uân khúc.”

“Tôi thấy chỉ đơn giản thế này, tình huống rất có khả năng là Lâm Tiêu vẫn luôn bị hung thủ khống chế, hôm nay Lâm Tiêu đã nghĩ ra cách, giằng thoát ra khỏi sự khống chế, nhưng vẫn chưa chạy trốn ra ngoài được, có thể là hung thủ đang đứng ở bên ngoài cửa để canh giữ, không biết Lâm Tiêu đã thoát được sự trói buộc, Lâm Tiêu đã lấy được di động, không dám gọi điện thoại, sợ là hung thủ sẽ biết được, cho nên lén lút gửi một tin nhắn cầu cứu.”

“Đây thuần túy là sự suy đoán của anh, không có chứng cứ gì cả, nghe cứ như là đọc kịch bản phim vậy, anh là đạo diễn à?” Người đó tỉnh bơ cười khẩy chế giễu.

Người này cũng không chịu thua kém: “Tôi thấy anh mới là người có lòng nghi ngờ quá lớn, đây là tin nhắn cầu cứu của Lâm Tiêu hết sức rõ ràng, anh vẫn cảm thấy trong đó có bẫy, để lỡ mất khoảng thời gian thuận lợi cho việc cứu viện, ngộ nhỡ có gì bất trắc, anh có gánh được trách nhiệm không?”

Hai nhân vật trình sát hình sự cốt cán này là người của hai vùng, trước đây đã từng làm việc cùng nhau, vẫn luôn có mâu thuẫn, lần này được Vương Hiếu Vĩnh kéo đến cùng phá án, cũng thường xuyên đấu khẩu với nhau rất gay gắt. Vương Hiếu Vĩnh rất bực bội, ở giữa điều đình rất nhiều lần, nhưng chẳng có tác dụng gì. Bây giờ có mặt người ngoài, hai người vẫn cứ đối chọi, Vương Hiếu Vĩnh cuối cùng cũng lớn tiếng hét lên: “Được rồi, đừng tranh cãi nữa!” Anh ta cũng không đưa ra được ý kiến của mình, chỉ có thể trưng cầu ý kiến của Cao Đông - lãnh đạo thứ hai ở đây: “Anh Cao, anh thấy thế nào?”

Trong lòng Cao Đông cười khẩy Vương Hiếu Vĩnh là kẻ thư sinh

đương nhiên không thể cầm trịch được những người cảnh sát hình sự ghê gớm này, nếu không phải là anh ta có ngọn núi cao chống đỡ, ai còn thèm đi theo anh ta để phá án lập công.

Hừ, công lao lần này e rằng không phân cho họ được rồi, lại phải làm cho bọn họ thất vọng rồi, cũng mất hết cả thể diện.

Trong lòng Cao Đông mặc dù bất cần, nhưng ngoài miệng vẫn nói vẻ vô cùng nghiêm túc thận trọng: “Ừm, tôi thấy sự việc này, vẫn còn cần phải điều tra thêm.”

Câu nói này đúng là bằng thừa, nhưng người khác cũng không tiện nói gì, bởi vì câu nói này không hề sai, bây giờ không biết được cảnh ngộ của Lâm Tiêu, cho nên tất cả những sự suy đoán đều là vô ích, điều duy nhất có thể khẳng định chính là sự việc này đúng là còn cần phải điều tra thêm.

Một người cảnh sát hình sự khác đề nghị với Vương Hiếu Vĩnh: “Anh Vương, hay là trước tiên hãy thông qua định vị di động, kiểm tra vị trí của Lâm Tiêu đi.”

Vương Hiếu Vĩnh lập tức bừng tỉnh, dặn dò cấp dưới: “Lập tức liên hệ với công ty di động, điều tra vị trí di động của Lâm Tiêu.”

Cao Đông nói: “Chỗ tôi đã liên hệ với mạng di động, luôn phải người theo dõi, một khi di động của Lâm Tiêu mở ra, sẽ điều tra ra được.”

Vương Hiếu Vĩnh thầm chửi Cao Đông đúng là con cáo già, thảo nào mà có bộ dạng thản nhiên như vậy, thì ra anh ta đã điều tra từ lâu rồi. Anh ta chỉ có thể nhẫn nhịn, nói: “Anh Cao, vậy bao giờ có thể có kết quả?”

Cao Đông nói: “Sắp rồi, vừa rồi tôi nhận được thông báo, liền gọi người đi điều tra, chắc là một lúc nữa sẽ có kết quả thôi.”

Mười mấy phút trôi qua, một nhân viên của khoa Vật chứng cấp dưới của Cao Đông bước vào, trong tay cầm một chiếc laptop, nói: “Anh cả, đã điều tra rồi. Hiện tại di động của Lâm Tiêu đang ở trong trạng thái tắt máy, pin cũng bị lấy ra rồi, không nhận được bất cứ tín hiệu nào. Sáng nay di động của anh ta từ lúc mở máy cho đến lúc tắt

máy, khoảng thời gian chưa đến ba phút. Định vị chính xác cụ thể cần phải căn cứ theo tín hiệu để theo dõi, bây giờ không có tín hiệu để theo dõi, chỉ có thể dựa vào một chút số liệu sáng nay khi mở máy, thông qua so sánh độ mạnh yếu của tín hiệu ở trạm di động, phán đoán vị trí của chiếc di động chính là nằm trong khu vực phía đông của đường Kiến Thiết, cả khu vực đó đường kính là hơn ba nghìn mét, chỉ có như vậy thôi.”

Cậu ta mở ra một tấm ảnh ở trên máy tính, là bản đồ một khu vực của huyện thành, trên đó nơi bóng tối che phủ biểu thị khu vực mà chiếc di động hiện diện.

Cao Đông chau mày: “Diện tích khu vực này rộng bao nhiêu?”

“Hơn năm ki-lô-mét vuông.”

Cao Đông mím môi: “Vùng này diện tích rộng quá, không có cách nào để định vị được chuẩn xác hơn một chút sao?”

“Thời gian mở máy quá ngắn, chúng ta cũng không phải là biết ngay khi di động mở máy. Nếu như ngay ban đầu đã biết di động mở máy, kịp thời theo dõi, thì độ chuẩn xác chắc là sẽ xác định được ở trong phạm vi một ki-lô-mét vuông, bây giờ số liệu tín hiệu có hạn, lát nữa tôi sẽ tiến hành chỉnh lý để loại trừ, nhưng diện tích tổng thể sẽ không hẹp hơn bốn ki-lô-mét vuông.”

Nét mặt của tất cả mọi người trông đều hơi nặng nề, trong bốn ki-lô-mét vuông, chính là hình vuông có cạnh dài hơn hai nghìn mét, một mảng diện tích như thế này, khu vực có thể chứa được mấy vạn người, nếu như muốn tìm ra vị trí của Lâm Tiêu, đâu có dễ dàng!

Điều khiến cho mọi người có mặt ở đây lo lắng chính là, buổi sáng thời gian Lâm Tiêu mở và tắt máy kéo dài chưa đến ba phút, sau đó pin điện thoại cũng bị lấy ra, là Lâm Tiêu tự để mọi thứ trở về nguyên dạng hay là bị hung thủ phát hiện rồi? Nếu bị hung thủ phát hiện, Lâm Tiêu chắc chắn là lành ít dữ nhiều. Mấy hôm sau lại mọc ra một xác chết, hai vụ án vẫn còn chưa phá được, vụ án thứ ba lại phát sinh, lãnh đạo cấp trên chẳng phải lại truy cứu trách nhiệm sao?

Lúc trước sau khi Vương Hiếu Vĩnh biết được vụ án của Lâm Tiêu, anh ta cũng không báo lên Sở Công an tỉnh, dù sao thì tạm thời

vẫn chưa phát hiện ra thi thể của Lâm Tiêu, chỉ là căn cứ theo máy camera giám sát hiển thị cũng có một người đi xe máy điện bám theo Lâm Tiêu, từ đó phán đoán anh ta cũng có liên quan đến vụ án của Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình, báo lên Sở Công an tỉnh thì cũng chỉ tăng thêm phiền phức mà thôi.

Lần này thì càng tồi tệ hơn, lúc Cao Đông làm tổ trưởng, Lâm Tiêu chỉ là mất tích.

Bây giờ đến lượt mình đảm nhận chức vụ tổ trưởng, tên Lâm Tiêu này thật không ngờ lại xuất hiện, nếu như trong thời gian mình làm tổ trưởng mà Lâm Tiêu lại chết, chẳng phải là mình lại gánh tội vạ hộ cho Cao Đông sao?

Sau khi trong đầu óc Vương Hiếu Vĩnh lướt qua một loạt các suy nghĩ, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối, nhưng bức bối cũng chỉ mất công vô ích, bây giờ điều quan trọng nhất là tìm được Lâm Tiêu, bất luận là sống hay chết, nhất định phải tìm ra được. Cho dù Lâm Tiêu chết rồi, chỉ cần có thể bắt được hung thủ, thì vẫn là lập công đầu.

Vương Hiếu Vĩnh liền nói: “Nhiệm vụ cấp bách trước mắt chính là nhất định phải tìm ra được vị trí của Lâm Tiêu, phải không anh Cao?”

Cao Đông gật đầu: “Ừm, cần phải lập tức phái thêm nguồn nhân lực cảnh sát lớn, trong khu vực mà tín hiệu phủ sóng, tiến hành công tác dò hỏi ở trong phạm vi lớn. Nếu như bây giờ Lâm Tiêu vẫn còn ở trong khu vực tín hiệu phủ sóng này, hung thủ muốn thay đổi vị trí, cũng không phải là việc dễ dàng, nói không chừng cuộc dò hỏi sẽ phát hiện ra được những tình huống khả nghi.”

Lúc này, Vương Tu Bang nhìn màn hình vi tính nói: “Ồ, khu vực trên bản đồ này, cũng bao gồm cả tiểu khu của nhà tôi, lẽ nào lúc Lâm Tiêu gửi tin nhắn, cũng ở gần khu nhà tôi?”

Vương Tu Bang chỉ vào một chỗ trong đó, nói: “Chính là tiểu khu này.”

Cao Đông nói: “Trong khu vực này, mấy chỗ khác, trên bản đồ nhìn trông cũng giống tiểu khu à?”

Vương Tu Bang giải thích: “Ừm, đúng vậy, con đường Kiến Thiết này cũng coi như là con đường lớn mới mở ở trong huyện thành, hai bên đường có rất nhiều hộ dân sinh sống, chỗ tôi ở trên đường có mấy tiểu khu dân cư, đều là mới xây dựng trong mấy năm gần đây. Phía bên đường đối diện có mấy tiểu khu, là xây dựng ở thập niên 90. Đi tiếp đến bên này, nơi ngoài khu vực tín hiệu, là khu vực thành phố cũ và nhà đất của tư nhân, có một số chỗ hiện thời vẫn chưa được cải tạo.”

Cao Đông gật đầu, quay sang Vương Hiếu Vĩnh nói: “Anh Vương, vậy thì sự việc này không chậm trễ được, anh hãy mau hạ lệnh phái người đi dò hỏi ở trong khu vực phạm vi này đi.”

Vương Hiếu Vĩnh gật mạnh đầu, nói: “Lần này chúng ta nhất định phải bỏ ra rất nhiều công sức, giăng một tấm lưới lớn, nhất định tóm được hung thủ.”

CHƯƠNG 45

Em họ cuối cùng cũng ra khỏi tù, hôm nay Từ Sách đặc biệt đón cả nhà cậu đến khách sạn để ăn bữa cơm tẩy trần. Sau khi kết thúc, Từ Sách trở về nhà, viên đá nặng trong lòng anh ta cuối cùng cũng đã được đặt xuống, có thể chuẩn bị người tiếp theo rồi.

Anh ta đi qua căn phòng phía trước, bước vào căn phòng ở nhà sau, căn phòng này rất rộng, để một số đồ lặt vặt, coi như là nhà kho. Bên cạnh đặt một thiết bị vá sửa lốp xe, còn có cả những công cụ tương ứng. Bên phải có một chiếc két sắt nặng có khóa, bên trong đó là một khẩu súng K64.

Từ Sách đi đến phía tây bắc của căn phòng, dưới sàn nhà có một miếng gỗ, anh ta nhắc miếng gỗ lên, lộ ra một lỗ hổng lớn ở phía dưới, từ trong đó có ánh sáng chiếu ra ngoài.

Đây vốn dĩ là một hầm ngầm được đào trong vườn ở nhà sau, sau đó cùng với sự phát triển của thời đại, hầm ngầm này không dùng đến nữa, cho nên vào những năm 90, bèn xây thêm một căn phòng bên trên mảnh đất này, chính là nhà kho bây giờ. Lối vào hầm ngầm được trét xi măng bịt kín lại, cho đến mấy tháng trước, Từ Sách mới gọi người đập vỡ xi măng ra, lộ ra hầm ngầm, bên trong đó cũng sửa chữa gia cố thêm.

Anh ta đi theo cầu thang sắt ở cửa hầm xuống dưới, đi xuống ba mét, thì rẽ đến hầm ngầm.

Tổng diện tích của căn hầm khoảng mười mấy mét vuông, chiều cao hơn ba mét, bên trong đã được sửa chữa mới lại, ốp gạch tráng men, trên trần là một chiếc đèn tuýp sáng trưng. Bên cạnh đặt một chiếc ti vi, đang mở. Thực ra nhìn lại giống như một căn phòng để ở.

Ở góc tường đối diện với chiếc ti vi đặt một chiếc lồng sắt vuông rộng một mét, trong lồng sắt, thật không ngờ có một người đang ngồi!

Người này hoàn toàn trần truồng, quần áo đã bị lột bỏ từ lâu, tóc tai rũ rượi, râu quanh miệng và dưới cằm mọc lồm chồm. Bên cạnh

anh ta đặt đồ ăn, ăn còn lại một nửa, ở một góc đặt một cái bô, bốc lên mùi hôi thối. Bên cạnh tay anh ta là chiếc điều khiển ti vi, lúc này đây anh ta đang nhìn ti vi với ánh mắt vô hồn, khi Từ Sách xuống hầm, anh ta chỉ quay đầu nhìn một cái, rồi liền quay trở lại xem ti vi.

Chiếc lồng sắt này vốn là lồng nuôi loại chó giống to lớn, trên cửa có mười mấy ổ khóa lớn đang khóa, ở trên lồng có một ô nhỏ, có thể để thức ăn và bô đưa vào đưa ra, nhưng trong phạm vi xung quanh lồng hai mét, toàn bộ đều là khoảng không gian trống, không có bất cứ đồ vật nào, điều này đương nhiên là Từ Sách muốn đề phòng anh ta lợi dụng công cụ để đập vỡ khóa cửa.

Từ Sách mỉm cười, đi lên trước, trước tiên kiểm tra một lượt khóa trên lồng sắt, phát hiện ra tất cả khóa đều vẫn khóa chặt, không có cái nào khác thường. Sau đó anh ta lại tỉ mỉ kiểm tra từng song sắt của chiếc lồng, đều ổn cả, lúc này anh ta mới yên tâm.

Kiểm tra một lượt tất cả khóa và song sắt là công việc bắt buộc hàng ngày của Từ Sách. Anh ta biết muốn cạy phá mười mấy ổ khóa lớn trong một khoảng thời gian ngắn là điều không thể, nhưng không thể loại trừ người bị nhốt có trí tuệ, có nghị lực, có lòng quyết tâm, sẽ lên kế hoạch mỗi ngày phá hoại một chút, cuối cùng trốn được ra bên ngoài. Giống như nhân vật chính trong “The Shawshank Redemption” và “Bá tước Monte Cristo”, dành thời gian suốt mười mấy năm, đào được đường ngầm chạy thoát. Anh ta không mong muốn lại có thể xảy ra sự việc tương tự như vậy.

Từ Sách kéo một chiếc ghế ở phía đối diện lồng sắt và ngồi xuống, nhìn người trong lồng sắt, nụ cười thoải mái hiện lên trên mặt anh ta: “Thế nào, Lâm Tiêu, lâu như vậy rồi, anh vẫn thấy chưa quen à?”

Lâm Tiêu không nói gì, nét mặt đờ đẫn, vẫn nhìn chăm chăm vào ti vi.

Từ Sách không buồn để tâm, nói tiếp: “Anh thấy đấy, mặc dù tôi đã nhốt anh lại, nhưng so với những kẻ bắt cóc khác, tôi vẫn được coi là người rất có nhân tính nhỉ. Tôi sợ anh sẽ bị sợ hãi trong bóng đêm, cho nên đặc biệt bật đèn trong phòng. Trước khi đi ngủ, tôi lại lo lắng để đèn anh sẽ không ngủ được, nên đã giúp anh chuyển sang chế độ đèn ngủ ánh sáng vàng. Ban ngày tôi thường không ở nhà, cảm thấy anh rất cô độc, cho nên đã để ti vi cho anh, điều khiển cũng giao cho

anh rồi, anh muốn xem gì thì có thể tự chuyển kênh. Nếu như anh muốn chơi game vi tính, tôi cũng có thể lấy một chiếc máy không có bộ điều hợp mạng^[1] để cho anh chơi. Đương nhiên rồi, có bộ điều hợp mạng thì tôi không thể nào yên tâm được, ngộ nhỡ nhà nào lắp bộ định tuyến wifi, là anh có thể lên mạng được. Ngoài ra, tôi cũng gắng hết sức để thay đổi các món ăn cho anh, đảm bảo trong một tuần đều không bị lặp lại. Tôi còn nói với anh, nếu anh đặc biệt muốn ăn thứ gì, nói với tôi, cho dù là cá đở dạ, vây cá, tôi cũng nhất định mua về để cho anh hài lòng. Anh thấy đấy, tôi còn ngày nào cũng đổ tiểu tiện cho anh, những loại việc này tôi chưa bao giờ phải làm. Anh nghĩ xem, cuộc sống bây giờ của anh tốt quá, không cần đi làm, ngày nào cũng có đồ ăn thức uống, có người hầu hạ anh, còn có ti vi để xem, cũng có thể chơi vi tính. Đương nhiên, suy xét đến việc anh tuổi trẻ sức lực dồi dào, anh chắc chắn muốn có một người phụ nữ, nhưng việc này thì tôi thực sự không thể thỏa mãn anh được, nhưng tôi nói rồi, chỉ cần anh bằng lòng, tôi có thể mua cho anh một con búp bê mô hình giống người thật. Anh nhìn anh mà xem, ngày nào cũng mặt mày râu rĩ, không rửa mặt, không gội đầu, lông thô lếch thếch, như thể là tôi đang ngược đãi anh vậy.”

Lâm Tiêu hừ một tiếng, không đáp lời.

Từ Sách cười tỉnh bơ, nói: “Được rồi, có thể nhận ra anh không được hài lòng đối với cuộc sống mà tôi bố trí cho anh, nếu như anh có kiến nghị gì thì cứ nói cho tôi biết. Tiếp theo, chúng ta tiếp tục đề tài mấy hôm trước. Tại sao tôi chưa bao giờ nhìn thấy Vương Tu Bang cặp kè với nữ giới? Có phải là bởi vì thời gian mà tôi theo dõi không phù hợp, còn anh ta thì đã giấu giếm người tình quá tốt?”

Lâm Tiêu vẫn không trả lời.

Từ Sách nhìn chăm chăm vào mắt anh ta một lúc, tiếp đó, hít thở một hơi thật sâu, nói: “Chúng ta đã ở cạnh nhau khoảng thời gian dài như vậy rồi, anh chắc là cũng hiểu biết ít nhiều về tôi, tôi không phải là một người có nội tâm tàn nhẫn, có ham muốn được giày vò người khác. Từ lúc anh đến đây đến bây giờ, trên người anh, gần như không có vết thương ngoài da nào, ngoài lúc ban đầu, từ khi quay về đây tôi chưa đánh anh bao giờ nhỉ? Nhưng dạo này anh liên tục không chịu phối hợp, khiến sự kiên nhẫn của tôi đã dần lên đến giới hạn rồi, tôi không muốn làm những việc giày vò người khác, như vậy khiến cho tôi buồn nôn, anh có hiểu không?”

Lâm Tiêu vẫn không nói gì.

Từ Sách nhú mày, đứng dậy rút nguồn điện ti vi, nhưng ánh mắt của Lâm Tiêu vẫn không hề lay động, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình đen sì đó.

Từ Sách nói: “Tôi biết, một người trong thời gian dài bị nhốt trong không gian kín mít, tinh thần sẽ dần xuất hiện áp lực ngày càng lớn. Giống như lúc anh vừa mới bị nhốt ở đây, anh lớn tiếng gào thét, anh lớn tiếng xin tha, biểu hiện trông vô cùng lo lắng, trong lòng chỉ hy vọng cảnh sát nhanh chóng biết được tình hình của anh, tìm thấy anh, cứu anh ra ngoài. Trong lúc tôi rời khỏi đây, anh chắc chắn hét to để cầu cứu, hy vọng có ai đó nghe thấy tiếng kêu cứu của anh, kịp thời báo cảnh sát.

Khi tôi nói với anh đây là hầm ngầm, hơn nữa xung quanh bao gồm cả trần nhà đều dùng nguyên liệu xếp che phủ, hiệu quả cách âm rất tốt, cho dù đứng ngay ở sàn nhà trên nóc hầm, gần như cũng không nghe thấy tiếng kêu cứu của người ở bên dưới, anh hãy từ bỏ suy nghĩ gào thét cầu cứu đi. Sau đó, anh lại muốn phá chiếc lồng, nhưng anh phát hiện ra làm như vậy càng phí công vô ích. Sau khi anh bị nhốt hơn một tuần, sự lo lắng còn cao của anh bắt đầu giảm xuống, cùng với dòng trôi của thời gian, niềm mong ngóng được cảnh sát tìm thấy và cứu ra của anh cũng ngày càng xuống thấp, anh dần dần bất lực tiếp nhận cảnh ngộ của mình, hơn nữa trên tinh thần cũng dần biểu hiện ra bộ dạng vô cùng thất vọng, tâm trạng càng lúc càng ủ rũ, dần bị sự tuyệt vọng khống chế.”

Từ Sách nói tiếp: “Nếu một người bị nhốt mấy năm trong không gian kín mít, e rằng áp lực tinh thần sẽ khiến cho người đó bị suy sụp, xuất hiện sự trở ngại về tinh thần vô cùng nghiêm trọng. Cho nên tôi mới đặc biệt nhân tính bằng cách không tăng thêm áp lực cho anh, hơn nữa còn cho anh có được cuộc sống giải trí nhất định để cải thiện tâm trạng, điều này khiến anh cảm thấy đây không đến nỗi là một không gian bị kín. Anh có biết ở trong tù, người cai tù giày vò phạm nhân là đáng sợ nhất, thủ đoạn giết người không thấy máu tàn bạo nhất là gì không? Chính là nhốt chặt. Nhốt vào trong một căn phòng dài ba mươi cen-ti- mét, rộng ba mươi cen-ti- mét, trong mấy ngày ở đó, anh ở trong một nơi tối đen, điều đáng sợ chính là, anh chỉ có thể cứ thế đứng mãi, còn không đủ chỗ để mà ngồi xồm xuống, chứ đừng

nói đến nằm xuống để ngủ. Như vậy anh sẽ biết cảm giác sống không bằng chết là như thế nào. Anh chắc không muốn thử một chút cảm giác đó chứ?”

Lâm Tiêu vẫn không phối hợp, vẫn không lên tiếng. Từ Sách nói: “Được rồi, anh đừng giả vờ nữa, tôi là người nghiên cứu tâm lý, tôi biết anh vẫn còn lâu mới đến độ tuyệt vọng, bị nhốt đến mức xảy ra trở ngại tinh thần, đừng có đóng kịch nữa.”

Lâm Tiêu chột chớp mắt, như thể bị người ta nhìn thấu tâm can.

Từ Sách cười: “Anh biết tôi đã phát hiện như thế nào không? Tôi phát hiện anh đã đổi kênh ti vi.”

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, ồ một tiếng, tiếp đến nói: “Vào thời gian này, những kênh ti vi khác chẳng có gì thú vị, kênh duy nhất có thể xem chính là tin tức về dân sinh, kênh anh vừa xem, chẳng phải chính là bản tin sao? Thế nhưng sáng nay lúc tôi rời khỏi đây, tôi nhớ là ti vi đang dừng ở kênh điện ảnh. Nếu anh thực sự đã hoàn toàn tuyệt vọng, liệu còn biết chuyển kênh xem sao? Ha ha, không cần giả vờ nữa, khả năng diễn xuất của anh không được tốt lắm.”

Lúc này, Lâm Tiêu cuối cùng cũng mở miệng nói: “Rất cuộc anh muốn như thế nào mới chịu thả tôi ra?”

“Anh thấy đấy, anh lại lộ ra suy nghĩ thực sự trong lòng rồi, nếu như anh thực sự thấy tuyệt vọng, thì anh nên hỏi tôi bao giờ giết anh, trong lòng anh vẫn còn ôm ấp hy vọng được thoát ra ngoài, cho nên mới hỏi tôi làm thế nào mới chịu thả anh ra.”

Lâm Tiêu hừ một tiếng.

Từ Sách nói: “Chỉ cần anh nói cho tôi những gì tôi muốn biết, tôi sẽ thả anh đi.”

Lâm Tiêu lắc mạnh đầu: “Anh sẽ không làm như vậy đâu!”

Từ Sách ngán người một lát, rồi nói luôn: “Anh rất thông minh, đã nhận ra lời nói dối của tôi. Nói thực, tôi thực sự vốn không định thả anh còn sống mà rời khỏi đây. Anh ra ngoài rồi, tôi chẳng phải là

sẽ bị bắn chết sao? Anh chắc chắn cho rằng, chỉ cần anh không nói hết những gì anh biết, thì anh vẫn còn giá trị lợi dụng, tôi tạm thời cũng không nỡ giết anh. Anh muốn kéo dài thêm thời gian một ngày, thì xác suất cảnh sát tìm thấy anh cũng cao thêm 1%, cho nên anh không muốn phối hợp với tôi. Thực ra suy nghĩ của anh là sai lầm, cho dù hôm nay anh không nói cho tôi toàn bộ sự việc anh biết, tôi tạm thời cũng sẽ không giết anh. Bởi vì tôi bắt buộc phải đợi đến sau khi Vương Tu Bang chết, mới có thể giết anh. Ít nhất để cho anh còn sống, ngộ nhỡ hành động sau này của tôi thất bại, tôi còn có thứ để mà thương lượng với cảnh sát.”

Lâm Tiêu nghe xong, im lặng không lên tiếng, ủ rũ cúi đầu.

Từ Sách nói: “Hôm nay nói hơi nhiều điều thừa thãi, hãy bắt đầu chủ đề trò chuyện của chúng ta nào. Tôi hy vọng anh có thể nhìn rõ tình thế, nếu như vẫn không phối hợp, vậy thì tôi sẽ dùng một số thủ đoạn, để cho anh tỉnh ngộ. Được rồi, tôi hỏi anh, Vương Tu Bang rốt cuộc có người tình hay không?”

Lâm Tiêu trầm mặc giây lát, cuối cùng mở miệng nói: “Tôi... tôi không biết.”

Từ Sách nhìn chăm chăm vào mắt anh ta hồi lâu, lắc đầu vẻ quả quyết: “Không, anh đang nói dối, anh chắc chắn biết. Nét mặt của người nói thật không giống như bộ dạng của anh bây giờ.”

CHƯƠNG 46

Từ Sách lấy từ trên bàn ở phía xa một chiếc dùi cui nhỏ, nghịch ngợm trên tay, nói: “Cảm giác bị kích điện chắc là không dễ chịu chút nào. Nếu như tôi hạ thấp điện áp, nguồn điện sẽ không đủ để khiến cho người ta ngất đi, mùi vị đó chắc là càng khó chịu. Tôi chưa bao giờ thử, anh có muốn thử một lần không?”

Lâm Tiêu hoảng sợ nhìn anh ta bước từng bước lại gần, tuyến tâm lý phòng ngự triệt để bị sụp đổ, vội nói: “Không có, Vương Tu Bang không có người tình.”

Từ Sách bán tín bán nghi, hỏi: “Tại sao anh có thể mặc định như

vậy?”

Lâm Tiêu do dự rồi nói: “Bởi vì... bởi vì anh ta bị liệt dương.”

Từ Sách nhìn chăm chăm vào mắt anh ta, vội hỏi: “Điều bí mật này sao anh lại biết?”

“Tôi...”

“Mau nói!” Từ Sách biết, nếu như trả lời nhanh, vậy thì nếu như Lâm Tiêu đang nói dối, sự sơ hở của lời nói dối đương nhiên sẽ nhiều, cho nên anh ta không cho Lâm

Tiêu có thời gian để suy nghĩ.

“Có một lần anh ta uống thuốc quên để lại vị trí cũ, tôi vừa vặn nhìn thấy.”

“Anh ta uống thuốc gì?”

“Viagra, thuốc bổ thận, Lục vị địa hoàng hoàn^[2], còn có cả mấy loại tiếng Anh, tôi quên rồi.”

“Anh tốt nghiệp thạc sĩ trường Phúc Đán, lại không hiểu tiếng Anh?”

“Là... là nhất thời tôi không nhớ được tên, dù sao cũng là do Mỹ sản xuất, tên thuốc tiếng Anh, bên trên có từ đơn là liệt dương.”

Con người mắt Từ Sách chuyển động, đứng đưa chiếc dùi cui ở trong tay, lạnh lùng hỏi: “Anh không lừa tôi chứ?”

“Việc này... việc này tại sao tôi phải lừa anh? Không chỉ có tôi, trong Sở còn có người khác biết, Bác Vạn Cường, anh ta chắc chắn biết.”

“Bác Vạn Cường là ai?”

“Thư ký của Vương Tu Bang.”

Từ Sách suy nghĩ một lát, xem ra tình hình mà Lâm Tiêu nói, chắc

chắn là chuẩn rồi. Bởi vì anh ta không cần thiết phải nói dối, cũng chẳng được lợi ích gì.

Nếu như hỏi đến tình hình tham ô hủ bại của Vương Tu Bang, Lâm Tiêu có thể nói giảm nói tránh, không tiết lộ thực tình. Bởi vì Lâm Tiêu nếu như vẫn muốn sống sót ra ngoài, tiếp tục làm nhân viên công vụ, vậy thì tiết lộ việc tham ô hủ bại của lãnh đạo, rõ ràng là sẽ hủy hoại tiền đồ của mình. Nhưng Lâm Tiêu nói Vương Tu Bang liệt dương, đây không phải là lời nói tốt đẹp gì, cho dù Lâm Tiêu còn sống sót ra ngoài, Vương Tu Bang nếu biết được anh ta tiết lộ với người khác là anh ta bị liệt dương, cũng sẽ không để yên cho Lâm Tiêu. Có thể nói, Lâm Tiêu vốn không có lý do gì để nói dối.

Liệt dương, đây là một vấn đề lớn.

Vương Tu Bang không có cách nào để đối phó với phụ nữ, người như vậy thì trong lòng chắc chắn sẽ tự ti, cho nên anh ta cũng ít đi tiếp khách. Cho dù là tiếp khách, cũng về nhà rất sớm, không giống như những người khác thường ăn uống cò bạc gái gú đến tận muộn mới về nhà. Cũng bởi vì vậy, mới khó có thể tìm ra cơ hội để ra tay.

Từ Sách cuối cùng cũng giải quyết được những điều nghi hoặc ở trong lòng. Lúc trước anh ta suy đoán Vương Tu Bang có lối sống sinh hoạt hoàn toàn không giống với những vị quan chức khác, chắc không phải chỉ là vì vấn đề tâm lý và thói quen sinh hoạt của anh ta, thì ra đáp án chính là ở đây.

Từ Sách suy nghĩ một hồi, nở nụ cười ranh mãnh: “Vương Tu Bang không có hứng thú với nữ giới, vậy thì anh ta với nam giới thì sao?”

“Đương... đương nhiên là không rồi.”

Từ Sách cười khan một tiếng, nói: “Anh thì sao, giữa anh và anh ta, liệu có tồn tại thứ tình cảm không được xã hội công nhận hay không? Anh ta bị liệt dương, anh ta có sự tự ti đối với phụ nữ, trong rất nhiều trường hợp, thường dồn sự chú ý sang nam giới. Anh mới vào đơn vị có mấy năm, đã nhận được sự tín nhiệm của anh ta, sau mấy đợt đề bạt, đã làm đội trưởng đội Chấp pháp. Anh không phải là có loại quan hệ đó với anh ta, tiền đồ của anh mới được thuận lợi như thế chứ?”

Lâm Tiêu cảm thấy rất buồn nôn, con người trước mặt đây, thực sự tâm lý quá biến thái, anh ta gắng sức biện hộ: “Sao có thể được, anh đang nói gì thế! Tôi... tôi là người bình thường!”

Từ Sách chép miệng, nói: “Được rồi, coi như là anh nói thực. Chúng ta hãy nói một chút về con trai của Vương Tu Bang nhỉ. Con trai anh ta thế nào?”

“Cái gì mà thế nào?”

“Ừm, ví dụ như thành tích học tập?”

“Nghe nói thành tích không được tốt lắm, nhưng Vương Tu Bang không để tâm, anh ta nói trẻ con còn nhỏ, chỉ cần sống vui vẻ là được. Con trai anh ta thích vẽ, vẽ cũng được lắm.”

“Ồ. Vậy thì, con trai anh ta ở trong trường là một cậu bé như thế nào? Ví dụ có huênh hoang không?”

“Việc này, việc này nói như thế nào nhỉ?” “Cứ nói theo như những gì anh biết.”

“Nghe nói hơi huênh hoang, có đôi lúc dựa vào địa vị của bố nó, bắt nạt những người khác.”

“Con trai anh ta vẫn là học sinh tiểu học nhỉ, học sinh tiểu học chắc là không phải dựa vào hoàn cảnh gia đình, chủ yếu là dựa vào thanh thế của ai chứ nhỉ?”

“Lần trước tôi nghe người khác nói, con trai anh ta ở trong trường kéo bè kết phái, tập hợp mấy đứa ở lớp trên đi đánh nhau, có lần đánh cho học sinh khác bị thương, Vương Tu Bang phải đứng ra giải quyết.”

Từ Sách chửi thề một câu: “Có loại bố thế nào thì có loại con thế ấy! Loại chó chết này, ở bên ngoài ức hiếp người dân, con cái của kẻ quan chức, mới tí tuổi đầu đã kết bè kết phái trong trường, hừ hừ.”

Từ Sách hỏi xong, trong lòng đã có ý đồ, đang muốn quay người đi lên trên, Lâm Tiêu đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc cầu xin: “Tôi cầu xin anh, anh hãy cho tôi một con đường sống, tôi thực sự không chịu

đựng được nữa rồi!”

Từ Sách quay người lại, nhìn anh ta đầy hào hứng: “Lúc các người bức hại những người khác, có nghĩ đến cho người khác một con đường sống không? Những đứa trẻ khác nhìn thấy ngôi nhà bị phá đổ, nhìn thấy bố mẹ co ro ở trong góc khóc lóc, cũng chỉ có thể khóc theo, đây là một thứ tâm trạng thế nào? Còn con cái chúng mày thì sao, hừ hừ, bé tí tuổi đầu, đã cậy thế lực của nhà mình, ở trong trường kết bè kết phái đánh nhau, khi đánh người bị thương, ông bố đứng ra giải quyết. Hừ hừ, chúng mày thế mà cũng ra tay được!”

“Tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi, sau này tôi sẽ không như vậy nữa! Lần đó, lần mẹ anh, là do Vương Tu Bang ra lệnh, tôi lúc đó cũng nói có người chặn trước căn nhà, ngộ nhỡ họ không đi, khi máy xúc làm việc, rất dễ xảy ra chuyện. Nhưng Vương Tu Bang nói, là anh ta ra lệnh, cứ để cho máy xúc mạnh dạn tiến lên, họ chắc chắn sẽ bỏ chạy. Cho dù họ không chạy, người của Viện kiểm sát đều là người của chúng ta, chỉ cần dọa cho kẻ cầm đầu sợ hãi, những công việc về sau sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tôi, tôi cũng không có cách nào cả, nếu như anh làm công việc này của tôi, cũng chắc chắn... chắc chắn không có sự lựa chọn, chỉ có thể ra lệnh theo như lời nói của anh ta. Tôi cầu xin anh...”

Từ Sách bình thản nói: “Nếu như tôi làm công việc này của anh, tôi sẽ từ chức, tôi sẽ không tiếp tục làm việc ác. Tất cả đều là để cái có để hiện thực hóa lợi ích của bản thân mình.”

Nói xong, anh ta quay người đi lên trên.

Trải qua cuộc nói chuyện này hôm nay, anh ta đã cơ bản nắm được tất cả những thông tin anh ta cần rồi, kế hoạch tiếp theo trong đầu anh ta càng trở nên rõ nét. Anh ta nhớ đến những lời nói “tâm lý biến thái” vừa rồi nói với Lâm Tiêu cũng cảm thấy khó chịu.

Tâm lý của anh ta rất lạnh mạnh, anh ta muốn thể hiện ra mình là người có “tâm lý biến thái”, là vì sự cần thiết của vở kịch này. Từ Sách với vai trò vừa là đạo diễn vừa là diễn viên, có đôi lúc vì muốn dốc lòng diễn xuất, cũng không có cách nào khác.

Anh ta nghĩ đến đứa con trai của Vương Tu Bang, qua lời kể của Lâm Tiêu, ánh mắt chợt trở nên sắc lạnh. Anh ta đã tận mắt chứng

kiến những đứa trẻ khác, gia đình gặp điều bất hạnh chỉ vì sự ngông cuồng của bọn người đó, chỉ có thể khóc lóc thảm thiết.

Con cái của bọn đó thì sao chứ? Chỉ muốn cho con trẻ được sống vui vẻ. Hừ hừ, hy sinh niềm vui của những người dân thường để đổi lấy niềm vui của con cái bọn chúng? Mới tí tuổi đầu đã kết bè kết phái đánh người.

Những đứa bé trong trường học lẽ ra cần phải bình đẳng, không có sự khác biệt về cấp bậc địa vị, tất cả chẳng qua chỉ vì bố mẹ bọn chúng là những người có quyền thế.

Con trai của Vương Tu Bang phải không, hừ hừ, những ngày tươi đẹp của tên tiểu quý này sắp kết thúc rồi.

CHƯƠNG 47

Hôm nay Cao Đông đến Sở Công an huyện làm việc mới được một tiếng đồng hồ, Trương Nhất Ngang đã chạy vào, vội nói: “Anh cả, Vương Tu Bang lại đến nữa, nói Lâm Tiêu gọi điện thoại cho anh ta.”

“Gì cơ?” Cao Đông kinh ngạc, đứng dậy, vội vàng ra theo.

Đến một văn phòng, Vương Hiếu Vĩnh đã ở đó rồi, bên cạnh anh ta là mấy người cảnh sát hình sự có tuổi, Vương Tu Bang đang ngồi trong đó, đang cầm di động, nói rõ tình hình.

Vương Hiếu Vĩnh nói: “Anh Cao đến rồi, vậy thì

Giám đốc Vương hãy kể lại một lần những lời vừa nói đi.” Ngữ khí của Vương Tu Bang hơi căng thẳng, nói:

“Lúc 9 giờ rưỡi, di động của tôi nhận được một cuộc điện thoại lạ, tôi ấn nút nghe, trong đó phát ra giọng nói của Lâm Tiêu, cậu ta nói: “Tôi... tôi, anh cả, tôi ở...”, cậu ta vẫn chưa nói xong, thì điện thoại đột ngột bị ngắt.”

Cao Đông kinh ngạc nói: “Có việc này sao? Là một số điện thoại lạ à? Số điện thoại như thế nào?”

Vương Tu Bang lập tức đưa di động cho anh xem, Cao Đông liền dặn dò nhân viên kỹ thuật mau đi điều tra. Sau đó liền hỏi: “Anh chắc chắn là giọng nói của Lâm Tiêu chứ?”

Vương Tu Bang gật đầu: “Đúng vậy, tôi có thể khẳng định.”

Tất cả mọi người đều lộ ra nét mặt băn khoăn khó hiểu, sự việc này rất kỳ lạ!

Trước tiên, bây giờ Lâm Tiêu chắc chắn đang ở trong trạng thái bị khống chế, nhưng thật không ngờ hôm qua anh ta lại lấy được di động của mình, gửi tin nhắn cầu cứu. Hôm nay, thật không ngờ lại lấy được số di động lạ, gọi điện thoại cầu cứu.

“Tôi ở...” Phần tiếp theo của câu nói này chắc chắn là muốn nói anh ta đang ở nơi nào, thì lại đột nhiên bị tắt máy, không nói được ra manh mối quan trọng nhất. Vậy thì chắc chắn là bị hung thủ phát hiện ra.

Điểm nghi vấn chính là, hôm qua anh ta đã làm thế nào để lấy được lại di động của mình? Tại sao lại chỉ gửi tin nhắn có hai chữ mà không nói rõ những tình hình khác? Cho dù khi anh ta gửi tin nhắn là nhân lúc hung thủ không chú ý, thời gian cấp bách, nhưng cũng cần phải gửi thêm mấy chữ để lộ ra manh mối chứ. Thế nhưng hôm nay, sao anh ta lại có được một số điện thoại lạ, gọi cuộc điện thoại cầu cứu, trước khi nói ra được thông tin then chốt nhất thì đột nhiên tắt máy.

Có phải là lúc này Lâm Tiêu đã xảy ra chuyện rồi không?

E là lành ít dữ nhiều rồi.

Trong lòng tất cả mọi người đều thấp thỏm bất an, chỉ có thể lo lắng chờ đợi tiến triển công việc của nhân viên kỹ thuật.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, người nhân viên khoa Vật chứng ngày hôm qua bước vào, báo cáo với mọi người: “Đã điều tra tương đối rồi, số điện thoại này chưa được đăng ký bằng tên thật, thường thì những cuộc điện thoại lừa đảo đều dùng loại số này. Chúng tôi đang điều tra số liệu ở chỗ nhà kinh doanh, thẻ sim này sản xuất từ khi nào, kích hoạt từ khi nào và liệu có thể điều tra ra được danh sách

nap tiền vào thẻ, hy vọng có thể xác định được nhân vật liên quan. Tín tức sáng nay hiển thị, tín hiệu số điện thoại này phát ra thời gian chưa đến một phút, chỉ có một lúc gọi điện thoại đó, cũng tức là, di động của thẻ sim này sáng nay sau khi mở máy, thực hiện cuộc điện thoại này, liền tắt máy. Căn cứ số liệu tín hiệu còn ít hơn cả hôm qua, đối theo nguồn tín hiệu, có thể nhận định khái quát, lúc đó di động đang ở vị trí lấy khu vực quảng trường Thái Bình Dương làm trung tâm, trong khu vực năm ki-lô-mét vuông.”

“Quảng trường Thái Bình Dương?” Đội trưởng Trần nói vẻ kinh ngạc, “Đây là khu vực mới xây dựng mấy năm trở lại đây, bao gồm cả rất nhiều cơ quan hành chính nhà nước của huyện cũng ở đây. Ông, Giám đốc Vương, Sở Địa chính của các anh chẳng phải cũng ở bên cạnh sao?”

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, sắc mặt Vương Tu Bang càng trở nên căng thẳng, sao vậy nhỉ, tin nhắn cầu cứu hôm qua được gửi đi gần khu vực nhà của anh ta? Hôm nay thứ hai, anh ta đi làm, cuộc điện thoại cầu cứu sao lại chạy đến bên cạnh đơn vị của anh ta? Lẽ nào hung thủ đang thị uy với anh ta? Hung thủ dạo này đang theo dõi anh ta? Mục tiêu tiếp theo của hung thủ là anh ta?

Trong lòng Vương Tu Bang không kìm được trào dâng nỗi buồn bực lo lắng bất an.

Vương Vĩnh Hiếu và Cao Đông cùng nhìn nhau, sau đó nói: “Anh Cao, sự việc này hơi kỳ lạ, anh cảm thấy thế nào?”

Cao Đông gật đầu, hỏi cậu nhân viên kia: “Khu vực phủ sóng tín hiệu của hôm qua và hôm nay, có điểm trùng lặp không?”

“Có, nhưng khu vực trùng lặp chủ yếu là mấy chỗ ngoại ô huyện, phần lớn là chỗ đồng ruộng. Hơn nữa, khu vực trùng lặp đều nằm ở vùng ven khu vực phủ sóng tín hiệu, nếu như cả hai lần tín hiệu đều phát ra từ một khu vực, kết quả phân tích tín hiệu của chúng tôi sẽ không xuất hiện tình trạng hai trung tâm cách xa nhau như vậy.”

“Ý cậu là, địa điểm phát ra tín hiệu của hôm qua và hôm nay là không cùng một chỗ?”

“Vâng, chắc chắn là không cùng một chỗ.”

Vương Vĩnh Hiếu nghĩ một lát, hỏi: “Công việc điều tra loại trừ khu vực tín hiệu hôm qua tiến hành thế nào rồi?”

Một người trả lời anh ta: “Có mấy nhóm người báo án, nói rằng gần đây nghe thấy tiếng động lạ thường ở nhà sát vách hay trên tầng trên. Nhưng sau khi chúng tôi điều tra tỉ mỉ, phát hiện ra đều là xích mích giữa những người hàng xóm, hoặc là người báo án tự bịa ra. Tạm thời không phát hiện được manh mối nào có giá trị.”

Vương Hiếu Vĩnh chau mày, suy nghĩ giây lát, nói: “Vậy thì hôm nay cần phải tiếp tục điều thêm lực lượng cảnh sát, cũng tiến hành điều tra loại trừ đối với khu vực phủ sóng tín hiệu hôm nay đi.”

Một số người tán thành, nhưng một vài người nói, nếu như Lâm Tiêu bị khống chế, vậy thì chắc là sẽ bị trói vào một nơi nào đó, hung thủ không thể nào chuyển tới chuyển lui Lâm Tiêu giữa thanh thiên bạch nhật được. Việc tín hiệu của hôm qua và hôm nay xuất hiện ở hai địa điểm khác nhau, càng có khả năng là hung thủ cố tình muốn phân tán lực lượng cảnh sát chúng ta, chuyển dời tầm nhìn.

Vương Hiếu Vĩnh không đưa được ra quyết định cuối cùng, chỉ có thể quay sang hỏi Cao Đông: “Anh Cao, anh thấy sao?”

Cao Đông nheo mắt, hỏi Vương Tu Bang: “Sáng nay khi anh nghe điện thoại, chỉ nghe thấy Lâm Tiêu nói mấy chữ, anh có nói chuyện với anh ta không?”

Vương Tu Bang lắc đầu: “Tôi vừa muốn hỏi cậu ta, cậu ta đã tắt máy rồi.”

Cao Đông nói: “Khi anh nhắc máy, cảm giác đối phương có thể đang ở nơi nào? Là ở bên đường cái hay là xung quanh rất yên tĩnh?”

Vương Tu Bang nhớ lại một lát: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, ở đầu dây bên kia lúc đó vẫn còn nghe thấy tiếng còi xe, chắc là ở bên đường cái nhỉ?”

Một vị cảnh sát nói: “Vậy thì chúng tôi lúc đó rất có thể Lâm Tiêu đang ở trong xe, hoặc là ở trong căn nhà sát ngay bên cạnh đường cái.”

Một người khác lắc đầu: “Nếu như ở trong xe hoặc là ở trong căn nhà ở bên cạnh đường cái, lẽ nào hung thủ không ở bên cạnh sao? Hung thủ ở bên cạnh, sao có thể cho phép anh ta gọi điện thoại chứ? Nếu hung thủ không ở bên cạnh, Lâm Tiêu đã có thể gọi điện thoại, đương nhiên cũng có thể chạy trốn khỏi xe ô tô, hoặc là mở cửa sổ xe để kêu cứu.”

Cao Đông nói với Vương Hiếu Vĩnh: “Anh Vương, việc này rất khả nghi, tôi thấy, chúng ta vẫn cứ cần phải điều tra, mặc dù có khả năng là sẽ không điều tra ra được manh mối gì có giá trị, nhưng cũng không thể bỏ sót được quy trình cần làm.”

Vương Hiếu Vĩnh gật đầu, vội bố trí cấp dưới tiến hành dò hỏi ở khu vực tín hiệu hôm nay phủ sóng.

Tiếp đến, Vương Hiếu Vĩnh nói với Vương Tu Bang: “Giám đốc Vương, hôm qua và hôm nay đều là anh nhận được điện thoại, sự việc này rất kỳ lạ, anh xem, liệu có cần chúng tôi phái người đi theo anh không?”

Vương Tu Bang nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Tôi thường chỉ ở đơn vị và ở nhà, hai tuyến đường đi, cả dọc đường đều là khu vực trung tâm, không có nơi nào vắng vẻ. Chỉ là tôi có cậu con trai, nó vẫn còn đang học tiểu học, tôi sợ...”

Vương Hiếu Vĩnh nói: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ bố trí người để ý đến nó, anh yên tâm.”

Sau khi tiễn Vương Tu Bang ra về, mọi người ai nấy đều làm công việc của mình. Cao Đông sau khi bước ra khỏi phòng họp, khóe môi khẽ lộ ra nụ cười khinh mạn.

CHƯƠNG 48

Sau khi Cao Đông quay trở lại văn phòng làm việc của mình, Trương Nhất Ngang liền vào theo, hỏi: “Anh cả, chỗ Giám đốc Vương điều động nguồn nhân lực lớn để điều tra loại trừ khu vực tín hiệu hôm qua và hôm nay. Chúng ta liệu có cần phải nghĩ cách để theo sát không?”

Cao Đông lắc đầu, bình thản nói: “Mặc kệ anh ta!” Trương Nhất Ngang nói: “Ngộ nhỡ bị bọn họ đi trước một bước, chúng ta... chúng ta chẳng phải là sẽ rất mất mặt sao?”

Cao Đông cười, “Sợ gì chứ? Bọn họ thuần túy chỉ là phí công vô ích, tôi dám khẳng định, cuối cùng họ cũng chẳng tìm được chút manh mối nào có giá trị đâu. Cứ bị giày vò vài lần như vậy, không chỉ người của huyện Bạch Tượng, ngay cả người mà Vương Hiếu Vĩnh dẫn tới cũng sẽ nảy sinh bất mãn đối với anh ta, công việc này, anh ta còn có thể tiếp tục làm thế nào được?”

Trương Nhất Ngang hiếu kỳ hỏi: “Anh cả, sao anh có thể khẳng định là họ sẽ không điều tra ra được manh mối nào?”

Cao Đông nói: “Cậu vẫn chưa nhận ra, đến giờ hung thủ vẫn là đang bõn cọt chúng ta sao?” “Bõn cọt chúng ta?”

“Cậu nghĩ xem, làm gì có vụ án bắt cóc nào, hôm qua để cho người bị bắt dùng điện thoại của mình để gửi tin nhắn, hôm nay lại một lần nữa để cho người bị bắt dùng số điện thoại lạ gọi điện? Hung thủ ngu như lợn sao?”

“Ừm... đây đúng là rất khả nghi.”

“Đối phó với Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình, hung thủ trực tiếp giết luôn hai người tại hiện trường, nhưng lại mang Lâm Tiêu đi. Mang Lâm Tiêu đi đến nay đã lâu như vậy, cũng không thấy hung thủ liên hệ với bất cứ ai người nhà của Lâm Tiêu, hẳn cũng không đưa ra bất cứ yêu cầu nào, hẳn mất bao công sức để bắt cóc một con người, với mục đích gì? Không ai biết rõ cả. Lâm Tiêu bây giờ còn sống hay đã chết, cũng không ai biết được.”

“Nhưng... trong điện thoại sáng nay, chẳng phải là

Lâm Tiêu vẫn nói sao?”

“Cuộc điện thoại chỉ kéo dài mấy giây, trong suốt cả cuộc điện thoại, chỉ có mình Lâm Tiêu nói mấy chữ, Vương Tu Bang không nói được câu nào, sao có thể phán đoán ở đầu dây bên kia chính là Lâm Tiêu? Có thể hung thủ ghi âm lời nói của Lâm Tiêu, gọi một cuộc điện thoại, bật ghi âm lên thì sao?”

Trương Nhất Ngang nói: “Vâng, đúng như vậy!” “Huống hồ, từ hôm qua đến hôm nay, chỉ mới một ngày, địa điểm phát ra tín hiệu đã bị dịch chuyển. Nếu như Lâm Tiêu ở đâu bên kia điện thoại, cuộc điện thoại hôm nay là phát đi từ bên đường cái, Lâm Tiêu ở trong xe ô tô, hoặc là ở trong căn nhà sát bên cạnh đường cái, anh ta đã có thể dùng tay gọi được điện thoại, lẽ nào không thể gây ra chút động tĩnh để cầu cứu sao?”

“Đúng vậy.” Trương Nhất Ngang suy ngẫm, nói: “Hung thủ làm như vậy, mục đích của hắn chính là muốn chúng ta lãng phí lực lượng cảnh sát, phí công vô ích, cuối cùng không điều tra ra được bất cứ manh mối nào cả.”

“Cậu sai rồi.” Cao Đông nói, “Hung thủ làm như vậy là có mục đích, có thể là làm lãng phí lực lượng cảnh sát của chúng ta, khiến cho chúng ta điều tra sai phương hướng, nhưng đây chưa chắc đã là mục đích chính của hung thủ. Công tác trình sát của chúng ta, cho đến giờ vẫn không có được bất cứ sự tiến triển nào có thể tạo nên mối uy hiếp cho hung thủ, sao hắn lại phải mạo hiểm gửi tin nhắn, gọi điện thoại, để gây lại sự quan tâm của chúng ta sao? Theo như phong cách gây án thận trọng và hướng tới độ hoàn mỹ của hung thủ, hắn luôn cố gắng hết sức để hạn chế tối đa manh mối, chứ không phải là để lại nhiều manh mối. Nếu như hắn muốn lãng phí nhân lực cảnh sát để điều tra bừa, thì ngay từ vụ án của Lý Ái Quốc, hắn mở ngăn kéo ở trong xe, lấy súng đi, lúc đó có thể lấy luôn mấy vạn tệ tiền mặt, như vậy thì ngay lúc đầu chúng ta sẽ phán đoán là giết người cướp của. Nhưng hắn đã không làm như vậy, hắn để lại tiền, nói thẳng cho chúng ta biết, hắn không vì tiền. Hắn làm như vậy, hoặc là hắn tự suy xét thấy thủ đoạn phạm tội của mình rất cao siêu, cảnh sát không làm gì được hắn; hoặc là hắn không muốn gây thêm việc rườm rà, hắn chỉ muốn mưu sát. Cho nên, hôm qua hắn gửi tin nhắn, hôm nay gọi điện thoại, trước khi công tác trình sát của cảnh sát vốn không hề tạo thành mối uy hiếp cho hắn, hắn đã vẽ rắn thêm chân, làm thêm hai việc, chắc chắn là có động cơ nào đó. Chỉ có điều, động cơ này là gì, thì tạm thời chúng ta vẫn không thể nào biết được.”

“Có lẽ, hung thủ là một kẻ tâm lý hơi biến thái, đồng thời cũng rất tự tin là trí tuệ mình rất cao, thấy cảnh sát chúng ta lâu thế mà mãi vẫn chưa phá án được, cố ý muốn để lại chút manh mối cho chúng ta.”

Cao Đông nói về phốt lò: “Cậu đã gặp một tên sát thủ trí tuệ cao lại đặc biệt muốn cảnh sát bắt được mình chưa?”

“Việc này... tôi vẫn chưa từng gặp.” Trương Nhất

Ngang cúi đầu.

Cao Đông nói: “Loại người mắc bệnh thần kinh đó chỉ xuất hiện trong phim ảnh của nước ngoài thôi, kẻ phạm tội trong cuộc sống thực, làm gì có tên hung thủ nào lại mong muốn cảnh sát bắt được hẳn chứ?”

Trương Nhất Ngang nói: “Vậy thì, nếu điều tra khu vực tín hiệu không có tác dụng gì, hãy cứ để cho bọn Giám đốc Vương điều tra đi. Vậy chúng ta thì sao? Chúng ta có cần bám theo Vương Tu Bang không?”

Cao Đông nói: “Có phải là cậu cảm thấy mục tiêu tiếp theo của hung thủ là Vương Tu Bang?”

Trương Nhất Ngang nói: “Đúng vậy, tôi đoán rất nhiều người đều nghĩ như vậy.”

Cao Đông cười, gật đầu nói: “Vương Hiếu Vĩnh nhất định sẽ phái người để ý đến Vương Tu Bang, nhưng nếu có nạn nhân tiếp theo, vậy thì chắc chắn không phải là Vương Tu Bang.”

“Tại sao?”

“Thứ nhất, hung thủ muốn giết Vương Tu Bang, quá khó. Không cần công an bảo vệ, hung thủ cũng rất khó có thể giết được Vương Tu Bang. Tôi đã tìm hiểu rồi, con người Vương Tu Bang này hằng ngày đi làm và tan làm đều rất quy củ, hơn nữa gần như không bao giờ về nhà muộn. Quãng đường giữa nhà anh ta và đơn vị không có chỗ vắng vẻ, hung thủ không có cơ hội ra tay. Trừ phi cuối cùng hung thủ sử dụng loại thủ đoạn nào đó, lừa Vương Tu Bang đến một nơi khác, nhưng... ha ha, Vương Tu Bang đã biết được nhiều về tình hình vụ án, liệu anh ta có thể không cảnh giác được sao? Hẳn không ngốc đâu. Thêm nữa, nếu như mục tiêu tiếp theo của hung thủ thực sự là Vương Tu Bang, hẳn liệu có cố ý gửi tin nhắn và điện thoại cho anh ta không? Đây chẳng phải là vừa vắn nhắc nhờ công an, cần phải để ý bảo vệ Vương

Tu Bang và con trai anh ta sao?”

Trương Nhất Ngang nói về không hiểu: “VẬY... vậy thì tại sao tin nhắn và cuộc điện thoại đều là Vương Tu Bang nhận được, hơn nữa đều là tín hiệu di động được phát ra ở khu vực nơi Vương Tu Bang có mặt chứ?”

Cao Đông nói: “Lâm Tiêu bị bắt, tin nhắn và điện thoại có thể gọi cho ai? Trong đơn vị, người lãnh đạo trực tiếp của Lâm Tiêu, cũng là người có mối quan hệ thân thiết nhất với anh ta, chính là Vương Tu Bang, tin nhắn và cuộc điện thoại đương nhiên là gửi cho anh ta rồi. Gửi cho những người ở cấp bậc thấp khác, hoặc là gửi cho người nhà của Lâm Tiêu, thì không đủ sức ảnh hưởng. Cấp bậc của Vương Tu Bang đủ cao, càng dễ dàng gây nên sự chú ý của cảnh sát chúng ta. Tôi đã nói rồi, bây giờ hung thủ chính là đang bốn cột chúng ta, chúng ta không nên bị hung thủ dắt mũi.”

“Anh cả, vậy ý của anh là gì?”

“Bất luận người của Vương Hiếu Vĩnh điều tra thế nào, phương hướng của chúng ta cũng không thay đổi, chính là cứ theo dõi sát sao nguồn gốc của lớp xe.”

Họ vừa nói chuyện xong một lúc, di động của Trương Nhất Ngang vang lên, sau khi nghe xong điện thoại, anh ta vội nói: “Anh cả, ông chủ cửa hàng sửa chữa xe gọi điện thoại tới, cái người bán lớp xe cho anh ta đã đến rồi.”

Cao Đông hạ giọng nói: “Đi thôi, mau dẫn theo mấy người của chúng ta, mặc thường phục, bắt giữ kín!”

Chú thích:

[1] Network adapter.

[2] Là phương thuốc kinh điển được lưu truyền hàng ngàn năm, có tác dụng bổ âm, bổ thủy, giúp điều trị chứng thận âm hư.

Trong phòng Thẩm vấn của đồn công an Đông Thành, một người đàn ông trung niên ngồi ở đằng sau ô cửa sổ sắt, hai tay bị khóa trái ra sau lưng, miệng luôn hét đi hét lại: “Các anh vì sao lại bắt tôi, các anh là cảnh sát, sao có thể tùy tiện bắt người được chứ!”

Cao Đông ngồi ở trên ghế, bên cạnh còn có mấy nhân viên. Cao Đông nhìn đối phương, đeo kính, chiều cao và vóc người đều phù hợp với đặc trưng hung thủ để lại, mỉm cười, nghĩ bụng, lần này xem ra có vẻ khả quan đây.

Một người cảnh sát giao cho đối phương một tờ bảng biểu, bảo anh ta điền vào. Ban đầu người này không chịu phối hợp, nhưng dưới sự dọa nạt của cảnh sát, anh ta đành phải làm theo.

Cao Đông cầm tờ giấy lên, nói: “Đỗ Văn Duy? Đã đối chiếu cái tên này với chứng minh thư của anh ta chưa?”

Một người trả lời: “Đã đối chiếu rồi ạ!”

Cao Đông nhìn xuống dưới, thoáng ngạc nhiên: “Anh là giáo viên cấp 3?”

Người đàn ông trung niên trả lời với vẻ bất mãn:

“Đúng vậy, có vấn đề gì?”

“Trường cấp 3 số 1 Bạch Tượng.” Cao Đông quay sang hỏi, “Trường cấp 3 số 1 Bạch Tượng ở đâu?”

Một người cảnh sát trong vùng trả lời: “Ở trên đường Kiến Thiết, là trường trung học trọng điểm loại 1 của tỉnh, là trường tốt nhất huyện.”

Cao Đông cười, quay sang nhìn người đó, nói: “Nói vậy thì anh còn là thầy giáo một trường cấp 3 trọng điểm à? Dạy môn gì thế?”

“Ngũ văn!” Người đàn ông trung niên có tên Đỗ Văn Duy đó lạnh

lòng trả lời anh.

Trong lòng Cao Đông cảm thấy hơi băn khoăn, giáo viên dạy ngữ văn thì chắc là không có đầu óc phạm tội chặt chẽ cần mật đến thế chứ, nếu như dạy môn khoa học kỹ thuật thì hợp lý hơn. Hơn nữa hung thủ có lẽ là một người có điều kiện kinh tế khá, còn anh ta thì...

Cao Đông hỏi tiếp: “Anh có xe Audi không?” “Anh nói gì cơ?” Anh ta không hiểu nổi.

“Tôi hỏi là có phải anh có một chiếc xe Audi không?” Người đàn ông trung niên đó quả quyết trả lời:

“Không có, tôi chỉ có một chiếc xe Skoda.”

Cao Đông mím môi: “Có phải một quãng thời gian trước, anh có mượn một chiếc xe Audi?”

Người đàn ông trung niên đó hét lớn: “Các anh đang nói gì thế! Muốn vu vạ gì cho tôi! Tôi chưa bao giờ lái xe Audi, tôi sao có thể có xe Audi được!”

Cao Đông chau mày nói: “Vậy mấy tuần trước, tại sao anh lại bán sáu lớp xe cho cửa hàng hôm nay anh đến rửa xe? Chiếc xe Skoda của anh không dùng loại lớp này thì phải?”

Người đàn ông trung niên nghĩ một lát, chợt nói: “Mấy chiếc lớp này là do tôi nhặt được, tôi không biết là của người khác, tôi thấy chúng để trên đường mấy hôm, không ai để ý, nên tiện thể đem đi. Được rồi, tôi đã nhặt mấy chiếc lớp xe, đúng là chúng không phải của tôi, các anh cũng không đến nỗi phải đối xử với tôi như vậy chứ! Nếu cần thì tôi trả tiền, bồi thường cũng được, như vậy lẽ nào lại cấu thành tội ăn trộm sao?”

“Anh nhặt được?” Cao Đông hơi bất ngờ, thoáng nhận ra, lần này lại là bị kịch rồi, anh đành hỏi: “Ở đâu mà có nhiều lớp xe cho anh nhặt thế? Anh nói là nhặt được, vậy anh nhặt được ở đâu?”

“Trên đường Kiến Thiết, cách trường của chúng tôi khoảng bảy, tám trăm mét, ở đó có một con đường nhỏ rẽ quặt vào, ngay ở ngã rẽ, ba lần đều là tôi nhặt được.”

“Anh nhặt lớp xe ba lần?”

Người đàn ông trung niên hơi đỏ mặt: “Đúng vậy, điều này tôi thừa nhận, lần thứ nhất nhìn thấy có hai chiếc lớp xe ở đó, nhìn có vẻ như đã được vá rất nhiều lần. Hôm sau tôi đi qua, phát hiện ra lớp xe vẫn ở đó, tôi nghĩ chắc là người khác đem vứt. Trước đây khi thay lớp xe của tôi, đã bán cho cửa hàng sửa xe, tôi biết lớp xe cũ có thể bán được, cho nên tôi đã dùng xe, khiêng lớp xe đó vào cốp xe, rồi đem bán cho cửa hàng sửa xe.”

“Sau đó thì sao?”

“Lần đầu là tôi nhặt được hai cái, cách mấy hôm sau, lúc tôi đi làm về lại nhìn thấy hai chiếc lớp xe để ở vị trí cũ, tôi lại lấy đi. Lần thứ ba cũng là mấy ngày sau đó, và cũng là hai chiếc lớp. Tình hình là như vậy.”

“Vì sao cả ba lần đều một mình anh nhặt được, có quá trùng hợp không?”

“Ngã rẽ đó rất vắng vẻ, lớp xe lớn như vậy, người nhặt rác có thể sẽ tưởng là của người khác, không dám nhặt. Lúc tôi đi làm về nhìn thấy nên đương nhiên là nhặt rồi.”

Theo lời kể của anh ta, có vẻ như tạm thời không phát hiện ra điểm nào bất ổn, loại tình huống này hình như cũng rất hợp tình hợp lý. Hung thủ vứt lớp xe hỏng lại ở bên đường, thầy giáo dạy cấp 3 lái xe đi qua, nhặt lớp xe và bán cho cửa hàng sửa xe, hơn nữa địa chỉ nhà ở trên tờ khai của người thầy giáo này, vừa vặn là tiện đường.

Cũng chính là, sau khi thầy giáo đi làm về, lái xe men theo đường Kiến Thiết, phát hiện ra lớp xe, đem đi, vẫn tiếp tục men theo con đường Kiến Thiết trở về nhà. Trên đường, đi qua cửa hàng sửa xe mà anh ta vẫn thường rửa xe, bèn bán lớp xe lại cho cửa hàng. Nơi nhặt được lớp xe và cửa hàng sửa xe đều nằm ở giữa con đường từ nhà và trường anh ta. Hợp tình hợp lý.

Cao Đông không cam tâm, mất bao nhiêu nguồn nhân lực để điều tra ra được manh mối về lớp xe, kết quả lại giống như chiếc xe máy điện lần trước sao?

Anh nói: “Anh quen Lý Ái Quốc chứ?” “Lý Ái Quốc? Lý Ái Quốc nào cơ?”

“Trước đây là phó giám đốc Sở Công an huyện.”

“Anh ta à?” Thầy giáo nói về kích động: “Chẳng phải anh ta đã chết rồi sao, tôi sao lại có thể quen với anh ta chứ? Các anh đừng có vu vạ cho tôi, tôi chỉ nhật mấy chiếc lốp, các anh nhắc anh ta với tôi để làm gì!”

Cao Đông nhìn chăm chăm vào phản ứng của người thầy giáo, mỉm cười: “Sao anh lại kích động như thế, liệu có phải là có suy nghĩ gì không?”

Thầy giáo đành phải cố gắng kìm nén giữ bình tĩnh, nói: “Rốt cuộc là các anh có ý gì?”

Cao Đông nói: “Anh quen biết Lý Ái Quốc không?” Thầy giáo kiên quyết trả lời: “Không quen biết!”

Cao Đông hỏi: “Anh quen biết Trương Tương Bình không?”

“Ai là Trương Tương Bình?”

Cao Đông không trực tiếp trả lời anh ta, chỉ nói: “Anh có suy nghĩ gì về vụ án Lý Ái Quốc bị giết không?”

“Tôi có thể có suy nghĩ gì chứ, tôi đâu có quen với lãnh đạo cấp cao như thế.”

Cao Đông thở dài, nói: “Bây giờ anh nói sự thật còn được. Nếu như chúng tôi điều tra ra, anh có quen biết Lý Ái Quốc hoặc Trương Tương Bình, đến lúc đó thì phiền phức lớn đấy.”

Thầy giáo nói về kích động: “Anh nói linh tinh gì thế! Tôi là một thầy giáo, một người thầy giáo an phận thủ thường, tôi chẳng phải cũng chỉ là nhật mấy chiếc lốp thôi sao? Rốt cuộc các anh muốn thế nào?”

Cao Đông nói: “Anh có biết là mấy chiếc lốp anh nhật được này, có liên quan đến vụ án mạng đặc biệt 12.6 không?”

“Không... không phải chứ.” Thầy giáo bị Cao Đông dọa cho sợ chết khiếp, mặt trắng nhợt.

Cao Đông cười: “Nếu không chúng tôi tìm anh làm gì? Việc anh nhặt mấy chiếc lốp, chúng tôi thừa hơi à, mất bao nhiêu công sức vất vả mới tìm thấy anh.”

“Anh, anh không được nói bừa, để tôi nghĩ xem nào.” Thầy giáo đột nhiên bình tĩnh hẳn, sau đó nói: “Thực sự không liên quan gì đến tôi, tôi nhớ lại rồi, sự việc của Lý Ái Quốc xảy ra vào đầu tháng 12 nhỉ, trước đó tôi đang ở Học viện giáo dục tỉnh Hàng Châu để học lớp bồi dưỡng huấn luyện, học cả ngày trong vòng hai tuần, trong trường học còn có ba giáo viên cùng đi với tôi, anh có thể hỏi bọn họ. Trong khoảng thời gian này chúng tôi chưa từng rời khỏi Hàng Châu, không thể nào chạy về huyện Bạch Tượng, tôi không thể nào có liên quan gì đến vụ án cả.”

Cao Đông giật mình, nếu như người này có được chứng cứ ngoại phạm, vậy thì người thầy giáo đang ở trước mặt đây hoàn toàn loại trừ khả năng là hung thủ rồi. Cuộc điều tra lần này lại cũng giống y hệt như cuộc điều tra chiếc xe máy điện lần trước, thất bại hoàn toàn.

Cao Đông thất vọng đứng dậy, dặn dò những người khác điều tra xác minh tình hình anh ta nói với nhà trường.

Đến chập tối, Trương Nhất Ngang quay lại báo cáo: “Anh cả, đã điều tra ra rồi, người giáo viên có tên Đỗ Văn Duy này từ ngày 2 tháng 12 đến ngày 14 tháng 12 vẫn luôn ở cùng với ba giáo viên khác ở trong trường, học bồi dưỡng ở Học viện giáo dục tỉnh Hàng Châu. Sáng và chiều họ đều phải lên lớp, bốn người ở cùng trong một ký túc xá, không có ai giữa chừng rời khỏi đó. Tối mỗi ngày cũng đều có mặt.

Hơn nữa, năm kia, anh ta là giáo viên cao cấp được điều từ An Huy đến, đúng là không quen biết với Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình. Ngoài ra anh ta cũng không có xe Audi. Lời khai của anh ta về thời gian bán lốp xe cũng trùng khớp với sổ ghi chép của cửa hàng sửa xe.”

Cao Đông thở dài: “Xem ra hung thủ lại giở trò che mắt rồi. Thôi bỏ đi, thả anh ta ra, xin lỗi anh ta, nói là bởi vì điều tra về tang vật lốp xe nên đã ảnh hưởng công việc cả một ngày của anh ta, bảo anh ta

bảo mật cho chúng ta, sự việc này không được nói với người khác.”

“Vâng.”

Cao Đông đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ châm một điếu thuốc, nhìn ra đằng xa: “Tên hung thủ, rốt cuộc mày đang ở đâu?”

Đến cuối tuần, là vào tháng Chạp.

Vào tháng cuối cùng trong năm, thường là giai đoạn xảy ra nhiều vụ án trong xã hội nhất, có một số công nhân siêng ăn nhác làm muốn rạng rỡ trở về quê, nên đã gây ra một vài vụ.

Cho nên, tháng này là giai đoạn xảy ra nhiều vụ trộm cắp trấn lột nhất.

Công an cũng không thể nào vì vụ án 12.6 chưa phá được mà cứ kéo dài mãi, nếu như lại xảy ra mấy vụ án xã hội gây ảnh hưởng lớn, thì năm nay công an càng không được thoải mái. Hơn nữa mặc dù vụ án vẫn chưa phá được, nhưng phần thưởng cuối năm vẫn cứ cần phải trao, vẫn phải dồn một ít nhân lực để càn quét mại dâm, cờ bạc, nghiện hút.

Huống hồ, vụ án cho đến bây giờ, đã rơi vào ngõ cụt. Vương Hiếu Vĩnh vô cùng hối hận đã nhận vụ án này, vốn dĩ anh ta tưởng rằng vụ án này ảnh hưởng rất lớn, có thể điều phối được nhiều lực lượng cảnh sát. Huống hồ gần nơi xảy ra vụ án bố trí dày đặc máy quay camera giám sát, có thể dễ dàng bắt được hung thủ. Phá được vụ án lớn

loại này, là có thể tích lũy được vốn liếng chính trị nhất.

Ai ngờ tình hình vụ án mặc dù không phức tạp, chỉ là hung thủ quá xảo quyệt, tất cả chứng cứ đều chỉ để cho họ điều tra một nửa đã mất hết manh mối. Những chuyên gia trinh sát hình sự mà anh ta đem tới cũng thật sự không biết cần phải bắt tay từ đâu, chỉ hy vọng đột nhiên một ngày nào đó, hung thủ ngộ nhỡ bị bắt vì một vụ án

khác, từ đó “vô tình” phá được vụ án 12.6.”

Nhưng ai cũng đều biết, loại khả năng này gần như không tồn tại, bởi vì hung thủ là một người có trí tuệ cao, muốn thực hiện những hành động này cũng sẽ không tìm đồng bọn, càng không giống như những tên thổ phỉ ở trong xã hội, có khi sau khi uống rượu liền lỡ miệng khai ra sự thật, và bị bắt gọn.

Vương Hiếu Vĩnh bây giờ đang nghĩ làm cách nào để có thể phủi tay không làm nữa, mời thần đến thì dễ còn đuổi thần đi thì khó. Nhất thời anh ta cũng không nghĩ ra được làm thế nào mới có thể gỡ bỏ được chức vụ tổ trưởng tổ chuyên án, trở về Sở Công an tỉnh để tiếp tục vị trí trưởng phòng của mình.

Cho nên, Vương Hiếu Vĩnh không có ý kiến gì đối với việc công an huyện kiến nghị tạm thời điều nguồn nhân lực của vụ án 12.6 trở về để tập trung tinh lực vào những vụ án trị an tháng cuối năm.

Và anh ta đã phái người theo dõi bảo vệ Vương Tu Bang mấy ngày nay, phát hiện ra quỹ đạo hành động của Vương Tu Bang rất có quy luật, những nơi anh ta đi qua hằng ngày vốn không có cơ hội để cho hung thủ ra tay. Lúc này anh ta mới bừng tỉnh, thảo nào mà bọn Cao Đông chẳng buồn quan tâm đến sự an nguy của Vương Tu Bang, thì ra Cao Đông đã sớm phát hiện ra điều này. Hơn nữa cũng nhận ra hung thủ gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho Vương Tu Bang, là bởi vì Vương Tu Bang là lãnh đạo trực tiếp của Lâm Tiêu, không gửi cho anh ta còn có thể gửi cho ai?

Vương Hiếu Vĩnh cũng đương nhiên là rút nguồn nhân lực theo dõi bảo vệ Vương Tu Bang để làm những việc khác.

Đương nhiên, việc cảnh sát không theo dõi Vương Tu

Bang nữa, Từ Sách cũng đã chú ý thấy.

Một tiểu khu dân cư cao cấp quy mô nhỏ ở ngoại ô huyện, hoa viên Kim Ốc.

Tiểu khu này năm ngoái mới xây dựng xong, cho nên mới chỉ có ít người vào ở, có một số căn hộ vẫn đang sửa chữa, phần lớn căn hộ đều chưa có người ở. Những công trình kỳ II, kỳ III phía sau của tiểu

khu vẫn còn đang triển khai. Cho nên, phòng Quản lý của tiểu khu cũng chưa được hoàn bị.

Bây giờ tối, Phó giám đốc Sở Quản lý thành phố Thiệu Cương đến hoa viên Kim Ốc, đây là nơi anh ta nuôi nhân tình.

Anh ta hơn 40 tuổi, sức lực dồi dào, có tiền có quyền, đương nhiên không muốn ngày ngày phải đối diện với “con mù già” ở nhà.

Năm kia anh ta mới quen được một cô sinh viên học cao đẳng xinh đẹp non tơ, đặc biệt là những chiêu trò điêu luyện trên giường khiến anh ta điên đảo, thế là anh ta bèn mua căn hộ này, bố trí cô tình nhân bé nhỏ ở đây.

Thông thường anh ta một tuần ít nhất cũng ở lại đây ba đêm, bà vợ anh ta đương nhiên cũng có nghe phong thanh, nhưng cô ta cũng nghĩ thoáng, người đàn ông ngoi lên được đến chức vụ này, làm gì có ai không ra ngoài chơi bời chứ? Nhìn thấy những vị quan chức ở xung quanh cũng đều như vậy, trong lòng cô ta cũng được cân bằng, thường xuyên đánh mặt chược với mấy bà vợ của các vị quan chức khác, hoặc là đi mua sắm, hưởng thụ cuộc sống. Không can thiệp đến đời sống riêng tư của anh ta.

Thiệu Cương bước vào trong hành lang tòa lầu số năm, anh ta vừa mới bật sáng đèn cầu thang, một thứ cứng chắc đã giáng ngay vào sau gáy anh ta, tiếp đến truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Không được động đây, động đây là tao bắn ngay!”

Tính cách Thiệu Cương vốn rất “hung”, cho nên những năm trước khi vừa mới vào đội Quản lý thành phố, đi ra ngoài quản lý, mọi người đều sợ anh ta. Nhưng khi anh ta làm mấy năm phó giám đốc Sở, tính cách hung hãn đó đã bớt đi khá nhiều. Lúc này khi biết phía sau gáy mình là một khẩu súng, phản ứng đầu tiên chính là, gay ròi, gập phải cướp bóc cuối năm rồi.

Đây là vùng ngoại ô huyện, lại là tiểu khu mới xây dựng, trộm cướp chạy đến đây cũng rất hợp lý.

Khỏe miệng anh ta khẽ giật, không phát ra tiếng nào, hai tay dang để giữa không trung, vẫn giữ nguyên tư thế ấn công tắc đèn, chân hơi run rẩy, khỏe mắt từ từ liếc về phía sau, nhìn thấy một người đàn ông

đội mũ len và đeo khẩu trang trắng, đang dùng súng gí vào đầu anh ta.

Tên cướp nói: “Người anh em, mượn chút tiền về nhà ăn Tết, hãy phối hợp một chút, nếu anh hét lên, hai anh em chúng ta cùng xuống hoàng tuyền.”

Thiệu Cương cố hống khô khốc, nghĩ thầm mình dù sao cũng là người từng trải, cần phải bình tĩnh, không được ép đối phương, những tên chó cùn này nếu ép chúng quá, sẽ nổ súng thật. Hắn chẳng phải muốn tiền sao, muốn bao nhiêu cứ đưa hết cho hắn là được. Anh ta nói giọng run rẩy: “Anh à, tôi... anh muốn tiền, thì cứ lấy đi.”

Tên cướp cười khẩy: “Được, đi, lên lầu, vào nhà máy lấy tiền.”

“Vì... vì sao phải lên lầu, trong túi tôi có tiền.”

“Mày đừng có nhiều lời, mày tưởng rằng bố mày đây muốn cầm súng gí vào đầu mày à! Ôm túi trước ngực, đi lên, vào trong phòng!”

Thiệu Cương đành phải làm theo, ôm túi trước ngực, bị tên cướp gí súng vào đầu, thận trọng bước từng bước lên trên, đến tầng 2 trước cửa nhà anh ta, tên cướp nói: “Trong nhà có người chứ?”

“Ừm, có một người.”

Tên cướp lôi ra một mảnh băng dính đã chuẩn bị sẵn, dán vào mắt thần trên cửa, bởi vì hắn lo lắng nếu như người ở bên trong nghe thấy tiếng mở cửa, nhòm vào mắt thần trên cửa và thấy cảnh tượng bên ngoài, rất có khả năng sẽ khóa trái cửa, không cho họ vào, chạy vào phòng để báo cảnh sát. Đồng thời, cũng dán luôn mắt thần trên cửa của căn hộ đối diện.

Tên trộm này suy nghĩ tinh tế tỉ mỉ thật.

“Sau khi mở cửa máy bảo nó không được lên tiếng, nó mà hét lên, tao nổ súng bắn mày ngay. Mày nhìn cho rõ, đây là súng thật!” Tên cướp cố tình huơ súng trước mặt anh ta, để anh ta nhìn rõ. Vỏ kim loại, đó là không phải là súng đồ chơi.

Thiệu Cương đau khổ cắn môi, run rẩy nhét chìa khóa vào nắm

cửa, cửa vừa mở ra, một cô gái ở bên trong đang định lao về phía anh ta, đột nhiên phát hiện ra có người đang cầm súng gi vào đầu anh ta, đang định lên tiếng, Thiệu Cương vội hét: “Đừng kêu! Đây... đây là bạn anh.”

Cô gái chờ dần đứng im, không biết phải xử trí ra sao. Tên cướp cười hi hi: “Người anh em, như vậy là đúng rồi, tôi chỉ mượn chút tiền rồi đi thôi, mọi người đều không muốn gây ồn ào.”

Nói rồi, giơ tay đóng cửa lại, ép Thiệu Cương và cô gái ngồi xuống ghế sofa. Tiếp đến lại lấy từ trong túi áo ra một sợi dây thừng, nói: “Mày hãy trói con nhân tình bé nhỏ của mày lại.”

“Việc này...”

“Không làm theo à? Chúng mày không bị trói lại, sao tao có thể lấy tiền được?”

Thiệu Cương vẫn không nhúc nhích.

Tên cướp cười hi hi, chĩa nòng súng về phía Thiệu Cương, anh ta càng có thể nhìn rõ, đây đúng là khẩu súng thật.

Thiệu Cương đành phải làm theo, trói cô gái lại, sau đó, dưới sự ép buộc của tên cướp, Thiệu Cương đành phải trói chân mình lại, tên cướp một tay cầm súng chỉ vào anh ta, trói hai bàn tay của Thiệu Cương ở hai tay vịn trên ghế sofa. Sau đó, hắn thận trọng kiểm tra một hồi, nhét súng vào trong túi áo, lấy ra một sợi dây thừng mới, trói cả Thiệu Cương và cô gái đó lại với nhau, trói hai người chặt cứng như chiếc bánh tét không thể nhúc nhích được, miệng thì bị nhét giẻ.

Sau khi làm xong hết những việc này, tên cướp bật cười: “Giám đốc Thiệu, anh thật biết phối hợp đấy.”

Miệng Thiệu Cương bị nhét giẻ không phát ra được âm thanh nào, nhưng trong ánh mắt của anh ta hiện ra sự chấn động kinh ngạc trong lòng lúc này. Tên cướp này sao lại biết được thân phận của mình? Tên cướp nói tiếp: “Khẩu súng này là súng thật. Mày có biết súng này lấy từ đâu không? Hi hi, đây là súng của Lý Ái Quốc.”

Mắt Thiệu Cương tròn trừng vừa to vừa tròn, anh ta biết điều này

có nghĩa là gì.

Tên cướp nói tiếp: “Vậy thì mày chắc cũng biết, hôm nay tao tìm đến mày, chẳng phải là vì muốn mượn tiền để về quê ăn Tết, thứ tao muốn mượn chính là mạng của mày. Còn về cô em, vốn dĩ cô không liên quan gì đến sự việc này, ai bảo cô làm người tình của Giám đốc Thiệu chứ? Mấy năm nay, cô đã được hưởng đủ những điều kiện vật chất ưu việt rồi nhỉ, đang tuổi trẻ khỏe lại không chịu làm lụng kiếm ăn, cô cũng là kẻ siêng ăn nhác làm. Từng đồng tiền cô tiêu, thực ra cũng thấm đẫm sự đãi ngộ bất công mà nhiều người phải chịu đựng. Cho nên, hai người các người, tạm biệt nhé!”

Anh ta rút ra một chiếc dùi cui điện nhỏ, bước đến...

Phó giám đốc Sở Xây dựng thành phố Hồ Sinh Sở, người An Huy, đến huyện Bạch Tượng cũng hơn mười năm, mọi người đều gọi ông ta là “Hồ Súc Sinh”, nghe nói con trai ông ta và con trai chủ tịch huyện hợp tác mở công ty, bao thầu rất nhiều công trình chính phủ trong huyện, làm ăn chẳng ra gì, trong nhà có rất nhiều tiền.

Đội phá dỡ của cải tạo khu vực cũ, nghe nói có một bộ phận là do con trai ông ta đưa tới.

Ông ta đương nhiên là càng phải chết rồi.

Hồ Sinh Sở đã hơn 50 tuổi, ông ta rất chú ý dưỡng sinh, chỉ cần không có buổi tiếp khách, trời không mưa, hằng ngày sau bữa cơm tối một giờ đồng hồ, ông ta đều chạy bộ ở khu vực bên ngoài tiểu khu. Đây là một thói quen của ông ta, dù mùa đông cũng như mùa hè.

Hôm nay cũng như vậy, chỉ có điều hôm nay ông ta luôn cảm thấy trong lòng bất an, nhưng không nói ra được lý do tại sao.

Cũng như mọi ngày, ông ta chạy bộ trên con đường rợp bóng cây ở phía bên ngoài tiểu khu, con đường này ít người qua lại, mùa hè cũng chỉ có mấy người giống như ông luyện tập thân thể. Nhưng giờ đã là tháng Chạp, người tập luyện khá thưa thớt.

Ông ta chạy bộ trên phần đường dành cho khách bộ hành, tiến vào trong bóng tối của một cây đại thụ ở bên đường, tiếp đó đột nhiên mất đi tri giác.

Hơn 11 giờ đêm, có một người ở đằng xa đốt pháo hoa, chỉ là không ai ngờ được, ở chỗ sâu trong vùng đồng ruộng hoang, đúng lúc này, lại xảy ra một vụ án mạng.

Ngày hôm sau, trên con đường rợp bóng cây đầy những xe cảnh sát, Vương Hiếu Vĩnh, Cao Đông và Quách Hồng Ân đều đứng ở bên đường. Vương Hiếu Vĩnh sắc mặt nhợt nhạt, lúc hút thuốc, ngón tay còn bất giác run rẩy.

Trôi qua một khoảng thời gian, bác sĩ pháp y Trần bước ra từ trong đồng ruộng, Vương Hiếu Vĩnh vội hỏi: “Thế nào, có phát hiện gì không?”

Bác sĩ pháp y Trần nói: “Bước đầu phán đoán khoảng thời gian tử vong là nửa đêm hôm qua, cụ thể thì vẫn phải làm giám định thực nghiệm. Nạn nhân cũng giống như hai vụ án trước, đều là bị dùng lưỡi lê ba cạnh đâm thẳng vào tim. Hiện trường phát hiện ra vết chân, dùng mắt thường quan sát ước lượng, chính là cùng một vết chân để lại ở vụ án của Trương Tương Bình.”

Một chuyên gia trinh sát hình sự nói: “Xem ra hung thủ biết được chúng ta đã nắm được vết chân của hắn, hắn cũng không cần phải che giấu nữa.”

Vương Hiếu Vĩnh rít mạnh một hơi thuốc: “Còn có gì khác nữa không?”

“Nạn nhân bị hung thủ khống chế trên phần đường dành cho khách bộ hành, rồi kéo vào trong đồng ruộng, tôi đoán, hung thủ vẫn dùng cách thức cũ, trước tiên kích điện làm cho ngất xỉu. Tất cả là kéo khoảng hơn năm mươi mét, vào phía sâu ở trong vùng đồng ruộng, lại là lúc nửa đêm, cho nên tôi nghĩ là rất khó có người tận mắt chứng kiến.”

“Chỉ có vậy thôi sao? Không có những manh mối khác sao?” Giọng nói Vương Hiếu Vĩnh run rẩy.

Bác sĩ Trần nói: “Khoa Vật chứng chúng tôi chỉ có thể làm được những điều này, trên đoạn đường này không có máy quay camera giám sát, e rằng... e rằng còn có ít manh mối hơn hai vụ án trước.”

Vương Hiếu Vĩnh mắt lấp lánh lay động, giằng co một lúc lâu, cuối cùng cũng hướng ánh mắt về phía Cao Đông và Quách Hồng Ân: “Anh Cao, anh Quách, lại có thêm một phó giám đốc của Sở Xây dựng thành phố nữa, việc này, các anh xem...”

Quách Hồng Ân không lên tiếng, Cao Đông mím môi nghĩ giây lát, nói: “Không có cách nào khác, mấy người chúng ta quay về tỉnh để tiếp nhận điều tra thôi.”

Từ Sách một tay cầm chiếc gậy nhựa trông giống hình quả chuối, một tay cầm một ống thép nhỏ đi xuống dưới tầng hầm.

Lâm Tiêu đang ngồi ủ rũ, hai mắt vô thần nhìn vào ti vi. Từ Sách đi đến trước chiếc lồng, tươi cười rạng rỡ, nói: “Giờ tay ra.”

Lâm Tiêu rụt người, nói: “Anh muốn làm gì?” Từ Sách cười xảo trá: “Tôi bảo anh giờ tay ra.”

Lâm Tiêu sợ hãi nhìn Từ Sách, càng rụt người lại, nói: “Anh... rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Anh không thò tay ra à?” Từ Sách không vội, quay người, lấy một chiếc bật lửa kim loại, bật lửa lên, tiếp đó, bèn hơ một đầu ống thép lên trên ngọn lửa, kéo dài đúng một phút, ống thép hồng rực. Từ Sách cười và giơ ống thép vào trong lồng, nói: “Anh không giờ tay ra, là tôi sẽ thò vào đấy!”

Lâm Tiêu vội vàng kinh hãi hét lên: “Tôi thò tay ra, tôi thò tay ra.”

Từ Sách cười và thu ống thép lại.

Sau khi Lâm Tiêu giờ tay ra, Từ Sách lấy một sợi dây thừng, buộc chặt tay Lâm Tiêu vào lồng, sau đó cùng một cách tương tự, cũng trói

bàn tay kia lại như vậy.

Anh ta lần lượt mở mười mấy ổ khóa ở trên lồng ra. “Anh... rất cuộc anh muốn làm gì?” Lâm Tiêu kêu thét lên.

Từ Sách mặc kệ anh ta, mở lồng ra, kéo chân anh ta ra, cũng trói vào lồng.

Thế là, Lâm Tiêu phủ phục xuống dưới đất, cả cơ thể và tứ chi đều bị nhốt chặt vào bốn phía trong lồng, không thể nào nhúc nhích được.

Sau đó Từ Sách lấy ra cái gậy nhựa, bôi thêm một ít Vaseline vào phía đầu, nở nụ cười quái dị: “Lần đầu đúng là hơi đau, chịu khó một chút nhé.”

Giữa tiếng kêu thét đau đớn cực độ của Lâm Tiêu, Từ

Sách nhét thứ đó vào trong hậu môn của Lâm Tiêu.

“Mày, mày biến thái...” Lâm Tiêu đau đớn rã rời thốt lên.

Từ Sách dừng lại, mỉm cười nhìn anh ta, lắc đầu nói: “Tôi không biến thái, anh sẽ nhanh chóng biết được đáp án thôi. Thế nào, tôi muốn biết khi anh bị thứ đó tiến vào, rất cuộc là có cảm giác gì? Nói thật suy nghĩ của mình.”

“Cầu... cầu xin anh, anh hãy cho tôi uống thuốc ngủ, giết tôi đi. Đừng có giày vò tôi thêm nữa.”

“Uống thuốc ngủ để chết?” Từ Sách cười, “Thuốc ngủ kê đơn rất khó mua, tôi sao có thể lấy được nhiều thuốc ngủ thế chứ. Nhưng, anh nói cũng có lý, giày vò anh bằng phương thức này, trong lòng tôi cũng thấy rất có lỗi. Được rồi, nếu như anh có thể phối hợp tốt, tôi sẽ có thể nghĩ ra được cách nào để anh chết thoải mái nhất.”

“Anh... anh thực sự chuẩn bị giết tôi rồi à?” Trong mắt Lâm Tiêu lộ ra sự đau khổ và nỗi tuyệt vọng vô hạn.

“Chẳng phải anh bảo tôi giết anh sao?” Từ Sách cười trêu chọc anh ta.

“Tôi... tôi...”

“Đừng có quên, anh là một nhân viên công vụ, còn là một Đảng viên, chỉ có thế mà anh đã đầu hàng, nếu là trước thời kỳ giải phóng, người như anh mà bị bắt chẳng phải sẽ trở thành kẻ phản đồ hay sao? Đừng như vậy, hay là chúng ta thử xem, tôi làm một kẻ xấu, sau khi bắt được anh, giày vò tra tấn anh, anh kiên quyết không phục tùng điều kiện của tôi?”

Lâm Tiêu vội nói: “Không không, tôi không muốn thử, anh có điều kiện gì cứ nói đi, tôi đều đồng ý hết.”

“Thật à?”

“Thật, cầu xin anh hãy tha cho tôi đi.” Lâm Tiêu bật khóc.

Từ Sách nói: “Anh đã chịu phối hợp như vậy, tôi cũng không nữa nhẫn tâm. Được rồi, anh hãy giúp tôi làm thêm một việc cuối cùng này, thì tôi sẽ không giày vò anh nữa.”

Từ Sách lôi ra một tờ giấy có chữ, giở ra, đặt đến trước mặt Lâm Tiêu, đồng thời lấy bài vị của mẹ để ở trên bàn lại, đặt dưới đất, châm hương, nói: “Anh hãy mang theo tấm chân tình đọc hết bài tế văn này, nếu như anh khiến tôi cảm thấy anh thật lòng thay đổi, tôi sẽ không làm khó dễ anh nữa.”

“Thật à?” Lâm Tiêu không dám tin.

Từ Sách gật đầu nghiêm túc: “Ừ, tin tôi đi. Anh đọc bài văn tế cho mẹ tôi, an ủi linh hồn của mẹ tôi ở trên trời, cũng coi như là đã xin lỗi tôi rồi.”

Lâm Tiêu ngược nhìn tờ giấy, mới đọc mấy hàng, cả cơ thể đều không kìm lòng được run rẩy, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Từ Sách cười nói: “Xem ra bài văn tế tôi viết, có sức truyền cảm rất lớn, chưa gì anh đã khóc nhanh như vậy, điều này chứng tỏ anh vẫn là người có lương tâm. Được rồi, tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh.”

Làm xong những việc này, Từ Sách quay lên trên, những việc vừa

rồi anh làm với Lâm Tiêu, chính anh ta cũng cảm thấy vô cùng buồn nôn, anh ta cố kìm nén, bước ra khỏi phòng phía sau, nhìn lên bầu trời.

Dự báo khí tượng nói bắt đầu sáng mai có một luồng không khí lạnh kéo đến, đến lúc đó sẽ có gió to, có lúc có mưa, nhưng luồng không khí lạnh này sẽ trôi qua rất nhanh, ngày kia là hết mưa trời lại tạnh ráo thôi.

Hết mưa trời tạnh ráo, bầu không khí lúc đó chắc là khá trong lành nhỉ.

Lúc đó mình cũng đã được đoàn tụ với vợ con ở bên Mỹ rồi.

Khóe miệng Từ Sách hiện lên nụ cười.

CHƯƠNG 53

Cao Đông sa sầm nét mặt quay trở về Sở Công an huyện, Trương Nhất Ngang ghé tới thận trọng hỏi: “Anh cả, tình hình thế nào rồi?”

Cao Đông bĩu môi: “Vương Hiếu Vĩnh phải tay không làm nữa rồi!”

“Gì cơ?” Trương Nhất Ngang tỏ ra vô cùng kinh ngạc. “Tôi không ngờ là anh ta lại chủ động nhận lỗi xin từ

chức, được điều về Sở Công an tỉnh. Hừ, chắc là anh ta thấy

vụ án của Hồ Sinh Sở, ngay cả máy quay camera giám sát cũng không có, manh mối còn mơ hồ hơn cả hai vụ án trước, lo rằng vừa ra Tết là lại xảy ra thêm vụ án, lúc đấy còn tồi tệ hơn. Anh ta chủ động nhận lỗi với lãnh đạo Sở Công an tỉnh, tự nhận năng lực của mình có hạn, không nắm vững được phương hướng trình sát phá án, khiến cho hung thủ lại tiếp tục gây án. Bây giờ thì hay rồi, anh ta lại đá quả bóng này lại cho tôi.” Cao Đông hậm hực nói.

Trương Nhất Ngang nói: “Nói vậy có nghĩa là, tỉnh lại muốn anh phụ trách vụ án phải không?”

Cao Đông hừ một tiếng, gật đầu.

Trương Nhất Ngang hỏi: “Tỉnh xử lý Vương Hiếu Vĩnh như thế nào?”

“Chưa xử lý gì cả, quan hệ của anh ta rất vững. Thêm nữa, những chuyên gia trình sát hình sự các vùng dẫn theo đều nói quá trình trình sát phá án không có sai sót gì, chỉ là hung thủ quá xảo quyệt, trong tay hẳn lại có súng, không dễ đối phó. Cho nên lần này, tỉnh chưa xử lý ai hết, chỉ nói cần phải nhanh chóng phá án.”

“Vậy... vậy anh cả, anh lại phải đôn đốc xử lý vụ án rồi, coi đây là việc tốt hay việc xấu nhỉ?”

Cao Đông nói: “Phá được vụ án thì đương nhiên là việc tốt. Còn

nếu cứ kéo dài mãi thế, đương nhiên là việc xấu rồi! Ba hôm nữa, Bộ Công an sẽ đến, nhưng lãnh đạo cấp trên suy xét đến việc, chuyên gia hành chính của Bộ Công an mặc dù cấp bậc cao, nhưng khả năng quản lý điều động lực lượng cảnh sát khu vực lại có hạn, cho nên vẫn tiếp tục để tôi làm tổ trưởng tổ chuyên án, họ hỗ trợ. Hừ, cả cái Sở Công an tỉnh, không ai dám tiếp nhận, chỉ có thể đùn đẩy cho tôi thôi!”

Trương Nhất Ngang nhìn khuôn mặt lạnh tanh, bất giác cũng căng thẳng, nói: “Anh cả, vậy tiếp theo đây chúng ta phải làm sao?”

Cao Đông thở hắt ra, nói: “Kêu than thì cứ kêu than, còn việc xảy đến thì không ngăn được, tôi cũng chỉ có thể nhận nại điều tra tử mi thôi. Phải rồi, việc điều tra vụ án Hồ Sinh Sở có tiến triển gì không?”

“Khoảng 6 giờ rưỡi tối hôm kia, Hồ Sinh Sở ra ngoài chạy bộ để tập luyện thể thao, ông ta trước nay đều có thói quen này, thường thì 7 giờ rưỡi tối sẽ về nhà. Tối đó, sau khi ông ta ra ngoài thì không về nhà nữa. Người nhà gọi điện thoại cho ông ta, di động vẫn đổ chuông, nhưng không ai nghe máy. Người nhà tưởng rằng ông gặp bạn ở bên ngoài, đi ăn uống luôn, nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cho đến ngày hôm sau mới biết đã xảy ra chuyện.”

“Hồ Sinh Sở chết lúc mấy giờ?”

“Bác sĩ pháp y Trần nói là vào khoảng 11 đến 12 giờ đêm.”

“Ồ?” Cao Đông suy nghĩ, nói: “Vậy có nghĩa là, 6 giờ rưỡi tối ông ta chạy bộ, chạy đến gần con đường rợp bóng cây thì bị tấn công, bị kéo vào sâu trong vùng đồng ruộng, nhưng lại không bị giết chết ngay, mà là bốn giờ đồng hồ sau mới bị giết à?”

“Đúng vậy, anh Trần nói, điều này rất kỳ lạ.”

Cao Đông thở dài, suy ngẫm: “Hung thủ vì sao lại phải đợi bốn giờ đồng hồ, sao lại không trực tiếp giết ông ta luôn? Trong khoảng thời gian này, hung thủ chắc là không rời khỏi hiện trường, bởi vì lúc đó Hồ Sinh Sở chỉ bị kích điện cho ngất xỉu, có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.”

“Anh Trần nói, qua khám nghiệm thi thể Hồ Sinh Sở, lúc đó chân

tay ông ta chắc là bị trói, trong miệng cũng bị nhét giẻ.”

“Hung thủ kéo Hồ Sinh Sở vào trong đồng ruộng, trói lại, bịt miệng, vì sao hắn lại phải đợi bốn tiếng đồng hồ mới giết ông ta? Trong khoảng thời gian này, hắn làm gì?”

“Liệu có phải, trong bốn giờ đồng hồ này, hắn đi làm việc khác không?”

“Không thể nào, mặc dù đã trói ông ta lại, nhưng để lại ở trong đồng ruộng để đi làm việc khác, nhờ may bị người khác nhìn thấy thì sao? Hoặc là Hồ Sinh Sở tự nghĩ cách có thể nhổ được giẻ bịt miệng mình ra thì sao? Máy lần hành động trước, hung thủ đều vô cùng thận trọng, hắn sẽ không làm như vậy đâu. Hắn chắc chắn là luôn ở bên cạnh.”

“Ôi, đáng tiếc là hiện trường không có máy quay camera.”

Cao Đông lạnh lùng hừ một tiếng: “Có máy quay thì có tác dụng gì, hung thủ lần nào mà chẳng trốn được khỏi máy quay chứ?”

Trương Nhất Ngang nói về bất lực: “Anh cả, anh Trần nói, manh mối của vụ án này chỉ có bấy nhiêu thôi, việc điều tra vật chứng chỗ anh ấy chẳng có cách nào tiếp tục được nữa. Anh xem, chúng ta bây giờ phải làm gì chứ?”

“Các nhân viên phỏng vấn xung quanh hiện trường thế nào?”

“Vẫn đang tiến hành, không phát hiện ra manh mối nào.”

Cao Đông gật đầu, nghĩ thầm xung quanh chắc chắn là không có người chứng kiến, nếu mà có người tận mắt nhìn thấy hung thủ kéo người vào trong đồng ruộng, chắc chắn lập tức báo cảnh sát, vốn không cần phải đợi đến ngày hôm nay.

Anh thầm suy ngẫm tìm kiếm, người đầu tiên là Lý Ái Quốc, người thứ hai là Lâm Tiêu, người thứ ba là Trương Tương Bình, người thứ tư là Hồ Sinh Sở. Trong số những người này, chắc chắn có một loại quan hệ nào đấy.

Phân theo đơn vị công tác, bốn người làm ở ba đơn vị, không có

mối quan hệ trực tiếp với nhau.

Phân theo chức vị cấp bậc, ba người là phó giám đốc, một người là trưởng phòng, nhưng giữa ba người có chức vụ phó giám đốc này lại không tìm ra được mối liên hệ nào sâu sắc hơn.

Phân theo phương thức gặp nạn, ba người đều bị dùng dùi cui kích điện làm cho hôn mê, sau đó đâm chết, một người mất tích, đến nay vẫn biệt vô âm tín.

Xét từ bề ngoài, trong bốn người gặp nạn này, Lâm Tiêu là người đặc biệt nhất, cấp bậc của anh ta thấp, hơn nữa cũng không thể nào phán đoán được là còn sống hay đã chết.

Nếu như hung thủ là Lâm Tiêu?

Không thể nào, họ vẫn còn chưa điều tra ra được manh mối, mà Lâm Tiêu đã sợ tội chạy trốn?

Huống hồ trong máy quay camera hiển thị, Lâm Tiêu đã từng bị hung thủ đi xe máy điện theo dõi, đương nhiên không thể nào cùng là một người được.

Cao Đông nói: “Lý Ái Quốc, Lâm Tiêu, Trương Tương Bình, Hồ Sinh Sở, mức độ quen biết của bốn người này với nhau như thế nào?”

Trương Nhất Ngang nói: “Việc này tôi không rõ lắm, tôi đi gọi đội trưởng Trần tới.”

“Được.”

Từ khi Cao Đông bắt tay vào phân tích mối quan hệ giữa Hồ Sinh Sở và ba người kia, rõ ràng, anh đã gần tiếp cận được chân tướng rồi.

CHƯƠNG 54

"Đội trưởng Trần, Lý Ái Quốc, Lâm Tiêu, Trương Tương Bình và Hồ Sinh Sở, mức độ quen biết của bốn người này với nhau như thế nào?"

Đội trưởng Trần nghĩ một lát, nói: “Ngoài Lâm Tiêu và Lý Ái Quốc không quen biết, những người khác đều quen biết.”

Cao Đông gật đầu, nói: “Lâm Tiêu và Hồ Sinh Sở cũng quen biết à?”

“Ừm, hai người bọn họ có lẽ là còn biết rất rõ, Hồ Sinh Sở cũng là người của Ban Duy trì ổn định cải tạo khu vực cũ, Lâm Tiêu là cấp dưới của Vương Tu Bang, trong công việc thường ngày chắc là cũng hay tiếp xúc với nhau.”

“Ban Cải tạo khu vực cũ...” Cao Đông lẩm nhẩm, nói, “Ngoài Lý Ái Quốc, ba người khác đều là người của Ban Cải tạo khu vực cũ à?”

“Vâng, đúng thế.”

“Ban Cải tạo khu vực cũ còn có ai nữa?”

“Phó giám đốc Sở Địa chính Vương Tu Bang và Phó giám đốc Sở Quản lý thành phố Thiệu Cương. Bốn người phó giám đốc bọn họ hợp thành những người phụ trách Ban Cải tạo khu vực cũ, Lâm Tiêu là nhân viên công tác cốt cán ở đó.”

Cao Đông lại phải châm một điếu thuốc, ngẫm nghĩ rất lâu.

Suốt bao lâu nay, họ vẫn không thể nào đoán được động cơ phạm tội thực sự của hung thủ là gì.

Từ Sách từng nói với anh, nếu như đơn thuần là thù hận xã hội, việc lựa chọn nạn nhân chắc cũng không theo thứ tự thế này, giữa hung thủ và nạn nhân, chắc chắn là có một mối quan hệ nào đó.

Rốt cuộc là mối quan hệ gì?

Rốt cuộc là động cơ phạm tội gì? Cao Đông mãi vẫn không nghĩ ra.

Đúng lúc này, đôi mắt anh chợt rực sáng, một sự suy đoán mới mẻ chợt nảy ra.

Anh vội quay người lại, lên tiếng hỏi: “Lý Ái Quốc từ trước tới

nay vẫn đều mang súng bên người sao?”

Đội trưởng Trần ngăn người, nói: “Đúng vậy, Giám đốc Lý có thói quen này.”

“Sao anh lại biết được có thói quen này?”

Đội trưởng Trần bị hỏi dồn không biết nên xử trí ra sao, cũng không hiểu được ý tứ của Cao Đông, lắp bắp: “Rất nhiều... rất nhiều người đều biết.”

“Ý của anh là, những người dân thường cũng biết Lý

Ái Quốc mang theo súng bên mình?”

“Ồ, có thể nói như vậy.”

Cao Đông vội hỏi: “Người dân thường sao lại biết Lý Ái Quốc có thói quen này?”

Đội trưởng Trần lúng túng không biết nên trả lời như thế nào.

Cao Đông nói: “Anh cứ nói hết đi, anh ta đã chết bao lâu như vậy, để lộ ra vấn đề kỷ luật của anh ta lúc sinh thời thì có sao chứ!”

Đội trưởng Trần ừm một tiếng, nói: “Là thế này, tác phong của Giám đốc Lý có phần hơi hung hãn...”

“Anh cứ trực tiếp nói thẳng ra là không có vương pháp gì cả đúng không, đừng có mà lằng nhằng thế!” Cao Đông không đợi được nữa, anh ta nôn nóng cần phải biết được đáp án này.

Đội trưởng Trần không dám nhìn thẳng vào mắt anh, vội tường thuật lại: “Trước đây tác phong của Giám đốc Lý có vấn đề, thường ngày rất thích ra oai, trong cả huyện không ai dám đắc tội với anh ta. Anh ta thường xuyên uống rượu lái xe, cảnh sát giao thông biết được xe của anh ta thì đều không dám hỏi. Có một lần, Giám đốc Lý uống rượu say, tối đó, ở quán hát karaoke, anh ta cãi cọ với một nhóm du côn. Nhóm du côn đó không biết anh ta là phó giám đốc Sở Công an, cũng rất vênh váo, hai bên động thủ. Giám đốc Lý bị đâm mấy đâm, lại không có ai ở bên cạnh, anh ta một mình không đánh lại được số

đông, sau đó chắc là hơi rượu bốc lên, lòi súng ra.”

“Anh ta nổ súng à?”

“Ừm, nổ một tiếng, nhưng là giờ lên trời, mấy tên du côn đó đều sợ chết khiếp, không dám nhúc nhích, anh ta gí súng vào đầu tên du côn dám đánh anh ta, chửi nó, bảo mày vênh vào đi, mày tinh tướng đi, mày ra tay đi. Rất nhiều người ở xung quanh đều nhìn thấy, không ai dám khuyên nủ. Sau đó người của đồn công an đến, khuyên anh ta quay về, bọn du côn đó cũng đều bị đem về trại tạm giam nhốt một trận. Sau đó bởi vì mối quan hệ của Giám đốc Lý vững mạnh, sự việc này không bị xử lý, mà lại nói mấy tên du côn đó gây chuyện, cảnh sát mặc thường phục chấp pháp, bắn một phát súng lên trời để cảnh cáo. Sau đó mọi người đều biết Giám đốc Lý thường mang súng bên mình, rất nhiều người đều nhìn thấy anh ta mỗi lần đi ra ngoài, phần thất lưng đều phồng lên, biết đó là súng nên càng chẳng có ai dám chống đối lại anh ta.”

Cao Đông nói: “Chính vì sự việc này, mọi người dân trong huyện thành đều biết Lý Ái Quốc mang súng bên mình phải không?”

Đội trưởng Trần nói: “Đúng vậy.”

Cao Đông bảo đội trưởng Trần về, một mình anh châm điếu thuốc, nghĩ giây lát, lạnh lùng nói: “Lý Ái Quốc ơi là Lý Ái Quốc, cái chết của anh vốn là do anh tự tìm tới. Vốn dĩ anh không có một chút quan hệ nào với kế hoạch giết người của hung thủ, ai bảo anh thường ngày huênh hoang như vậy, nên đã trực tiếp mất luôn cả cái mạng.”

Cao Đông đã dần dần vẽ ra được cả quá trình phạm tội.

Mục đích sẵn có của hung thủ chính là giết chết người của Ban Cải tạo khu vực cũ.

Và việc người đầu tiên mà hung thủ giết là Lý Ái Quốc - người hoàn toàn không liên quan gì đến Ban Cải tạo khu vực cũ, là có hai mục đích.

Thứ nhất, hung thủ biết được Lý Ái Quốc luôn đem theo súng, chỉ cần giết được Lý Ái Quốc, lấy được súng, việc thực thi kế hoạch sau này của hắn sẽ thuận lợi hơn nhiều. Nếu như gặp phải đối thủ mà

không có cơ hội để trực tiếp dùng dùi cui kích điện làm cho ngất, hung thủ còn có một khẩu súng thật có thể đối phó.

Thứ hai, người đầu tiên hấn giết là Lý Ái Quốc, một người không liên quan gì tới Ban Cải tạo khu vực cũ, chính là triệt để đánh lạc hướng trình sát của chúng ta. Cho dù nạn nhân thứ hai, thứ ba là người của Ban Cải tạo khu vực cũ, nhưng do người thứ nhất không phải, cho nên chúng ta vốn không thể nào nghĩ được rằng mục tiêu của hung thủ chính là những người phụ trách của Ban Cải tạo khu vực cũ. Chỉ có đến khi nạn nhân thứ tư xuất hiện, mới căn cứ theo đặc trưng thân phận chung của ba nạn nhân, suy đoán được ra mục tiêu của hung thủ chính là Ban Cải tạo khu vực cũ.

Được rồi, nếu đã như vậy, động cơ phạm tội đã rõ, vậy thì tiếp theo đây cần phải làm hai việc, một là bảo vệ hai vị phó giám đốc còn lại, không để hung thủ tiếp tục gây án. Hai là triệt để điều tra những người nào có mối thù với Ban Cải tạo khu vực cũ.

Anh vừa nghĩ xem ai là người có thù với Ban Cải tạo khu vực cũ, trong não lập tức hiện lên một cái tên.

Từ Sách, lẽ nào là anh?

CHƯƠNG 55

Cao Đông lập tức gọi Trương Nhất Ngang, nói: “Tôi nghi ngờ vụ án 12.6 hung thủ chính là nhằm vào những người của Ban Cải tạo khu vực cũ. Bốn người phó giám đốc phụ trách Ban Cải tạo khu vực cũ, hai người đã bị giết rồi, còn lại hai người không thể nào xảy ra chuyện được. Cậu mau thương lượng với đội trưởng Trần, xem xem làm thế nào để ngầm bảo vệ cho Vương Tu Bang và Thiệu Cương.”

“Vâng, tôi lập tức đi làm ngay.”

Nửa giờ đồng hồ sau, Trương Nhất Ngang chạy về, nói: “Không gọi được điện thoại cho Thiệu Cương.”

“Cái gì, không gọi được!” Ánh mắt Cao Đông trở nên hoảng hốt.

“Đã mấy ngày liền đều không gọi được rồi.”

“Việc này... người nhà anh ta thấy vậy mà không có phản ứng gì sao?”

“Mối quan hệ giữa anh ta và vợ không được tốt lắm, Thiệu Cương bên ngoài có thể có người tình, cho nên vợ anh ta không cần quan tâm xem anh ta có trở về nhà hay không.”

Cao Đông chép miệng: “Nhanh, mau bảo người của khoa Vật chứng điều tra tín hiệu di động, nhanh chóng tìm ra. Tôi sợ đêm dài lắm mộng. Bên Vương Tu Bang thế nào?”

“Chỗ anh ta tất cả mọi việc đều bình thường, chúng tôi không định nói với anh ta, mà chỉ lén phái người theo dõi bảo vệ.”

Cao Đông châm một điếu thuốc, đi đi lại lại, suy nghĩ hồi lâu, lôi di động ra, ấn số máy của Từ Sách.

Di động tắt máy.

Cao Đông nhíu mày, nói: “Hãy gọi đội trưởng Trần lại cho tôi.”

Một lúc sau, đội trưởng Trần tới.

Cao Đông nói: “Ban Cải tạo khu vực cũ trong lúc làm việc khi đó, ngoài Từ gia chết người, còn có nhà nào xuất hiện sự xung đột kịch liệt?”

Đội trưởng Trần lập tức gọi điện thoại tìm hiểu tình hình, sau đó nói: “Những người khác đều là những sự xung đột nhỏ, không có khúc mắc gì lớn.”

Cao Đông gật đầu: “Được, anh giúp tôi đi đến phòng Quản lý hộ tịch để điều tra một người, con trai độc nhất của nhà họ Từ, tên gọi Từ Sách, Sách trong chữ sách lược.”

Đội trưởng Trần nói: “Anh Cao, anh nghi ngờ...”

Cao Đông nói vẻ quả quyết: “Anh đừng hỏi vội, hãy mau đi điều tra.”

Đội trưởng Trần nhanh chóng quay lại, nói: “Địa chỉ đăng ký trên hộ khẩu của Từ gia là số 15 Trung Nhai, nhưng ở đó giờ đã phá dỡ rồi, tôi đang gọi khu vực quản hạt điều tra ra địa chỉ hiện nay của họ.”

“Anh nói gì!” Cao Đông vội hỏi, “Thì ra địa chỉ nhà họ là số 15?”

“Đúng vậy, số 15 Trung Nhai.”

Bỗng chốc trong lòng Cao Đông chợt vang lên câu nói: “Giết đủ mười lăm giám đốc, giám đốc không đủ trưởng phòng bù”, lẽ nào ngay từ ban đầu, con số mười lăm này, đã ám chỉ số nhà?

Không lâu sau, đội trưởng Trần nhận được một cuộc điện thoại, nói cho Cao Đông biết địa chỉ hiện nay nhà Từ Sách. Cao Đông nói “tốt”, rồi bảo đội trưởng Trần ra ngoài trước.

Cao Đông châm điếu thuốc, đi đi lại lại mấy lần, cuối cùng, hình như hạ quyết tâm, nói với Trương Nhất Ngang: “Được rồi, bây giờ cậu hãy đi với tôi ra ngoài một chuyến, phải rồi, mang súng cho tôi.”

“Mang súng?” Trương Nhất Ngang mở to mắt.

“Ừ, cậu cũng mang súng theo. Bây giờ tạm thời đừng hỏi, tôi tìm một người bạn để nói chuyện.”

Bên ngoài trời mưa lâm thâm, nhưng gió rất to, Cao Đông ngồi trên ghế phụ, nhìn từng giọt mưa tung bay bên ngoài cửa sổ, trong lòng vừa kích động vừa lo lắng.

Từ Sách, nếu như hung thủ thực sự là anh ấy, vậy thì tất cả đều rất dễ giải thích.

Anh ấy có kinh tế và địa vị xã hội, trí tuệ của anh ấy cao, tư duy logic mạnh mẽ, tính cách anh ấy hướng nội, anh ấy lại có động cơ phạm tội, anh ấy cũng có năng lực phạm tội.

Mẹ anh ấy qua đời, trong lòng anh ấy ôm mối thù hận sâu sắc, cho nên anh ấy đã dựng lên vụ án giết người báo thù liên hoàn này.

Toàn bộ kế hoạch phạm tội của anh ấy có thể được coi là hoàn mỹ, không để lại bất cứ manh mối có giá trị nào cho chúng tôi.

Anh ấy lại là một chuyên gia tâm lý phạm tội, khả năng phản trình sát rất tốt.

Thảo nào mà chúng tôi mãi vẫn không có tiến triển gì, thì ra đối thủ là anh, Từ Sách!

Mặt khác, trong lòng Cao Đông cũng bất giác lo lắng, di động Từ Sách đã tắt máy, lẽ nào anh ấy đã phát giác ra điều gì, bỏ chạy rồi?

Nếu như anh ấy chạy trốn về Mỹ, mặc dù loại vụ án hình sự lớn này có thể dẫn độ về nước, nhưng cũng cần phải hao phí rất nhiều thời gian và thủ tục.

Hy vọng anh ấy vẫn chưa đi, hy vọng anh ấy vẫn còn ở đây.

Xe ô tô lao nhanh, nhanh chóng đến được trước cửa nhà Từ Sách.

Cổng lớn đang mở, Cao Đông khẽ thở phào, dù sao cũng có người, vẫn may còn chưa đi.

Anh bảo Trương Nhất Ngang dừng xe ở bên ngoài, ở lại trên xe, anh sờ khẩu súng ở bên thắt lưng, nhủ thầm, phải rồi, đợi lát nữa, không được bại lộ, chỉ là thăm dò, sẽ không thực sự dùng đến súng.

Anh kéo mép áo xuống, sau đó bèn cầm ô, bước xuống khỏi xe, đi vào trong nhà Từ Sách.

CHƯƠNG 56

Từ cổng ngoài sân, đã nhìn thấy đèn trong phòng còn sáng.

Cao Đông cầm ô, chậm rãi bước vào, anh chú ý thấy trong sân đỗ hai chiếc xe ô tô, đều phủ bạt chắn nắng mưa. Anh đi qua, khẽ kéo phía đầu một chiếc xe lên, là chiếc xe Hyundai, anh đã từng nhìn thấy. Tiếp đến, anh lại đi đến trước chiếc xe thứ hai, kéo ra nhìn, đó là một chiếc xe Audi!

Là chiếc xe Audi cùng đời với xe của Lý Ái Quốc, Trương Tương Bình!

Cao Đông cố gắng kìm nén sự chấn động trong lòng, đang đứng thẳng lên, ở cửa phòng vang lên một tiếng: “Này, ai đấy, anh làm gì thế?”

Cao Đông ngược mắt lên nhìn, một cậu thanh niên ngoài 20 tuổi, anh có quen, đây là người em họ của Từ Sách - Từ Tử Hào.

Từ Tử Hào cũng lập tức nhận ra Cao Đông, vội vàng chạy ra, tươi cười chào đón: “Lãnh đạo Cao, sao lại là anh, anh đến tìm anh họ tôi phải không?”

Cao Đông ừm một tiếng, gật đầu.

Từ Tử Hào nói: “Anh họ tôi hôm qua vừa về Mỹ rồi.”

“Về Mỹ rồi?” Miệng Cao Đông há ra.

“Vâng, chuyến bay vào sáng hôm qua, bây giờ chắc đã đến Mỹ rồi.”

“Ồ...” Cao Đông tỏ ra vô cùng thất vọng.

Từ Tử Hào nói: “Thưa lãnh đạo, anh hãy vào trong nhà ngồi chút nhé.”

Cao Đông gật đầu đồng ý, liền theo cậu ta vào trong phòng. Cao Đông đi rất chậm, mỗi bước đi đều tỉ mỉ quan sát tất cả những vật dụng ở trong phòng, nhưng không phát hiện ra thứ gì có giá trị.

Từ Tử Hào nhìn bộ dạng của Cao Đông, lấy làm lạ, nhưng anh dù sao cũng là lãnh đạo đã cứu cậu ta ra, đương nhiên không thể nói gì, nghĩ thầm khi một người lãnh đạo cấp cao đến thị sát, chắc là thường xuyên có nét mặt như thế này.

Cậu ta rót trà cho Cao Đông, lấy ra một ít đồ ăn vặt, Cao Đông xua tay, ra hiệu không ăn. Cậu ta lại lấy thuốc lá ngon ra mời Cao Đông. Cao Đông bèn châm một điếu, nói: “Anh họ cậu về Mỹ rồi, sao cậu lại ở nhà anh ấy?”

Từ Tử Hào nói: “Anh họ tôi nói mấy ngày này anh có thể sẽ đến tìm anh ấy...”

Lời của cậu ta vẫn chưa nói hết, đã bị Cao Đông cắt ngang: “Anh Từ nói mấy ngày này có khả năng tôi sẽ đến tìm anh ấy à?”

“Vâng, đúng vậy, anh ấy bảo tôi mấy hôm nay ở lại đây, dù sao cũng sắp Tết rồi, giúp anh ấy trông nom căn nhà, tiện thể nếu như anh đến, anh ấy bảo tôi nói cho anh biết số điện thoại ở Mỹ của anh ấy.”

“Thế à?” Cao Đông thấp thỏm nhận lấy số điện thoại ở Mỹ của Từ Sách, cho vào trong túi áo.

Từ Sách lẽ nào đã tính toán chính xác mấy ngày này mình sẽ tới tìm anh ấy?

Việc này thật là đáng sợ!

Cao Đông không có tâm trạng nào để hút thuốc, nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy bất cứ manh mối gì. Anh đành phải nói bâng quơ: “Nhà anh Từ rộng thật đấy nhỉ.”

“Đúng vậy, anh họ, trước đây bố anh ấy là người làm ăn buôn bán, có nhiều tiền, mảnh đất của ngôi nhà này cũng rất rộng, phía sau vẫn còn phòng nữa kia.”

“Phía sau vẫn còn phòng à?”

“Vâng, đúng vậy, diện tích nhỏ hơn chỗ này một chút.” Cao Đông liền phản ứng ngay: “Có thể dẫn tôi đi xem được không?”

“Việc này...” Từ Tử Hào không hiểu nổi tại sao vị lãnh đạo này lại muốn đi thăm quan ở phía sau, nói: “Phía sau chỉ toàn là để những đồ tạp vật, không có thứ gì cả.”

Cao Đông cười, nói: “Để tôi đi xem nhà anh Từ rộng thế nào, đi thôi, đến đó xem.”

Anh kéo Từ Tử Hào bước đi.

Từ Tử Hào dẫn anh đến căn phòng phía sau, dùng chìa khóa mở cửa, cửa vừa mở ra Cao Đông đã ngửi thấy thoang thoang mùi xăng dầu. Sau khi bật đèn, anh bước vào căn phòng phía sau này, ánh mắt

thăm dò tìm kiếm xung quanh.

Chỉ có một số đồ gia dụng cũ, không có thứ gì khác. Đúng lúc này, anh chú ý thấy trên nền đất có một chỗ xi măng mới trảng, diện tích khoảng hai mét vuông, xi măng vẫn còn chưa khô. Anh hỏi về hiệu kì: “Mảnh đất chỗ này sao lại phải vá?”

Từ Từ Hào nói: “Chỗ này à, đây vốn dĩ là một căn hầm phía sau nhà, sau đó không dùng đến tầng hầm này nữa, bèn xây một căn phòng lên phía trên tầng hầm này, còn tầng hầm thì để những đồ tạp vật. Mấy hôm trước phòng dưới tầng hầm bị cháy, sau đó anh họ tôi đã xây bịt kín lại rồi.”

Cao Đông hỏi: “Căn hầm ngầm sao lại bị cháy?”

“Anh có ngửi thấy mùi xăng dầu không, bây giờ còn chưa bay hết mùi. Anh họ nói trong căn hầm ngầm lưu trữ một thùng xăng, không ngờ lại bị cháy từ khi nào, may mà lửa không lớn lắm, cũng chỉ cháy hết những đồ tạp vật ở tầng hầm, những căn phòng khác và người đều không bị ảnh hưởng.”

Trong lòng Cao Đông cảm thấy vô cùng ủ dột. Vụ cháy căn hầm ngầm, rõ ràng không phải là nó tự cháy, chắc chắn là Từ Sách đã phóng hỏa, anh ấy thiêu hủy chứng cứ.

Tầng ngầm đã bị đốt sạch sành sanh, việc này điều tra tiếp thế nào được đây?

Cao Đông bất lực quay người, chào từ biệt Từ Từ Hào, bước trở lại giữa làn mưa và cơn gió gào thét, bước chân của anh rất nặng nề, rõ ràng, cho dù bây giờ anh có thể đoán được Từ Sách chính là hung thủ thật sự, tiếp sau đây thì cần phải làm thế nào?

Sau khi trở về Sở Công an huyện, Cao Đông cầm lấy số điện thoại của Từ Sách, lưỡng lự mãi.

S Từ Sách nếu như thực sự muốn để lại số điện thoại ở Mỹ cho mình, trực tiếp nhắn tin là được rồi, vì sao lại phải bảo Từ Tử Hào ở lại trong nhà để đợi anh đến nhà chứ? Từ Sách sao có thể đoán được trong mấy ngày này mình chắc chắn sẽ đến nhà tìm anh ấy? Cao Đông nhìn dãy số điện thoại ở trên giấy, đắn đo suy nghĩ, vẫn cứ quyết định gọi điện thoại. Còn về việc cuộc điện thoại này cứ trực tiếp ngửa bài hay là còn giấu giếm mục đích để tránh sự chú ý của Từ Sách, ôi, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Anh một mình ở trong văn phòng, đóng cửa lại, dặn dò Trương Nhất Ngang canh giữ ở bên ngoài cửa, nói là cần phải gọi một cuộc điện thoại rất quan trọng, không ai được phép bước vào.

Anh mở thiết bị ghi âm, đặt ở bên cạnh, ấn số điện thoại ở Mỹ của Từ Sách.

Điện thoại được kết nối, trong đó truyền ra giọng nói trẻ con non nớt, nói bằng tiếng Anh: “Cháu tên Jimmy, xin hỏi bác tìm ai?”

Cao Đông cũng trả lời cậu bé bằng tiếng Anh: “Bác tìm bố cháu.”

Giây lát sau, truyền tới giọng nói của Từ Sách: “Ai vậy?”

“Anh Từ, là tôi.”

“Anh Cao à, sao thế, tìm tôi có việc gì à?”

“Ồ, lần trước anh nói trở về Mỹ để làm thủ tục đầu tư, sao rồi, bao giờ thì lại quay về nước?”

“Ồ, việc này à, đợi ăn Tết Âm lịch xong hẵng nói. Phải rồi, lần trước về vụ án của Lý Ái Quốc và Trương Tương Bình, anh hỏi tôi là hung thủ làm thế nào để né tránh được máy quay camera giám sát để đi được đến đường Phong Tây, tôi đã nghĩ ra được một cách, đương nhiên, tôi không biết có phải là hung thủ thực sự dùng cách này hay

không.”

Cao Đông ngán người, đành phải cười nói: “Được, anh nói xem nào.”

Từ Sách nói: “Tôi đó hung thủ gọi một chiếc xe taxi, ngồi ở vị trí hàng ghế phía sau của xe taxi, bảo tài xế đi từ đường Duyên Hải Bắc rẽ vào đường Phong Tây, đi đến cổng tiểu khu Phong Tây. Lúc hung thủ ở trên xe, luôn cầm di động, giả vờ gọi điện thoại. Khi taxi đi đến địa điểm báo trước, cũng chính là cổng tiểu khu, hung thủ nói vào trong điện thoại, ồ, như vậy à, nếu anh không ở đây, tôi đành phải để hôm khác đến thăm rồi. Nói xong, hung thủ tiếp tục gọi điện thoại, và nói với tài xế tiếp tục lái về phía trước, anh ta không xuống xe ở đây nữa. Xe taxi vừa mới đi thêm được mấy mét, rời khỏi phạm vi máy quay camera giám sát ở trước cổng tiểu khu Phong Tây mới được mấy mét, hung thủ lập tức bảo tài xế dừng lại, vừa nói vào điện thoại, thì ra anh sắp trở về rồi à, vậy thì tôi đứng ngoài cửa nhà anh đợi anh về nhé. Thế là hung thủ tắt máy, trả tiền, xuống xe. Như vậy thì trên thực tế là hung thủ đã xuống xe ở phía nam đường Phong Tây, nhưng người tài xế khi được hỏi đến, đương nhiên sẽ nói không có ai xuống giữa đường, mà là xuống ở tiểu khu. Sau khi hỏi hàng nghìn lượt người, tôi tin rằng cảnh sát không thể nào hỏi được ra hành khách cụ thể xuống xe ở điểm chính xác nào trước cổng tiểu khu. Hung thủ đã dùng kế Man thiên quá hải^[1], đương nhiên đã lừa qua được máy quay camera giám sát, cũng lừa qua được cảnh sát. Nhưng cho dù cảnh sát đặc biệt tỉ mỉ, hỏi đi hỏi lại kiểm tra xác minh từng câu nói của tài xế, cuối cùng phát hiện ra chiếc xe taxi đó cũng không có tác dụng gì, dù sao đối với một người lạ, con người chỉ tồn tại được một khoảng ký ức rất ngắn, cách một ngày mà anh yêu cầu anh ta miêu tả lại gương mặt của người mà anh ta chỉ nhìn một lần, thì không thể nào nói cho rõ được, các anh không có cách nào để cầm bút vẽ miêu tả gương mặt để đi bắt người. Huống hồ, hung thủ lúc ở trên xe, nếu như từ đầu đến cuối đều cúi đầu thì sao?”

Cao Đông thở hắt ra: “Thì ra là như vậy.”

“Ngoài ra, tại sao hung thủ lần nào cũng đều có thể chọn để ra tay đúng lúc nạn nhân trở về nhà muộn. Tôi nghĩ hung thủ chắc là thám thính thăm dò ở gần nơi nạn nhân vui chơi giải trí, thăm dò nhiều ngày mới nắm được một cơ hội. Ví dụ, hôm nay nạn nhân 8 giờ tối đã về nhà, vậy thì hung thủ sẽ tiếp tục chờ đợi, không ra tay. Hôm sau,

nạn nhân 9 giờ đã về nhà, hung thủ vẫn không ra tay, vẫn kiên nhẫn. Ngày thứ ba, hung thủ đợi đến 10 giờ, phát hiện ra xe của nạn nhân vẫn dừng ở đó, vậy thì hung thủ sẽ biết, hôm nay nạn nhân chắc chắn sẽ về nhà muộn. Thế là hung thủ liền ra tay, giống như cách thức bắt taxi vừa rồi, đi đến phía nam đường Phong Tây, chờ đợi nạn nhân xuất hiện.”

Cao Đông cười ngượng ngùng: “Thì ra là như vậy, cuối cùng cũng đã giải quyết được mối nghi hoặc lớn nhất trong lòng tôi.”

Từ Sách nói: “Tình hình tôi có thể đoán được chỉ có như vậy thôi, còn có việc gì tôi có thể giúp đỡ anh được không?”

“Ờ...” Cao Đông do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: “Tạm thời không có, có vấn đề gì tôi lại gọi anh để nhờ anh giúp tôi nghĩ nhé.”

“Được, anh Cao, anh giúp em trai tôi được thả ra, tôi cần phải báo đáp anh một chút.” Anh ta cười mang theo ý tứ sâu sắc, “Không thể nào luôn cứ gây thêm phiền phức cho anh. Tôi nghĩ, trong mấy ngày tới chắc anh có thể phá được án rồi, tôi tin tưởng anh chắc chắn sẽ được thăng chức.”

Cao Đông hắng giọng mấy tiếng, cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, nói: “Được, cảm ơn.”

Sau khi gác máy, trong lòng Cao Đông chợt trào dâng những cơn sóng lớn.

“Không thể nào cứ gây thêm phiền phức cho anh”, câu nói này, hừ hừ, quả nhiên là anh ấy!

Tiếp theo, cần phải nghĩ cách để tìm ra được những nhân chứng vật chứng khác, chỉ có sợi dây chứng cứ đầy đủ, mới có thể định được tội của Từ Sách, mới có thể nghĩ cách dẫn độ anh ấy về nước.

Bây giờ có phải là nên lục soát nhà ở của Từ Sách không?

Nhưng một môi lửa đã thiêu sạch căn hầm ngầm rồi, có thể tìm thấy được vật chứng không?

Khẩu súng đó thì không thể nào thiêu trụi được. Nhưng Từ Sách

ngốc như vậy sao, bản thân mình đã ra khỏi nước rồi, mà vẫn để lại khẩu súng ở trong nhà sao? Không sợ Từ Tử Hào vô tình lục ra à? Súng cũng chắc chắn đã bị anh ta vớt ở nơi nào đó rồi.

Đây là vùng gần biển, chỉ cần Từ Sách ném xuống dưới biển, thì sẽ không còn chút manh mối nào nữa.

Làm thế nào?

Điều tra như thế nào?

Có cách nào để Từ Sách bị xử tử không?

Lúc anh đang căng óc cố gắng hết sức để suy nghĩ, chợt vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, Cao Đông nói vẻ bất mãn: “Ai đấy!”

“Anh cả, là tôi.” Bên ngoài vang lên tiếng trả lời thận trọng của Trương Nhất Ngang.

“Tôi chẳng phải đã nói với cậu, bảo cậu ở bên ngoài sao, cậu có việc gì à?” Anh rất không hài lòng với việc người khác cắt ngang dòng suy nghĩ của mình.

Trương Nhất Ngang nói nhỏ: “Tôi cũng không muốn, chỉ là... là đã tìm thấy thi thể của Thiệu Cương rồi.”

“Cái gì! Vẫn chết rồi?” Cao Đông mở cửa ra, bước nhanh ra ngoài.

Vụ án xảy ra ở hoa viên Kim Ốc ở ngoại ô huyện, di động của Thiệu Cương không tắt máy, khoa Vật chứng xác định được khu vực tín hiệu trước, sau đó liền phái cảnh sát khu vực đến gõ cửa, phát hiện ra không có ai trả lời. Cuối cùng đến ban quản lý nhà lấy chìa khóa, sau khi tiến vào, phát hiện ra Thiệu Cương và người tình của anh ta cả hai cùng bị dây thừng trói, vị trí tim đều bị một vết đâm, rõ ràng vẫn là kiệt tác của lưới lê ba cạnh đó.

Trong phòng rất ngay ngắn, sàn nhà đã được lau sạch, chổi lau

nhà để ở trước cửa, việc thu dọn hiện trường giống y như trong nhà của Lâm Tiêu.

Mỗi lần hung thủ ra tay, đều không hề nảy sinh sự xung đột cơ thể với nạn nhân, muốn để lại vật chứng, quá khó!

Chỉ có lần với Trương Tương Bình, để lại sợi quần áo của hung thủ, nhưng điều này thì có tác dụng gì chứ. Từ Sách chắc chắn là đã xử lý quần áo đó rồi.

Cao Đông day huyệt thái dương, nhìn một lượt khắp hiện trường, rồi quay người đi ra ngoài.

Sau đó, đợi bác sĩ pháp y Trần đến, cả hai người cùng trò chuyện một hồi, qua thi thể ở hiện trường, đoán là đã chết hơn ba ngày rồi, cũng tức là, Thiệu Cương còn bị giết chết trước Hồ Sinh Sở một ngày. Bây giờ ở hiện trường không lưu lại vật chứng. Mặc dù nói rằng không hy vọng gì ở xung quanh có nhân chứng, nhưng công việc điều tra phỏng vấn loại trừ theo thông lệ vẫn cần phải tiến hành.

Được rồi, Từ Sách, coi như anh tàn nhẫn, coi như thủ đoạn của anh cao cường, coi như anh đã đi trước một bước!

Trong lòng Cao Đông vô cùng căm hận, nhưng bây giờ anh cũng bất lực không có cách nào khác. Nếu đơn thuần chỉ là Từ Sách có mối thù với mấy nạn nhân đó, tòa án có thể xét xử là do anh ấy gây nên sao? Nhân chứng vật chứng đều không có!

Từ Sách đã giết xong người rồi, chỉ để lại một mình Vương Tu Bang, xem ra biết thận trọng trong cuộc sống luôn là việc cần thiết. Ít ra, đối với Vương Tu Bang, Từ Sách không có cơ hội ra tay, chỉ có thể trốn chạy về Mỹ thôi.

Cao Đông hơi đau đầu, anh nghĩ mới hôm kia Hồ Sinh Sở chết, ngay cả Vương Hiếu Vĩnh cũng phải tay không chịu làm nữa, hôm nay lập tức phát hiện ra thi thể của Thiệu Cương, việc này cần phải giải quyết thế nào đây? Sự việc hôm nay báo lên trên, chắc là một hai hôm nữa lại phải đi lên tỉnh để bị truy cứu trách nhiệm. Cái Tết năm nay không trông mong gì được ăn Tết nữa rồi.

Điều càng tồi tệ hơn chính là, liên tục xuất hiện các vụ án, không

những khiến cho anh mất hết cả sĩ diện ở hai cấp lãnh đạo thành phố và tỉnh. Ngay cả nhóm người thuộc hạ cấp dưới của anh, cũng đi theo anh chịu vất vả suốt khoảng thời gian dài như vậy, lại chẳng có được chút tiến triển gì, ngay cả cái Tết này cũng khó ăn ngon, biết ăn nói thế nào với các anh em đây?

Đúng lúc này, di động của Cao Đông vang lên, sau khi nghe máy, là Tiểu Ngô, một cậu cảnh sát trẻ cấp dưới của mình: “Anh cả, Sở Công an huyện có một túi bưu kiện gửi cho anh.”

Cao Đông bức bối gất lên: “Cậu không biết là tôi đang bận à! Một gói bưu kiện thì nói với tôi làm khỉ gì!” Anh tâm trạng thực sự quá tệ, cho nên mắng luôn.

Tiểu Ngô thận trọng hạ giọng: “Anh... anh cả, gói bưu kiện này, em nghĩ... em nghĩ anh vẫn quay về để tự mình xem thì hay hơn.”

Cao Đông nghe ra điều khác thường, hỏi: “Là gói bưu kiện gì?”

Tiểu Ngô khẽ trả lời: “Manh mối then chốt liên quan đến vụ án 12.6.”

“Manh mối then chốt của 12.6?” Cao Đông suy nghĩ một lát, chợt lớn tiếng trách mắng: “Thằng nhóc này, dám mở bưu kiện của ta à?”

Tiểu Ngô kiên quyết phủ nhận: “Không không, em không mở.”

Cao Đông hét lên: “Cậu không mở bưu kiện của tôi, sao lại biết bên trong là manh mối then chốt của vụ án 12.6!”

Tiểu Ngô nói vẻ oan ức: “Vừa nhìn là biết ngay rồi.” Quả nhiên vừa nhìn là biết ngay rồi, Cao Đông quay trở lại văn phòng làm việc của Sở Công an huyện, bèn nhìn thấy một gói bưu kiện đặt ở trên bàn, trên biên lai của bưu kiện ghi “Manh mối then chốt của 12.6”.

Cao Đông nhắc thử bưu kiện, bên trong rất nhẹ, không thể nào đặt bom đạn gì, anh lấy cái kéo, cắt gói bưu kiện ra, trong đó có một tờ giấy in chữ đánh máy, trên tờ giấy viết: “Chào lãnh đạo,

Tôi là người biết được tình hình các vụ án 12.6. Tôi sợ hung thủ biết, cho nên tôi không thể tiết lộ danh tính thực sự của mình cho các

anh. Chỉ có thể đi đến vùng khác, gửi cho anh bưu kiện này. Các anh không cần mất công điều tra tôi là ai, tôi đeo khẩu trang, người nhân viên bưu điện cũng không nhìn thấy khuôn mặt của tôi.

Chúng ta hãy bắt đầu nói từ vụ án của Lý Ái Quốc nhé. Hung thủ và Lý Ái Quốc không có liên quan gì đến nhau, bởi vì hung thủ biết được Lý Ái Quốc luôn đem theo súng, cho nên hẳn muốn giết Lý Ái Quốc trước, như vậy mới có thể có được sự chuẩn bị tốt hơn cho hành động sau này.

Hung thủ là một người rất tinh tế và xảo quyệt, mục tiêu thực sự của hắn là ba người Trương Tương Bình, Hồ Sinh Sở, Thiệu Cương. Hung thủ lo lắng hành động sau này sẽ xảy ra sai sót, cho nên mục tiêu đầu tiên đã chọn lựa Lý Ái Quốc, sau khi lấy được súng, nếu trong lúc hành hung sau này của hắn xuất hiện biến cố, hắn cũng có thể lôi súng ra để giải quyết đối thủ. Nhưng tiếng súng khá lớn, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, hung thủ sẽ không muốn lôi súng ra. Số hắn khá may mắn, lần hành động nào cũng thành công, cho nên từ đầu đến cuối hắn không hề phải nổ súng.

Hung thủ quen biết với Lý Ái Quốc, hắn ở trên đường Phong Tây gọi để Lý Ái Quốc dừng xe, sau đó ngồi lên xe, giả vờ mời thuốc Lý Ái Quốc, dùng dùi cui kích điện làm cho Lý Ái Quốc hôn mê, tiếp đó liền thực hiện việc mưu sát. Sau khi giết chết Lý Ái Quốc, hắn nhanh chóng thu dọn hiện trường, trốn thoát từ vùng đồng ruộng.

Sau khi giết chết Lý Ái Quốc, lấy được súng, hung thủ bắt đầu kế hoạch chính thức của hắn.

Trước tiên hắn ta bắt cóc Lâm Tiêu, tôi cũng không hiểu tại sao hắn lại phải bắt cóc Lâm Tiêu, chỉ biết là, hắn đã làm như vậy. Hung thủ cũng quen với Lâm Tiêu, hắn đến nhà Lâm Tiêu, nhân lúc Lâm Tiêu không chú ý, dùng cách thức tương tự, kích điện làm cho Lâm Tiêu ngất xỉu. Sau đó bèn trói chặt Lâm Tiêu không thể nhúc nhích được, cho vào trong chiếc va li cỡ lớn, kéo từ cầu thang bộ xuống dưới tầng ngầm, đặt vào trong cốp xe. Sau khi chở Lâm Tiêu đi, hung thủ quay trở lại hiện trường, lấy một chiếc thùng rác nhựa cỡ lớn, ngụy tạo thành hiện tượng vận chuyển Lâm Tiêu bằng cầu thang máy. Những quá trình này tin rằng là các anh cũng đã điều tra ra được. Hắn làm như vậy, là để cho các anh không thể nào phán đoán được thời gian đưa Lâm Tiêu ra khỏi tiểu khu, từ đó cũng không thể nào

thông qua máy quay camera giám sát để điều tra loại trừ những chiếc xe khả nghi.

Sau khi bắt cóc Lâm Tiêu đi, hung thủ lại nhằm thẳng vào mục tiêu Trương Tương Bình. Hắn thông qua thí nghiệm, biết được quãng đường đi của lớp xe Audi sau khi bị châm xì hơi, thực thi vụ án này. Thủ pháp cũng tương tự với vụ án của Lý Ái Quốc.

Sau đó, hung thủ lại bám theo Thiệu Cương, hung thủ cầm khẩu súng ngắn lấy được của Lý Ái Quốc, sau khi Thiệu Cương tiến vào trong hành lang tòa lầu, hung thủ đột nhiên xuất hiện, giáng súng vào đầu Thiệu Cương, ép anh ta làm theo chỉ lệnh của mình, mở cửa ra, sau đó dùng dây thừng buộc Thiệu Cương và người tình của anh ta, rồi giết chết hai người đó.

Tối ngày hôm sau, hắn biết Hồ Sinh Sở có thói quen chạy bộ buổi tối, khi Hồ Sinh Sở chạy đến phía sau một gốc cây to, hung thủ dùng dùi cui kích điện làm Hồ Sinh Sở ngất xỉu, sau đó lại nhiều lần kích điện, khiến cho Hồ Sinh Sở rơi vào trạng thái hôn mê sâu, rồi kéo ông ta vào trong đồng ruộng, giết chết.

Động cơ vì sao hung thủ giết những người này thì tôi cũng không rõ, nhưng tôi nghĩ chắc các anh cũng sẽ mau chóng có được kết quả thôi.”

Hàng chữ cuối cùng của lá thư này, còn có một câu: “Chỉ cần vào trong Sở Công an, muốn có khẩu cung gì, thì sẽ có khẩu cung đó!”

Cao Đông vừa nhìn thấy câu nói cuối cùng, buột miệng thốt ra: “Quả nhiên là Từ Sách!”

Bởi vì câu nói cuối cùng, chính là lời mà Cao Đông từng nói với Từ Sách.

Sau khi xem xong lá thư này, anh cũng biết vì sao Từ Sách lại có thể đoán biết được trong mấy ngày này anh sẽ đến nhà Từ Sách. Chỉ cần Cao Đông nhận được bưu kiện này, nhìn thấy bức thư ở bên trong, đương nhiên cũng sẽ đi đến nhà Từ Sách rồi.

Anh cầm lá thư, đọc đi đọc lại mấy lượt, ngoài việc tóm tắt trọng điểm quá trình phạm tội, không hề tiết lộ ra những thông tin khác.

Cao Đông vô cùng băn khoăn, Từ Sách gửi lá thư này đến, rốt cuộc là có mục đích gì chứ? Câu nói cuối cùng của anh ấy, mang ý nghĩa gì? Là muốn nói hết cho tôi biết quá trình phạm tội, biết rằng tôi không nắm được bất cứ nhân chứng vật chứng, muốn thị uy với tôi?

Thị uy với tôi, thì có lợi ích gì đối với anh ấy?

Dù sao cũng là bạn học với nhau, tại sao lại phải ép tôi đến đường cùng?

Tôi chưa từng đắc tội với anh, tôi còn giúp anh, tại sao anh lại phải gây khó dễ cho tôi?

Lúc này đây, Cao Đông vẫn còn chưa biết, đáp án được vén mở vào ngay ngày hôm sau.

Ngày hôm sau, đúng là hết mưa lại nắng, bầu trời đã quang, mây đã tạnh.

Cao Đông vẫn chưa dậy, đã nhận ngay cuộc gọi của đội trưởng Trần: “Anh Cao, không hay rồi, tìm thấy thi thể của Lâm Tiêu rồi!”

Nửa giờ đồng hồ sau, một lực lượng cảnh sát lớn xuất hiện ở trên đồi ở ngoại ô huyện.

Rất nhiều người trung niên và người già mỗi sáng tối đều đến ngọn đồi này để luyện tập, mấy hôm trước mưa to gió lớn, cho nên không ai đến. Hôm nay đã hết mưa trời đã tạnh ráo, những người sáng sớm đã lên núi liền phát hiện ra một túi nilon trong suốt lộ ra ở bên cạnh sườn dốc, nhìn trông có vẻ không bình thường. Đi đến gần phát hiện, trong đó hình như đựng rất nhiều đồ.

Sau đó, ông già người đầu tiên nhìn thấy đã nhìn thấy bên trong túi nilon có tóc, lập tức mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, rồi vội vàng báo cảnh sát.

Sắc mặt Quách Hồng Ân tái nhợt, bây giờ là một ngày chết một người, thực sự không biết ăn nói thế nào, tiền đồ của mình cũng coi như là thực sự đi toang cả rồi.

Cao Đông đứng bên cạnh cố gắng kìm nén không lên tiếng, trong lòng anh vẫn đang nghĩ là Từ Sách gây án, không thể nào vĩnh viễn đều phạm tội một cách hoàn mỹ, sẽ để lại chứng cứ, làm thế nào để tìm ra được chứng cứ, để Từ Sách nhận tội và bị xử tử.

Suy nghĩ trong lòng anh và Quách Hồng Ân không giống nhau, anh vốn đã không thêm quan tâm đến vụ án mạng vừa mới xảy ra nữa, bởi vì trong lòng anh đã biết rõ ai là hung thủ rồi, chỉ hiềm một nỗi không có chứng cứ mà thôi.

Tất cả những người cảnh sát ở hiện trường bao gồm cả những người cảnh sát kéo đường dây cảnh giới bên ngoài, ngăn cản những người kéo đến xem, sắc mặt ai nấy cũng đều sa sầm nặng nề, chau mày ủ rũ, vụ án mạng liên tiếp xảy ra khiến họ thực sự mệt mỏi rã rời.

Nửa giờ đồng hồ sau, thi thể ở trong chiếc túi nilon đã được lấy lên, sau khi bác sĩ pháp y Trần tử mĩ quan sát, bước tới hội báo với Cao Đông và Quách Hồng Ân: “Anh cả, thi thể được lưu giữ rất tốt, do có túi nilon bọc kín, nước mưa của mấy ngày hôm nay đều không ngấm vào được. Qua hiện trạng, chắc là chết khoảng hơn hai ngày, cách chết tương tự, cũng là lưỡi lê ba cạnh đâm vào tim.”

Cao Đông ồ một tiếng, nói: “Có nghĩa là ngày hôm sau sau khi Thiệu Cương bị giết, hung thủ đã giết Hồ Sinh Sở, ngày hôm sau nữa, hung thủ lại giết Lâm Tiêu phải không?”

“Đúng vậy. Trong vụ án này hung thủ có vẻ không được thận trọng, hấn đào hố để chôn quá nông, nếu như hấn đào sâu thêm khoảng hai mươi, ba mươi cen-ti-mét nữa, e rằng trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không có ai phát hiện ra thi thể. Đến lúc phát hiện thấy, có thể cũng đã bị phân hủy từ lâu rồi, càng không thể nào có thể nhận diện được ra là Lâm Tiêu nữa. Hơn nữa, sao hung thủ lại ngốc nghếch dùng túi nilon để bọc thi thể lại, bọc chặt lăm, nước mưa mấy ngày hôm nay cũng không chui được vào, cộng thêm thời tiết lạnh như vậy, càng không thể nào bị thối rữa. Bây giờ bọc vào túi nilon, đào hố lại không đủ sâu, mấy hôm nay mưa lớn, đương nhiên sẽ lộ ra ngoài.”

Đội trưởng Trần ở bên cạnh nói: “Đúng vậy, nếu không phải là trận mưa này, thì thế không biết đến khi nào mới lộ ra ngoài nữa.”

Bác sĩ pháp y Trần gật đầu: “Hung thủ không ngờ sau khi chôn xác, lập tức lại gặp thời tiết mưa to gió lớn, xem ra hẳn không xem dự báo thời tiết rồi.”

Bác sĩ Trần muốn cố tình nói những câu hài hước bông đùa cho giảm bớt bầu không khí căng thẳng, nhưng rõ ràng hai vị lãnh đạo đều không có tâm trạng nào để bông đùa với anh ta, anh ta đành phải im lặng.

Đúng lúc này, Trương Nhất Ngang ở bên trong kêu lên: “Anh cả, lại đào ra được một thứ, xem ra là một chiếc hộp nhỏ.”

Nghe vậy, Cao Đông và một đoàn người đang đứng ở bên ngoài vội vàng đi vào bên trong.

Hai người nhân viên cấp dưới của bác sĩ Trần đang đặt một chiếc hộp mới đào được xuống đất, là một chiếc hộp gỗ, bên ngoài cũng được bọc bằng túi nilon, lộ ra đồ vật bên trong được bảo quản tốt, không bị nước mưa thấm vào.

Họ đeo găng tay, thận trọng lấy chiếc túi nilon bọc bên ngoài ra. Bên trong là một chiếc hộp gỗ bình thường.

Bác sĩ Trần chỉ huy cấp dưới trước tiên hãy kiểm tra xem bên ngoài chiếc hộp còn lưu lại dấu vân tay hay không, sau khi xác định không có, mới mở hộp ra, bên trong đặt mấy đồ vật.

Tất cả con mắt của mọi người đều mở to, ngoài mấy người cảnh sát giảng đường dây cảnh giới bên ngoài, những người cảnh sát khác cũng đều vây tới!

Món đồ đầu tiên rơi vào tầm mắt mọi người, thật không ngờ là hung khí! Lưỡi lê ba cạnh!

Bên trên là lưỡi lê ba cạnh sắc nhọn, trên đó vẫn còn dính một chút máu thấm đã khô. Phía sau là cái nắm tay bằng cao su.

Bác sĩ pháp y Trần quỳ xồm xuống, thận trọng cầm lấy chiếc lưỡi

lê ba cạnh đó, đặt đến chỗ ngược sáng, bật một chiếc đèn đặc biệt, soi thật kĩ. Tiếp đó, bác sĩ Trần vô cùng kích động: “Bên trên có dấu vân tay!”

Tất cả mọi người nghe thấy câu nói này, trong lòng đều chấn động, kiên trì chiến đấu bao lâu như vậy, cuối cùng cũng đã có thu hoạch, hơn nữa lại là vật chứng có giá trị duy nhất - dấu vân tay.

Ngay cả trên mặt Quách Hồng Ân cũng không kìm nổi hiện lên nụ cười.

Cao Đông không vui mừng kinh ngạc, lặng lẽ quan sát công việc của họ, chiếc lưới lê ba cạnh này trông hơi quen, nhưng nhất thời anh không nhớ ra được.

Bác sĩ Trần nói tiếp: “Vết máu trên đó, có lẽ là của Lâm Tiêu. Tiểu Vương, nhanh lên, mau thu lại, đợi lát nữa lập tức trở về để lấy dấu vân tay.”

Sau đó, bác sĩ Trần lấy từ trong hộp ra một món đồ có hình dạng giống như chiếc gậy nhỏ, nhìn mấy lượt, phát hiện ra không có dấu vân tay, nói với mọi người: “Đây là chiếc dùi cui, chắc chắn là hung thủ dùng thứ này, nhưng không có dấu vân tay, đã bị hung thủ lau chùi rồi, thật là đáng tiếc. Chiếc lưới lê ba cạnh vừa rồi, nắm tay làm bằng chất liệu cao su, rất dính, một khi đã dính dấu vân tay, rất khó có thể loại bỏ, tôi nghĩ hung thủ vốn dĩ cũng đã lau tay cầm, nhưng hẳn không ngờ được dấu vân tay ở trên chất liệu cao su không phải một lần là có thể xóa đi.”

Tiếp đến, bác sĩ Trần lại lấy ra một chiếc gậy nhựa hình dạng quả chuối, kiểm tra một vòng, phát hiện không có dấu vân tay, nhưng trên đó có dính một ít chất dịch nhờn, anh ta giơ chiếc gậy nhựa đó lên cho mọi người xem: “Cái này trông có vẻ giống như sex toy dùng cho nữ giới, trên đầu hình như còn bôi Vaseline, ha ha, tôi chưa từng nhìn thấy, xem ra có lẽ không liên quan gì đến vụ án, không biết tại sao lại xuất hiện ở đây. Tiểu Vương, cậu hãy bảo quản, quay trở về làm hóa nghiệm.”

Cuối cùng, bác sĩ Trần lôi ba thứ còn lại ra, một cục pin điện thoại di động, một thẻ sim điện thoại và một chiếc máy di động cao cấp mạ vàng.

Bác sĩ Trần kiểm tra một lượt, trên những đồ này cũng không có dấu vân tay, anh ta hỏi về bản khoản: “Chiếc di động này là của ai vậy?”

Trương Nhất Ngang đứng bên cạnh nói: “Tôi đoán là của Lâm Tiêu.”

Bác sĩ Trần nói: “Có lẽ ở trong đây cũng có manh mối gì đó thì sao.”

Anh ta lật đi lật lại kiểm tra, sau khi chắc chắn không để sót manh mối nào, bèn lắp thẻ sim và pin vào trong máy, ấn công tắc mở máy.

“Thật không ngờ vẫn còn điện.” Anh ta lẩm nhẩm một câu.

Đây là máy di động cảm ứng smartphone, bác sĩ Trần tháo găng tay ra, tìm kiếm một hồi trên di động, nhìn thấy một file, sau khi ấn mở, trong đó còn có một file khác, lại mở lần nữa, vẫn là một file, anh ta cảm thấy hơi kì lạ, nói rõ tình hình với lãnh đạo.

Quách Hồng Ân nói: “Tiếp tục mở ra xem.”

Sau khi lại mở ra một file khác, xuất hiện một file ghi âm.

Bác sĩ Trần bật file ghi âm, liền sau đó, trong di động phát ra một giọng nói sục sục: “Tôi là Lâm Tiêu...”

Tất cả mọi người đều trợn trừng mắt, vô cùng kinh ngạc!

Quách Hồng Ân lập tức nói: “Gì cơ, Lâm Tiêu! Hãy tạm dừng, bật loa lên, tôi nghe không rõ.”

Bác sĩ pháp y Trần làm theo, sau đó, trong di động vang lên giọng nói rành rọt của Lâm Tiêu, tất cả mọi người đều nghe rất rõ:

“Tôi là Lâm Tiêu, tôi không biết đoạn ghi âm này cuối cùng có ai có thể nghe thấy được không, bất luận là có thể nghe được hay không,

tôi nghĩ lúc đó tôi chắc là đã chết rồi. Tôi hy vọng hung thủ có thể bị bắt giữ, hấn giày vò tôi quá khốn khổ, tôi thực sự không thể chịu đựng được nữa, Vương Tu Bang, mày là thằng súc sinh!”

Câu nói này gần như xé gan xé ruột.

Nét mặt mọi người đều lộ ra vẻ vô cùng chấn động, kinh ngạc.

Vương Tu Bang!

Lẽ nào hung thủ là Vương Tu Bang?

Cao Đông càng bản khoản hồ nghi hơn, biến cố này đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của anh.

Mọi người tiếp tục lắng nghe giọng nói ở trong di động:

“Vương Tu Bang rất tham tiền, nhưng mãi không có cơ hội để lấy được món tiền lớn. Năm ngoái Ban Cải tạo khu vực cũ được thành lập, anh ta làm tổ trưởng. Công ty Thành Kiến và nhà đầu tư cùng lấy ra ba mươi triệu nhân dân tệ, chuyển đến tài khoản của Ban Cải tạo khu vực cũ, để làm nguồn vốn đặc biệt cho việc phá dỡ và duy trì ổn định. Bởi vì nguồn vốn đặc biệt là kinh phí chuyên dùng để tìm người duy trì ổn định, việc dùng nó rất đặc biệt, số tiền này không đi qua con đường tài chính. Số tiền này nói là kinh phí để duy trì ổn định, thực tế là để cho mấy đơn vị của Ban Cải tạo khu vực cũ chia nhau, coi như là một số tiền lót tay bên ngoài, cho nên trong Ban Cải tạo khu vực cũ, ngoài bốn vị lãnh đạo phụ trách, những người khác gần như đều không biết có số tiền này, và những người ngoài càng không thể nào biết được.

Vương Tu Bang không muốn chia số tiền này cho những đơn vị khác cùng chung hưởng, anh ta muốn một mình nuốt trọn số tiền khổng lồ này, dù sao số tiền này cũng không đi vào quỹ đạo chính quy, cấp trên không biết, cũng không có cách nào để quản lý giám sát. Thế là anh ta bèn nghĩ đến việc giết ba vị Phó giám đốc Trương Tương Bình, Thiệu Cương, Hồ Sinh Sở. Còn tôi, từ trước tới nay vẫn là trợ lý của Vương Tu Bang, biết được tình hình về số tiền này, anh ta muốn lôi kéo tôi, tôi không dám, tôi cảm thấy làm những việc này gây tổn hại cho lợi ích của chính phủ, quốc gia, nhân dân. Tôi là một nhân viên công vụ của nhân dân, sao có thể phản bội lại lương tâm để

làm loại việc này chứ? Tôi kiên quyết phản đối. Ban đầu anh ta thể hiện bỏ qua, không chuẩn bị tham ô số tiền này nữa, thật không ngờ vào một buổi tối, anh ta chạy đến nhà tôi, tôi không thể nào ngờ được anh ta lại dùng dùi cui để kích điện làm tôi ngất xỉu, sau đó liền bắt cóc tôi.

Bây giờ tôi không biết mình đang ở đâu, chỉ là luôn bị anh ta trói lại, không thể nào trốn thoát. Sau khi tôi bị anh ta bắt, anh ta mới nói với tôi kế hoạch anh ta muốn giết ba vị phó giám đốc. Anh ta còn nói với tôi, anh ta đã giết xong Lý Ái Quốc, lấy được súng, sau đó sẽ giết ba vị phó giám đốc, vốn là việc dễ như trở bàn tay.

Tôi không biết bây giờ anh ta đã hoàn thành kế hoạch hay chưa, anh ta từng nói với tôi, nếu như anh ta có thể thuận lợi hoàn thành cả kế hoạch giết người này, tiếp theo sẽ đến lượt tôi. Nếu như trong chặng đường xảy ra sự cố, còn có thể lấy tính mạng của tôi để uy hiếp công an.

Sự sống chết của tôi không quan trọng, chỉ cần có thể bắt được tên ác ma này, tôi có chết cũng xứng đáng với lương tâm mình.

Vương Tu Bang là một tên ác ma, một tên súc sinh, hần... hần còn muốn cưỡng dâm tôi. Hần vốn là kẻ liệt dương, không có hứng thú với phụ nữ, sau khi hần trói tôi lại, hần... thật không ngờ đã làm cái việc kinh tởm đó đối với tôi. Tôi thực sự muốn chết ngay lập tức. Nhưng như vậy thì hung thủ vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tôi thực sự không thể chịu đựng nổi.

Ông trời, nếu ông có mở mắt thì hãy để cho cảnh sát sớm bắt được Vương Tu Bang đi! Tôi không biết tôi còn có thể sống được bao lâu, chỉ hy vọng hần không phát hiện ra được file ghi âm ở trong di động, như vậy, sẽ có một ngày, tên súc sinh này chắc chắn sẽ chịu tội bị xử tử!”

Đoạn ghi âm này đến đây kết thúc. Tất cả mọi người đều ngẩn người đứng yên tại chỗ, rồi sau đó, chợt vang lên tiếng hoan hô reo hò ầm ĩ.

Cuối cùng cũng đã phá án được rồi! Đây là khẩu cung lúc sinh thời của nạn nhân, còn có vật chứng nào cứng rắn danh thếp hơn thứ này chứ!

Đừng nói thành phố của bọn họ, ngay cả trong mấy chục vụ án mạng trong toàn quốc, làm gì có vụ án nào còn mọc ra file ghi âm tố cáo của nạn nhân lúc sinh thời chứ!

Cao Đông không thể nào nở ra nụ cười, sao... sao sự việc lại có thể phát triển theo hướng này được chứ? Anh cảm thấy bản khoản không biết làm thế nào.

Không có ai để ý đến nét mặt quái lạ lúc này trên gương mặt của Cao Đông, mọi người đều đang thảo luận bàn tán xôn xao.

Đúng lúc này, bác sĩ pháp y Trần nói: “Vừa rồi không chú ý, bây giờ đã kiểm tra rồi, thành hậu môn của Lâm Tiêu bị biến dạng, chắc chắn là bị thứ gì đó ở bên ngoài nhét vào, các vị biết rồi đấy, hóa ra chính là cái việc đó.”

Một người cảnh sát nói: “Thảo nào vừa rồi trong hộp còn đựng một quả “chuối”, khẩu vị của tên súc sinh Vương Tu Bang này đúng là đặc biệt thật đấy.”

Một người nói: “Anh không nghe trong file ghi âm nói à, tên biến thái này bị liệt dương, hẳn không có hứng thú đối với phụ nữ, đương nhiên là phải chơi trò này rồi.”

“Ha ha, đề nghị đưa hẳn sang Nhật, nhưng cái thứ đó của hẳn cũng không khá lên được đâu.” Một người khác cười vang.

Một người hiếu kỳ hỏi: “Tôi thấy lạ đấy, Vương Tu

Bang thông minh như vậy, sao cuối cùng lại có thể bị thất bại ở trên tiểu tiết này, ngay cả phần ghi âm ở trong di động mà cũng không phát hiện ra.”

Một người khác lập tức nói: “Người trí tuệ suy tính kín kẽ thế nào, tất cũng có một lần sơ sẩy. Tên cáo già này chắc là không biết sử dụng máy di động công nghệ mới, hẳn chắc không thể nào ngờ được rằng trong bao nhiêu tầng lớp file dữ liệu, còn có một thứ có thể lấy được mạng của hẳn.”

“Thế nhưng, Lâm Tiêu trước khi chết, làm thế nào lấy được di động để ghi âm chứ?”

“Điều này chẳng phải quá đơn giản sao, Vương Tu Bang mặc dù đã trói Lâm Tiêu lại, không may để di động ở bên cạnh, Lâm Tiêu ghi âm, rồi lên đặt trở lại vị trí cũ, thần không biết quỷ không hay. Trong các vụ án bắt cóc, hung thủ xuất hiện sự sơ suất là điều khó có thể tránh khỏi. Anh thấy những người có thể trốn thoát khỏi tay bọn bắt cóc, không phải đều là lợi dụng sự sơ ý của bọn bắt cóc sao?”

“Nói cũng phải, nhưng Lâm Tiêu lấy được di động, tại sao lại không gọi điện thoại để báo án chứ?”

“Anh ngốc à, Vương Tu Bang rõ ràng là đã lấy đi thẻ sim, hẳn đâu có ngốc như thế, để thẻ sim lại trong di động? Như vậy sẽ phát tín hiệu ra bên ngoài.”

“Á à, tôi nhớ ra rồi, khoảng thời gian trước Vương Tu Bang chẳng phải là hai lần liên tiếp báo án, nói là hôm đầu tiên di động của Lâm Tiêu gửi cho hắn một tin nhắn cầu cứu, hôm sau lại gọi cho hắn cuộc điện thoại cầu cứu. Kết quả theo dõi tín hiệu của chúng ta, phát hiện ra hôm trước Vương Tu Bang ở nhà, tín hiệu được phát ra từ khu vực

lấy vị trí gần nhà hắn làm trung tâm. Ngày hôm sau, hắn ở đơn vị, tín hiệu lại biến thành là từ đơn vị hắn làm trung tâm phát ra. Thì ra đều là hắn đang diễn kịch, cố ý làm lãng phí lực lượng cảnh sát của chúng ta, cứ thế lùng sục tìm kiếm khắp cả huyện thành. Thì ra chiếc di động này, chính là phát ra từ trong tay hắn, thảo nào hai lần tín hiệu đều ở bên cạnh hắn.”

“Đúng thế mà, tên súc sinh này đã hại chúng ta phải chịu đựng khổn khổ vất vả bao lâu nay, mất công vô ích, thật đúng là đáng chết.”

“Trăm đao vạn xẻo cũng là đáng đời hắn!”

“Vương Tu Bang sau khi giết chết Lâm Tiêu, tại sao lại chôn tất cả những công cụ gây án ở đây?”

“Điều này còn cần nói sao, hắn sợ vứt công cụ gây án bừa bãi, bị người khác nhặt được thì không hay, bèn nghĩ cách chôn kín. Ai ngờ lại nhanh chóng bị phát hiện ra như vậy chứ.” Lời giải thích này mặc dù có phần hơi khiên cưỡng, nhưng những người có mặt ở đây cũng không nghi ngờ, bởi vì vật chứng đã bày ra trước mắt mọi người như vậy, có thể lại là một lần hung thủ sơ suất, có thể là hung thủ muốn

tạm thời để đó, một khoảng thời gian sau sẽ tiến hành xử lý. Dù sao có rất nhiều kiểu giải thích, hơn nữa bất luận là giải thích như thế nào, đều không ảnh hưởng đến công tác trình sát phá án của vụ án.

Trương Nhất Ngang cũng vui mừng hơn hờ xen vào: “Tôi nhớ ra rồi, lúc đầu khi tôi điều tra nguyên liệu màu viết hàng chữ trên tấm băng rôn đó, là loại nguyên liệu màu cao cấp thương hiệu đạt tiêu chuẩn, trong huyện thành chỉ có một cửa hàng bán. Khi chúng tôi điều tra máy quay camera giám sát, phát hiện ra Vương Tu Bang đã mua loại nguyên liệu mực này, lúc đó đã trực tiếp loại trừ khả năng hắn là tội phạm, ôi, đều tại nhất thời sơ ý.”

Một người cảnh sát của Sở Công an huyện trách móc: “Sự việc này sao chúng tôi không hề hay biết, ôi, các đồng chí ở Sở Công an thành phố các cậu thật không phải, manh mối này nếu như kịp thời truy lần theo, thì đã giải quyết được vụ án này từ lâu rồi.”

Đội trưởng Trần giải vây cho Sở Công an thành phố: “Điều này cũng không thể trách các đồng chí ở Sở Công an thành phố được, chủ yếu là Vương Tu Bang đang làm phó giám đốc Sở, đổi lại là chúng ta, chúng ta cũng không thể nào ngờ được rằng, một quan chức như hắn lại làm chuyện thế này chứ.”

“Ừm, đúng là như vậy.” Người này lập tức liền tỏ ra hòa nhã, thấy vụ án phá được rồi, tất cả những sự khó khăn nhọc nhằn ai oán lúc trước phải gánh chịu đều đã tan theo mây khói.

Quách Hồng Ân nói với bác sĩ pháp y Trần: “Anh Trần, công việc lấy chứng cứ của các anh chắc cũng gần xong rồi chứ?”

“Ừm, cũng sắp xong rồi, thu dọn một chút rồi quay trở về phòng thí nghiệm để chỉnh lý lại.”

Quách Hồng Ân vỗ tay về phía mọi người: “Được rồi, chúng ta đừng vui mừng vội, trước tiên hãy bắt tên súc sinh Vương Tu Bang này đã, rồi mấy hôm tới chúng ta sẽ làm một buổi tất niên ra trò. Tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc chúc mừng thành công khiến mọi người thật hài lòng, mọi người có thể được thư giãn hoàn toàn! Anh Cao, anh thấy

thế nào, bây giờ đi bắt luôn chứ?”

Cao Đông do dự một lát, anh lúc này không biết nên hình dung suy nghĩ trong lòng mình thế nào, anh càng không thể nào hiểu được sự việc tại sao lại phát triển đến bước này. Anh đành nói: “Giám đốc Quách, các anh lập tức dẫn người đến đơn vị của anh ta để bắt giữ, chỗ chúng tôi lập tức đến nhà anh ta để lục soát.”

“Hoan hô! Bắt giữ người nào!” Mọi người đều reo hò hoan hô, tung bừng phấn khởi rời khỏi đó, chỉ để lại mấy người cảnh sát có ít năm kinh nghiệm, rầu rầu tiếp tục canh giữ hiện trường, không được tham gia công việc vây bắt này.

Công việc cuối cùng được triển khai vô cùng gấp rút, khi Cao Đông dẫn theo mười mấy người đến nhà Vương Tu Bang, điện thoại phía bên kia thông báo tin tức tốt lành, Vương Tu Bang đã bị bắt giữ, áp giải về Sở Công an huyện. Mặc dù đến bây giờ hắn vẫn giả vờ ngớ ngẩn ngốc nghếch không biết đã xảy ra việc gì, nhưng không lo là hắn không khai.

Cao Đông chỉ có thể cười khổ nào.

Cảnh sát không có chìa khóa, họ không đợi được lấy chìa khóa ở chỗ Vương Tu Bang, nổi căm hận dâng trào trong suốt hơn một tháng qua không có chỗ phát tiết, trực tiếp dùng cửa cửa cánh cổng sắt tòa nhà biệt thự của Vương Tu Bang. Mọi người rầm rập lao vào.

Cao Đông đứng ở bên ngoài cổng, lòng bồn chồn lo lắng chờ đợi tin tức từ bên trong.

Mấy phút sau, người của khoa Vật chứng chạy ra, trong túi nilon trong suốt đựng một khẩu súng và mấy viên đạn, nói: “Anh cả, ở dưới góc phải của khóm cây phát hiện ra khẩu súng K64 này, còn có cả đạn, anh nhìn này.” Cậu ta vô cùng đặc ý đưa súng trước mắt Cao Đông.

Cao Đông nói: “Đừng quên chụp ảnh hiện trường.”

Anh vừa nhìn vị trí tìm thấy khẩu súng là đã biết ngay, chắc chắn

là Từ Sách cách bức tường bao ném vào bên trong, cho nên vừa vắn mới rơi vào trong chậu hoa ở mé của tường bao quanh.

“Tất nhiên rồi ạ, việc này không dám bỏ sót, đã chụp xong từ lâu rồi.” Cậu ta lúc lắc chiếc máy ảnh kỹ thuật số cầm trong tay.

“Được, tiếp tục đi.” Cao Đông lạnh lùng nói một câu, cậu chàng đó vui vẻ chạy đến trước chiếc xe ô tô, ở đó có một người ở khoa Vật chứng khác nhận lấy vật chứng và sắp xếp.

Không lâu sau, lại có một người chạy ra, báo cáo với Cao Đông: “Anh cả, ở đây có bệnh án của Vương Tu Bang, hẳn từng đến Thượng Hải khám bệnh, đúng là liệt dương, trên đó viết là những năm thời trẻ bị chấn thương cơ học, sau khi độ tuổi dần tăng lên, càng ảnh hưởng hơn, khả năng tình dục rất khó có thể phục hồi lại. Thảo nào mà hẳn lại thích thú đối với nam giới. Ha ha, ở trong đây còn có một đồng thuốc, đều là thuốc cường dương.”

Cao Đông bất đắc dĩ cười với cậu ta, khen cậu ta làm tốt lắm, tiếp tục lục soát.

Ngay sau đó có một người chạy ra, hội báo: “Anh cả, ở trong phòng ngủ phát hiện ra giấy chứng nhận tòng quân, Vương Tu Bang trước đây là bộ đội, thảo nào có được ý thức phản trình sát tốt như vậy.”

Một lúc sau, lại có một người của khoa Vật chứng chạy ra, nói: “Anh cả, đã tìm thấy nguyên liệu màu ở trong thư phòng, chính là nguyên liệu màu dùng để viết hàng chữ ở trên tấm băng rôn đó.”

Sắc mặt Cao Đông càng lúc càng tồi tệ, nhưng anh vẫn luôn cố gắng kìm nén tâm trạng, mỉm cười nhìn bọn họ làm việc.

Lại trôi qua hơn một giờ đồng hồ nữa, bác sĩ pháp y Trần đi từ bên trong ra, tay cầm một đôi giày và một chiếc áo màu be vàng, nói: “Anh cả, số đo và hoa văn dưới đế giày của đôi giày này, hoàn toàn trùng khớp với dấu giày mà chúng ta đã lấy được ở hiện trường. Còn nữa, anh nhìn chiếc áo này, sợi ở trên đó cũng giống y hệt với sợi trong móng tay của Trương Tương Bình.”

Cao Đông gật đầu với bác sĩ Trần, quay lưng lại chiêm một điều

thuốc, tâm trạng của anh đã rất khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung nổi.

Từ Sách, anh làm thế nào mà có thể khiến cho sự việc lại phát triển thành ra thế này được?

Phải rồi, chiếc áo khoác này, Cao Đông nhớ ra, lúc đó khi Vương Tu Bang đi đến ăn tối cùng với Từ Sách, Trương Tương Bình, Trịnh Kiến Dân, anh ta hình như mặc chiếc áo màu be vàng này. Nói không chừng, Từ Sách đã lén lấy di động chụp ảnh lại. Những vị quan chức cấp cao này thường rất chú ý đến ăn mặc, trang phục mặc trên người thường là những sản phẩm mới được bày bán, thương hiệu về cơ bản thì cũng là mấy thương hiệu ở trong bách hóa Kim Quang ở khu thành thị, muốn mua chiếc áo tương tự, quá dễ.

Thế là Từ Sách mua một chiếc áo giống y hệt, mặc lúc gậy án, sợi quần áo ở trong móng tay Trương Tương Bình, vốn không phải là Trương Tương Bình lúc sắp chết túm được hung thủ nên đã để lại, mà là Từ Sách đặc biệt lấy ngón tay của ông ta cho túm vào áo mình.

Cao Đông vô cùng chấn động.

Nhưng anh vĩnh viễn không thể nào hiểu nổi, Từ Sách cho dù là có chụp được giày da của Vương Tu Bang, anh ấy mua được đôi giày tương tự, nhưng sao anh ấy lại có thể biết được cả số đo giày của Vương Tu Bang chứ?

Thực ra Cao Đông không thể nào đoán được, lúc đó khi ăn cơm, Từ Sách uống rượu, khi cúi người đặt chai rượu, anh cố ý làm đổ rượu, rượu chảy xuống đất, như vậy sau khi chân Vương Tu Bang giẫm vào, trên nền gạch sẽ có rất nhiều vết chân bẩn. Từ Sách sau đó tìm cơ quay trở lại phòng ăn, chỉ cần dùng một giây là có thể đo được kích thước của chiếc giày. Thế là Từ Sách mua một đôi giày có kích thước và kiểu dáng tương tự, đi lúc gậy án.

Cũng chính là bởi vì lần đầu tiên khi Từ Sách giết chết Lý Ái Quốc, anh ta không biết được Vương Tu Bang đi giày gì, kích cỡ ra sao, thế nên đã dùng một đế bọc ngoài.

Sau đó, anh ta mua được đôi giày giống hệt của Vương Tu Bang, cho nên lúc gậy án mới cố tình lưu lại dấu giày, chính là dành cho

ngày hôm nay.

Còn cảnh sát thì sao, lại cứ tưởng rằng lần thứ hai gây án, hung thủ trong lúc quá hoảng loạn không kịp thời đổi bộ đồ giày khác, cho nên đã để lại dấu chân. Thế nên những lần gây án sau, đã bị cảnh sát phát hiện rồi, hung thủ cũng không cần phải che giấu dấu chân nữa, cho nên mỗi lần đều để lại dấu chân.

Lúc này, có mấy xe cảnh sát lái về phía họ, Quách Hồng Ân xuống xe, mặt tươi cười rạng rỡ, nói: “Anh Cao, bên các anh đã điều tra được thế nào rồi?”

Cao Đông đành nói: “Rất nhiều vật chứng, tiến triển khá tốt.”

Quách Hồng Ân nói: “Chỗ chúng tôi cũng rất tốt, tên Vương Tu Bang quý quyết đến bây giờ vẫn không chịu khai, đã xử lý một trận rồi, cứng họng lắm, nhưng có bao nhiêu chứng cứ bày ra trước mắt thế, hắn không khai cũng phải khai! File ghi âm của Lâm Tiêu đã tìm người quen của anh ta nghe, chắc chắn chính là anh ta. Tôi đã nói chuyện với giám đốc của bọn họ, giám đốc bọn họ nói Ban Cải tạo khu vực cũ hình như là có số tiền hơn hai mươi triệu tệ không chạy qua kênh tài chính chính thức, sự việc này Vương Tu Bang phụ trách, ông ta không biết rõ.”

Quách Hồng Ân lại miêu tả rất sinh động cảnh tượng vây bắt Vương Tu Bang.

Lúc đó Vương Tu Bang đang ngồi ở văn phòng nói chuyện với người khác, giám đốc của bọn họ đứng ở cửa vẫy tay gọi hắn đến, nói là có chuyện cần thương lượng. Vương Tu Bang vừa mới bước chân ra khỏi văn phòng, bốn người cảnh sát hình sự đã lao tới, ấn hắn xuống dưới đất, hét lên: “Không được cử động!”

Vương Tu Bang bị bốn người ấn mạnh sao có thể nhúc nhích được chứ?

Nhưng bốn người cảnh sát hình sự đó bởi vì tức giận chính Vương Tu Bang đã hại bọn họ phải vất vả làm tăng ca suốt thời gian qua, liền cho hắn một trận nhừ tử, vừa đấm đá vừa chửi bới Vương Tu Bang đã không thể nhúc nhích được gì: “Bảo mày không được cử động mà vẫn còn dám cử động!” Vương Tu Bang bỗng dưng bị đánh

một trận toi tả, sau đó lại bị ném vào xe cảnh sát, áp giải về Sở.

Quách Hồng Ân tìm gặp giám đốc Sở Địa chính của bọn họ để nói chuyện tình hình, giám đốc của bọn họ ban đầu hơi kinh ngạc, về sau sau khi biết được chứng cứ ghi âm của Lâm Tiêu lúc sinh thời, lập tức vô cùng phẫn nộ, tiện thể giậu đổ bìm leo, chủ động thừa nhận nội dung ghi âm của Lâm Tiêu là sự thực, nói ông ta đúng là có nghe nói Ban Cải tạo khu vực có một khoản tiền hàng chục triệu tệ không đi qua con đường tài vụ chính quy, nhưng sự việc này do Vương Tu Bang phụ trách, ông ta không biết rõ sự tình, cho nên sự việc này không liên quan gì đến ông ta cả, sau này lãnh đạo cấp trên trách cứ người đứng đầu đơn vị quản giáo không nghiêm, còn mong Giám đốc Quách giải thích đỡ hộ cho.

Còn nói con người Vương Tu Bang từ mấy năm trước sau khi ly hôn, tính tình cổ quái, nhóm người cấp dưới ở Sở Địa chính thường xuyên tụ tập, mấy vị phó giám đốc khác lúc rảnh rỗi thường tham gia, nhưng Vương Tu Bang thì rất ít khi tham dự. Anh ta gây ra chuyện như thế này, mặc dù bất ngờ, nhưng phân tích tỉ mỉ vẫn là có dấu vết để lần theo, chỉ trách là mình thường ngày không quan sát đầy đủ vấn đề tư tưởng của cấp dưới. Ngoài ra, gần đây ông ta mới biết con người Vương Tu Bang rất tham lam, bình thường thường lấy hóa đơn những đồ mua sắm ăn uống mấy trăm đến mấy nghìn tệ để đưa về đơn vị thanh toán, ông ta đang định xử lý hẳn, thật không ngờ vụ án đã bị bại lộ. Bây giờ chăm chăm vào số tiền tham ô mấy chục triệu tệ, cũng là kết quả tất yếu của việc biến từ lượng thành biến về chất. Loại ngựa hại bầy đàn này cần phải nghiêm khắc xử lý, bắn chết luôn, quyết không dung tha!

Cao Đông nghe xong, lặng im không nói.

Quách Hồng Ân nói tiếp: “Phải rồi, ngoài ra, dấu vân tay trên lưỡi lê ba cạnh đó bước đầu đã xét nghiệm ra rồi, quả nhiên chính là của Vương Tu Bang.”

“Dấu vân tay cũng là của chính anh ta?” Cao Đông kinh ngạc thất sắc.

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?” Quách Hồng Ân nhìn nét mặt kỳ lạ của Cao Đông, hỏi về hiểu kì.

Cao Đông đành phải nói: “Không vấn đề gì cả, thế thì tốt, sợi dây chứng cứ đã được hoàn chỉnh rồi.”

Quách Hồng Ân cười, không hề để ý tới thái độ khác thường vừa rồi của Cao Đông. Ông ta chỉ nghĩ Cao Đông vất vả mệt mỏi bao lâu nay như vậy, đột nhiên bất ngờ phá được án, chắc là quá vui mừng thôi. Ông ta chuyện trò xong, bèn đi xem người khoa Vật chứng thu hoạch được những gì.

Cao Đông suy đi ngẫm lại, cứ luôn cảm thấy lười lê ba cạnh trông rất quen mắt.

Anh lại một lần nữa nhớ đến buổi tối năm người cùng ăn cơm, đột nhiên nhớ ra một việc. Lúc đó, Từ Sách lấy ra mấy cây gậy nhựa cao su nói là nguyên liệu chất bán dẫn, nói là thứ mình định đầu tư sản xuất, đưa gậy cao su đến tận tay cho từng người xem, sau đó lấy lại.

Đúng vậy, cán tay cầm của lười lê ba cạnh chính là cái gậy cao su đó!

Từ Sách chắc chắn đã moi hết phần bên trong của gậy cao su, chỉnh sửa hình dáng bên ngoài, chỉ để lại dấu vân tay của Vương Tu Bang, cắm lười lê ba cạnh vào trong tay cầm cao su này.

Nhưng sự việc này, hình dạng bên ngoài của cây gậy cao su cũng đã thay đổi, liệu ai còn có thể nhớ được chứ? Trương Tương Bình cùng ăn cơm lúc đó cũng chết rồi, bây giờ có chứng cứ gì chứng minh Từ Sách dàn dựng lên để hãm hại Vương Tu Bang chứ?

Thứ quan trọng nhất chính là đoạn ghi âm đó của Lâm Tiêu, đoạn ghi âm của một nạn nhân lúc sinh thời, đây là chứng cứ vô cùng đáng thếp.

Trong tất cả các vụ ám sát trong toàn quốc cũng không tìm ra được loại chứng cứ đáng thếp thế này!

Làm gì có vụ án nào, nạn nhân bị giết chết, còn để lại được đoạn ghi âm để buộc tội hung thủ chứ?

Nếu như có chứng cứ đáng thếp như thế này, còn lật lại vụ án thế

nào được?

Đây đã được định sẵn là một vụ án chứng cứ rành rành, vốn không thể nào lật lại được.

Chứng cứ của vụ án này từ khi bắt đầu cho đến ngày hôm qua, vẫn còn không có chút chứng cứ nào mang tính thực chất, đến bây giờ, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, chứng cứ gắn kết liên quan với nhau, thật không ngờ còn tìm ra cả được lời buộc tội của nạn nhân lúc sinh thời.

Cao Đông rõ ràng không thể ngờ được lại có một số lượng vật chứng lớn đều cùng nhằm vào Vương Tu Bang như vậy.

Lúc này, Quách Hồng Ân nhận cuộc điện thoại, sau đó bước tới, tươi cười hạ giọng nói với Cao Đông: “Anh Cao, tôi đã hội báo với tỉnh về vụ án này rồi, đương nhiên rồi, tôi không nói vụ án này là do sáng nay chúng ta vô tình phát hiện ra được bao nhiêu chứng cứ như vậy nên mới có thể phá được án. Khi tôi hội báo nói, chúng ta đã trải qua khoảng thời gian trinh sát vô cùng vất vả, khó nhọc, lâu dài và cẩn mật, phát hiện ra Vương Tu Bang có mối hiềm nghi lớn, sau đó đào ra được từng manh mối, gắn kết lại với nhau, xác định được chính là hắn. Anh thấy như vậy được chứ?”

Cao Đông bất lực mỉm cười gật đầu: “May mà có Giám đốc Quách ứng biến nhanh, nếu cấp trên biết được chúng ta vô tình phá được án, thì cũng hơi bế mặt.”

Quách Hồng Ân rất hài lòng với sự “túc trí đa mưu” của mình, nói: “Chi tiết cụ thể, hai người chúng ta sau này vẫn cần phải thống nhất một chút. Lãnh đạo của Sở Công an tỉnh và Bộ Công an rất khen ngợi công tác phá án lần này của các anh, nói mấy hôm nữa sẽ mở cuộc họp biểu dương các anh.”

Cao Đông cười nói: “Nói ra thì cũng thấy hơi hổ thẹn.”

Quách Hồng Ân nói: “Anh Cao, anh đừng nghĩ như vậy, dù sao vụ án cũng đã phá được rồi mà.”

Cao Đông nói: “Xem ra lần này Vương Tu Bang bị xử tội ở mức cao nhất rồi.”

Quách Hồng Ân hừ một tiếng, nói: “Đó là điều đương nhiên rồi, chắc chắn phải là tử hình không cần phải nghi ngờ gì nữa, anh xem, đã lãng phí bao nhiêu nhân lực suốt bao nhiêu thời gian vất vả như vậy, tin rằng tất cả mọi người đều giống tôi, chỉ hận một nỗi không thể chém hẳn thành nghìn mảnh. Trước đây tôi cũng có quen biết với Vương Tu Bang, thật không ngờ hẳn lại là tên súc sinh như vậy. Lãnh đạo Hội ủy viên thường ủy tỉnh đã tuyên bố, lãnh đạo lo lắng Vương Tu Bang dù sao cũng là một phó giám đốc Sở ở trong huyện, ít nhiều cũng có mối quan hệ, sợ rằng sẽ có người muốn xin xỏ cho hắn, ảnh hưởng tới trình sát và thẩm phán. Lãnh đạo Thường ủy nói, phàm là người nào xin xỏ cho Vương Tu Bang, toàn bộ đều bị ghi sổ lại, báo lên tổ chức Thường ủy tỉnh, sau đó sẽ tính sổ. Thực ra có lẽ không cần lo lắng đến điều này, anh nhìn Vương Tu Bang, giết mấy người phó giám đốc của các Sở, đã đắc tội với hết tất cả những người ở Sở Công an chúng tôi, thậm chí như anh đây là lãnh đạo trong thành phố, còn đắc tội với những người lãnh đạo của Bộ, của tỉnh, sao có thể chừa chấp hắn, ai dám xin xỏ cho hắn chứ, anh nói phải vậy không?”

Nghe xong những câu nói này, vốn dĩ trong lòng Cao Đông suy nghĩ muốn lật lại vụ án cho Vương Tu Bang, để bắt được Từ Sách - hung thủ thực sự, đã chợt biến mất.

Lại trôi qua một khoảng thời gian, việc lục soát căn nhà đã hoàn thành, tất cả mọi người đều kéo đường dây cảnh giới, lần lượt rút lui khỏi căn nhà.

Bác sĩ pháp y Trần đi lên trước, tươi cười hội báo với hai vị lãnh đạo: “Đã điều tra được gần xong hết rồi, lần này chúng cứ rất đầy đủ, động cơ phạm tội đã có trong ghi âm của Lâm Tiêu. Trên phương diện vật chứng, trong nhà Vương Tu Bang đã lục soát ra được khẩu súng và đạn của Lý Ái Quốc; nguyên liệu màu dùng để viết tấm băng rôn đó cũng để ở nhà anh ta; dấu chân ở hiện trường và giày của Vương Tu Bang cũng đồng nhất; sợi quần áo ở trong móng tay Trương Tương Bình sơ bộ dùng mắt ước đoán cũng đồng nhất với chiếc áo màu be vàng của Vương Tu Bang; Vương Tu Bang đã từng đi lính, cho nên có năng lực phản trình sát rất lớn; Vương Tu Bang liệt dương, thực sự tiến hành xâm phạm tình dục đối với Lâm Tiêu, qua hồ sơ bệnh án của anh ta có thể chứng thực được, cũng có cây gậy hình giống quả chuối đó chứng minh; vũ khí sử dụng có dấu vân tay của Vương Tu Bang; cũng đã tìm thấy hung khí là chiếc dùi cui điện. Trên phương diện nhân chứng, mặc dù không có người trực tiếp

chứng kiến, nhưng quan trọng nhất là có file ghi âm của nạn nhân Lâm Tiêu lúc sinh thời, lời trong đoạn ghi âm đã được xác nhận, chính là Lâm Tiêu. Ngoài ra, theo khẩu cung của người tận mắt chứng kiến trong vụ án của Trương Tương Bình, chiều cao thể hình và độ tuổi ước đoán của hung thủ cũng hoàn toàn phù hợp với Vương Tu Bang. Đây tuyệt đối tạo thành một chuỗi chứng cứ hoàn mỹ đến độ không thể nào hoàn mỹ hơn được nữa. Tôi làm cảnh sát mấy chục năm nay, chưa bao giờ chứng kiến một chuỗi chứng cứ của vụ án lại vững chắc như vậy, càng chưa từng nghe thấy ghi âm của nạn nhân lúc sinh thời. Bây giờ nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, động cơ phạm tội rõ ràng, chỉ thiếu mỗi khẩu cung phạm tội của chính Vương Tu Bang thôi. Nhưng đây không phải là vấn đề, cho dù là hắn có chết cũng không thừa nhận, tất cả những chứng cứ bây giờ đủ để xử hắn tử hình rồi!” Giọng nói của bác sĩ Trần rõ ràng cũng có phần kích động.

Cao Đông nhớ tới lá thư mà Từ Sách gửi cho anh, trong lá thư đó viết, chính là quá trình phạm tội.

Cuối cùng để lại một câu: “Chỉ cần vào trong Sở Công an, muốn có khẩu cung gì, thì sẽ có khẩu cung đó!” Rõ ràng đây là nhắc nhở Cao Đông. Vương Tu Bang vốn không hề có bất cứ mối liên quan nào đối với vụ án, đương nhiên không biết cần phải trả lời câu hỏi như thế nào. Đây chính là để cho Cao Đông làm theo những điều mà trong lá thư nói, ghi lại khẩu cung cho Vương Tu Bang.

Chắc chắn sẽ ghi lại được một bản khẩu cung hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Bởi vì Vương Tu Bang đã “vào trong Sở Công an”. Đương nhiên rồi, nếu như không phải là Cao Đông làm người xử lý vụ án, Từ Sách cũng chẳng mất công để viết lá thư này, bởi vì nếu người như Quách Hồng Ân mà làm chỉ huy xử lý vụ án, cho dù Vương Tu Bang không nói ra được quá trình phạm tội, Quách Hồng Ân cũng tự phát huy sức tưởng tượng phong phú của mình, viết sẵn khẩu cung cho Vương Tu Bang rồi.

Đồng thời anh cũng đã hiểu, vì sao Từ Sách khi giết chết Hồ Sinh Sở, kéo vào trong đồng ruộng hoang mãi không ra tay, mà đợi hơn bốn giờ đồng hồ sau mới ra tay.

Bởi vì Từ Sách lo lắng, nếu ra tay sớm, ngộ nhỡ Vương Tu Bang vẫn chưa về nhà, chẳng phải là sẽ có chứng cứ ngoại phạm sao?

Và theo như thói quen của Vương Tu Bang, hơn 11 giờ đêm, anh ta chắc chắn có mặt ở nhà. Lúc này Hồ Sinh Sở bị hại, anh ta đương nhiên không có chứng cứ ngoại phạm.

Những nạn nhân khác, đều là vào lúc đêm khuya thì không tồn tại mỗi lo lắng này.

Thảo nào Từ Sách sau khi giết xong ba phó giám đốc Sở, lập tức trở về Mỹ luôn, không giết chết người chủ nhiệm Ban Cải tạo khu vực cũ này. Bởi vì sự thù hận của anh ta đối với Vương Tu Bang là lớn hơn cả, anh ta không muốn trực tiếp để cho Vương Tu Bang được chết một cách dễ dàng.

Anh ta đạo diễn ra vở kịch này, mục đích là để cho Vương Tu Bang bị xử tử hình, hơn nữa trước khi bị xử tử hình, còn bị người đời chửi rủa là kẻ biến thái, là một thằng đàn ông biến thái liệt dương. Con trai của Vương Tu Bang, cậu thiếu gia con của người làm quan chức, sẽ không còn dám hống hách ngang ngược ở trường nữa. Bố nó gánh chịu tội lỗi tà đình này, hơn nữa còn đắc tội với tất cả những lãnh đạo lớn nhỏ của các đơn vị ở trong khắp huyện, bao gồm cả những lãnh đạo ở thành phố và tỉnh. Về phía người nhà của những nạn nhân, Vương Tu Bang đã bị xử tử hình, họ không có cách nào khác, chẳng phải sẽ tìm cậu con trai thích vẽ vời và ham đánh nhau của anh ta để gây phiền toái sao?

Cả đời của đứa con trai yêu quý của anh ta cũng vì thế mà bị hủy hoại.

Ngoài ra, Cao Đông cũng hiểu, Từ Sách đào hố chôn xác Lâm Tiêu, chính anh ta cố tình đào nông như vậy, mục đích là để cho cảnh sát phát hiện ra. Nếu như anh ta đào sâu thêm hai mươi cen-ti-mét, xác Lâm Tiêu mãi không được phát hiện thì sao?

Đồng thời, anh ta còn đựng xác Lâm Tiêu và vật chứng vào trong lớp túi nilon bọc lại, chính là vì sợ làm hư hỏng thi thể và vật chứng, thế thì sẽ không có được tác dụng hãm hại Vương Tu Bang nữa.

Nước mưa, phải rồi nước mưa, Từ Sách đào hố nông chôn thi

thể, tiếp đến ngày hôm sau trời đổ mưa, sau đó thì bị người ta phát hiện ra, mọi người đều tưởng rằng nước mưa đã làm lộ ra túi đựng xác, mà không quá nghi ngờ tại sao lại đào hố nông như vậy.

Từ Sách ơi là Từ Sách, tục ngữ nói người tính không bằng trời tính, nhưng anh ngay cả nhân tố thời tiết cũng đã tính toán vào rồi, tôi còn có gì để nói được đây?

Trương Nhất Ngang bổ sung thêm: “Lúc trước Vương Tu Bang còn cố ý báo án giả, nào là tin nhắn cầu cứu, nào là cuộc điện thoại cầu cứu, đúng là tên súc sinh. Tôi nhớ ra rồi, lúc đó vị trí chiếc xe máy điện đó và cả vị trí vớt chiếc lốp xe, đều ở trên đường Kiến Thiết, cũng chính là đoạn đường giữa nhà và đơn vị Vương Tu Bang.”

Cục diện đã được định đoạt như vậy, Từ Sách triệt để hoàn thành kế hoạch hoàn mỹ đó của anh ta.

Cao Đông không tìm ra được bất cứ sơ hở nào trong kế hoạch của Từ Sách, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ cả, chuỗi vật chứng quá lớn mạnh đến độ vượt qua cả bất cứ một vụ án mạng nào trong vòng hơn mười năm làm nghề cảnh sát của anh. Không có ai tin rằng vụ án này không phải do Vương Tu Bang gây nên, lãnh đạo Hội ủy viên tỉnh ra chỉ thị ai xin xỏ cho Vương Tu Bang thì sẽ bị xử lý.

Đây sẽ là một vụ án chắc chắn được viết vào trong sách giáo khoa trình sát phá án của công an!

Còn có gì để mà do dự nữa đây?

Cao Đông mỉm cười: “Vụ án này cuối cùng cũng đã làm ổn thỏa rồi, tối nay chúng ta hãy mở bữa tiệc chúc mừng nho nhỏ trước. Tiếp theo chúng ta hãy nhanh chóng thẩm vấn lấy lời khai của Vương Tu Bang, về quá trình phạm tội của anh ta, tôi cũng đã nghĩ ra phần lớn rồi, không sợ anh ta không khai, tôi tự mình thẩm vấn.”

Trên mặt mọi người trào dâng nụ cười vui mừng hân hoan.

Cao Đông từ từ quay người lại, châm một điếu thuốc, thăm than thở: “Sớm biết đối thủ là anh, tôi sao dám nhận vụ án này chứ?”

Lần này anh đã biết thế nào được gọi là phạm tội hoàn mỹ thực

sự. Không phải là để cho cảnh sát không bắt được hung thủ, mà là cảnh sát rõ ràng biết được hung thủ là ai, nhưng lại không thể nào bắt được anh ta.

Thôi, sự việc cứ tạm đến đây đã, trên mặt anh thêm một lần nữa hiện lên nụ cười.

HẾT

Chú thích:

[1] Giải nghĩa: giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẩn trốn. Là kế đầu tiên trong 36 kế của Tôn Tử. Gia Cát Lượng dùng một biến thể là kế Thuyền cỏ mượn tên để lừa lấy tên của Tào Tháo trong trận Xích Bích.